

Giới thiệu Ma Y Độc Phi

Thể loại: Xuyên không

Convert: tangthuvien

Editor: susubluu

Từ ngàn năm trước đã lưu truyền trong dân gian một lời tiên đoán: Có "U lam" là có được thiên hạ. Nhưng lại chưa có ai từng gặp "U lam"

Nàng là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Bạch thị. Từ nhỏ, Bạch Vũ Mộng nàng đã được người người sủng ái, nhưng tính cách lạnh nhạt, vô tâm vô tình, có một thân y thuật cùng độc thuật không ai sánh bằng. Một tay nàng dựng lên đệ nhất hắc bang nổi tiếng thế giới.

Nàng là đích nữ của phong lăng đại lục Lam Tường quốc, dung mạo xấu xí vô ngần lại là kẻ yếu đuối nhất gan nhu nhược.

Hắn là Chiến vương của Lam Tường quốc, là vị tướng quân trăm trận trăm thắng, tính cách lạnh như băng, vô tình mà thị huyết. Chưa từng người nào có thể đến gần hắn.

Sau một hồi âm mưu nàng biến thành nàng, nàng sẽ không bao giờ tin tưởng thế giới này có tình một lần nữa, nàng dùng bề ngoài lạnh lùng, bảo hộ nội tâm yếu ớt. Bạch đại tiểu thư ngày xưa nhất gan yếu đuối đã không còn tồn tại nữa, đến lúc mọi người nhận ra, hết thấy, đã vô phương挽 hồi.

Một đám tuyết đại nam tử tao nhã xuất hiện bên nàng, khi bọn hắn đối với nàng rời bỏ đi, ai có thể làm băng sương trong lòng nàng hòa tan, lòng của nàng đến cùng nên đi nơi nào.

đoạn ngắn:

1.Nhìn người nhảy vào từ cửa sổ, Bạch Vũ Mộng tròn trừng mắt, mở miệng: "Vương gia, người thật nhàn rồi, đầu trộm đuôi cướp rất tốt sao, khi nào thì khuê phòng nữ nhân có thể cho nam nhân đêm khuya tùy tiện vào ra?"

Người nào đó cũng chỉ cười nhẹ, "Bỏn vương đến nhìn vương phi tương lai có gì sai sao, tin tưởng vương gia dù biết cũng sẽ không thể trách tội đi."

Bạch Vũ Mộng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn người vô sỉ này.

2, Linh Trần mặt không biểu cảm đứng ở trước bàn.

"Vương gia, Tần gia tiểu thư thỉnh cầu vương phi khiến Vương gia nạp nàng làm tiểu thiếp, vương phi muốn ta tới hỏi ý của ngài."

"Đi nói với vương phi, ta chỉ muốn một mình nàng là đủ rồi, nhanh đem Tần tiểu thư đuổi ra đi, vương phi xem như bận lòng rồi."

Linh Trần cảm giác trên đầu có một đám quạ đen bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đổi hôn

Ám dạ, một bóng dáng thoắt thoát trong bóng đêm cấp tốc đi qua, mọi người căn bản không thấy rõ, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, cái gì đều không nhìn thấy.

Bạch Vũ Mộng bước đi như bay, hôm nay cô nhận một nhiệm vụ, đi giết tổng giám đốc Lâm thị, vừa vặn mấy ngày nay nhằm chán, liền quyết định chính bản thân đi hoàn thành nhiệm vụ này.

Đi đến một căn biệt thự đèn đuốc sáng trưng, nơi nơi tràn ngập xa hoa lãng phí, trong đại sảnh âm nhạc kính bạo, mỹ nữ phong tình vạn chủng nhảy múa nóng bỏng

Nhìn chung quanh một chút, không phát hiện ra bóng dáng Lâm tổng, chỉ có một ít thương nhân nhỏ.

Đem ngân châm giấu trong tay áo chuẩn bị hết thấy đều tốt, ẩn thân trong bóng tối, lặng lẽ chạy lên lầu, dễ dàng tránh đi những cơ quan được trang bị ở mái hiên, đi đến trước cửa phòng, mở cửa, người bên trong đang trình diễn đồng cung sống.

Cười lạnh một tiếng, đem ngân châm lạnh lẽo phóng vào sau óc của hắn, Lâm tổng lửa nóng toàn thân nháy mắt bị dập tắt, hoảng sợ quay đầu. Há miệng thở dốc, muốn nói điều gì, nhưng lại vô lực ngã xuống.

Nữ nhân kia sớm sợ tới mức kêu to, Bạch Vũ Mộng nhú mảy, nghe được thanh âm cảnh báo. Sau khi giết cô ta xong, nhanh chóng theo cửa sổ nhảy xuống. Chạy đến một chiếc xe cách đó không xa, ngồi vào.

Buông xuống đề phòng, đối với người đàn ông trong xe cười cười, hắn kêu là Tôn Hinh, là bạn trai của cô, bọn họ ở cùng nhau cũng lâu, tính cô bình thường lãnh tâm lãnh tình, nhưng đối mặt với hắn, cô luôn cảm nhận được ấm áp, bọn họ lập tức muốn kết hôn. Người đàn ông cười đến thật ôn nhu, sờ tóc của cô, đem xe nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tôn Hinh đem xe chạy đến một địa phương hẻo lánh, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, trong lòng không khỏi có chút đề phòng. Tôn Hinh cười cười nói: “Cho em một kinh hi.” Bạch Vũ Mộng không có nghĩ ngờ hắn, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Cho nên nàng không nhìn thấy trong mắt Tôn Hinh có một chút phức tạp.

Khi xe dừng lại, Bạch Vũ Mộng cười xuống xe, quay đầu lại, nhìn thấy chỉ có hòng súng tối đen cùng đôi mắt Tôn Hinh lạnh như băng, ôn nhu súng nịch lúc trước sớm đã không còn nữa.

“Phanh” thanh âm thanh thúy phá vỡ yên tĩnh trong đêm, Bạch Vũ Mộng cười hỏi: “Vì sao?”

“Cô còn nhớ lúc trước Tôn gia diệt môn là vì sao không, lúc đó tôi là người duy nhất còn sống sót, xem người thân lần lượt ở trước mặt chết thảm như vậy, lúc đó tôi liền thề, nhất định phải tự tay giết chết kẻ thù.”

“Cho nên nhiều năm qua anh ôn nhu đều là giả, nói yêu tôi cũng là giả, chủ yếu chính là muốn ăn núp ở bên người tôi phải không?”

“Đúng, nhưng ở cùng với cô lâu như vậy, nói không có cảm giác gì là nói dối, tôi thích cô, nhưng nếu lúc trước cô chịu nghe, buông bỏ tất cả những thứ này, thì sẽ không có ngày hôm nay.” Tôn Hinh vô cùng đau đớn nói xong, đôi mắt lạnh như băng rốt cục có một tia dao động.

“Không thể hối hận nữa không phải sao, tôi Bạch Vũ Mộng tự nhận nhìn người sẽ không bao giờ lầm, không nghĩ tới, vẫn là nhìn nhầm a. Hôm nay chết ở trên tay anh, tôi không trách anh, là tự bản thân tôi tự làm tự chịu, nhưng nếu có kiếp sau, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng thế giới này có tình, sẽ không bao giờ nữa...”

Nhanh chóng xuất ra một cây ngân châm, đây là ngân châm mà sư phụ Bạch Vũ Mộng đưa cho cô khi sinh nhật, sư phụ đem tuyệt học suốt đời đều giao cho cô, dạy cô y thuật, độc thuật. Cây ngân châm này càng là vật báu vô giá, hôm nay lại lãng phí như vậy. Cái này ngay cả Tôn Hinh đều không biết, trước đây, hắn đã sớm đem ngân châm cô sở hữu đều thu lại hết rồi. Sư phụ, có lẽ sẽ không gặp lại được nữa.

Tôn Hinh không ngờ rằng cô còn có một cái trong tay, không cam lòng ngã xuống. “Là anh dẫn tôi đến đây, còn cảm đi vũ khí của tôi, tôi cũng có chút phòng bị, có lẽ, tôi thật sự cũng không có quá yêu anh!”

“Nếu tôi không qua khỏi, tập đoàn Bạch thị khẳng định sẽ sớm rối loạn, hi vọng anh có thể thay thế tôi quản lý tốt tập đoàn.” đây là di nguyện của Bạch Vũ Mộng trước khi chết.

Đêm, yên ắng đến có chút quỷ dị, vào ban đêm, chiếc lắc trên tay Bạch Vũ Mộng phát ra một ánh sáng màu lam kỳ dị, đem cả người cô đều bao lại, khi ánh sáng biến mất, chung quanh tựa hồ không có phát sinh biến hóa gì, nhưng vòng trên tay cũng không thấy nữa.

Bạch phu.

“Tiểu tiện nhân, ngươi trừ bỏ khóc còn có thể làm gì, thật sự là xúi quẩy. Ngươi đem vòng ngọc của đại nhi làm vỡ nát, ngươi nói làm sao bây giờ đây.”

“Đại phu nhân, ta... Thật sự không... Có a, không là.... Ta ròi...”

“Ngươi còn dám nói láo, chờ lão gia về đến, ta xem hấn thế nào thu thập ngươi.”

“Không cần a, đại... Phu nhân, cầu... Cầu ngươi, không cần... Nói cho cha... Cha, ta... Thật sự không phải cố ý..., ta nói... tỷ tỷ... là ta làm vỡ... Ngươi không cần nói... cha, hấn sẽ... Đánh chết của ta.”

Bạch Vũ Mộng lui ra sau, roi lệ đầy mặt, run run mở miệng. Lâm Thái Sương bên cạnh đại phu nhân khinh miệt nhìn nàng.

“Ngươi thừa nhận, tốt lắm, ngươi đã thừa nhận, ta đây cũng sẽ không nói cho lão gia, nhưng là, chuyện này không phải chuyện nhỏ, hôm nay ngươi làm vỡ vòng tay của đại nhi, lần sau ngươi sẽ lại phá nát đồ vật của lão gia, cho nên, ta liền thay lão gia chấp hành gia pháp, cho ngươi ghi nhớ thật lâu.” Mẹ con Bạch Hàm Đại tính cả nhà hoàn, già sai vật đều vui sướng khi người gặp họa, không ai ra tay hỗ trợ.

Bàn tử từng chút từng chút đánh vào trên người Bạch Vũ Mộng, nàng cắn răng, không rên một tiếng. Nàng không có phá vòng tay của Bạch Hàm Đại, nàng không biết đã đắc tội với nàng ở chỗ nào, lại muốn hãm hại nàng.

“Phu nhân, nhị tiểu thư giống như không còn thờ.”

“Cái gì?” Bạch Hàm Đại hoảng sợ kêu lên, “Nếu cha trở về phát hiện chúng ta sẽ không xong.”

“Sợ cái gì, đã bao nhiêu năm, cha ngươi đối với nàng chẳng quan tâm, lần này khẳng định cũng giống nhau, liền tính hấn biết thì thế nào, chỉ là một cái nha đầu chết tiệt, hấn khẳng định sẽ không trách tội chúng ta.”

Nghe Lâm Thái Sương nói, Bạch Hàm Đại mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đều là tiện nhân, từ nhỏ cùng Cảnh vương định hôn ước, bộ dạng xấu như vậy, không có chỗ nào trông được, Cảnh ca ca là của ta, người chết đi mới tốt.

“Người đâu, đem nạng ném vô trong phòng, để cho nàng tự sinh tự diệt đi, ha ha.”

...

—— phân cách tuyến ——

“Tiểu thư, ô ô, người mau tỉnh lại a, mau đứng lên nhìn ta đi...”

...

... Đầu đau quá, sao lại thế này, đầu giống như sắp nứt ra, vì sao lại có nhiều kí ức không thuộc về nàng như vậy. Đợi chút, nàng không phải bị Tồn Hình giết sao, vì sao còn có thể có cảm giác? Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Thật ồn ào a, mở mắt ra, một tiểu nha đầu mười bốn, mười lăm tuổi đứng bên giường khóc, cách trang điểm, còn có cổ kính phòng.

Đông Nhiễm thấy Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, kinh hi kêu lên: “Tiểu thư, người tỉnh, thật tốt quá, ta đi kêu đại phu, người đợi chút, ta rất nhanh sẽ trở về.”

“Đợi chút, người là ai, ta thế nào lại ở chỗ này?”

Xem bộ dáng tiểu nha đầu vừa rồi khóc rống, xem ra nàng thật để ý chủ nhân thân thể này đi, cho nên Bạch Vũ Mộng giọng điệu hơi chút hòa dịu.

Đông Nhiễm nhìn tiểu thư của nàng, nàng cảm thấy thương tâm, tiểu thư thật đáng thương, vừa mới bị đại phu nhân cùng nữ nhân á độc kia đánh, hiện tại lại mất trí nhớ, bất quá quên cũng tốt, ít nhất sẽ không thương tâm.

“Tiểu thư, ta gọi Đông Nhiễm, là nha hoàn của người, người là Bạch Vũ Mộng, là nhị nữ nhi của Bạch thừa tướng Bạch Cẩm Trình, mẫu thân của người sinh hạ người sau đó không lâu lại đột nhiên qua đời, lão gia có ba vị phu nhân, người là đích nữ, nơi này là Phong lăng đại lục Lam Tường quốc.”

Phong lăng đại lục, vì sao chưa từng nghe nói qua, đột nhiên trong đầu hiện lên một đoạn trí nhớ, Bạch Vũ Mộng nhắm mắt lại, chậm rãi sắp xếp trí nhớ. Sau đó mở to mắt, mắt hơi rướm nước. Nguyên lai, linh hồn lúc trước của nàng vẫn chưa chết, âm dương sai lệch liền nhập vào thân thể Bạch gia tiểu thư bất hạnh vừa mới chết.

Trời sinh voi sinh cỏ. Bạch tiểu thư chết đi, yên tâm đi, ta đã chiếm cứ thân thể của người, thù của người, ta sẽ thay người báo, ta sẽ thay thế người hoàn thành tâm nguyện người vẫn chưa hoàn thành, ta sẽ giúp người sống thật tốt.

“Người kêu Đông Nhiễm phải không, có thể giúp ta đi lấy gương tới không?”

“Tốt, tiểu thư, người chờ một lát.”

Cầm gương, xem dung mạo mơ hồ, đây là một gương mặt thế nào a, nửa bên trái khuôn mặt có một vết sẹo dữ tợn, nửa mặt bên phải vẫn bình thường, nhưng cũng có rất nhiều vết sẹo nhàn nhạt. Chỉ có ánh mắt, linh động dị thường, ngăm đen trong mắt lộ ra sự tự tin, lòng mi thật dài chớp chớp đáng yêu. Chỉ là không biết vì sao nàng có được một đôi mắt đẹp mà lại có một trương mặt như vậy. Thờ dài, tuy rằng không thêm để ý dung mạo, nhưng khuôn mặt này cũng quá...

Thay Đông Nhiễm lấy quần áo, đây là quần áo màu trắng, cổ áo cùng cổ tay áo thêu hoa mai, tuy rằng chất liệu không tốt lắm, nhưng thợ thêu xác thực là phi thường tinh tế. Càng nổi bật lên vẻ cao ngạo như mai, thanh lãnh như mai của Bạch Vũ Mộng.

Lúc này, Đông Nhiễm mang theo một tiểu nha hoàn tuổi cũng tầm nàng đi vào, nàng cao ngạo tiến vào, liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, chán ghét quay đi, khinh thường nói: “Hừ, mạng người thật lớn, như vậy còn có thể sống, ta nói a, người vẫn là nên chết đi, tỉnh lại ta lại phải hầu hạ người.”

“Người... Làm sao người có thể nói như vậy với tiểu thư “

“Người tính làm cái gì, cut.” Nói xong, quăng một tay về phía Đông Nhiễm. Đông Nhiễm ủy khuất cúi đầu, nhưng vẫn như trước che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng

Bạch Vũ Mộng xem nàng quật cường như thế, hộ chủ, trong lòng hơi có chút cảm động. Âm thầm thề "Nếu như người không phản bội ta, ngày sau ta nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn."

“Đùng” Đông Nhiễm kinh ngạc nhìn tiểu thư, khi nào thì lợi hại như vậy, bất quá như vậy thật sự tốt lắm, trước kia tiểu thư yếu đuối, thường xuyên bị bọn họ khi dễ, hiện tại tiểu thư lợi hại như vậy, rốt cục không cần nhìn sắc mặt bọn họ. Bạch Vũ Mộng cười nhìn biểu cảm trên mặt Đông Nhiễm, nha đầu này a, tất cả cảm xúc đều biểu hiện ở trên mặt. Điều này càng làm Bạch Vũ Mộng kiên định bảo hộ nàng.

“Một cái tát này là để cho người biết, ai là chủ, ai là tớ, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, nhớ kỹ cho ta.”

“Hừ, sẽ có người giáo huấn ngươi” nói xong liền khóc chạy đi.

Đại phu nhân sao, hiện tại Bạch Vũ Mộng sớm đã không còn là Bạch Vũ Mộng yếu đuối lúc trước nữa, có chiều gì đều sử dụng đi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Xem vẻ mặt Đông Nhiễm lo lắng, cười cười, an ủi nàng. Nàng cuối cùng cũng có thể hơi buông tâm. Hiện tại tiểu thư, là rất lợi hại a!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sơ ngộ

Bạch Vũ Mộng đi tìm một màn sa mang lên, khuôn mặt này đi ra ngoài sẽ hù chết người mất.

Chỉ chớp lát sau, Lâm Thái Sương cùng Bạch Hàm Đại liền dẫn một đám nha hoàn cùng gã sai vặt đến đây, còn có mấy bà tử về mặt hung ác. Một bộ tìm người tính sổ.

“Đại phu nhân, ta thật nghiêm cẩn hầu hạ nhị tiểu thư, nhưng nhị tiểu thư lại tát ta một cái, ta không biết đến cùng làm sai cái gì, thỉnh đại phu nhân vì ta làm chủ a, ô ô”

“Lớn mật, ở trước mặt phu nhân và tiểu thư, vậy mà không tự xưng 'Nô tì', mà xưng 'Ta', phải bị tội gì” Bạch Vũ Mộng từ trong phòng đi ra, lạnh giọng quát.

Lâm Thái Sương cùng Bạch Hàm Đại liền phát hoảng, đây cũng không phải là Bạch Vũ Mộng trước kia, chẳng lẽ lần này chết đi sống lại, làm cho nàng không còn yếu đuối nữa? Hừ, mặc kệ thế nào, Bạch Vũ Mộng con tiện nhân đáng chết còn không phải là đối thủ của ta, giết chết nàng, so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn.

“A, nhị tiểu thư tức giận sao, nhưng ngươi chó quên, gia đình này bây giờ còn là ta làm chủ.”

“Đại phu nhân, ngươi nói như vậy là không đúng rồi, ta tuy rằng là tiểu bối, nhưng nương ta ít nhất cũng là chính thất đi, như vậy ta không phải là đích nữ sao, ngươi chỉ là tiểu thiếp có tư cách gì đến giáo huấn ta.” Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt cười nói.

“Miệng của ngươi lợi hại hơn rất nhiều. Ngươi nhiều năm ngây ngốc ở đây, sợ cũng không biết đi, ta đây liền đại nhân không chấp tiểu nhân, không trách cứ ngươi. Ta nói cho ngươi, lão gia lập tức sẽ đưa ta lên chính thất, đến lúc đó, ngươi chẳng qua là chỉ là một thứ nữ nhỏ nhen.”

“Không có khả năng, lão gia sẽ không làm như vậy, đại phu nhân, ngươi không cần ở đây nói năng lung tung.” Đông Nhiễm nghe không trôi, sợ tiểu thư thương tâm, nhanh chóng đánh gãy.

“Nơi nào đến phiên ngươi nói, quả nhiên là loại chủ nhân gì thì nuôi chó nấy, cùng tiểu thư nhà ngươi giống nhau không có giáo dưỡng” Bạch Hàm Đại châm chọc ra tiếng.

“Không cho ngươi nói tiểu thư nhà ta như vậy”

“Ngươi là đang nói chính ngươi đi, thật là hình tượng tốt để so sánh a.” Bạch Vũ Mộng ở một bên mở miệng.

“Ngươi...” Bạch Hàm Đại khí mặt đều xanh, không thể gây sự với Bạch Vũ Mộng, vậy xuống tay với nha hoàn của nàng cũng tốt lắm, “Ngươi tới, đem nha đầu đi hạ phạm thượng đáng chết này đánh cho ta, hung hăng đánh thật mạnh.” Bạch Hàm Đại trên mặt có một chút hết giận.

Gia đình cảm bản tử chuẩn bị tiến lên, Đông Nhiễm sợ hãi rút lui, nhưng vẫn như trước che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng thở dài, nha đầu quật cường này a.

“Đây là nha hoàn của ta, không làm phiền đại tiểu thư đến giáo huấn, huống hồ, chuyện này cũng không tới phiên các ngươi đến nhiều chuyện đi. Chúng ta đều là người không được dạy dỗ người tốt, nhưng cũng không làm phiền đại phu nhân cùng đại tiểu thư có giáo dục đến chỉ đạo.”

Lâm Thái Sương oán hận xoắn chặt khăn tay, tiện nhân này khi nào thì trở nên lợi hại như vậy, đợi lão gia trở về ta gọi hán đến thu thập ngươi.

“Đại nhị, nhị muội ngươi nói đúng, đây là chuyện chúng ta không nên quản, đi thôi.”

“Nương, làm sao ngươi...”

Lâm Thái Sương cấp cho Bạch Hàm Đại một ánh mắt, Bạch Hàm Đại lập tức ngậm miệng, không cam lòng rời đi.

“Tiểu thư, bọn họ khẳng định sẽ đem lão gia gọi tới, vậy phải làm sao bây giờ a.”

“Không cần lo lắng, lão gia đến thì có sao, ta ngược lại thật muốn nhìn xem hấn làm cha thế nào.”

Bạch Vũ Mộng nhìn bốn phía chung quanh phòng, nàng hiện tại mới thật sự ngắm nhìn căn phòng này, hẻo lánh, trên cơ bản là không có gì, trừ bỏ đại phu nhân lúc trước dẫn người đến, chung quanh có chút lá trúc tía, lay động trong gió, mang theo ngao khí bất khuất.

Đây đường đường là nơi ở của một đích nữ tướng phủ, nói ra cũng không ai tin. Nàng bỗng nhiên vì nàng ta mà cảm thấy bi ai, nàng đến cùng đã trải qua như thế nào a, bất quá, về sau nàng nhất định sẽ đem tất cả những thứ này đòi lại hết.

“Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, chúng ta vào đi thôi.”

Nhìn thoáng qua nha đầu đơn thuần này, nàng đi theo vị tiểu thư này chịu nhiều khổ sở như vậy, lại không hề bỏ đi, cũng thật sự là làm khó nàng.

—— phân cách tuyến ——

Ước chừng một canh giờ sau, quả nhiên rất nhiều người nô khí đằng đằng đến đây. Đông Nhiễm thấy, vội vàng gọi tiểu thư. Bạch Vũ Mộng lại chậm chạp không đi ra, dây dưa thật lâu sau mới chậm rì rì đi ra.

“Bạch Vũ Mộng, ngươi còn để người cha như ta vào mắt sao, ngươi có ý có phải không?”

“Ai nha, thật ngại quá, phụ thân, ta không cẩn thận ngủ quên, không lẽ muốn ta quần áo không chỉnh tề đi ra gặp phụ thân đại nhân sao!”

“Ngươi... Tốt, thật đúng là có tiền đồ, dám theo ta tranh luận.” Bạch Cẩm Trình đen mặt lại, hai mắt bốc hỏa nhìn nữ nhi kiêu ngạo lúc trước. Không khỏi cũng có chút nghi hoặc, đây thật sự vẫn là nữ nhi yếu đuối kia sao?

“Nhị muội muội, ngươi nhìn thấy phụ thân thế nào không quý, ít nhất cũng phải thỉnh an một chút chứ.” Từ tiểu thư Bạch Phù ở phía sau nhu nhược lên tiếng.

Điều này càng gọi lên tức giận của Bạch Cẩm Trình, hấn động thủ, muốn đánh Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng mở to đôi mắt bình tĩnh nhìn Bạch Cẩm Trình. Nhìn thấy ánh mắt như vậy, Bạch Cẩm Trình không biết vì sao, lại có chút đánh không nổi nữa, ánh mắt này cùng ánh mắt Úc Liễu năm đó là giống cỡ nào, thờ dài một hơi, cuối cùng vẫn là buông xuống tay.

Bạch Vũ Mộng hiện tại đối với người cha này thất vọng cực kỳ, nguyên bản còn có một tia chờ mong, hiện tại hoàn toàn không còn nữa. Dễ dàng bị chọc giận như vậy, ở trên triều đình làm thế nào sống yên, lại như thế nào từng bước một ngồi được lên bị trí thừa tướng hơn nữa lại còn giữ vững được lâu như vậy?

Khóe miệng cười lạnh, người đã đối đãi với nữ nhi như thế, như vậy chớ có trách ta.” Thế nào, cha thế nào không đánh, ta đã chuẩn bị tốt rồi, không đánh rất đáng tiếc a.”

Nhìn thấy hấn từ giữa hồi ức hồi tỉnh lại, lại bị gọi lên tức giận, Bạch Vũ Mộng cười cười, xoay người vào cửa, đóng cửa. Chỉ để lại một câu nói “Phụ thân đã không đánh, vậy nữ nhi mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước, đi thông thả, không tiền.”

Chỉ để lại hạ nhân ngoài cửa hai mắt nhìn nhau cùng Bạch Cẩm Trình phát tay áo mà đi.

Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên giường, bỗng nhiên đối với nương nàng tò mò, trí nhớ về mẫu thân của thân thể này không nhiều, điều này khiến nàng không thể thu hoạch được tin tức hữu dụng. Tựa hồ có một câu nói hiện lên: “Vũ nhi, ngươi nhớ kỹ, ngươi từ nhỏ không tâm thương, nhưng ngươi hiện tại chỉ cần yên lặng sống ở trong này, bí mật kia, có lẽ ngươi vĩnh viễn sẽ không biết.” Đây là nương nàng ở trước mặt nàng nói rất nhiều lần, nàng cũng chỉ nhớ kỹ một câu này. Nhưng rốt cục bí mật kia là gì?

Đã không nghĩ ra, vậy không nghĩ, một ngày nào đó sẽ biết.

—— phân cách tuyến ——

“Tiểu thư, tiểu thư, Cảnh vương đến đây “

Đang đọc sách, Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu lên, nhíu mi, nha đầu kia luôn tùy tiện như vậy.” Lại như thế nào, trời sắp xuống hay sao?”

“Tiểu thư, người đừng nói giỡn, Cảnh vương đến đây, người còn không mau trang điểm, ra ngoài gặp hấn a.” Đông Nhiễm thờ phỉ phò, chu cái miệng nhỏ, trên mặt bởi vì chạy nhanh quá mà nhàn nhạt đồ ửng, rất là đáng yêu.

“Cảnh vương đến đây liên quan gì đến ta, vì sao lại muốn ta trang điểm?”

“Tiểu thư... Người không phải rất thích Cảnh vương sao, mỗi lần hấn đến người đều muốn trang điểm thật tốt mà!”

Bạch Vũ Mộng trên đầu nổi lên ba vạch hắc tuyến: “Nhớ kỹ, hiện tại bản tiểu thư đã không giống với trước kia, không bao giờ thích Cảnh vương gì kia nữa, về sau ngươi sẽ nhìn thấy một tiểu thư hoàn toàn mới, điều ngươi cần phải làm là tin tưởng tiểu thư nhà ngươi, nghe ta nói, có biết không”

“Nô tì đã biết, vậy...”

“Tốt lắm, nói ta không rảnh. Còn có, về sau không cần kêu nô tì, tự xưng "Ta" là được.”

“Dạ, nô... Ta đã biết “

Một lát sau...

“Tiểu thư, tiểu thư...”

“Lại như thế nào, ta còn chưa có chết đâu.” Bạch Vũ Mộng cười trả lời.

“Phi, phi, làm sao người có thể nói như vậy. Tiểu thư, Chiến Vương Lam Hạo Thần cũng tới rồi, lão gia gọi người đến đại sảnh gặp khách.”

“Bảo ta đi gặp khách, hần không sợ ta đem khuôn mặt này hù chết Vương gia sao!”

“Ai nha, tiểu thư người đừng nói vậy, ta giúp người trang điểm”

Bạch Vũ Mộng mặc váy đuôi dài màu xanh lam, trên mặt mang theo mạng che mặt cùng màu, tóc chỉ dùng một cây mộc trâm hoa đào cài cố định, không có trang sức khác. Mặt mộc không trang điểm, thanh nhã xinh đẹp.

Chậm rãi đi tới đại sảnh, mới đi mấy bước, liền ho lên, trong lòng oán trách thân thể này suy nhược, âm thầm hạ quyết tâm, trở về nhất định phải rèn luyện một chút thân thể này, tại dị thể phải dựa vào chính mình, không biết mọi chuyện kiếp trước còn có hay không.

Suy nghĩ một chút liền đến phòng khách, bước chân dừng lại một chút, liền tao nhã bước vào.

“Xem ra nhị tiểu thư Bạch phù cũng không giống với lời đồn nói là xấu không chịu nổi a.” Thanh âm Lam Hạo Thần lạnh lùng không mang theo một chút độ ấm vang lên, nếu cẩn thận nghe, bên trong còn có trào phúng nhàn nhạt.

Bạch Cẩm Trình chỉ xấu hổ cười cười.

Bạch Vũ Mộng tiến vào, cũng chỉ tượng trưng gật đầu, cũng không có hành lễ. Lễ giáo giả bộ của nàng làm người bên trong phòng khách ngẩn ra. Điều này làm Cảnh vương Lam Cảnh Diệp có chút tức giận, vốn là phi thường chán ghét nàng, hiện tại lại càng thêm chán ghét.

Một bên Bạch Hàm Đại vui sướng khi người gặp họa cười, "Liền tính người không chết thì như thế nào, Cảnh vương còn không phải là của ta sao."

“Ngồi đi “

Bạch Vũ Mộng trào phúng nhìn, vị trí trên đại sảnh đã sớm ngồi hết, lại vẫn kêu nàng ngồi, đây không phải là trước mặt mọi người làm khó nàng sao. A, thật sự là một phụ thân tốt a.

“Không cần, ta đứng là tốt rồi, lại nói, nơi này cũng không còn chỗ không phải sao?” Nhân nhạ nói, khiến cho Bạch Cẩm Trình một trận xấu hổ, hần là còn tức giận chuyện ngày hôm qua, muốn giáo huấn nàng một chút thôi, không nghĩ tới, nữ nhi bất hiếu này, lại không cho hần mặt mũi.

Bạch Vũ Mộng đột nhiên cảm nhận được một đạo tầm mắt mãnh liệt, quay đầu đi, vừa khéo chạm phải tầm mắt của Lam Hạo Thần, nàng làm bộ bình tĩnh dời đi, trong lòng lại thâm kinh hãi, ánh mắt lạnh lùng cỡ nào a!

Lam Hạo Thần khá có hứng thú nhìn Bạch Vũ Mộng có chút hoảng loạn dời tầm mắt, đây thật là Bạch Vũ Mộng như lời đồn sao, thế nào lại có chút không giống, ha ha, Bạch Vũ Mộng, người thành công gọi lên hứng thú của ta!

“Phụ thân, nếu không có chuyện gì, ta đây cáo lui trước, các người chậm rãi tán gẫu.” Nói xong như có thâm ý khác nhìn thoáng qua Bạch Hàm Đại, xoay người nhanh lẻ rồi đi. Lưu lại mọi người với biểu cảm khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hận Nhuế

Ngày kế tiếp, Bạch Vũ Mộng ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy, đứng lên sau đó đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, xem thời tiết bên ngoài cũng không tệ, quyết định ra ngoài đi dạo.

“Đồng Nhiễm, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

“Tiểu thư, việc này không tốt lắm đâu, bị lão gia biết sẽ bị mắng, người cho tới bây giờ đều là cửa lớn không ra, cửa sau không rồi, thế nào lúc này lại

muốn đi ra ngoài đây?”

“Trước đây không ra, hiện tại mới muốn đi ra nhìn xem a, tốt lắm, đừng nói nữa, người có đi hay không, không, ta đi một mình.” Bạch Vũ Mộng hơi không kiên nhẫn nói.

“Đi.” Đông Nhiễm thề lưỡi, vội vàng trả lời, tiểu thư giống như có chút tức giận.

Bạch Vũ Mộng đội mạng che mặt, từ cửa sau Bạch phủ đi ra ngoài. Ra cửa, mới biết được phổ xá cổ đại thì ra lại náo nhiệt như thế.

Tiểu thư ra sức hét to, người đi đường chọn những thứ bản thân thích. Ngẫu nhiên đi qua vài người vội vàng chạy qua chạy lại, phổ xá náo nhiệt như vậy lại biến mất không lưu lại dấu vết gì.

Mang theo Đông Nhiễm đi trên đường cái, nhìn xem chung quanh. Đông Nhiễm càng giống như là được thả ra khỏi lồng chim, hưng phấn mà chạy tới chạy lui.

Bạch Vũ Mộng cười cười, nhìn thấy Đông Nhiễm đứng trước một quán nhỏ bán trăm cái, đi qua đi lại, “Nếu thích, liền mua đi.”

Ai biết tiểu nha đầu này lại lắc đầu, cảm động nói: “Cảm ơn tiểu thư, không cần, kỳ thực ta cũng không phải quá thích.”

Xem bộ dáng Đông Nhiễm rõ ràng là rất thích nhưng lại không mua, Bạch Vũ Mộng có chút hơi tức giận: “Thích liền mua, tiểu thư nhà người không phải là ngay cả vật nhỏ như vậy cũng không thể mua.”

Đông Nhiễm lại xấu hổ lôi kéo Bạch Vũ Mộng đi tới một bên, “Tiểu thư, chúng ta thật không có bao nhiêu tiền, tiền tháng này còn không có lấy đâu.”

“Đến cùng sao lại thế này, tiểu thư Bạch phủ ngay cả chút tiền ấy đều không có sao?” Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, nhưng cũng giống như đoán được chút gì đó.

“Kỳ thực lão gia vẫn rất hào phóng, vài tiểu thư khác đều được nhận tiền tháng không ít, chỉ là tiểu thư trước kia khi dễ đại phu nhân liền cắt xén tiền của chúng ta. Có đôi khi đi tìm quản gia lấy tiền sẽ bị dùng các loại lý do bác bỏ, rất nhiều lúc tiểu thư đều không có tiền tháng tiêu vặt, chỉ là tiểu thư bình thường cũng không có chỗ nào để dùng tiền, cho nên không quá để ý.” Đông Nhiễm ở một bên nhu nhược lên tiếng.

“Đại phu nhân thật đúng là một tay che trời a, một ngày nào đó, những thứ vốn thuộc về ta ta đều sẽ đòi trở về.” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói. Trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý tưởng, bọn họ đã không cho, như vậy ta liền tự tay làm hàm nhai, ở thế kỷ 21 cũng không phải là sống uống phí, ta muốn sáng tạo ra một cái gì đó thuộc về riêng ta!

Đang nói, bỗng nghe được phía trước có chút huyền ảo, Bạch Vũ Mộng tỉnh tỉnh lạnh nhạt, không thích náo nhiệt. Nhưng nhìn đến Đông Nhiễm một bộ cảm thấy hứng thú, nhàn nhạt nói: “Đi xem đi!”

Được Đông Nhiễm ra sức che chở chen vào đám người, Bạch Vũ Mộng nhui mày, nàng thật sự không thích cảm giác như vậy

Trong đám người một hắc y nữ tử đang cố sức chống cự chung quanh một đám nam tử. Quần áo trên người nữ tử đã sớm rách, trên người có bao nhiêu vết thương, khóe môi nhếch lên máu tươi, lại như trước ra sức chống cự.

Bạch Vũ Mộng thấy được trong mắt nữ tử này tràn đầy tuyệt vọng, quật cường, lạnh như băng cùng hận ý vô tận. Cái đó so với Bạch Vũ Mộng lúc trước là giống đến cỡ nào, bọn họ đều kẻ cận cái chết, nhưng lại không muốn buông tha.

Bạch Vũ Mộng hơi có chút động dung, nhưng nàng không thích phiền toái, mà nếu cứu nàng ta, sẽ là một phiền toái lớn, nàng chán ghét xen vào việc của người khác.

Một bên Đông Nhiễm nhìn không được: “Tiểu thư, nàng thật đáng thương a, nhiều đại nam nhân khi dễ nàng một nữ tử như vậy, còn có vương pháp hay không a, chúng ta cứu nàng được không?”

Nhìn Đông Nhiễm không có tâm cơ, một lòng nghĩ phải giúp người khác, Bạch Vũ Mộng khẽ thở dài một cái, tính tình của nàng, về sau nhất định sẽ chịu thiệt.

“Đông Nhiễm, người nhớ kỹ, chúng ta không phải là thánh nhân, không phải nhìn thấy cái gì bất bình liền muốn đi cứu giúp, nếu như vậy, chúng ta chẳng phải là tự rước lấy phiền sao? Có chút phiền phức, chúng ta không nên chọc sẽ không cần đi chọc” Bạch Vũ Mộng lời nói thâm thúy giáo dục Đông Nhiễm

Đông Nhiễm cái hiểu cái không gật đầu, hình như có chút thất vọng nhìn nữ tử kia.

“Bất quá, nữ tử này, ta cứu!” Thấy ánh mắt Đông Nhiễm kinh ngạc, Bạch Vũ Mộng cũng không biết bản thân vì sao lại mềm lòng, có lẽ là quật cường trong mắt của nàng ta cùng kiếp trước của nàng rất giống nhau, làm cho nàng thấy được bản thân mình trong kiếp trước.

“Dừng tay.”

Mọi người đang đánh nhau bên trong đều ngừng lại, nhìn về phía người đột nhiên lên tiếng. Tựa hồ là đầu lĩnh của đám nam tử đi ra nói chuyện: “Người là loại người nào, không nên xen vào việc của người khác, bằng không, hậu quả người không thể gánh được đâu.”

Bạch Vũ Mộng lạnh lùng câu môi cười yếu ớt: “Ta là người nào không quan trọng, các ngươi nhiều người như vậy khi dễ một tiểu nữ tử, không biết hổ thẹn sao, ta chỉ là xem chương mất mà thôi.”

“Ta khuyên ngươi vẫn nên chạy nhanh đi, thừa dịp đại gia ta hiện tại tâm tình tốt, bằng không, ta cho ngươi sống không bằng chết.” Đầu lĩnh tàn nhẫn cười, nói ra những lời thị huyết.

“Nếu ta càng muốn cứu nàng thì sao?”

“Vậy đừng trách ta không khách khí.” Nói xong hướng về phía sau ra hiệu, một nhóm người hướng về phía Bạch Vũ Mộng đánh tới, Đông Nhiễm mặt trắng bệch, cấp tốc che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy thế, trên mặt không có biểu cảm gì, kéo xuống trăm cái trên đầu, hướng về người trước mắt ném đi, thoáng chốc bắn trúng từ huyết của hắn, người nọ ngay lập tức té trên mặt đất, chết đi. Người chung quanh hoảng sợ nhìn nàng, không dám bước tới nửa bước.

Đầu lĩnh nhìn thấy cảnh này đen mặt, phái tất cả thuộc hạ xông lên đánh Bạch Vũ Mộng, chỉ để lại một ít người tiếp tục vây quanh nữ tử kia.

Bạch Vũ Mộng nhanh chóng lấy trăm cái trên đầu Đông Nhiễm xuống, trong lúc Đông Nhiễm kinh ngạc, bắn ra ngoài, lại thêm vài người ngã xuống. Bọn họ cũng không dám tiếp tục công kích nữa.

Thủ đoạn kiếp trước vẫn còn, chẳng qua thân thể này quá yếu, chỉ có thể đả thương vài người như vậy, nếu tăng cường rèn luyện, hi vọng có thể khôi phục được thân thủ kiếp trước.

Bởi vì đa số thuộc hạ đều bị Bạch Vũ Mộng giết, bên kia cũng bị hắc y nữ tử dùng hết toàn lực giết sạch. Nhìn thấy chỉ còn lại mấy người, đầu lĩnh không cam lòng nói một tiếng “Rút”.

Bạch Vũ Mộng đi qua nâng hắc y nữ tử dậy, nàng ta chống đỡ hết nỗi mà té trên mặt đất, nghe chung quanh nghị luận, mặt không biểu cảm đem hắc y nữ tử giao cho Đông Nhiễm, dọc theo đường cũ từ cửa sau trở lại tướng phủ.

Đem nàng ta đi tẩy rửa, đi tới ngoài cửa phòng Bạch Vũ Mộng, “Vào đi.” Trong phòng truyền ra thanh âm nhàn nhạt.

Đông Nhiễm đến mở cửa, Bạch Vũ Mộng nhìn nữ tử sau khi tắm rửa sạch sẽ, lộ ra một gương mặt trái xoan, một đôi mắt đen khảm trên khuôn mặt này, trong mắt lại tràn ngập băng sương, cái mũi khéo léo, môi đỏ sẫm thật sự là giai nhân thanh tú.

“Bái kiến tiểu thư.” Nữ tử tiến vào liến đối với Bạch Vũ Mộng hành lễ. “Hôm nay đa tạ tiểu thư cứu giúp, mạng của ta về sau chính là của tiểu thư.” Nữ tử kiên định nói.

“Ta cứu ngươi không phải vì muốn mạng của ngươi, chỉ là cảm thấy ngươi rất giống một cổ nhân của ta thôi. Ta mặc kệ ngươi có thân phận gì, có thù hận gì, hôm nay ta cứu ngươi, sau này ta tất nhiên sẽ bảo hộ ngươi chu toàn, bảo thủ cho ngươi, nhưng, tuyệt đối không nên phản bội ta, bởi vì hậu quả, ngươi sẽ không thể gánh vác.”

“Được, ta nhớ kỹ.” Thanh âm kiên định như trước, không biết vì sao, liến tin tưởng nàng

“Ngươi tên là gì?”

“Ta không có tên.”

“Vậy ta đặt cho ngươi một cái tên đi, ngươi đã kêu Hận Nhuê đi.”

“Đa tạ tiểu thư, ta nhất định sẽ sống chết nguyện trung thành với tiểu thư, vĩnh viễn không phản bội.” Nói xong dập đầu lạy ba cái

“Đứng lên đi. Đây là Đông Nhiễm.” Bạch Vũ Mộng giới thiệu Đông Nhiễm một chút, liến đứng dậy đi nghỉ ngơi.

Về sau thời gian còn dài, nhiều người nhiều lực lượng, tuy rằng không phải là hoàn toàn tin tưởng Hận Nhuê. Lần này nàng cứu Hận Nhuê, tin tưởng ở tướng phủ nhất định sẽ gặp phong ba.

Quả nhiên, sáng sớm ngày thứ hai, đại phu nhân, Nhị phu nhân liền mang theo nữ nhi đến đây, còn mang theo rất nhiều nô tài, trện thế to lớn.

Nhị phu nhân là mang theo hai nữ nhi của nàng đến xem náo nhiệt, có chút vui sướng khi người gặp họa. Mà tam phu nhân, thường ăn chay niệm phật, nữ nhi Bạch Cẩm Ngâm của nàng cũng rất ít lộ diện. Cho nên lần này cũng không nhìn thấy các nàng.

“Vũ nhi a, đại nương, nhị nương cùng tỷ tỷ muội muội đến xem ngươi, ngươi còn không mau ra đây nghênh đón.” Lâm Thái Sương ở ngoài cửa kiêu ngạo kêu.

Bạch Vũ Mộng theo trong phòng chậm rãi đi ra, “Ta sao lại không biết, ta khi nào thì có nhiều nương như vậy?”

“Ngươi cũng không cần quá mức kiêu ngạo, ta tới hỏi ngươi, ngươi ngày hôm qua có phải không phải đã rời phủ, còn mang theo một tên khất cái trở về không?” Lâm Thái Sương cười hỏi, trong lòng cũng đã sớm đem Bạch Vũ Mộng ra mắt mấy ngàn lần.

“Đại phu nhân, thỉnh nói chuyện tôn trọng người khác một chút ngời, đây không giống với điều một người có giáo dưỡng nên nói nha. Hơn nữa, ta có ra phủ hay không, mang người nào trở về, còn cần hướng người báo cáo sao?”

“Bạch Vũ Mộng, đừng tưởng rằng người là đích nữ là có thể không đem đại nương để vào mắt, người cho rằng người là ai?” Từ tiểu thư Bạch Phủ ở một bên cắn giận lên tiếng.

“Như nhi, người nói như vậy sẽ không đúng rồi, nhị tỷ tỷ từ nhỏ đã không có nương giáo dục, cấp bậc lễ nghĩa có chút không hiểu, người không cần cùng nàng so đo.” Tam tiểu thư Bạch Phủ linh ở một bên làm người tốt, lại hàm súc ám chỉ Bạch Vũ Mộng là đứa nhỏ không có nương chỉ dạy.

Xem tỷ tỷ muội muội đối trá, Bạch Vũ Mộng thật sự rất muốn cười. Quả nhiên, là người một nhà, đều cùng một bộ mặt giống nhau.

“Đại phu nhân, ta nghĩ ta mua một cái nha hoàn cũng không phải không thể đi, ta chỗ này thiếu nha hoàn, đại phu nhân không nghĩ cho ta, ta tự mình đi mua thì có sai sao?” Nói xong còn rơi vài giọt lệ, dùng khăn tay xoa xoa.

Xem Bạch Vũ Mộng đột nhiên thay đổi sắc mặt, đại phu nhân các nàng còn không kịp phản ứng. Bất giác liếc đến bóng dáng màu tím ở chỗ rẽ một chút, giống như có chút hiểu rõ, muốn nói cái gì đó, bóng dáng màu tím kia đã đi lại.

“Thiếp thân tham kiến Chiến Vương, Phong vương.” Thanh âm chào hỏi vang lên, chỉ có Bạch Vũ Mộng đứng im bất động, như trước không có hành lễ.

Hôm nay Lam Hạo Thần một thân tử y, cổ tay áo vừa dùng tơ vàng thêu đóa tường vân, tăng thêm vẻ đẹp quý giá tao nhã. Tóc cao buộc lên, dùng một căn tử ngọc trâm cài cổ định. Hai hàng lông mày uy nghiêm, đôi mắt nheo lại thành một đường, bạc môi khẽ mím lại. Như thiên tiên xuống trần, khiến vạn vật vì hấn mà thất sắc.

Ở bên người hấn chắc hẳn là Phong vương Lam Giác Phong, một thân áo lam, nổi bật anh tuấn tiêu sái, trên mặt cười nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy rất ôn hòa. Hiện tại một bộ nghiêng ngăm cười, hứng thú nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phượng hoàng bớt

“Đều đứng lên đi, nơi này xảy ra chuyện gì, nhị tiểu thư tại sao lại khóc?” Một bên Lam Giác Phong có chút hứng thú mở miệng.

“Nga, không có gì, chỉ là chúng ta hôm nay đến xem Vũ nhi, Vũ nhi nhìn thấy chúng ta có chút vui vẻ, cảm động khóc thôi” Lâm Thái Sương xấu hổ lên tiếng, tận lực che giấu.

“Nga? Phải không? Nhưng ta nhìn thấy lại là đại phu nhân ngược đãi nhị tiểu thư, không cho nàng nha hoàn để sai khiến, nàng không thể không tự ra ngoài để mua nha hoàn, lại còn bị phu nhân tức giận mắng!” Lam Giác Phong cười nói, nhưng đáy mắt lại không hề có ý cười, giọng điệu lạnh như băng, hấn chán ghét nhất là loại người đối trá.

“Nhất định là Phong vương nghe lầm, làm sao có thể, không tin chính người hỏi Vũ nhi đi.” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, cảnh cáo nàng không được nói lung tung.

“Nhị tiểu thư, là như vậy sao?”

Bạch Vũ Mộng lau khóe mắt lưu lại nước mắt, thoát nhìn rất thâm: “Phong vương, đúng là người nghe lầm, nhị nương cũng không có ngược đãi ta, chỉ là bình thường chúng ta rất hiếm khi gặp mặt, cho nên lần này nàng đến hỏi việc của ta, làm cho ta thật cảm động.” Nói xong, cảm giác được một tầm mắt mãnh liệt, làm Bạch Vũ Mộng cả người không được tự nhiên, cứng đờ thân thể.

Bạch Vũ Mộng nói như thế, mặt mày chỉ ra bọn họ đối với nàng chẳng quan tâm, chỉ khi có cơ hội chế nhạo Bạch Vũ Mộng mới có thể đến “Quan tâm” một chút.

Nghe Bạch Vũ Mộng nói như vậy, Lâm Thái Sương dùng sức nắm chặt khăn tay, sắc mặt tái nhợt, nếu việc này bị hai vị Vương gia truyền đến tai Hoàng thượng, vậy bọn họ thật chịu không nổi hậu quả. Đương kim Hoàng hậu Hạ Thi Lan cùng mẹ ruột Bạch Vũ Mộng là hảo tỷ muội, nàng cùng Cảnh vương có hôn ước cũng là do hoàng hậu định, vài năm nay Bạch Vũ Mộng luôn nói với bên ngoài bản thân bị bệnh, mới không khiến Hoàng hậu phát hiện cuộc sống hiện tại của nàng, một khi bị truyền ra, không chỉ ảnh hưởng đến danh dự Bạch phủ, khả năng sẽ chọc giận Hoàng hậu.

Lam Hạo Thần xem Bạch Vũ Mộng diễm đam đáng yêu, trong mắt cất giấu suy nghĩ sâu xa, Bạch Vũ Mộng như vậy, thật sự giống như lời đồn, dung mạo xấu như Vô Diễm sao, tâm cơ của nàng sâu như thế, nếu không phải nàng lấy mạng che mặt, hấn sẽ cho rằng dung mạo xấu cũng chỉ là đòn bẩy bả.

“Nga, thì ra là như vậy.” Lam Giác Phong làm bộ như tỉnh ngộ thờ dài, lại có thâm ý khác liếc Lâm Thái Sương một cái.

“Chiến Vương, Phong vương, thì ra hai người ở trong này.” Bạch Cẩm Trinh hướng về bên này đi tới, “Gia quyến không từng trải việc đời, hi vọng không đắc tội với hai vị Vương gia.” Nói xong trừng mắt Bạch Vũ Mộng, khẳng định lại do nữ nhi bất hiếu này gây rắc rối, thật sự làm cho người ta không bớt lo.

“Không có việc gì, chỉ là, vừa mới nhìn thấy trò hay a.” Bên này hẳn chưa nói xong Lam Hạo Thần liền đã mở miệng.

“Như vậy, xin mời Vương gia đi giả đến thư phòng đi.” Bạch Cẩm Trinh đối với Lam Hạo Thần bọn họ cúi đầu khom lưng, sau khi nói xong, lại đối với Lâm Thái Sương các nàng nói: “Ồ trước mặt Vương gia lại bày ra bộ dáng gì nữa, nếu không có việc gì, đều giải tán đi. Chuyện của Vũ nhi ta cũng biết, không phải chỉ là một cái nha hoàn sao, nàng mua liền mua.” Bạch Cẩm Trinh đồng thời nói, vẫn như trước không quên sắm vai một từ phụ.

Lam Hạo Thần đi rồi, Lâm Thái Sương lại ngẩng cao đầu: “Người không cần đắc ý, chuyện hôm nay, ta sẽ từ từ cùng người tính, hừ.” Chỉ vào mũi Bạch Vũ Mộng nói xong, liền mang theo một nhóm người lớn nhỏ vội vàng rời đi.

Bạch Vũ Mộng cũng không yên lòng, ngay cả Đông Nhiễm ở một bên hô vài tiếng, đều không có phản ứng lại. “Tiểu thư, người đang nghĩ cái gì a, thế nào lại không có phản ứng gì?”

“... Không có việc gì.” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói một tiếng, liền đi vào nghỉ ngơi. Nàng luôn nghĩ vừa rồi ánh mắt kia, trong đó có rất nhiều thứ nàng xem không thấu. Quên đi, xem không thấu thì không xem nữa, dù sao cũng không có quan hệ gì với ta.

—— phân cách tuyến ——

Sáng sớm ngày thứ hai Bạch Vũ Mộng liền đi ra, nhìn thấy Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê còn đang ngủ say, không có đánh thức các nàng, bản thân tự một mình ra cửa, nàng nhớ sau phòng của nàng hình như có một rừng trúc, theo trí nhớ, nàng đi về phía rừng trúc kia.

Hít thở không khí buổi sáng mát mẻ, đầu tiên chạy vài vòng quanh mảnh rừng trúc này, cánh rừng nói lớn cũng không lớn, Bạch Vũ Mộng cũng chạy vài vòng mới mệt đến thở hổn hển. Nhưng nàng không có dừng lại nghỉ ngơi, hiện tại biện pháp nhanh nhất để khôi phục thân thủ kiếp trước chính là.

Chạy đến khi không còn khí lực, Bạch Vũ Mộng mới dừng lại, nằm trên mặt đất, nghỉ ngơi một hồi, lại tiếp tục đứng lên rèn luyện, nàng đánh một lần thái cực quyền, sau đó lại dùng các loại phương pháp huấn luyện của kiếp trước để phá vỡ giới hạn của thân thể này. Thẳng đến khi mặt trời lên cao, nàng đã đổ mồ hôi đầm đìa, mới dừng lại, vừa dừng lại, mới nhớ tới, nàng đã luyện lâu như vậy rồi, nha đầu Đông Nhiễm kia sợ là đang đi tìm nàng đi.

Trở lại phòng trong, quả nhiên, Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê đều đang sốt ruột tìm kiếm nàng. Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, Đông Nhiễm chạy nhanh tới, đến gần, mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rướm nước mắt.

“Tiểu thư, người đi nơi nào, làm ta sợ muốn chết, người có biết ta lo lắng như thế nào không?”

“Tốt lắm, ta không sao, chỉ là ra ngoài rèn luyện một chút. Người giúp ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.” Nhìn Đông Nhiễm sốt ruột cùng Hận Nhuê lo lắng, Bạch Vũ Mộng cười cười, an ủi các nàng.

Ngâm mình ở trong nước ấm thoải mái, Bạch Vũ Mộng cả người đều buông xuôi.

Bây giờ mới cẩn thận nhìn thân thể này, da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng, bóng loáng nhẵn nhụi, so với khuôn mặt một điểm đều không phù hợp. Bỗng nhiên, nàng chú ý tới trên vai trái có cùng một vết bớt như trên mặt, màu đỏ sậm, ở trong hơi nước lại càng thêm xinh đẹp.

Vết bớt này có hình dạng chim phượng hoàng, không phải chim phượng hoàng cao quý kiêu ngạo, mà là phượng hoàng mới sinh non nớt, thẹn thùng.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, làm sao có thể có vết bớt kỳ quái như này, cái này cùng với lời nói của nương, rốt cuộc là có quan hệ gì? Hết thấy càng ngày càng thần bí.

Rất nhanh Bạch Vũ Mộng không còn rối rắm chuyện vết bớt nữa, mặc quần áo, từ trong bình phong đi ra ngoài.

Đi ra ngoài lại kinh ngạc nhìn người vốn không nên ở đây lại đang ngồi ngao ngẫm. Bọn họ không phải là đi rồi sao, thế nào lại trở lại?

“Nhị tiểu thư, không để ý chúng ta mạo muội quấy rầy đi?” Lam Giác Phong một bên thân sĩ nói.

“Các người đều đến đây, còn muốn hỏi ta để ý hay không sao.” Bạch Vũ Mộng ở trong lòng nghĩ, trợn trừng mắt. Vừa vận động tác đáng yêu này bị Lam Hạo Thần luôn luôn chú ý đến nàng thấy, ánh mắt lóe lóe, rất nhanh lại khôi phục vẻ lạnh như băng.

“Cho hỏi các người có việc sao, nếu không có việc gì, ta muốn nghỉ ngơi.” Bạch Vũ Mộng trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“Người cùng Tử ca lập tức sẽ kết hôn, ta đây làm đệ đệ đến xem tẩu tử, người không để ý đi.” Lam Giác Phong mặt dày nói, kỳ thực hẳn tuyệt không thích Tử ca, người hẳn sung bái là tam ca Lam Hạo Thần, đây chỉ là một cái cớ mà thôi.

“Đương nhiên không để ý, các người tùy tiện xem, ta đi nghỉ ngơi trước, không phụng bồi.” Bạch Vũ Mộng nói xong, liền xoay người đi vào bên trong, không hề để ý tới hai người này.

Lam Giác Phong xấu hổ sờ sờ cái mũi, lại ngồi một hồi, cùng Lam Hạo Thần như trước lạnh như băng đứng dậy rời đi.

Chương 5

Sau vài ngày gió êm sóng lặng, không có chuyện gì phát sinh. Bạch Vũ Mộng vẫn cứ mỗi ngày kiên trì rèn luyện, thể lực đã tốt lên rất nhiều. Chẳng qua, đã mấy ngày không thấy Hận Nhuế.

Một ngày kia, Hận Nhuế rốt cục xuất hiện, thần thần bí bí đối với Bạch Vũ Mộng nói gì đó, chỉ thấy Bạch Vũ Mộng tán thưởng gật đầu, một bộ thật cao hứng.

Bên cạnh Đông Nhiễm nghi hoặc nhìn tiểu thư của nàng, “Tiểu thư, các người nói gì vậy, cũng không cho ta biết.”

“Rất nhanh người sẽ biết, chờ một chút đi.” Bạch Vũ Mộng một mặt thần bí nói.

Ngày kế, Bạch Vũ Mộng mang theo Đông Nhiễm cùng Hận Nhuế ra khỏi Bạch phủ, cũng không có ghé qua nhiều nơi, trực tiếp đi vào một cái tửu lâu khai trương, tên là Hoa rơi lâu. Tửu lâu này vừa khai trương, nên có rất nhiều ưu đãi. Đi vào trong, liền gặp người ta đi tới lui tấp nập.

Bên trong trang trí thanh nhã, bốn phía quét sơn nhàn nhạt, mỗi một cái bàn đều dùng bình phong trang nhã ngăn cách. Ở đây tổng cộng có bốn tầng, từ tầng mái đi xuống, tình xảo lại không mất sự thanh nhã.

Đây là chuyện mấy ngày nay Bạch Vũ Mộng giao cho Hận Nhuế làm. Nàng đem tất cả mọi thứ có thể bán của nàng đều bán đi hết, lấy tiền, mở một tửu lâu, nàng tại cổ đại này bắt đầu từ nơi này.

Lầu một là nơi tiếp khách nhân bình thường, ở giữa có một vũ đài lớn, để biểu diễn các loại tiết mục. Lầu hai là phòng, người thường cũng có thể sử dụng. Mà lầu ba là phòng chuyên dùng để tiếp những kẻ có tiền, sang trọng quý phái, cũng là nơi rất tốt để mật đàm, mỗi gian phòng đều được cách âm. Lầu 4 chỉ dùng để tiếp chủ nhân, cũng chính là Bạch Vũ Mộng, so về mọi mặt đều xa hoa.

Bạch Vũ Mộng ở lầu ba, lầu 4 là phòng chuyên dụng của nàng. Mỗi gian phòng đều có tên riêng biệt. Toàn bộ bảy biện trong lầu đều tỏa ra khí chất thanh nhã. Bên trong Hoa rơi lâu có chút đồ ăn thức uống do chính Bạch Vũ Mộng dạy đầu bếp làm, đều là đồ ăn hiện đại, tại cổ đại, có vẻ độc đáo, các tửu lâu khác đều không có, cho nên vừa mới khai trương, tửu lâu liền chật ních người.

Mang theo Đông Nhiễm cùng Hận Nhuế đi lên lầu ba, hiện tại chưa đến lúc nàng tiết lộ thân phận lão bản. Một bên Đông Nhiễm liên tục kinh thán, khi Hận Nhuế nói cho nàng biết đây là tửu lâu Bạch Vũ Mộng mới khai trương, sợ tới mức tròn mắt thiếu chút rớt ra.

“Oa, tiểu thư, người quá lợi hại, ta rất sùng bái người a...”

Xem bộ dáng Đông Nhiễm sùng bái, Bạch Vũ Mộng bắt đắc dĩ lắc đầu, nha đầu kia, làm sao vẫn không lớn nổi vậy.

Một lát sau, một người chừng bốn mươi tuổi đi đến: “Tham kiến tiểu thư, ta là chương quầy của tửu lâu, gọi là Văn Bác.”

Bạch Vũ Mộng khẽ gật đầu, nhìn người này một mặt khôn khéo, xem ra là am hiểu kinh thương, Hoa rơi lâu giao cho hắn quản lý hẳn là không sai.

“Ta là lão bản của tửu lâu, người hẳn là đã biết, ta không thích người không thành thật, người giúp ta làm việc, ta sẽ không bạc đãi người, nếu không có việc gì, liền đi xuống đi.” Bạch Vũ Mộng cho nam nhân gọi là Văn Bác này một cái cảnh cáo nhỏ.

“Dạ.”

Ăn cơm chiều. Tùy tiện đi dạo một hồi, lại trở về tướng phủ, lần này ra chủ yếu là đến nghiệm thu thành quả, xong việc, cũng nên trở về, bằng không lại có phiền toái.

Chỉ là nàng không chú ý tới, ở trong một tửu lâu khác, ở một căn phòng có cửa sổ mở ra, một đôi mắt từ khi nàng rời khỏi tửu lâu vẫn luôn nhìn theo nàng.

Ở một bên, “Chủ tử, muốn thủ hạ đi tra một chút hay không.” Một thân hắc y nhân đối với nam tử yêu nghiệt mặc hồng y nói.

Yêu nghiệt nam tử chỉ lắc đầu, nói: “Không cần, rất nhanh sẽ biết, không cần tra.” Nói xong uống một ngụm trà, trong mắt lóe ra chút hứng thú.

—— phân cách tuyến ——

Trở lại thính vũ các, nhìn thấy Linh Liên đứng ở cửa, chau mày, rồi đi qua.

“Người tới nơi này làm gì?” Không đợi Linh Liên mở miệng, Đông Nhiễm liền phản nộ hỏi.

“Hừ, người nghĩ rằng ta nguyện ý đến sao, đừng tưởng rằng các người có mặt mũi lớn, là đại phu nhân phải ta đến nói cho các người một tiếng, ba ngày sau muốn các người đi tham gia cung yến, người chuẩn bị một chút cho tốt, đừng ăn mặc keo kiệt, đánh mất mặt mũi Tướng phủ.” Nói xong liền uốn éo rồi đi.

“Tiểu thư, chúng ta có đi hay không, trước kia chúng ta đều không đi, bọn họ cũng chưa bao giờ đến cho chúng ta biết sẽ có cung yến.” Đông Nhiễm ở một bên cau mày nói.

“Vậy không đi, nơi nhàm chán như vậy có cái gì hảo tốt, chúng ta tắm rửa rồi ngủ đi.” Bạch Vũ Mộng thờ ơ lên tiếng.

Đông Nhiễm liền giúp Bạch Vũ Mộng sửa sang lại giường. Chỉ là lúc Bạch Vũ Mộng chuẩn bị nghỉ ngơi, Hận Nhuê đi đến: “Tiểu thư, lão gia tới, nói là muốn gặp người.”

Bạch Vũ Mộng phiền chán nắm tóc, đi ra ngoài.

“Vũ nhi, ba ngày sau cung yến người nhất định phải đi a, hơn nữa trang điểm xinh đẹp một chút.” Bạch Vũ Mộng vừa đi ra, Bạch Cẩm Trinh liền khản cập lên tiếng.

“Ta không nghĩ đi, trước kia ta không phải đều không đi sao.” Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng nói.

“Trước kia không giống bây giờ, người cáo ốm nói không đi liền thôi, nhưng lần này, hoàng thượng hoàng hậu chỉ tên muốn người đi, người không đi không được a. Ngoan, nghe cha một lần.”

"Là ta cáo ốm không đi sao? Rõ ràng là các người không cho ta đi, hiện tại lại đến giả trang từ phụ." Bạch Vũ Mộng trong lòng thầm nghĩ, nàng hiện tại thực lực không đủ để cùng Bạch Cẩm Trinh đối kháng, cho nên nàng không đem những lời này nói ra.

“Ta đã biết, ta sẽ đi, phụ thân yên tâm đi.” Bạch Vũ Mộng đáp ứng rồi, Hoàng hậu kia hẳn là rất quan tâm thân thể này đi, lần này đi gặp cũng tốt.

“Vậy là tốt rồi, lát nữa người tới đại sảnh một chuyến, ta kêu tùy y các làm cho người vài bộ quần áo.” Bạch Cẩm Trinh giả mù sa mưa nói xong bước đi.

Ước chừng khoảng một chén trà nhỏ thời sau đó, gã sai vặt đến kêu Bạch Vũ Mộng đi đại sảnh xem quần áo.

Đến đại sảnh, vài cái tiểu thư khác đã có mặt. Bạch Hàm Đại chọn trúng vài khối vải, cái nào thích, liền chiếm lấy. Bạch Phù linh, Bạch Phù như tỷ muội trong tay cũng có chọn xong vải. Làm cho người ta kinh ngạc là Bạch Cẩm Ngâm trong tay cầm một khối vải màu tím.

Bạch Vũ Mộng tùy ý nhìn lướt qua vài vóc, đều là chọn đồ thừa lại, tùy tiện lấy một khối màu trắng, liền đi.

Nhìn đến thái độ của Bạch Vũ Mộng như vậy, Bạch Hàm Đại hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải một bên Lâm Thái Sương lôi kéo, chỉ sợ vừa rồi nàng ta liền mắng người. Hiện tại là thời kì đặc biệt, Lâm Thái Sương không thể để cho các nàng bị bắt được nhược điểm, nàng không thể phá hư hình tượng trong mắt mọi người ở yến hội ba ngày sau.

Lẽ ra hình yến hội lớn như vậy, di nương cùng thứ nữ đều không thể tới dự, nhưng Bạch Cẩm Trinh cho tới bây giờ cũng không mang Bạch Vũ Mộng theo, mà chỉ mang theo mẹ con Lâm Thái Sương, các nàng sớm đã tự khoe mình là nữ chủ nhân Bạch gia.

Hơn nữa yến hội lần này có chút bất đồng, sứ giả tam quốc đều sẽ đến, nghe nói đều là Vương gia thái tử, cố ý cùng Lam Tường quốc kết thân, cho nên lần này đặc biệt truyền quan viên có thiên kim chưa hứa hôn chưa luận gả đều mang phải theo, đi tham gia yến hội này kỳ thực chính là để tuyển người hòa thân.

Có thể gả cho nam nhân tôn quý như thế, đều là giấc mộng của từng vị tiểu thư, mấy ngày nay đều hết sức chuẩn bị.

Trở lại thính vũ các, Đông Nhiễm hỏi thăm tin tức đến nói cho Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng cười cười nói: “Tiểu thư người xấu như vậy, lại có vị hôn phu, hẳn là không ai tuyển ta đâu.”

“Tiểu thư, làm sao người có thể nói như vậy, Cảnh vương chán ghét người như vậy, không chừng yến hội lần này lại sẽ vì người tìm một trượng phu khác đi.”

Bạch Vũ Mộng liếc Đông Nhiễm một cái, không nói gì nữa, tiểu nha đầu này muốn nghĩ như thế nào liền nghĩ như thế đấy đi. Bất quá, lần này đi tham gia yến hội, nàng tin tưởng, sẽ có chuyện phát sinh.

Cảnh vương đã không thích nàng, có lẽ, yến hội lần này là cơ hội tốt để từ hôn, nàng có dự cảm, yến hội lần này sẽ không đơn giản như thế, hi vọng phát sinh chút chuyện có lợi với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đêm trước yến hội

Ba ngày trước, Bạch Vũ Mộng phân phó Hận Nhuế chuẩn bị rất nhiều dược liệu, sau đó nàng tự nhốt mình trong phòng, không hề đi ra, ngay cả đồ ăn đều là Đông Nhiễm đem vào cho nàng. Không được nàng đồng ý, bất luận kẻ nào cũng đều không thể tiến vào.

Nàng nên tự vì mình tính toán, kiếp trước nàng là một thân y thuật cùng độc thuật, chẳng qua có rất ít người biết mà thôi. Lần này đi dự tiệc, không chừng sẽ có ám toán, nàng muốn làm chút gì đó để đề phòng.

Ba ngày sau, Bạch Vũ Mộng rốt cục từ trong phòng đi ra. Trong ba ngày này, nàng điều phối nhiều loại dược, có giải dược cứu mạng, cũng có độc dược trí mạng, nàng đem độc dược tẩm vào những cây kim thêu nhỏ, để làm vũ khí, giấu ở toàn thân cao thấp

Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu.

“Bây giờ là giờ nào?” Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng hỏi.

“Tiểu thư, hiện tại đã là giờ mẹo, người chuẩn bị một chút sắp tới lúc tiến cung rồi.” Đông Nhiễm đứng một bên nói, Hận Nhuế vẫn như trước lạnh như băng.

“Đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa đã.” Bạch Vũ Mộng nói xong lại đi vào trong phòng.

Mọi thứ đều chuẩn bị thỏa đáng, một lúc lâu sau. Bạch Vũ Mộng mặc bộ y phục may từ khúc vải ngày đó nàng chọn. Một thân trắng như tuyết, bên hông thắt một cái thắt lưng màu lam nhạt, hơi rung nhẹ theo gió. Cổ áo dùng sợi tơ vàng thêu mây đá hoa lan nhỏ nổi bật hẳn lên. Nếu không để ý gương mặt, sẽ có cảm giác giống như tiên nữ xuống trần.

Trên tay đeo một chuỗi vòng màu lam, huyền ảo lạ thường, cái này là Bạch Vũ Mộng trước khi xuyên vào để lại, nàng cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra, hôm nay thừa dịp tham dự yến hội, liền đeo.

Bạch Vũ Mộng không có trang điểm, dù sao đều sẽ dùng mạng che mặt lại, vả lại cũng không ai nguyện ý nhìn gương mặt khó coi này của nàng. Nàng dùng mạng che mặt màu trắng. Trên tóc cũng không có quá nhiều trang sức, chỉ dùng một cây trâm màu tím cài cố định.

Cứ như vậy, Bạch Vũ Mộng cho tới nay đều xinh đẹp theo cách này, dùng mạng che mặt che lại, càng làm cho bản thân thần bí, làm cho người ta không nhìn được muốn xem thử sau mạng che là một gương mặt khuynh quốc khuynh thành đến cỡ nào.

Kỳ thực, trừ bỏ gương mặt, những chỗ khác đều đáng giá cho Bạch Vũ Mộng kiêu ngạo, chỉ là không biết vì sao nàng ta lại có một gương mặt như vậy.

Thời điểm Bạch Vũ Mộng đi ra, mọi người đều đã chờ ở đó, nhìn thấy Bạch Hàm Đại một mặt khó chịu cùng oán giận, Bạch Vũ Mộng cười lạnh, chậm rãi đi qua.

Khi bọn họ nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, liền bày ra nhiều loại cảm xúc, có hâm mộ, có kinh ngạc, có ghen tị, có phẫn hận, còn có khinh thường.

“A, nhị tỷ tỷ thật đúng là có mặt mũi a, để mọi người ở đây chờ lâu như vậy.” Bạch Phù Như châm chọc lên tiếng.

“Ta có bắt các người chờ ta sao, là ta cầu các người mang ta theo sao?” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói.

“Tốt lắm, đừng âm ỉ, đều là người một nhà, có cái gì để ồn ào, Vũ nhi đã đến, chúng ta liền xuất phát thôi.” Bạch Cẩm Trình giả bộ hiền lành nói. Hắn tất nhiên nghe ra hàm ý uy hiếp trong lời nói của Bạch Vũ Mộng, nếu nàng không đi, Hoàng hậu nương nương khẳng định sẽ không từ bỏ ý định.

Tốt, nha đầu đáng chết này đúng là đã trưởng thành, cũng dám uy hiếp phụ thân, lần này tha cho người, xem ta về sau thu thập người thế nào.

Nghe Bạch Cẩm Trình nói vậy, Bạch Phù Như cắn giận lên xe ngựa, Bạch Vũ Mộng liếc qua những người khác một cái, cũng mang theo Hận Nhuế lên xe. Mặt khác những người khác cũng đều tự lên xe.

Lần này là lần đầu tiên đến hoàng cung, còn chưa quen thuộc, Đông Nhiễm rất đơn thuần, mà hoàng cung lại tràn ngập âm mưu, không thích hợp với nàng, cho nên lần này Bạch Vũ Mộng mang theo Hận Nhuế, ít nhất Hận Nhuế có năng lực tự bảo vệ mình.

Đến hoàng cung, sớm đã có một ít xe ngựa đứng ở đó, đều là những quan lớn mang theo nữ quyến trong nhà, tùm ba tùm năm cùng nhau tán gẫu, ân cần hỏi thăm.

Đội người Bạch gia xuống xe, lập tức có người đi lên ân cần hỏi thăm, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, nghi hoặc hỏi: “Vị này là? Sao chưa từng gặp qua?”

“Đây là nhị nữ nhi của ta Bạch Vũ Mộng, bình thường không ra ngoài, người không biết cũng là bình thường. Vũ nhi, mau thỉnh an thượng thư đại nhân a.” Bạch Cẩm Trình vội vàng giải thích.

Bạch Vũ Mộng cũng chỉ tượng trưng gật đầu, cũng không có phản ứng gì nhiều.

Nhìn thấy thái độ Bạch Vũ Mộng như vậy, lễ bộ thượng thư trên mặt có chút khó chịu, gằn dừ nói:

“Nguyên lai là nhị tiểu thư bạch gia trong lời đồn, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Khiến nhan bá bá chê cười, nhị tỷ bình thường không ra ngoài, đặc tội Nhan bá bá, Linh nhi ở chỗ này thay nàng xin lỗi.” Bạch Phù linh dịu dàng hào phóng đứng ra vì Bạch Vũ Mộng xin lỗi.

“Linh nhi a, không có việc gì, có một số người không có giáo dưỡng, không trách ngươi, lâu rồi không gặp ngươi, bộ dạng càng ngày càng hiểu biết.” Lễ bộ thượng thư cười lớn khen Bạch Phù linh.

Bạch Phù linh ở một bên xấu hổ đỏ mặt, một bộ tiểu nữ nhi thẹn thùng.

“Tinh Nhi ở bên kia, các ngươi cũng lâu rồi không gặp, đi qua tâm sự đi.” Lễ bộ thượng thư nói tiếp.

“Được, vậy ta đi trước.” Bạch Phù linh lễ phép hành lễ một cái, liền bước về phía Nhan Nam Tĩnh.

“Phụ thân, chúng ta cũng đi trước.” Bạch Phù Như chờ mấy người cáo từ đi hết, cũng hướng về phía Lý tiểu thư đi đến.

Chỉ còn lại Bạch Vũ Mộng, cảm thấy không thú vị, cũng liền rời đi.

Một tiểu công công đi tới: “Xin hỏi, là Bạch nhị tiểu thư sao?”

“Có việc sao?” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi.

“Bạch tiểu thư, nô tài là người trong hậu cung, Hoàng hậu nương nương để ta tới mời ngươi đi qua ôn chuyện.” Tiểu công công cung kính trả lời.

“Đẫn đường đi.” Như cũ trong giọng nói không có độ ấm.

Tiểu công công vừa đi vừa nghĩ “Đây thật sự là nhị tiểu thư sao, làm thế nào có cảm giác không giống vậy?”

Cong cong vòng vòng đi qua rất nhiều đường, rốt cục cũng đến phượng tê cung, tiến vào, Hoàng hậu Hạ Thi Lan sớm đã chờ ở bên trong. Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng tựa hồ rất kích động, hưng phấn lời kéo Bạch Vũ Mộng hỏi đông hỏi tây.

“Vũ nhi, ở tướng phủ thế nào, nếu có yêu cầu gì, nói cho đi biết.” Hạ Thi Lan thân thiết hỏi.

“Dì, ta sống rất tốt, ngươi không cần lo lắng.” Xem người trước mắt này quan tâm mình, có thể nhìn ra được, phần quan tâm này là thật, không khỏi có chút áy náy, bản thân vốn không phải là Bạch Vũ Mộng trước đây, lừa gạt nàng như vậy, có phải rất có lỗi hay không.

Hạ Thi Lan cũng biết một ít về cuộc sống của Bạch Vũ Mộng ở tướng phủ, dù sao cũng là Hoàng hậu, không có chút thủ đoạn thì sao có thể duy trì được hậu vị, nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng không muốn nói, cũng không muốn bức nàng.

Ngay cả Hạ Thi Lan đều có chút kinh hãi, Vũ nhi rốt cục đã hiểu chuyện, như vậy, nàng cũng sẽ không cô phụ giao phó lúc trước của Duẩn Úc Liễu, hảo tỷ muội của nàng.

Lúc này, một nữ hài mặc quần áo màu lam từ bên ngoài đi vào, cùng Bạch Vũ Mộng gần như bằng tuổi, nhảy tung tăng, tràn đầy sức sống.

“Dì, ta đến thăm ngươi...” Thấy Bạch Vũ Mộng, “Ngạch... Dì ngươi có khách sao, ta không biết.” Nói xong ngượng ngùng thè lưỡi.

“Không có việc gì.” Hoàng hậu hiền lành cười cười, “Đến, Vũ nhi, ta giới thiệu một chút, đây là Tử Lăng. Đây là Vũ nhi.” Hoàng hậu giới thiệu với nàng.

“Tỷ tỷ, xin chào, ta là Hạ Tử Lăng, ta rất thích ngươi a, chúng ta làm bằng hữu được không.” Hạ Tử Lăng cao hứng hỏi.

Nhìn thấy Hạ Tử Lăng hoạt bát cùng nàng nói chuyện như thế, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ cười, lần đầu thấy nàng, Bạch Vũ Mộng cũng rất thích nàng. Bởi vì trong mắt nàng không có âm mưu quỷ kế, chỉ có hồn nhiên vô tư.

Đều nói nhìn người nên nhìn qua ánh mắt, Bạch Vũ Mộng cảm thấy, người có được một đôi mắt như vậy, sẽ không làm ra chuyện xấu, cho nên nàng cười gật đầu.

“Thật tốt quá, ta về sau gọi ngươi là Vũ tỷ tỷ được không?”

“Àn.”

“Bộ dạng ta rất khó xem nha, ngươi không để ý sao?” Bạch Vũ Mộng giống như vui đùa nói, chỉ là không biết trong đó phần nào thật phần nào giả.

“Sẽ không, ta thích tỷ tỷ không phải vì bộ dạng của tỷ dễ nhìn hay không a”

Nghe nàng trả lời như thế, Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc, nhưng cũng mong chóng bình thường trở lại, nha đầu này, nên là như vậy.

“Tốt lắm, các người đi dạo đi, bản cung không cản trở hai tiểu cô nương nói chuyện nữa, đợi yến hội bắt đầu rồi trở về, các người cùng bản cung đi.”

“Được.” Hạ Tử Lăng đáp xong, liền mang theo Bạch Vũ Mộng chạy ra khỏi Phụng Tê cung, phía sau Hạ Thi Lan bắt đầu cười cười, quý nha đầu này.

Hạ Tử Lăng mang theo Bạch Vũ Mộng dạo trong Ngự hoa viên, vừa đi vừa giới thiệu cho Bạch Vũ Mộng, giống con chim nhỏ bàn luận sôi nổi, giống như hoa viên này là nhà của nàng.

“Vũ tỷ tỷ, ta nói cho tỷ biết nha, bên này hoa rất đẹp, ta dẫn tỷ đi xem” Hạ Tử Lăng tự hào nói. Bất quá, hoa ở đây, quả thật rất đẹp, có rất nhiều loại khác nhau.

“Nhìn xem a, chúng ta thấy ai đây, kia không phải là muội muội ngu ngốc của Đại nhị sao, đi cùng với nàng là ai vậy?” Bên kia Ngự hoa viên vài vị tiểu thư đi tới, các nàng cùng nhau cười nhạo Bạch Vũ Mộng.

Nghe thấy thế, Hạ Tử Lăng tức giận: “Các người nói cái gì, ai cho phép các người nói Vũ tỷ tỷ của ta như vậy, các người nhàn rỗi lắm sao.”

Rốt cục cũng thấy rõ được diện mạo của người đi với Bạch Vũ Mộng, nữ nhân vừa mới nói chuyện âm thầm hối hận, làm thế nào lại là Hạ Tử Lăng, nàng là tâm phúc của Hoàng hậu, không thể đắc tội nàng.

“Hạ tiểu thư, người này, dung mạo xấu như Vô Diệm, căn bản không xứng với thân phận của hạ tiểu thư, làm sao người lại đi cùng với nàng?” Có một ít người, ngực lớn nhỏ, chính là thiên kim võ tướng Thượng Linh Sương.

“Nàng không xứng với ta? Chẳng lẽ người xứng sao, không cần ở đây nhiễu loạn tâm tình của ta, Vũ tỷ tỷ, chúng ta đi.” Hạ Tử Lăng nói xong, liền chuẩn bị đi.

“Xin đợi đã, là chúng ta không tốt, chúng ta hướng hạ tiểu thư xin lỗi, thật sự thất lễ rồi, thỉnh hạ tiểu thư đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng ta.” Bạch Phù linh lại đây làm người hoà giải.

Hạ Tử Lăng không hề để ý các nàng, lôi kéo Bạch Vũ Mộng rời đi.

“Phù linh, người làm gì vậy, nàng rõ ràng...” Thượng Linh Sương không cam lòng nói.

Không chờ Thượng Linh Sương nói hết lời, Bạch Phù linh liền chen ngang nàng: “Người đắc tội Hạ Tử Lăng, nếu nàng đến trước mặt Hoàng hậu nói gì đó, người còn có thể đứng ở trong này sao!”

Nghe thấy, Thượng Linh Sương mới ý thức được bản thân sai lầm, chạy nhanh đến cảm tạ Bạch Phù linh: “Phù linh, thật sự cảm ơn người, nếu không có người, ta hôm nay có thể sẽ không xong rồi.”

“Không có việc gì, lần sau cẩn thận một chút là tốt rồi.” Bạch Phù linh khiêm tốn rộng lượng nói, nếu Hạ Tử Lăng ở chỗ này, khẳng định sẽ nói nàng giả mù sa mưa. Hạ Tử Lăng cho tới bây giờ đều không thích nói chuyện với những thiên kim đối trá nhà giàu. Đây là lý do vì sao nàng lại muốn cùng Bạch Vũ Mộng làm bằng hữu, nàng với Bạch Vũ Mộng là cùng một loại người.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Yến hội (1)

Sau khi cùng đám tiểu thư kia tách ra, Hạ Tử Lăng cùng Bạch Vũ Mộng liền về tới Phụng Tê cung, nhìn Hạ Tử Lăng quyết miệng, Hạ Thi Lan nghi hoặc hỏi: “Sao vậy, là ai trêu chọc tiểu tổ tông của chúng ta?”

Còn không phải là do đám thiên kim tiểu thư tự khoe mình cao quý sao, chỉ biết ở sau lưng người khác nói bậy, thật sự đáng ghét.

Nghe lời này, lại nhìn biểu cảm của Hạ Tử Lăng, Hạ Thi Lan cũng đại khái đoán được chuyện gì phát sinh, chỉ thờ dài, cũng không nói gì thêm.

Sau đó, Hạ Thi Lan liền mang theo Bạch Vũ Mộng cùng Hạ Tử Lăng đến nơi diễn ra yến hội, yến hội được tổ chức ở bàn long điện, trong điện bốn phía đều dùng đại dạ minh châu đèn thấp sáng, ở giữa đặt một viên dạ minh châu lớn, hai bên là chỗ ngồi, trên cùng có hai ghế ngồi nạm vàng, được chuẩn bị cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, bên dưới là mấy cái ghế dựa hẳn là chuẩn bị cho Vương gia cùng sứ giả các nước.

Hạ Thi Lan đến nơi, mọi người đã đến đông đủ. Chỉ còn thiếu vài người.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm..."

Ngoài cửa, tiểu thái giám thông báo.

Bên trong, mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người các nàng, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng một thân bạch y, tất cả đều sùng sốt một chút, sau đó, là thảo luận to nhỏ.

"Vũ nhi, Từ Lăng, các người đến ngồi chung với ta." Hạ Thi Lan nhỏ giọng nói.

"Không cần, cảm ơn đi, ta nên ngồi ở chỗ của mình thì hơn, người cùng Lăng Lăng ngồi đi, ta không thích bị nhiều người để ý." Bạch Vũ Mộng dịu dàng cự tuyệt Hạ Thi Lan, kỳ thực nàng không biết là, vô luận nàng ngồi ở đâu, hôm nay nàng cũng sẽ trở thành tiêu điểm.

"Vậy được rồi." Hạ Thi Lan đồng ý. Mang theo Hạ Từ Lăng đi lên vị trí của nàng, mà Bạch Vũ Mộng tùy tiện chọn một vị trí trong góc ngồi.

Vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy có một mỹ nhân ngồi ở bên cạnh nàng, nàng không khỏi có chút nghi hoặc, hôm nay ai lại không muốn thể hiện bản thân thật tốt, sao người này lại ngồi vào góc như vậy?

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng nàng cũng không hỏi, nàng không phải là người nhiều chuyện.

Một lúc sau, lại một trận huyên náo, Bạch Vũ Mộng nhìn theo tầm mắt các nàng, thấy được Lam Hạo Thần cùng Lam Giác Phong từ bên ngoài tiến vào.

Hôm nay Lam Hạo Thần mặc một thân bạch y, thắt lưng treo một khối ngọc bội màu đỏ, so với y phục màu trắng càng nổi bật lên, tóc dùng kim quan màu tím làm bằng ngọc buộc lên, bạch y bay trong gió, nhìn như thần tiên. Bộ mặt vẫn không biểu cảm, đồng tử tối đen sắc bén.

Còn Lam Giác Phong một thân áo xanh, tay cầm một chiếc quạt xếp, trên mặt cười ôn nhuận, thỉnh thoảng vỗ cây quạt một chút, có vẻ phong lưu phóng khoáng.

"A... Tại sao có thể như vậy, Chiến Vương không phải bình thường đều mặc quần áo màu tím sao, sao hôm nay lại mặc đồ trắng, ta đặc biệt mặc màu tím vì hấn, bắt quả, cho dù như vậy, vẫn rất mê người a." Một nữ nhân háo sắc nói.

"Đúng vậy, ta cũng vậy, thật sự là đáng tiếc a, bắt quả cũng tốt, không ai mặc quần áo giống hấn." Một nữ nhân háo sắc khác cũng hưng phấn nói.

"Ai nói, Bạch Vũ Mộng kia không phải cũng mặc đồ trắng sao, làm sao có thể trùng hợp như vậy, thật là." Nữ nhân háo sắc phẫn hận lên tiếng.

Lập tức, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần, vì sao nhìn thế nào đều cảm thấy rất xứng đôi, hiện tại đây là ý nghĩ duy nhất ở trong lòng mọi người, ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền bị phủ định, một người là thiên chi kiêu tử, chiến công hiển hách, một người là đích nữ ngũ tộc, dung mạo xấu như Vô Diễm, làm sao có thể xứng đôi.

Lam Hạo Thần ánh mắt thâm thúy nhìn về hướng Bạch Vũ Mộng, trong mắt giống như vực sâu không đáy, không có cảm xúc gì.

Bạch Vũ Mộng cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, liền dời ánh mắt đi, chẳng qua là nhan sắc thôi, có cái gì hay, một đám háo sắc.

Đột nhiên nàng phát hiện một điều rất kì lạ, người ngồi ở bên cạnh nàng, khi nhìn thoáng qua, nàng ta đều không có phản ứng gì, điều này làm cho Bạch Vũ Mộng đối với nàng càng thêm tò mò.

Lúc này, Hoàng thượng cùng sứ giả các nước đều đã đến.

Mộ Dung Nam, một thân hồng y xuất hiện, trên thắt lưng treo một cây tiêu màu đỏ, nhìn kỹ, tựa hồ có thể nhìn cây tiêu đỏ như máu chậm chậm chuyển động. Mặt của hấn híp lại, một bộ lười nhác quý phái.

Đằng sau là công chúa Mộ Dung quốc Mộ Dung Phi Yên.

Sứ giả Phong quốc là Triết vương Dương Dịch Triết cùng công chúa Dương Như Du. Dương Dịch Triết một thân hắc y, trên áo thêu một ít cảnh trúc, tay áo thêu rất nhiều hoa văn nhỏ, tạo cảm giác trầm ổn mà lại không mất uy nghi.

Thanh Hoàng Quốc Thu Hằng Duệ một thân y bào màu lam, phảng phất hội chuyển động, trên ngực thêu năm con mãng xà, thân hình đứng thẳng, một cỗ uy nghiêm quanh thân hấn phát ra, làm người ta không dám tới gần.

Đội bọn hấn đều tiến vào, bách quan đều lên tiếng: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Ngay cả vài vị sứ giả đều tượng trưng khom lưng. Đúng lúc này, mọi người nhìn đến hành động của một người mà đồ mồ hôi, Bạch Vũ Mộng không có quỷ lạ, cứ như vậy đứng ở nơi đó, không có phản ứng gì.

"Lớn mặt, người là người phương nào, vì sao không quỳ." Hoàng thượng nhìn thấy có người khiêu chiến uy quyền của hấn, phẫn nộ quát.

"Thật ngại quá, ta chỉ lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, người cũng không phải ông trời, lại càng không phải là phụ mẫu ta, ta vì sao phải quỳ?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói.

"Người... Người tới, mang ra ngoài, chém." Hoàng thượng thẹn quá hóa giận.

"Hoàng thượng, bớt giận a, Vũ nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, thỉnh Hoàng thượng tha thứ cho nàng một lần đi." Hạ Thi Lan vội vàng cầu tình, sử dụng ánh mắt ý bảo Bạch Vũ Mộng nhanh chóng quỳ xuống nhận sai.

Nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không có ý nhận sai: "Hoàng thượng, Lam Tường quốc không có luật lệ nói rằng nhìn thấy Hoàng thượng không quỳ sẽ phải mất đầu, nếu Hoàng thượng muốn giết ta, như vậy, Hoàng thượng chính là không nói lí lẽ, không phân tốt xấu, lấy việc công làm việc tư, là hôn quân." Bạch Vũ Mộng hữu lực nói xong.

Mọi người nghe Bạch Vũ Mộng nói xong đều khiếp sợ, đây là đứa nhỏ nhà ai a, lá gan cũng thật lớn, dám ở trước mặt lão hủ xúc phạm quyền thế của hân.

"Lớn mặt!" Lam Ngao Thiên rống giận, lần này ngay cả Bạch Cẩm Trình cũng đến cầu tình, "Hoàng thượng, tiểu nữ không hiểu chuyện, thỉnh Hoàng thượng tha cho nàng đi." Lúc này mọi người đều đã biết, thì ra đây là Bạch tiểu thư a, không biết là người nào, nhìn có chút lạ mắt, lại không nghĩ là nhị tiểu thư Bạch gia. Đầu nói năng dung mạo xấu như Vô Diệm, không nghĩ tới còn ngu xuẩn.

Nhưng là, qua một hồi lâu, đều không hề nghe được thanh âm của Hoàng thượng, mọi người đều nghi hoặc ngẩng đầu lên xem, thật đúng là không xem không biết, liền bị dọa nhảy dựng. Trên mặt Hoàng thượng mang theo một chút tán thưởng, tươi cười đầy mặt. Hoàng thượng không phải là bị kích thích quá đi?

"Ha ha ha ha... Tốt, có cốt khí, người thật thông minh. Người tên là gì?" Hoàng thượng cười hỏi.

"Bạch Vũ Mộng." Thanh âm nhàn nhạt như trước.

Nghe được tên này, Lam Ngao Thiên cau mày, bất quá cũng không quá để ý, lại nói thêm vài câu, khiến mọi người đều đứng lên, tuyên bố yến hội có thể bắt đầu.

Nghe hân nói như vậy, thần sắc mọi người đều khác nhau, vài vị sứ giả trực tiếp đem ánh mắt tập trung ở trên người Bạch Vũ Mộng.

Nhìn thấy như vậy, các vị thiên kim liền lại bắt đầu tức giận.

Yến hội bắt đầu, Hoàng thượng vẫy tay để vũ cơ tiến vào, nói mọi người không cần câu nệ. Dần dần, mọi người cũng đều thả lỏng, chề chén tâm tình.

Một thị nữ đưa cho Bạch Vũ Mộng một ly trà, đồng thời cũng cho người bên cạnh nàng một ly.

Bạch Vũ Mộng đưa trà lên chuẩn bị uống, nhưng khi đưa đến bên miệng, phát giác có gì không đúng. Ha ha, muốn dùng loại tiểu xảo này để giết nàng, cũng quá xem thường nàng rồi, một khi đã như vậy, ta đây lợi dụng một chút, trừng trị người.

Nhìn thấy nữ tử bên cạnh đã uống xong, nhìn thoáng qua chén trà kia, nàng biết, nó cũng bị hạ dược, hân là phòng ngừa sai sót đi.

Vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng lại cảm thấy nữ tử này có chút đặc biệt, liền ghé qua, nhỏ giọng nói một câu: "trà bị hạ — được, ăn giải dược trước." Nói xong lặng lẽ đưa cho nàng một viên thuốc.

Nữ tử kia nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, làm dường như không có việc gì dùng ống tay áo che mặt, đem giải dược ăn vào, Hành động này khiến Bạch Vũ Mộng cảm thấy kỳ quái.

"Người không sợ ta cho người độc dược sao?"

"Ta tin tưởng người, bằng không người sẽ không nhắc nhở ta, huống hồ người rất có dũng khí, cảm ơn." Nữ tử như trước lạnh như băng nghiêm mặt nói.

"Người hân cho là người tín nhiệm làm ta cảm thấy cao hứng." Bạch Vũ Mộng cười cười nói, "Chúng ta tựa hồ là cùng một loại người, ta tên Bạch Vũ Mộng."

Nàng kia nhìn Bạch Vũ Mộng, một lúc lâu sau, cũng cười: "Đường Ưc Ảnh."

Mọi chuyện đều không cần nói.

Bạch Vũ Mộng nhìn ly trà trước mặt, đến cùng là ai làm, đây là, nhìn nha hoàn vừa rồi đưa nước cho nàng đi về phía Bạch Phù Như cùng Bạch Hàm Đại.

Thì ra là các nàng, các nàng hận ta như vậy sao?

Bạch Vũ Mộng cấp tốc đem hai chén nước cùng các nàng trao đổi một chút, nhanh đến nỗi không ai có thể thấy rõ, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, cái gì cũng không thay đổi.

Trừ bỏ Lam Hạo Thần cùng Mộ Dung Nam luôn luôn quan sát Bạch Vũ Mộng, đương nhiên còn có Dương Dịch Triết cùng Thu Hằng Duệ thấy được, bọn họ đều dùng ánh mắt tràn ngập hứng thú nhìn Bạch Vũ Mộng, cô gái này, rất thú vị.

Bạch Vũ Mộng cùng Đường Ưc Ảnh thì lại chờ mong nghĩ, không biết đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì, hai người đồng thời lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, khiến người ta không khỏi dựng tóc gáy, cảm giác lạnh lẽo.

Lúc này Bạch Vũ Mộng cùng Đường Ưc Ảnh giống như là đã quen biết lâu, ngay cả cười đùa đều giống nhau.

Yến hội tiến hành hơn một nửa, Tinh công chúa Lam Hạt Tuyết đi ra đề nghị: "Phụ hoàng, hôm nay có nhiều sứ giả đến nước ta như vậy, không bằng ta đến nhảy một điệu trợ hứng, được không?"

"Ha ha ha ha... Khó có khi Tinh nhi có tâm ý, được, chuẩn." Lam Ngạo Thiên cao hứng cho phép.

Lam Hạt Tuyết thay vũ y xong, ở giữa những vũ nữ vây quanh xuất hiện, vòng eo mềm mại, linh hoạt nhảy, kiễng mũi chân, vũ nữ chung quanh lúc thì tản ra, lúc thì tụ lại, như hoa nở.

Vũ nữ đều mặc vũ y màu xanh, Lam Hạt Tuyết mặc quần áo màu vàng nhạt, như một đóa hoa nở rộ. Lam Hạt Tuyết phát tay tay áo dài, nhẹ nhàng múa.

Đến khi kết thúc, vũ nữ chung quanh đem Lam Hạt Tuyết vây ở bên trong, như một nụ hoa khép lại.

Sau khi kết thúc, các đại thần còn đắm chìm trong kỹ thuật nhảy, đến khi phản ứng lại, bốn phía nhiệt liệt vỗ tay. Lam Hạt Tuyết kiêu ngạo trở về vị trí của bản thân.

Đây là do nàng tỉ mỉ chuẩn bị rất lâu, nhất định là tốt nhất, đám nữ nhân các ngươì, lấy cái gì mà muốn cùng ta so. Nhìn về phía nam từ nàng lần đầu thấy liền phải lòng, đáng tiếc, hân một cái liếc mắt đều không nhìn nàng.

Hoi có chút thất vọng, nhưng vẫn tự tin tràn đầy, không có khả năng còn có người có thể so được với nàng.

Màn vũ đạo này, người duy nhất bình tĩnh cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng, Đường Ưc Ảnh, còn có đám sứ giả, đều là nhìn không chớp mắt, đối với cái này là xem thường. Lam Hạo Thần căn bản lúc bắt đầu cũng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó cũng không xem nữa. Hân luôn luôn để mắt nhìn Bạch Vũ Mộng.

Mọi người tất nhiên không biết các vị quý nhân đều không ham thích vũ đạo của Tinh công chúa, chỉ lo nịnh hót, tăng bốc vị công chúa này.

"Tinh nhi nhảy rất đẹp, thưởng." Lời nói khí phách của Hoàng thượng truyền đến.

"Tạ phụ hoàng." Lam Hạt Tuyết vội vàng tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Yến hội (2)

"Ha ha, hôm nay mọi người đều cao hứng như thế, vậy các thiên kim của đại thần đều lên đài biểu diễn tài nghệ đi, vì mọi người trợ hứng." Lam Ngạo Thiên cao hứng nói.

Mọi người dưới đài bàn luận sôi nổi, trang điểm lại, sửa sang lại, đều nóng lòng muốn thử, trường hợp như vậy, được Hoàng thượng coi trọng, là giấc mộng trong lòng mỗi thiếu nữ.

Tiến hành biểu diễn tài nghệ, nhóm sứ giả cũng không hưng trí, biểu diễn như vậy, bọn họ sớm đã xem nhiều, không có gì đặc biệt.

Bạch Vũ Mộng cùng Đường Ưc Ảnh cũng không liếc mắt xem một cái, nhưng Hạ Tử Lăng lại hưng trí ngồi xem.

Đến phiên Hạ Tử Lăng biểu diễn, nàng vẫy tay gọi người lấy đàn tranh đến. Chậm rãi ngồi xuống, cầm dùng dây móng làm thành, một khúc nhạc thanh nhã theo ngón tay nàng mà vang lên.

Hạ Tử Lăng hơi nhắm mắt, đắm chìm trong ca khúc. Khúc đàn như một đoạn phim bắt đầu từ khi mặt trời lên, từ từ thức tỉnh, ngẫu nhiên có thể nghe được vài tiếng chim hót.

Dần dần, mặt trời càng lên cao, thẳng đến khi lên tới đỉnh đầu, trở nên mãnh liệt, ánh nắng chiếu xuống làm mọi người ướt đẫm mồ hôi, tất cả đều bao trùm không khí nặng nề.

Khúc nhạc từ từ kết thúc, mặt trời xuống núi, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh tốt đẹp, không huyền ảo như ban ngày, vạn vật đều đắm chìm trong ánh chiều tà.

Nghe thủ khúc như thế, mọi người giống như đều tiến nhập vào một mộng cảnh, cảm thụ được mặt trời mọc mặt trời lặn, đắm chìm vào thế giới tốt đẹp.

Bạch Vũ Mộng tán thưởng gật đầu, thủ khúc này dung nhập cảm tình, làn điệu hòa dịu, tuyệt đẹp, êm tai, nếu không luyện tập trong thời gian dài sẽ không đạt được hiệu quả như vậy.

Một khúc nhạc, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay, "Hay, hay, hay, Tử Lăng quả nhiên không hổ là đứng đầu tứ đại tài nữ ở Mục Loan thành, cảm nghệ thật sự cao siêu." Lam Ngạo Thiên như trước dẫn đầu khích lệ, liên tục khen.

"Hoàng thượng quá khen rồi." Hạ Từ Lăng hơi khom người, khiêm tốn nói.

Kế tiếp, chính là Đường Ưc Ảnh, nàng vốn không nguyện lên đài biểu diễn, nhưng bởi vì hoàng quyền bức bách, không thể không đi. Nàng biểu diễn múa kiếm, một thân quần áo nhẹ, kiếm trong tay, tư thế oai hùng hiên ngang.

Kiểm tùy người động, người tùy tâm động, kiếm ở trong không gian phát ra âm thanh "Soàn soạt", kiếm khí đến chỗ nào, đều có thể cảm giác được một cỗ lương ý, làm cho người ta không khỏi tưởng tượng, nếu kiếm này đặt ở trên cổ, thì sẽ ra sao.

Hoàng thượng vẫn như trước khách lệ, mọi người vỗ tay, lễ tiết vẫn không thay đổi. Sau đó, tựa hồ tất cả mọi người đều biểu diễn xong rồi, Hoàng thượng đang chuẩn bị tuyên bố tiết mục kế tiếp, một thanh âm không hài hòa vang lên.

"Hoàng thượng, còn có một người chưa biểu diễn đâu!" Thượng Linh Sương nói.

"Không phải đều biểu diễn xong rồi sao, còn có ai vậy?" Hoàng thượng kỳ quái hỏi, chư vị đại thần cũng đều nghi hoặc nhìn nhau, không biết còn người nào.

Thượng Linh Sương nhu hòa cười: "Hoàng thượng, thiên kim Bạch thừa tướng Bạch Vũ Mộng còn chưa biểu diễn tài nghệ đâu, chúng ta thế nào lại quên mất nàng a."

Giống như bị nhắc tỉnh, mọi người lại đảo mắt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng. Bạch nhị tiểu thư này không phải là cái gì cũng đều không biết sao, để cho nàng biểu diễn không phải là đem nàng chê cười sao? Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng mọi người vẫn giữ thái độ xem kịch vui.

"Ngại quá, các vị, muội muội ta bình thường không ra khỏi phòng, có chút thẹn thùng, các người không cần khó xử nàng." Bạch Hàm Đại thay Bạch Vũ Mộng nói, lại không biết là thật hay là giả.

Nghe nàng nói như thế, tất cả mọi người có thâm ý khác nhìn Bạch Vũ Mộng, đây không phải là ý nói nàng cái gì đều không biết sao, còn muốn biện lý do.

Mà mấy vị ngồi ở trên cao kia, cũng nhú mày, cái gì cũng chưa nói. Nhưng Lam Ngao Thiên lại tò mò nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, hẳn muốn nhìn xem nha đầu lớn mặt này giải quyết thế nào.

Chỉ là Bạch Vũ Mộng vẫn không có phản ứng gì, tựa hồ như là đang ngủ.

"Vũ nhi, người liền tượng trưng biểu diễn tiết mục nào đi, tin tưởng các vị đại thần sẽ thông cảm cho người." Bạch Cẩm Trình ở một bên giả mù sa mưa nói thêm vào.

"Đúng vậy, Vũ nhi, không bằng tỷ tỷ đến thay người biểu diễn?" Bạch Hàm Đại nói ra biện pháp tốt nhất.

Bạch Vũ Mộng rốt cục có phản ứng, nàng ngồi nghe lâu như vậy, sớm đã thấy chán, đám người giả mù sa mưa, nàng đôi khi thật sự hoài nghi Bạch Cẩm Trình có phải là phụ thân của nàng thật hay không, bằng không làm sao có thể hại nàng như vậy.

"Không cần, người vẫn tự lo cho chính mình đi!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói

Nói ra lời này, liền nhìn thấy Bạch Hàm Đại mặt đỏ tới mang tai, mọi người đều nghĩ, người này làm thế nào lại không biết tốt xấu như vậy

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên "Cạch..." các đại thần sững sốt, lúc kịp phản ứng, lập tức lấy tay che mũi, chung quanh tìm kiếm người tạo ra âm thanh đó.

Bạch Hàm Đại mặt càng đỏ hơn, nàng cũng không biết là chuyện gì xảy ra, bản thân nhìn không được... xong rồi, mặt mũi đều không còn.

Mọi người phát hiện ra nguyên nhân của âm thanh kia, đều ghen cười, muốn cười cũng không dám cười, nhưng trên mặt đều là biểu cảm: Chán ghét.

Tiếp theo, Bạch Hàm Đại lại thả thêm vài cái, lại càng khiến người ta chán kinh, mọi người đều nhìn nàng một bộ dáng hèn mọn, làm Bạch Hàm Đại hận không thể tìm một cái động để chui vào.

"Bạch Vũ Mộng, có phải người làm không, có phải là người hãm hại ta không, sao người có thể ác độc như vậy." Bạch Hàm Đại thẹn quá hóa giận.

"Người dựa vào cái gì kết luận là ta hại người, người có chứng cứ sao, không đúng sự thật, ta đề nghị người nên đi ra ngoài đi, miễn cho ở trong này làm ô nhiễm không khí." Bạch Vũ Mộng giọng điệu miễn cưỡng.

"Người..."

"Được rồi, không nên nháo, Bạch đại tiểu thư, trầm thấy người vẫn nên trước đi ra sau điện nghỉ ngơi một chút đi." thanh âm Lam Ngao Thiên uy nghiêm truyền đến.

Bạch Hàm Đại đành phải vừa xấu hổ vừa bước đi, trước khi đi còn trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái.

Bạch Phù Như lại âm thầm cảm thấy may mắn, bản thân có mắt, không có uống chén trà kia, bằng không bản thân liền giống như nàng, về sau làm thế nào đi ra ngoài gặp người a.

Thấy Bạch Vũ Mộng đem nước trà đổi ai nấy đều có tâm tư, chẳng qua, không ai nói ra, những người đó cũng đem cảm xúc che giấu rất khéo.

Chuyện này liền trôi qua, vốn định tiến hành tiết mục kế tiếp, nhưng Thượng Linh Sương vẫn không buông tha Bạch Vũ Mộng, kiên trì muốn nàng biểu diễn.

"Đã như vậy, Vũ nhi ngươi liền biểu diễn một chút đi." Lam Ngạo Thiên nói.

Tuy rằng giống như lúc trước mời, nhưng mọi người thấy ánh mắt Bạch Vũ Mộng lại không giống như vậy, nói nàng không liên quan đến chuyện vừa rồi của Bạch Hâm Đại, đánh chết bọn họ đều không tin.

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn đáp ứng, nhưng nàng biết, hôm nay biểu diễn có thể là thời điểm tốt để nàng lật ngược tình thế, cho nên nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Đi lên đài, nghĩ, nên biểu diễn cái gì, kiếp trước nàng ở phương diện đều nào cũng đều xuất sắc, lần này liền biểu diễn vũ đạo đi, cũng tương đối thích hợp với trang phục nàng đang mặc.

Nhưng nên múa cái gì đây, nàng bỗng nhiên nghĩ tới Mai phi, sủng phi của Đường huyền tông ban đầu có múa điệu Kinh Hồng vũ, điệu nhảy này tại đây thời đại này hẳn là chưa từng thấy.

Nói múa liền múa, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng vận vẹo đứng dậy, phát tay áo dài, như hồng nhạn ở trong không trung, tuyệt đẹp, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng, phiêu dật, ôn nhu, tự nhiên.

Y phục màu trắng ở trong không trung tung bay, dưới chân xoay tròn càng lúc càng nhanh, cả người cùng vũ đạo hòa hợp thành một thể, cảnh tượng đẹp giống như chỉ có ở trong mơ.

Trong thơ của Đường đại thi nhân Lí Đàn Ngọc (Trường Sa chín ngày đứng trên lầu phía đông xem vũ) có viết:

Miền nam có giai nhân, nhẹ nhàng lắc thắt lưng màu lục.

Hoa diên cửu thu mộ, phi mệ phát mây mưa.

Phiên như lan điều thúy, uyển như du long cử.

Càng diễm bãi tiền suối, Ngô cơ ngừng bạch trư.

Chậm thái không thể cùng, phồn tư khúc hướng chung.

Lưỡng lự liên phá lãng, hỗn độn tuyết oanh phong.

Trụy nhị khi lưu hể, sửa cư dục tổ không.

Duy sầu tróc không được, bay đi trục kinh hồng.

"Vùn vụt như chim nhạn múa, giống như rồng bay." ngâm xong. Vũ đạo kết thúc, mọi người đều đắm chìm trong kỹ thuật nhảy duyên dáng, rất lâu không phản ứng lại.

Người có phản ứng đầu tiên là Lam Hạo Thần, hắn nhìn Bạch Vũ Mộng, ánh mắt phức tạp, nhưng trong lòng hứng thú đối với nàng cũng càng ngày càng nhiều.

Thật lâu sau, mọi người rốt cục phản ứng, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang tận mây xanh, quanh quẩn trong bốn phía Bàn Long điện, thật lâu không dừng..

"Tốt, ha ha ha, Vũ nhi, xem ra đều là chúng ta hiểu lầm ngươi, tất cả tin đồn đều là giả, ngươi thực sự có thiên phú, xem ra vị trí tài nữ đứng đầu Mục Loan thành, muốn đổi chủ rồi." Lam Ngạo Thiên kinh hi nói xong, hôm nay Bạch Vũ Mộng gây cho hắn nhiều ngạc nhiên.

Chẳng lẽ đồn đãi đều là giả, quả nhiên lời đồn không thể tin a, nguyên lai hắn luôn bị lời đồn mê hoặc, nàng căn bản không phải ngốc nghếch a mọi người trong lòng không hèn mà nghĩ giống nhau.

Bạch Vũ Mộng chỉ là nhân nhạ gật đầu, cũng không tỏ vẻ gì quá nhiều, vũ đạo này vốn không phải của nàng, chẳng qua là mượn một chút thôi.

"Ai, đúng rồi, Vũ nhi, vũ đạo này sao trăm chưa từng thấy qua?" Lam Ngạo Thiên nghi hoặc hỏi.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, nàng thật sự không thích phiền toái, nhưng vẫn giải thích: "Đây là Kinh Hồng vũ, do ta từng gặp được một vị cao nhân, hắn nhìn thấy ta cảm thấy hợp ý, liền đem vũ đạo này truyền thụ cho ta."

Mọi người đều hiểu rõ gật đầu, nhưng cũng không khỏi nghi hoặc, nghe nói Bạch nhị tiểu thư bình thường cửa lớn không ra, cửa sau không gần, làm thế

nào gặp được cao nhân. Chỉ là, thông minh như bọn họ không hỏi cũng biết.

Vài vị thái tử cùng Vương gia tôn quý ngồi trên cao đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, giống như thấy con mèo. Còn Thu Hằng Duệ, hẩn nhìn Bạch Vũ Mộng, chỉ cảm thấy có cảm giác quen thuộc, lại không biết từ đâu mà đến, nhưng hẩn xác định, bọn họ chưa từng gặp mặt.

Bạch Vũ Mộng gật đầu trở về chỗ ngồi của bản thân, "Ngươi nhảy thật tốt!" Vừa ngồi xuống, Đường Ưc Ảnh liền lại gần vui vẻ nói.

Bạch Vũ Mộng cười nhẹ, tiếp nhận thiện ý chúc mừng này.

Chỉ là, trời không chiều lòng người, vốn định thoải mái nghỉ ngơi một chút, lại không thể không đứng lên.

"Hừ, ngươi múa đúng là rất đẹp, Lam Tường quốc đã biểu diễn xong, cũng nên xem Mộ Dung Quốc ta, Bạch Vũ Mộng, ta hướng ngươi khiêu chiến." Mộ Dung Quốc Mộ Dung Phi Yên công chúa đứng lên lớn tiếng nói.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không biết vị công chúa này là có ý gì, đây không phải là cố ý khiêu chiến Lam Tường quốc chúng ta sao.

Mộ Dung Nam vội vàng đứng lên: "Ngại quá, Lam quốc bề hạ, tiểu muội không hiểu chuyện, ta ở đây nhận lỗi với ngài." Nói xong liền thi lễ.

"Thái tử ca ca..." Mộ Dung Phi Yên không cam lòng hô.

Mộ Dung Nam không để ý đến nàng, tiếp tục nói: "Nhưng nếu công chúa đã có tâm nguyện này, giữa hai người thân cận tỷ thí một chút cũng không sao đi, người nói được không?"

"Ha ha, đúng vậy, như vậy để cho các nàng hai tiểu nha đầu tỷ thí đi." Lam Ngạo Thiên tâm tình cực tốt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tỷ thí

"Thật ngại quá, ta còn chưa có đồng ý đâu." Thanh âm Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn truyền đến.

Nghe nàng nói như thế, Mộ Dung Nam mắt lóe lên. Mà Lam Cảnh Diệp bên cạnh một mặt phức tạp nhìn, tối hôm nay, hẩn vốn dĩ chuẩn bị hướng phụ hoàng từ hôn.

Người hẩn thích là Bạch Hàm Đại, Bạch Vũ Mộng dung mạo xấu như Vô Diệm căn bản không xứng với hẩn. Nhưng trải qua việc vừa rồi, hẩn bỗng nhiên có chút do dự, có lẽ, cưới nàng cũng không quá tệ.

Bên này Lam Cảnh Diệp đang suy nghĩ, bên kia đã đến đâu.

"Vũ nhi, đây chỉ là trò chơi nhỏ, không cần sốt sắng như vậy, không sao đâu." Lam Ngạo Thiên tận tình khuyên nhủ Bạch Vũ Mộng, nếu nàng không đáp ứng, vậy mặt mũi của hẩn cũng không giữ được. Lời của Hoàng thượng, không thể thu hồi lại.

"Bạch Vũ Mộng, ngươi không phải là không dám đi, nhìn bộ dạng của ngươi, sợ là cũng chỉ có vậy thôi. Sợ thì cứ việc nói thẳng, bản công chúa đại nhân lượng, sẽ không trách cứ ngươi." Mộ Dung Phi Yên một mặt châm chọc.

Bạch Vũ Mộng như trước không sợ hãi: "Công chúa, ngươi không phải là muốn dùng phép khích tướng đó chứ, sau đó làm cho ta xấu mặt phải không? Hiện tại ta nói cho ngươi biết, việc này nhất định là ngươi tự rước lấy nhục, muốn khiêu chiến ta sao, được, ta tiếp nhận." Bạch Vũ Mộng vẻ mặt lạnh như băng, lời nói ra tựa như hàn băng vạn năm làm người ta không rét mà run.

Khóe miệng Mộ Dung Phi Yên gọi lên nụ cười gian: "Đây là ngươi tự nói, cũng đừng hối hận." Dừng một chút, còn nói thêm: "Chúng ta liền bắt đầu đi, ta nhường ngươi một chút, ngươi nói đi muốn so cái gì!"

"Chờ một chút, đã là đâu, thì cũng phải có chút tiền đặt cược, như vậy mới thú vị." Bạch Vũ Mộng cười.

Mộ Dung Phi Yên hơi lo lắng một chút, dù sao này tiện nhân cũng không có khả năng thắng được nàng, có đặt cược hay không có quan hệ gì, đặt cược sẽ chỉ làm nàng ta càng thêm bị nhục nhã mà thôi.

"Tốt, đây chính là ngươi nói, đặt cược cái gì?"

Mộ Dung Nam muốn ngăn cản, nếu Yên nhi gặp chuyện gì, trở về hẩn cũng khó mà giao phó, nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng bên kia vẫn nhàn nhạt như trước, bỗng nhiên lại đối với sự tình tiếp theo cảm thấy hứng thú, liền không thèm ngăn cản nữa. Nếu hẩn biết chuyện sắp, hẩn nhất định sẽ đi ngăn cản. Đáng tiếc, trên đời này không có nếu như.

“Ân...” Bạch Vũ Mộng hơi nghiêng đầu, làm bộ suy xét, bởi vậy không ai phát hiện khoe miệng nàng cười tà ác, cũng lâu rồi không có chơi như vậy!

Có lẽ còn có người phát hiện, khoe miệng Lam Hạo Thần câu lên, lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

“Nếu ta thua, ta kêu ba tiếng chó sủa...” Bạch Vũ Mộng lời còn chưa dứt, Mộ Dung Phi Yên liền nở nụ cười: “Được, quyết định như vậy đi.”

“Ta còn chưa nói xong đâu, nhưng nếu ngươi thua...”

“Ta làm sao có thể thất bại!” Mộ Dung Phi Yên tự tin tràn đầy nói.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, nàng ghét nhất là lúc nàng nói chuyện có người chen vào: “Hết thấy đều có khả năng. Nếu ngươi thua, vậy ngươi liền uống một chén nước ta đưa cho ngươi.” Bạch Vũ Mộng gian trá nói.

Mộ Dung Phi Yên cười ha ha, nàng chỉ cần uống một chén nước, một chén nước có gì đặc biệt chứ, lại nói nàng cũng không có khả năng thất bại, đáp ứng, không nghĩ tới, đây lại là quyết định ngu xuẩn nhất của nàng.

“Như vậy trận đấu liền bắt đầu, ngươi nói đi, muốn so cái gì?” Mộ Dung Phi Yên khinh miệt nói.

“So cầm, như thế nào?” Bạch Vũ Mộng đề nghị.

Đề nghị này khiến Mộ Dung Phi Yên càng thêm đắc ý, cầm là sở trường của nàng, xem nàng ta làm thế nào cùng nàng so.

Nhưng nàng lại phạm vào một sai lầm ngu xuẩn nhất, đối thủ có khả năng đề nghị so tài thứ mà bản thân kém cỏi nhất sao? Quả thật, ở kiếp trước kĩ thuật đánh đàn của Bạch Vũ Mộng là tốt nhất, sự phụ của nàng từng đưa cho nàng một cây đàn tuyệt thế, gọi là Huyết Tế, cả thân cầm đều là màu đỏ, là thứ nàng thích nhất, rất có linh tính, nhưng hiện tại cũng không biết còn có thể thấy được cây đàn kia hay không.

Thị nữ đưa lên đến một cây cầm, Mộ Dung Phi Yên kích động chiếm trước thời cơ, xung phong biểu diễn trước.

Linh đình tiếng đàn truyền đến, như âm thanh truyền vào trong sơn cốc, u tĩnh, lại mang theo một chút mập mờ, dần dần sinh động.

Chờ nàng đàn xong, tất cả mọi người đều đắm chìm trong khúc nhạc duyên dáng, không cách nào kèm chế. Bạch Vũ Mộng nhìn Mộ Dung Phi Yên, cầm kỹ đích thực rất cao, chỉ là thiếu một chút linh hồn, có vẻ hơi trống rỗng, nàng ta không hề rót cảm tình vào, cho nên vĩnh viễn không đạt được cảnh giới cao nhất.

Nếu là lúc này có người am hiểu cầm nghệ nghe được đánh giá sắc bén của Bạch Vũ Mộng, nhất định sẽ khiếp sợ tột đỉnh, đây là đạt tới cảnh giới nào mới có thể đánh giá chuẩn xác như vậy.

Mộ Dung Phi Yên hướng mọi người thi lễ xong, liền hướng về Bạch Vũ Mộng đi tới: “Tới phiên ngươi, đến lúc đó bại bởi ta cũng không nên khóc nga, ha ha!” Khinh miệt cười nói.

Bạch Vũ Mộng thần nhiên đi tới, trước thử cầm một chút, vang lên thanh âm khó nghe. Bên tai truyền đến tiếng cười nhạo: “Không được thì thôi, không cần ở đây dọa người, ha ha ha...”

Bạch Vũ Mộng không thèm để ý, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt dây đàn, một loạt tiếng đàn duyên dáng vang lên, nhanh chóng bao trùm lấy thanh âm thảo luận của mọi người, toàn bộ trong điện một mảnh yên tĩnh, vừa rồi những người đang cười đều xấu hổ ngậm miệng lại.

Đoạn nhạc giống như ngàn năm trước truyền đến, cô độc, thăm thẳm. Bạch Vũ Mộng từ từ nhắm hai mắt, đem linh hồn dung nhập vào tiếng đàn. Theo tiếng đàn, mở miệng, nhẹ nhàng hát:

Thương hà kiếm vẫn ngàn dặm sương

Khuynh thành một đêm tuyết thương mang

Ai bạch y điểm mai trang

Đi nhầm vào đàn lâm phát nhiễm hương

Phật độ cũng độ không xong cách một thế hệ cách thương

Bỏ đề hoa nở đầy cung tường

Hoa hạ là ai đối ảnh thành đôi

Trong mộng nhìn không thấy tường niệm phương hương

Nghiên tân mặc nhất phương

Đem tiền duyên viết ở trên gôi

Trên gôi thư thư vài đoạn mấy đi

Tháo xuống ngàn năm trước một đoạn ánh trăng

Chờ phạt linh thịnh phóng

Đem mặt mày ẩn sâu

Mở lại ra trong hồi ức người biết bộ dáng

...

Một khúc kết thúc, trời đất như không còn sinh vật tồn tại, hết thấy, đều trong trạng thái ngủ say...

Thật lâu sau, mọi người mới phản ứng lại, không vỗ tay, không có gì cả, chỉ là trong đáy lòng mọi người đều tỏ vẻ khiếp sợ cùng kính nể.

Vừa rồi tiếng đàn phẳng phát như nước tinh khiết, có thể rửa sạch linh hồn mọi người, nghe qua suốt đời khó quên được. Cảm giác sau khi nghe xong cảm thấy thể tục dường như cùng bản thân không hề liên quan, tâm hồn đều trở nên yên tĩnh.

Sau hôm đó, Lam Tường quốc truyền lưu mọi loại đồn đãi, nói Bạch Vũ Mộng là tiên nữ hạ phàm, vì cứu thế tục.

Cũng có người nói Bạch Vũ Mộng vốn là tài nghệ hơn người, chỉ là ánh sáng minh châu bị một ít bụi bặm vùi lấp, nhưng một viên minh châu chân chính, là có phát ra ánh sáng chiếu rọi một ngày, mà Bạch Vũ Mộng khi đó thật sự tỏa ra ánh sáng chiếu rọi mọi thứ.

Tiếng đàn của Bạch Vũ Mộng cũng được phổ thành nhạc cho mọi người học tập, Bạch Vũ Mộng được truyền tụng khắp phố lớn ngõ nhỏ, cơ hồ người người đều hát. Nhưng đây đều là sau này.

Hiện tại, Mộ Dung Phi Yên không thể tin nhìn Bạch Vũ Mộng, trong mắt mang theo một chút ghen tị, phần hận. Nhìn Bạch Vũ Mộng bùng tới một chén nước, có chút khiếp đảm lui về sau mấy bước.

“Thế nào, công chúa sợ sao, hiện tại đã biết sợ, vậy vừa rồi vì sao lại bày ra khí thế bức người như thế? Cá cược của chúng ta, có rất nhiều người chứng kiến, công chúa sẽ không phải là muốn nuốt lời đi!” Bạch Vũ Mộng giọng điệu nhân nhật, lại làm cho người ta có loại cảm giác áp bách.

“Làm... Đương nhiên làm, ai nói ta sợ, uống thì uống!” Mộ Dung Phi Yên làm bộ trấn định, đem ly nước trước mặt uống một hơi cạn sạch, nâng tin tưởng, ở trước mặt bao người, Bạch Vũ Mộng hẳn sẽ không lớn mật như thế hại sứ giả là nàng.

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, nụ cười kia có bao nhiêu phong hoa tuyết đại, mặc dù có mạng che mặt, nhưng cũng như trước hấp dẫn ánh mắt người khác.

Lam Cảnh Diệp nghĩ, không ngờ Bạch Vũ Mộng tài hoa như vậy, sợ là ngay cả tỷ tỷ của nàng Bạch Hàm Đại đều kém xa, xem ra, vẫn không nên đề xuất từ hôn, một người như vậy, đem về nhà nghe nàng đánh đàn cũng tốt.

Mà bên này Bạch Hàm Đại vẫn nháy mắt ra hiệu cho Lam Cảnh Diệp, Cảnh ca ca rõ ràng nói là muốn từ hôn, thế nào bây giờ còn không nói.

Rốt cục, Lam Cảnh Diệp cũng nhìn thoáng qua Bạch Hàm Đại, trong mắt mang theo một chút có lỗi, lập tức liền dời đi. Bạch Hàm Đại nhìn thấy vậy, tự giễu cười, đã sớm biết không phải sao, Bạch Vũ Mộng như vậy có nam nhân nào lại không thích đây?

Đây là, Mộ Dung Phi Yên lại có cảm giác không đúng, vì sao cả người đều ngứa, muốn gãi nhưng lại sợ thất lễ, nên cố nén.

Rốt cục nhìn không được, không ngừng đưa tay gãi chỗ ngứa, muốn để cho mình dễ chịu một chút, nhưng càng gãi càng ngứa, không chỉ như vậy, cả người có chút nóng lên, không khỏi kéo kéo quần áo.

Bên kia mọi người cũng phát hiện ra tình huống nơi này, đều nhìn qua, Mộ Dung Phi Yên chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, ý thức dần dần mờ hồ, đều không biết bản thân đang làm gì.

Mộ Dung Nam vội vàng đi tới: “Yên nhi, người làm sao vậy, không thoải mái sao?”

“Thái từ ca ca... Ta... Rất ngứa, thân thể... Nóng quá, ta thật khó chịu a!” Mộ Dung Phi Yên thờ ơ gấp nói.

Nhìn Mộ Dung Phi Yên như vậy, mọi người cũng đại khái đoán được chút gì, nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, chỉ thấy nàng một bộ nhân nhả, khiến mọi người hoài nghi đây rốt cuộc có phải do nàng làm hay không.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Phi Yên cắn giận lên tiếng: “Bạch Vũ Mộng, có phải ngươi, có phải ngươi hại ta không, ngươi tiện nhân này, khẳng định là trong nước ngươi đưa cho ta có vấn đề.” Nói xong liền muốn bỏ nhào về phía Bạch Vũ Mộng, Mộ Dung Nam vội vàng kéo lại.

“Bạch tiểu thư, xin hỏi có phải ngươi đã cho Yên nhi ăn cái gì không, như vậy hiện tại, trừng phạt cũng đã trừng phạt, ngươi có thể đưa ra giải dược không?” Mộ Dung Nam ôn nhuận lên tiếng. Kỳ thực hắn cũng không muốn cứu Mộ Dung Phi Yên, nhưng nếu không cứu, trở về sẽ không có cách nào

giao đãi, hấn mới bắt đầu đi lên tiếng.

“Ngươi thấy lúc đó ta hạ được sao?” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi lại.

Lời này khiến Mộ Dung Nam nói không nên lời. Đúng vậy, hấn không có chứng cứ, làm sao có thể tùy tiện hoài nghi người ta! Lời nói vừa nói ra, liền bị Bạch Vũ Mộng vặn ngược lại.

“Bất quá, ta thừa nhận, là ta hạ được, là nàng muốn cùng ta tỷ thí, đây là do nàng tự làm tự chịu, trách được ai, giải được ta sẽ không cho. Bất quá yên tâm, sẽ không chết, nhiều nhất chính là ngứa nửa tháng, về phần loại được còn lại, tìm một nam nhân là có thể giải.”

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người đều biến sắc, cư nhiên lại dùng loại được này.

Chỉ là lúc này, thuốc đã phát tác, Mộ Dung Phi Yên bắt đầu khó chịu cởi quần áo, quần áo từng cái một được cởi xuống, không ít ánh mắt háo sắc đều nhìn chăm chăm nàng, đây chính là công chúa, bình thường không cơ hội nhìn đâu.

Mộ Dung Nam mặt đen thui, điểm huyết ngừ của Mộ Dung Phi Yên, cho dù như vậy, Mộ Dung Phi Yên vẫn xao động.

Ngày thứ hai, trên đường liền truyền tin Mộ Dung Quốc Phi Yên công chúa ở yến hội cởi áo, phở lớn ngõ nhỏ đều đang mắng nàng không biết liêm sỉ.

“Vậy ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng cứu nàng?” Mộ Dung Nam hỏi.

Bạch Vũ Mộng như trước giống như không có việc gì: “Ta nói rồi, ta sẽ không cứu nàng, chọc ta, nhất định sẽ phải trả giá rất thảm.” Bạch Vũ Mộng giọng điệu tàn nhẫn.

Đã không thể trao đổi, Mộ Dung Nam đành phải buông tha, chuẩn bị trở về kêu đại phu thử điều phối ra giải được.

“Đúng rồi, ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi một câu, không nên thử điều phối giải được, đây là do hai loại thuốc phối với nhau, trừ bỏ ta, không ai có thể làm ra giải được, coi chừng trị không hết ngược lại còn tăng thêm bệnh tình a.” Bạch Vũ Mộng ở sau lưng Mộ Dung Nam mở miệng.

Mộ Dung Nam không có biện pháp, đành phải sai người trước đem Mộ Dung Phi Yên đuổi về dịch quán, hấn còn muốn ở trong đây tiếp tục tham gia yến hội, nếu thiếu hấn, không chừng sẽ có người nói huyền thuyên.

Lam Hạo Thần hí mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, cô gái này càng ngày càng thú vị, xem ra chính mình cũng nên chơi đùa một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thích khách

Yến tiệc bị nháo thành như vậy, đến buổi tối, mọi chuyện cũng dần lắng xuống.

Hoàng thượng phân phó mang đồ ăn lên, mọi người vừa ăn vừa thưởng thức ca múa, nhưng mỗi người lại có một loại tâm tư.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn Lam Cảnh Diệp một cái, hôm nay muốn hấn đề nghị từ hôn là không có khả năng, nhưng nếu lỡ mất hôm nay sẽ rất khó có cơ hội từ hôn, hấn đã không đề cập tới, vậy nàng sẽ tự nhắc.

Bạch Vũ Mộng đứng lên, mọi người nghi hoặc nhìn nàng, lại có chuyện gì?

“Hoàng thượng, thần nữ có một chuyện muốn nhờ.” Bạch Vũ Mộng ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Lam Ngao Thiên.

“Ngà? Ngươi có chuyện gì, nói ta nghe xem.” Thanh âm Lam Ngao Thiên như trước, không mất uy nghiêm.

Bạch Vũ Mộng tạm dừng một chút, mở miệng: “Thần nữ thỉnh cầu hủy bỏ hôn ước cùng Cảnh vương.” Lời nói làm nổi sóng, khí thế mọi người lại lập tức sôi trào hừng hực.

Từ xưa đến nay chỉ nghe nói qua nam hưu nữ, chưa từng nghe qua có nữ hưu nam, Bạch nhị tiểu thư thật đúng là làm cho bọn họ đại khai nhãn giới a.

Lam Cảnh Diệp liền đen mặt, phẫn nộ, trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, xấu nữ này, lại dám nhục nhã hấn, xem ra là hấn xem nhẹ nàng.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn cùng Diệp nhi hủy hôn?” Lam Ngao Thiên hơi có chút luống cuống, kinh ngạc hỏi.

Hoàng hậu Hạ Thi Lan kinh ngạc đứng lên: “Vũ nhi, ngươi đang nói cái gì a? Mau thu hồi lời ngươi vừa nói!”

“Đi, thực xin lỗi, lời nói vừa rồi là xuất phát từ nội tâm ta, là thật tâm, ta không hề muốn thu hồi.” Dừng một chút, tiếp tục nói: “Ta cảm thấy ta cùng Cảnh vương không thích hợp.”

Bạch Hàm Đại ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ Mộng, bất quá như vậy cũng tốt, nàng biết khó mà lui, sẽ không cần bản thân lại dùng thủ đoạn. Cho nên Bạch Hàm Đại liền không có phản ứng gì.

“Bạch Vũ Mộng, lúc trước là ngươi cầu Hoàng hậu tứ hôn, hiện tại cũng lại là ngươi nói muốn từ hôn, ngươi rốt cuộc có ý gì, ngươi cho thánh chỉ là trò đùa sao?” Lam Cảnh Diệp nắm chặt hai đấm, gân xanh nổi lên.

Bạch Vũ Mộng thần sắc không thay đổi: “Lúc trước là ta còn nhỏ không hiểu chuyện, nhìn lầm người, hiện tại ta đã hiểu, muốn từ hôn, có cái gì không được.

Lúc trước là ta yêu cầu tứ hôn, như vậy hiện tại, ta muốn đích thân hủy bỏ nó. Cảnh vương không phải là chán ghét ta sao, như vậy hủy hôn, thì có quan hệ gì? Hủy hôn, hẳn là như ngươi mong muốn đi!”

“Ngươi...” Lam Cảnh Diệp bị Bạch Vũ Mộng làm cho á khẩu không trả lời được nhưng vì bảo vệ mặt mũi, đành phải theo lời của nàng nói: “Đương nhiên, cưới xấu nữ như ngươi, chính là làm mất mặt ta.”

Mọi người thờ dài, ngài vừa rồi ngủ gật sao? Nữ tử có tài như thế, ai cưới ai mới là phúc khí đây.

“Một khi đã như vậy, Cảnh vương đồng ý từ hôn rồi?” Bạch Vũ Mộng biểu cảm như trước.

Bất đắc dĩ, Lam Cảnh Diệp đành phải gật đầu đồng ý, trong lòng lại nghĩ, về sau ngươi nhất định sẽ hối hận. Lam Ngạo Thiên thấy hai người đều đồng ý, cũng không miễn cưỡng, đồng ý thỉnh cầu của Bạch Vũ Mộng.

Sóng gió vừa qua đi, không khí lại náo nhiệt trở lại. Chỉ là, mọi người đều đâm chiêu, có người vì Cảnh vương mà tiếc hận, nữ tử phong hoa có tài như thế bỏ lỡ thật đáng tiếc; có một số người thì vui sướng khi người gặp họa, cười Bạch Vũ Mộng không biết tự lượng sức mình; đương nhiên còn có người, hứng thú trong lòng càng ngày càng đậm.

Đây chính là một đoạn nhạc đệm nhỏ, nhưng đêm nay nhạc đệm sẽ chỉ như vậy thôi sao? Đáp án là không, có một số việc, cứ muốn cùng nhau phát sinh, làm mọi người đều chịu không nổi.

Một hồi, bên ngoài vọt vào một số thích khách, toàn bộ đều dùng vải đen che mặt, kiếm trong tay tản ra ánh sáng lạnh lùng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các vị đại thần cùng gia quyến sớm sợ tới mức mất hồn, toàn bộ đều trốn, nhưng không ai có thể trốn thoát, tất cả mọi người bị bức tụ tập lại trong điện.

Mục tiêu của hắc y nhân tựa hồ không phải bọn hắn, cũng không có làm bọn họ bị thương, bọn họ vừa tiến vào liền tiến thẳng đến chỗ Lam Ngạo Thiên cùng Hạ Thi Lan, không có quá nhiều người lưu lại, nhất thời sát khí bốn phía.

Chung quanh thị vệ muốn hộ giá, nhưng cách quá xa, cũng là có lòng mà lực không đủ. Mà đám sứ giả cùng Vương gia tựa hồ cũng không ngờ thích khách đến ám sát Hoàng thượng, có lẽ đã dự liệu được, nhưng không muốn đi cứu.

Thích khách dễ dàng đánh tới trước mặt Lam Ngạo Thiên, một kiếm đâm xuống, nhắm ngay trái tim, tuyệt đối một kích trí mạng.

Hạ Thi Lan hoảng loạn, không suy nghĩ nhiều, bước ra che ở trước mặt Lam Ngạo Thiên. Thấy một màn như vậy, vốn không muốn xen vào việc của người khác, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ, đi yêu thương nàng như vậy, nàng không thể để cho đi có việc được.

Khi kiếm sắp đâm trúng Hạ Thi Lan, một cây tú hoa châm bay tới, lực đạo mạnh mẽ cùng góc độ chuẩn xác, nếu như không có nhiều năm công lực chắc chắn sẽ làm không được.

Chỉ là, vẫn chậm một bước, châm đánh trật đường kiếm, kiếm vẫn đâm tới. Nhất thời máu rơi xuống, Hạ Thi Lan ngã xuống, Lam Ngạo Thiên đỡ được nàng. Lúc này mọi người mới phản ứng lại, hướng về phía thích khách đi lên.

Thích khách gặp tình thế không đúng, dù sao cũng đâm trúng được một kiếm, ra lệnh một tiếng, chuẩn bị rút. Nhưng mọi người vây xung quanh, tất cả lại đều là người võ công cao cường, thích khách không địch lại, đều bị bắt.

Đám thích khách cho nhau một ánh mắt, bỗng nhiên tất cả đều ngã xuống, thị vệ tiến lên xem xét, đều uống thuốc độc tự sát. Xem ra là huấn luyện luyện theo kiểu sát thủ, nếu không thành công, cũng sẽ không lưu lại người sống.

Bên này Hoàng thượng Lam Ngạo Thiên sốt ruột ôm Hạ Thi Lan, phần nộ gọi thái y.

Chờ thái y đến, kiểm tra cho Hạ Thi Lan rồi một chút, đều lắc đầu, trong đó một thái y lớn tuổi tiến lên bẩm báo: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương thương thế quá mức nghiêm trọng, một kiếm đó tuy rằng không đâm đến tim, nhưng đều ở gần trái tim, hiện tại máu chảy không thôi, chỉ sợ...” Nói tới đây, liền không nói thêm gì nữa, ý trong lời nói mọi người đều hiểu.

“Trẫm nuôi các ngươi để làm cái gì, một chút thương tích nhỏ mà trị cũng không được, nếu Hoàng hậu có chuyện gì, các ngươi chuẩn bị mang đầu tới gặp trẫm đi.”

Nhóm thái y hoảng sợ quỳ xuống, không ngừng dập đầu, thỉnh cầu tha mạng, chỉ có thể mạo hiểm tính mệnh thử một lần, dù sao nếu trị được thì tốt, còn hơn không trị sẽ phải chết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại diện tràn ngập không khí nặng nề, thái y cầu xin tha thứ, Hoàng thượng gầm gừ cùng tiếng khóc của Hạ Từ Lăng quanh quẩn cùng nhau, làm cho người ta cảm thấy vô cùng phiền muộn.

“Đừng âm ỉ, có thấy phiền hay không, người còn chưa có chết đâu!” Bạch Vũ Mộng phiền chán nói. Nhíu nhíu mày, rồi đi qua, trước dò xét mạch đập của Hạ Thi Lan, sau đó liền nhíu chặt mi.

Đi đối với nàng tốt như vậy, nàng phải cứu nàng, nhưng nếu cứu nàng, y thuật bản thân liền sẽ bị bại lộ. Quên đi, trước cứu đi quan trọng hơn.

Thật tốt vì hồi nãy nàng bắn trật đường kiếm một chút, bằng không, thật đúng là thật phiền toái a.

Lấy thuốc lúc trước chuẩn bị ra, để cầm máu, rắc trên miệng vết thương, miệng vết thương lập tức liền dừng chảy máu. Thái y chung quanh ngạc nhiên nhìn thuốc này, vốn dĩ muốn chỉ trích nàng, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Bạch Vũ Mộng lại lần lượt dùng vài loại thuốc khác, xem miệng vết thương, nàng cho người đem Hạ Thi Lan ra sau bình phong, kế tiếp, mới là điểm máu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Du lịch

Bạch Vũ Mộng gọi người đi chuẩn bị một ít đồ dùng gì đó, một thái y xung phong nhận việc đi chuẩn bị, tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn đi chuẩn bị, hơn nữa Hoàng thượng cũng không nói gì.

Rõ ràng mọi chuyện đang rất căng thẳng, còn có người không biết tự lượng sức mình muốn ra quấy rối.

“Bạch Vũ Mộng, đến cùng là ngươi muốn làm cái gì, không cần giả bộ hiểu biết, đến lúc xảy ra chuyện gì chắc chắn sẽ mất đầu, không lẽ ngươi nghĩ mình sẽ được tha thứ sao?” Bạch Hàm Đại ở một bên châm chọc khiêu khích.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, không quan tâm đến tiếng huyên náo giống như quạ đen, nhưng nếu không quan tâm, hôm nay giúp đi khâu miệng vết thương lại sợ là có chút khó khăn.

“Chết là ta, cũng không phải là ngươi, mắc mớ gì đến ngươi, ở đây không có phận sự của ngươi!” Trong lời nói nhàn nhạt mang theo một chút uy áp, khiến người nghe cảm giác được một cỗ áp lực.

Bạch Hàm Đại còn muốn nói gì đó, lúc này Hạ Thi Lan suy yếu mở miệng: “Các ngươi không cần âm ỉ, ta tin tưởng Vũ nhi, để nàng thử xem đi!” Tuy rằng bản thân cũng có chút nghi hoặc, nhưng nàng vẫn quyết định tin tưởng Bạch Vũ Mộng, nữ nhi tài hoa trong thiên hạ, sao có thể kém được.

Lúc này thái y đã đem đồ dùng cần thiết đến, thị nữ cũng đã chuyển bình phong cùng đệm đến.

Bạch Vũ Mộng chỉ huy bọn họ đem nệm này nọ sắp xếp ổn thỏa, đem Hạ Thi Lan đặt vào sau bình phong, rồi nàng tiến vào, nhìn Lam Ngao Thiên vội ôm Hạ Thi Lan, như vậy sẽ cản trở nàng khâu miệng vết thương lại cho Hạ Thi Lan, hần nhìn đến thủ pháp này, chắc chắn sẽ ngăn cản, xem ra nên đổi người.

Nhìn một vòng người đứng chung quanh, thấy được Lam Hạo Thần lạnh như băng đứng một bên, chọn hần đi, hi vọng năng lực thừa nhận của hần tốt hơn chút.

“Hoàng thượng, hiện tại ngài không thích hợp ở trong này, như vậy sẽ gây trở ngại cho ta, không bằng ngài đi ra ngoài trước đi!” Nhìn bộ dáng Lam Ngao Thiên tựa hồ muốn phát hỏa, Bạch Vũ Mộng mỉm cười, tiếp tục nói: “Ta hiện tại cần người giúp đỡ, không phải là trời buộc, nếu lát nữa lại phải chiếu cố hai người, ta không xác định được còn có thể giúp Hoàng hậu được không.”

Lam Ngao Thiên phức tạp liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, đi ra ngoài. Sau đó, Bạch Vũ Mộng lại kêu Lam Hạo Thần tiến vào hỗ trợ, đầu tiên hần là con trai của Hoàng hậu, tiếp theo lại gặp biến không sợ hãi, là ứng cử viên tốt nhất.

Thời điểm đi vào, Bạch Vũ Mộng liếc mắt một cái ra bên ngoài, xem ra lại có rất nhiều người bắt đầu ghen tị, cái này nàng cũng không có biện pháp không phải sao? Nguyên bản nữ nhân cũng chỉ biết có ghen tị.

Một ít sau chuẩn bị tốt, Bạch Vũ Mộng để Lam Hạo Thần nâng đầu Hạ Thi Lan lên, bản thân mang kim hơ trên lửa, tiêu độc, tại cổ đại khoa học kỹ thuật lạc hậu, chỉ có thể dùng biện pháp như vậy.

Bạch Vũ Mộng để cho Hạ Thi Lan ăn ma phí tán, để giảm đau, chỉ là hiệu quả gây tê khẳng định không thể bằng thuốc gây mê ở hiện đại được.

Tiếp theo Bạch Vũ Mộng đem miệng vết thương của Hạ Thi Lan xử lí một chút, cầm kim châm, bắt đầu khâu miệng vết thương lại. Lam Hạo Thần nhìn động tác của Bạch Vũ Mộng, không nói gì thêm, chỉ nhìn nàng một cái.

Rất cục khâu xong, Bạch Vũ Mộng thu hồi châm, đắp thuốc lên trên miệng vết thương của Hạ Thi Lan, cuối cùng tất cả cũng xong xuôi.

Bạch Vũ Mộng khâu khí thật to hô: “Tốt lắm, không có việc gì, chỉ cần điều dưỡng thật tốt, hẳn là không có vấn đề gì lớn.”

Lam Hạo Thần nhìn chăm chăm Bạch Vũ Mộng, cảnh tượng vừa rồi còn hiện lên trước mặt hắn, dùng kim châm đem miệng vết thương khâu lại, ngay cả hắn là đại nam nhân nhìn đều thấy ghê sợ, năng cư nhiên lại mặt không đổi sắc.

Đi ra ngoài, đem Hạ Thi Lan giao cho thị nữ, ôm về phòng.

Một lát sau, Bạch Vũ Mộng cũng đi ra, sửa sang lại dụng cụ cầm trên tay thật tốt, tay nàng đều đầy máu, điều này làm cho mọi người không khỏi tò mò nàng đến cùng đã làm cái gì.

Bạch Vũ Mộng cái gì cũng không nói, chỉ giao đãi với Lam Ngạo Thiên vài chuyện cần chú ý, còn nàng sẽ định kỳ tới đổi được cho Hạ Thi Lan. Sau đó bước ra ngoài, hôm nay nàng quá mệt.

Lam Ngạo Thiên ra lệnh tất cả mọi người về trước, sau đó hướng vài vị sứ giả nói mấy câu, sắp xếp cho bọn họ ở lại vài ngày, hứa hẹn lần sau chắc chắn sẽ bồi thường, bây giờ hắn phải đi xem Hoàng hậu.

Mọi người với nhiều loại tâm tư, yến hội hôm nay, có nhiều thứ làm bọn hắn bất ngờ, Bạch Vũ Mộng thật sự là ngoài dự kiến của bọn họ.

—— phân cách tuyến ——

Bạch Vũ Mộng không cùng bọn người Bạch Cẩm Trình trở về, bản thân tự một người trở lại Bạch phủ, phải nghỉ ngơi đã. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng muốn nghỉ ngơi cho tốt.

Bản thân ở yến tiệc hôm nay bại lộ nhiều như vậy, xem ra sau này ngày, sẽ không tốt, nên nàng muốn sớm chuẩn bị một chút.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Vũ Mộng mang theo Hận Nhuê cùng Đông Nhiễm ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, liền bị rất nhiều ánh mắt nhìn, xem ra chuyện ngày hôm qua đã sớm lan truyền ồn ào huyền ảo.

Bạch Vũ Mộng cảm giác thật phiền chán, nhiều ánh mắt như vậy làm cho nàng cảm giác thật không thoải mái. Bước chân nhanh hơn, đi vào Hoa rơi lâu.

Hôm nay nàng tới để hỏi tình huống, tuy rằng có Hận Nhuê truyền lời, nhưng nàng vẫn là cảm thấy nên tự mình đến một chuyến sẽ tốt hơn, vừa vặn nàng thật nhàm chán, có thể ra ngoài đi dạo.

Vừa vào hoa rơi lâu, Bạch Vũ Mộng liền hối hận, sớm biết sẽ không tới, làm thế nào ở trong này lại đụng mặt bọn họ, thật sự là không có gì hay ho. Nàng cũng không giấu lại, nếu không phải hoa rơi lâu của nàng nào nhiệt, danh khí lớn như vậy, có thể gặp được bọn họ sao?

Vừa định nâng bước đi ra ngoài cửa đi, đã bị mắt sắc của Lam Giác Phong thấy được: “Bạch nhị tiểu thư, làm sao ngươi còn chưa vào đã bước ra rồi, không bằng đi qua ngồi cùng chúng ta a!”

Bất đắc dĩ thờ dài, tốc độ đi giống như ốc sên, hướng về phía bọn họ đi qua. Bọn họ ở lầu ba có một cái ghế, ghế này tên là "Hoa mai".

Bạch Vũ Mộng tiến vào, hơi sững sốt, thế nào bên trong còn có người khác a, cư nhiên còn có nam nhân bị nàng hưu Lam Cảnh Diệp, còn có Lam Hạo Thần, Thu Hằng Duệ, Lam Hạt Tuyết, Hạ Tử Lăng, còn có một người làm nàng kinh ngạc, chính là muội muội nhỏ nhất của nàng Bạch Cẩm Ngâm.

Đi vào, phòng đầy người nhìn thấy nàng cũng đều sững sốt một chút, Hạ Tử Lăng sững sờ, lập tức hưng phấn chạy tới: “Vũ tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?”

Bạch Vũ Mộng cười cười, rất cục cũng có người tốt: “Bị người nào đó gọi tới” Ý trong lời nói. Lam Giác Phong xấu hổ sờ sờ cái mũi, không phải chỉ là kêu nàng lại thôi sao, có cần nghiêm trọng vậy không!

Hắn liền nhanh chóng nói: “Bạch tiểu thư, người ở đây ngươi hẳn là đều biết hết đi, vậy không cần ta giới thiệu, chúng ta chuẩn bị ăn cơm chiều sau đó đi chơi, ngươi cùng đi đi!”

“Không có hứng thú!” Bạch Vũ Mộng gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

“Vũ tỷ tỷ, ngươi đi cùng đi, theo giúp ta, được không?” Hạ Tử Lăng lắc tay Bạch Vũ Mộng làm nũng.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Giác Phong cùng Hạ Tử Lăng, bị bọn họ biến thành không có biện pháp, đành phải gật đầu đáp ứng.

Mọi người sau khi com nước xong, chuẩn bị đi du ngoạn. Lần này Bạch Vũ Mộng là có chút ngạc nhiên, Lam Hạo Thần lạnh lùng như vậy làm thế nào cũng sẽ đi theo bọn họ du ngoạn, chỉ sợ cũng là bất đắc dĩ đi.

Nghĩ lại thấy giật mình, bản thân khi nào thì đối với hắn hiểu biết như vậy. Tự giễu cười cười, đây không phải chuyện nàng nên quản, nàng chỉ cần quản tốt bản thân là được rồi.

Đến một vùng ngoại ô, non xanh nước biếc, nhìn ra xa, đều là màu xanh. Cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, nước suối trong suốt, mơ hồ có thể nhìn đến đáy sông, đá cuội cùng cá nhỏ.

Chỗ này, thật sự rất xinh đẹp, nhìn thấy như vậy, lần này mọi người thật sự thích chỗ này. Đặc biệt là Hạ Tử Lăng, vừa đến nơi, liền bay nhảy như chim.

Lam Hạc Tuyết cùng Bạch Cầm Ngâm cũng rất muốn giống như Hạ Tử Lăng, điên cuồng ngoạn, nhưng là lý trí nói cho các nàng biết, các nàng phải bảo trì hình tượng thực nữ, không thể làm càn.

Chỉ là các nàng không biết, chỉ biết làm ra vẻ như vậy, cũng không làm tăng thêm hình tượng cho nàng bao nhiêu, ngược lại làm cho người ta càng thêm không thích các nàng.

Nhìn thấy bọn họ bao lớn bao nhỏ vác xuống xe ngựa, Bạch Vũ Mộng kỳ quái nhìn qua, cái gì vậy?

Lam Hạc Tuyết chú ý tới điểm này, ngao mạn đi tới: “Ai u, xem bộ dạng Bạch tiểu thư, chắc không biết chúng ta tới đây làm gì đi, đừng nói là ngươi cái gì cũng không mang theo nha!”

Thanh âm nàng ta khiến mọi người đều nhìn qua, Lam Giác Phong phản ứng đi lại, áy náy nhìn Bạch Vũ Mộng, hắn vừa rồi quả là nóng vội, quên không kêu nàng mang theo dụng cụ.

“Ngươi làm gì, Vũ tỷ tỷ mang hay không mang mắc mớ gì đến ngươi.” Hạ Tử Lăng cảm giận nói, tiếp theo còn nói: “Vũ tỷ tỷ, ngươi không cần để ý nàng ta, ngươi có thể ngủ cùng ta.”

Ngủ? Bạch Vũ Mộng miễn cảm bất được từ này: “Các ngươi đến cùng là tới đây làm gì?”

“Bạch tiểu thư, ngại quá, quên nói cho ngươi, chúng ta tới nơi này đóng quân dã ngoại, không bằng ngươi cùng Hạ tiểu thư ngủ chung đi, thật sự ngại quá.” Lam Giác Phong vội vàng đứng ra giải thích.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nhìn bọn họ, a, đây không phải là đang đùa giỡn nàng sao, đến đóng quân dã ngoại lại không mang theo gì cả, bọn họ đều biết rõ lại quên nói, không phải là muốn nàng bị chê cười sao? Nghĩ đến đây, với tính tình lạnh nhạt, Bạch Vũ Mộng cũng có chút tức giận đứng lên.

Nhưng cũng không trách Lam Giác Phong: “Không có việc gì, ta đã không mang theo cái gì, vậy ta đây liền không quấy rầy các ngươi, chúc các ngươi cắm trại vui vẻ.” Nói xong liền dứt khoát xoay người rời đi.

“Chờ một chút, đều đã đến đây, làm sao có thể trở về như vậy, Bạch tiểu thư, không bằng ngươi cùng Hạ tiểu thư ngủ cùng nhau đi!” Một bên Lam Hạo Thần cũng nhàn nhạt lên tiếng.

Vừa nói xong, mọi người đều cảm thấy kỳ quái, Chiến Vương bình thường lạnh như băng, lại mở miệng giữ người lại

Ngay cả Thu Hằng Duệ cũng tới khuyên, vài nữ nhân gặp loại tình huống này, cũng chỉ có thể làm bộ như rộng lượng khuyên bảo. Bạch Vũ Mộng từ khi Lam Hạo Thần bắt đầu nói chuyện liền dừng bước, quay đầu nhìn hắn một cái.

Nghe mọi người khuyên bảo, Bạch Vũ Mộng nếu không ở lại, thì có vẻ hơi làm kiêu, vì thế nàng đành phải đáp ứng ở lại.

Cùng Hạ Tử Lăng vào lều, nghe nàng lú lú nói, Bạch Vũ Mộng lại suy nghĩ rất xa.

Nguyên lai người cổ đại cũng sẽ đóng quân dã ngoại, bọn họ không có học qua kỹ năng sinh tồn khi dã ngoại, cư nhiên cũng dám đi, lại là một đám Vương gia cùng thiên kim được dưỡng trong chăn êm nệm ấm.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, đám Vương gia này đều biết võ công, muốn sinh tồn ở đây cũng không phải việc khó, bảo hộ đám thiên kim tiểu thư này vẫn dư giả, còn có thể có được danh hiệu anh hùng cứu mỹ nhân, có sao lại không làm?

Chỉ là nhìn Lam Hạo Thần lạnh lùng, hắn cũng là loại người sẽ đi bảo hộ đám nữ tử này sao? Nghĩ đến đáp án là có thể, trong lòng liền hơi có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xà độc

Chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, sắc trời tối dần. Trông mắt Lam Hạc Tuyết chuyển động, lập tức nghĩ tới một điểm, hừ, Bạch Vũ Mộng, người tốt nhất không nên câu — dẫn Thu Hằng Duệ.

Lam Hạc Tuyết vừa rồi thấy Thu Hằng Duệ ra ngoài, ánh mắt đều đặt trên người Bạch Vũ Mộng, đều là hồ ly tinh này câu — dẫn Thu thái tử.

“Bạch tiểu thư a, người xem chúng ta đều có việc, người không có việc gì, trong lúc đợi chúng ta nướng đồ, không bằng người đi nhặt chút củi đốt mang về đi!”

Ta thoạt nhìn giống như không có việc gì sao? Ta xem người mới giống đi, tất cả mọi việc đều có nha hoàn làm, vừa định nói chuyện, Lam Giác Phong liền mở miệng: “Sắc trời đã trễ thế này, làm sao có thể để một nữ tử như Bạch tiểu thư đi vào rừng cây nguy hiểm như vậy! Vẫn là để ta đi đi!”

“Không cần, ta đi là được!” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng, “Chút năng lực tự bảo vệ mình ta vẫn có!”

Ý trong lời nói, muốn ám chỉ Lam Hạc Tuyết vô dụng, dù là việc nhỏ đều phải nhờ người khác đi làm.

Nghe như thế, Lam Hạc Tuyết cả mặt đều xanh.

Bạch Vũ Mộng theo đường nhỏ đi vào rừng, vốn nàng không muốn làm chuyện này, nhưng ở bên kia cũng không có ai tán gẫu, không bằng ra ngoài đi dạo.

Tùy tiện nhặt lên mấy nhánh cây khô héo, bắt tri bắt giắc, đã đi vào chỗ sâu nhất của cánh rừng. Chung quanh đều là cây cối, không thấy được bầu trời, mặt trời sớm đã xuống núi, trong rừng một mảnh tối đen, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng côn trùng kêu.

Như vậy ngay cả Bạch Vũ Mộng đều có chút rối rắm, thời điểm nàng vào căn bản là không nhớ kỹ đường đi, nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ muốn nàng ở trong rừng qua đêm sao?

Tuy rằng không phải là không được, nhưng có ai lại nguyện ý qua đêm ở nơi như vậy đâu?

Mấy ngày nay trời cũng không tốt, rõ ràng lúc này vẫn là trời quang, hiện tại lại chuyển mưa.

Ở bên ngoài bọn Lam Giác Phong cũng bắt đầu sốt ruột, đã đi vào lâu như vậy rồi, thế nào còn chưa đi ra, huống hồ trời đã mưa rồi, hiện tại trong rừng sẽ rất nguy hiểm.

Lam Hạc Tuyết đắc ý nở nụ cười, người cùng ta đối nghịch, đều không có kết cục tốt. Giương mắt nhìn thấy mọi người đều dùng ánh mắt trách cứ nhìn bản thân, lại cảm thấy có chút ủy khuất, rõ ràng không phải là lỗi của nàng, các người đều đi giúp đỡ con tiện nhân kia.

“Để ta đi tìm, nàng là một nữ tử vào rừng một mình rất nguy hiểm, ta chạy nhanh vào đưa nàng ra.” Lam Giác Phong vội vàng nói.

“Vẫn là ta đi đi, các người đều ở lại chỗ này bảo hộ đám nữ này, hiện tại ở đây cũng không phải hoàn toàn an toàn, cũng rất nguy hiểm, không thể để mình bị vây trong nguy hiểm được.” Lam Hạo Thần lý trí phân tích.

Bạch Cầm Ngâm một thân một mình đứng đó say mê, Chiến Vương là đang quan tâm nàng sao? Nàng cảm giác rất hạnh phúc, nguyên lai Chiến Vương cũng thích nàng. Đứa nhỏ đáng thương a, nàng cũng không giấu lại xem nơi này còn có người khác!

“Ta cũng phải đi, Vũ tỷ tỷ một mình rất nguy hiểm, ta muốn đi cứu nàng!” Hạ Tử Lăng ở một bên reo lên.

“Không được đi, ta đi là đủ rồi, bằng không đến lúc đó lại phải quản hai người, người ngoan ngoãn ở lại đây đi.” Lam Hạo Thần uy nghiêm nói, hần lúc này, lộ ra một cổ khí thế quân lâm thiên hạ.

Sau khi nói xong, hần liền vận khinh công, bay về phía rừng.

Ở trong rừng tìm kiếm, nhưng không tìm thấy Bạch Vũ Mộng. Nhíu mày, nữ nhân kia sẽ không phải là đã đi vào chỗ sâu nhất của cánh rừng đi! Chỉ là, bản thân vì sao lại lo lắng như thế?

Hướng tới chỗ sâu nhất của cánh rừng đi đến, nhưng vẫn như trước không nhìn thấy bóng dáng nàng. Rốt cục, ở một bên cây tìm được Bạch Vũ Mộng, khi đó nàng, trấn định tự nhiên, cũng không có chút sợ hãi.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy được một con rắn đing đầu màu đỏ, như hồ rình mồi nhìn Bạch Vũ Mộng, mà nàng tựa hồ cũng không phát hiện. Sốt ruột hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Bạch Vũ Mộng vốn đã thấy con rắn kia đang muốn ra tay, nghe thấy tiếng la sau lưng, kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Lam Hạo Thần sốt ruột đứng ở kia, sùng sốt một chút, chính vì sùng sốt, đã để con rắn kia thừa dịp cấp tốc công hướng về phía đùi Bạch Vũ Mộng cắn một ngụm.

Bạch Vũ Mộng nhìn miệng vết thương, cúi thấp đầu rủa một tiếng, trước kia loại sai lầm nhỏ này căn bản không có khả năng phát sinh với nàng, hôm nay cư nhiên lại xảy ra, thật sự là kỳ quái.

“Người không sao chứ?” Lam Hạo Thần chạy nhanh chạy đến xem xét thương thế Bạch Vũ Mộng.

“Không có việc gì, sao ngươi lại tới đây?” Bạch Vũ Mộng như trước nhàn nhạt nói.

Nghe khẩu khí như thế, Lam Hạo Thần cũng tức giận, đây rõ ràng là không đem thân thể chính mình để ở trong lòng, đã như vậy còn nói không có việc gì: “Nếu không có việc gì, vậy đi thôi!” Tức giận xoay người, nâng bước bước đi.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng phía trước, có chút khó nói, thật là. Cũng đi theo, vừa đi mới phát hiện, độc của con rắn này mãnh liệt như nào, bản thân căn bản là không thể đi.

Hôm nay ra ngoài cũng không nghĩ tới sẽ gặp chuyện như vậy, nên không mang theo giải độc, thật sự là xong rồi, bất quá bản thân nàng không dễ dàng nhận thua, cắn chặt răng, khập khiễng theo sau lưng Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần hướng mặt nhìn thoáng qua, Bạch Vũ Mộng lập tức đứng thẳng thân mình, làm bộ như không có việc gì. Lam Hạo Thần nổi giận đùng đùng quay đầu tiếp tục đi.

Lại quay đầu, nhưng vẫn như trước, Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, bước nhanh tới, một phen ôm lấy Bạch Vũ Mộng, liền hướng một chỗ đi đến.

“Này, ngươi làm gì, mau buông ta xuống!” Bạch Vũ Mộng vặn vẹo thân mình hô.

Lam Hạo Thần như trước không nói thêm một câu, chỉ trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, tiếp tục đi. Quần áo bị nước mưa làm ướt gắt gao dán chặt vào thân mình, hai thân hình liền ái — muội kẻ bên.

Bạch Vũ Mộng cũng không nói gì thêm, cho tới bây giờ không hề có nữ nhân nào đến gần Lam Hạo Thần được hôm nay cư nhiên lại bế Bạch Vũ Mộng, mà người vô tâm vô tình như Bạch Vũ Mộng hôm nay lại tùy ý để một nam tử ôm, hôm nay, bọn họ đều rất kỳ quái.

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng đi tới một cái sơn động, hiện tại trời mưa lớn như vậy, muốn ra khỏi cánh rừng này xem ra là không có khả năng, chỉ có thể đợi đến lúc mưa tạnh thôi.

Buông Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần tìm đến chút cỏ khô, nhóm lửa, cời quần áo hong khô, muốn Bạch Vũ Mộng cũng cời quần áo ra, nàng lại ôm chặt thân mình.

“Ngươi làm gì?”

“Cởi quần áo ra, hong khô, mặc quần áo ướt sẽ cảm mạo!”

“Không cần ngươi quản!” Bạch Vũ Mộng có chút tùy hứng nói. Hiện tại ý thức của nàng càng ngày càng mơ hồ, nàng thực sợ bản thân chống đỡ không được, rắn này cũng thật độc a!

Xem môi Bạch Vũ Mộng biến thành màu tím, Lam Hạo Thần biết, là xà độc phát tác, rõ ràng rất khó chịu, lại không nói ra, thật sự là quật cường.

Cúi đầu, vén váy Bạch Vũ Mộng lên, Bạch Vũ Mộng có chút phản kháng, giật giật: “Đừng nhúc nhích, bằng không, ngươi chết cũng đừng trách ta!”

Đem môi áp lên vết cắn, dùng sức mút vào, hút độc ra, phun qua một bên, lặp lại động tác này vài lần, máu phun ra rốt cục trở về màu đỏ bình thường.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn hấn, giữa bọn họ cũng không tính quen thuộc, hấn lại vì nàng, ngay cả mạng đều không cần, tâm tình tràn đầy phức tạp, nếu là người khác, hấn cũng sẽ như vậy đi!

Bất tri bất giác liền hỏi ra: “Nếu là người khác, ngươi cũng sẽ như vậy giúp các nàng hút độc ra sao?”

Bỗng nhiên có chút sợ hãi nghe được đáp án.

“Chỉ có ngươi!” Ba chữ ngắn ngủn, lại khiến Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra, không biết vì sao, chỉ là cảm thấy thực nhẹ nhàng.

Lam Hạo Thần không biết khi nào thì tìm được thảo dược nhai nát, đắp ở trên miệng vết thương, lại xé một mảnh vải từ trên y phục mình, băng bó vết thương cho Bạch Vũ Mộng.

Sau ngồi bên đống lửa hong khô quần áo, bản thân lại mặc vào, hỏi: “Có đói bụng không, muốn ăn cái gì?”

“Ta không đói bụng, ta buồn ngủ quá, trước tiên ngủ đã!” Bạch Vũ Mộng nói xong liền nhắm mắt lại ngủ.

Một lát sau, Lam Hạo Thần cũng chuẩn bị ngủ, nhìn Bạch Vũ Mộng giống như rất lạnh, thân mình co lại một góc. Kì lạ, hiện tại thời tiết, tuy rằng không phải quá nóng, nhưng cũng không có quá lạnh a!

Đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, nóng quá! Xem ra là phát sốt rồi, cô gái này thế nào lại không biết tự chiếu cố bản thân vậy!

Cởi quần áo trên người, đắp cho Bạch Vũ Mộng, nhìn nàng vẫn còn rất lạnh, do dự một chút, vươn tay ôm lấy nàng, làm cho nàng có thể ấm áp hơn một chút.

Bạch Vũ Mộng trong lúc mơ màng, chỉ cảm thấy thân thể rơi vào một cái ôm ấm áp, đây là việc nàng chờ mong đã lâu, vì thế liền chui vào vòng ôm áp của hắn, tìm vị trí thoải mái, an tâm ngủ.

Trước kia, chỉ cần có người xa lạ, Bạch Vũ Mộng tuyệt đối sẽ không an tâm ngủ như thế, có thể Lam Hạo Thần không tính là người xa lạ.

Hôm nay có lẽ là do Bạch Vũ Mộng phát sốt, cũng có lẽ là Bạch Vũ Mộng vốn yên tâm với chủ nhân của cái ôm kia.

Lam Hạo Thần thấy hành động đáng yêu của Bạch Vũ Mộng, cười cười, cũng ngủ.

Hôm nay giữa bọn họ có bất đồng gì, có lẽ cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

Hương hoa hướng trẻ, nếu có thể nguyện luôn ngủ mơ, không để ý đến mưa gió thế gian, chỉ muốn sống trong cuộc sống xinh đẹp sung sướng cho đến khi chết, tro cốt lưu lại trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ra khỏi rừng

Buổi sáng ngày thứ hai, Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, phát hiện bản thân nằm ở trong lòng Lam Hạo Thần, không được tự nhiên giật giật, Lam Hạo Thần bừng tỉnh.

Bạch Vũ Mộng xấu hổ rời khỏi cái ôm của Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần lại không thèm để ý cười cười. Đưa tay sờ sờ trán Bạch Vũ Mộng, đã hạ sốt.

“Người ở trong này đi, ta đi tìm đồ ăn.” Lam Hạo Thần nói xong liền đi ra son động.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng Lam Hạo Thần, lâm vào suy nghĩ sâu xa...

Rất nhanh, Lam Hạo Thần trở lại, mang về hai con chim trĩ đã xử lý tốt. Hắn vừa nướng chim trĩ, vừa cùng Bạch Vũ Mộng tán gẫu.

“Thương thể của ngươi có tốt hơn chút nào không?”

“Đã không có việc gì, cảm ơn ngươi!” Dừng một chút, nghi hoặc nói: “Bất quá, ngươi hôm nay rất kỳ quái a, nghe đồn Chiến Vương không phải thế này!”

Lam Hạo Thần không trả lời nàng, có lẽ chính hắn cũng không rõ vì sao bản thân lại trở nên kỳ quái như thế. Son động lâm vào yên tĩnh. Bọn họ ai cũng không nói gì thêm.

Ở ngoài bìa rừng đã sớm có rất nhiều người vây quanh, một người đi vào không trở về, người thứ hai đi vào cũng không trở về. Lam Hạo Thần võ công cao như vậy, nếu hắn có chuyện gì, chỉ sợ nơi này không một ai có năng lực đi cứu hắn.

Lam Giác Phong thương lượng với Thu Hằng Duệ đi tìm người, nhưng lại bận tâm đến nữ quyến bên này, không thể đi. Chỉ có thể ngồi tại chỗ chờ.

Trong son động Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần đã ăn xong, Lam Hạo Thần thoáng thu thập một chút: “Bên ngoài mưa đã tạnh, chúng ta trở về đi, bọn họ chờ cũng sốt ruột.”

Bạch Vũ Mộng không nói gì thêm, gạt đầu, nàng phải nhanh chóng làm rõ, bản thân vì sao lại kỳ quái như vậy.

Bạch Vũ Mộng đứng dậy, Lam Hạo Thần chuẩn bị đi lại bên nàng, Bạch Vũ Mộng hơi có chút không được tự nhiên, cũng chỉ có thể để Lam Hạo Thần đỡ đi.

Chờ đến khi bọn hắn đi ra khỏi rừng cây, đã là rất lâu sau, Lam Giác Phong đang chuẩn bị đi gọi ngự lâm quân tìm kiếm bốn phía. Nhìn thấy bọn họ bình an đi ra, rốt cục thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn Lam Hạo Thần thân mật đỡ Bạch Vũ Mộng, đều kinh ngạc há to miệng, hơn nửa ngày không khép lại.

“Hoàng huynh, các ngươi rốt cục đi ra rồi, dọa chết ta!” Lam Giác Phong tùy tiện mở miệng.

Lam Hạo Thần như cũ mặt không biểu cảm, chỉ gạt đầu, ý bảo bọn họ không cần lo lắng.

Hạ Từ Lăng thấy Bạch Vũ Mộng là bị đỡ đi ra, vội vàng khăn trương chạy tới: “Vũ tỷ tỷ, ngươi không sao chứ?”

Thấy Hạ Từ Lăng quan tâm bản thân, Bạch Vũ Mộng khẽ cười, ý bảo nàng không có việc gì. Ánh mắt Hạ Từ Lăng trong lúc hai bọn họ ái muội chuyển

động vài vòng, thấy vậy Bạch Vũ Mộng càng thêm không được tự nhiên.

Đồng Nhiễm cùng Hận Nhuế vội vàng đến đỡ nàng, lần này ra ngoài thật sự là không thuận lợi, thế nào lại liên tục xảy ra nhiều chuyện như vậy, về sau ra ngoài phải xem hoàng lịch.

Đã xảy ra chuyện như vậy, mọi người cũng đều không có tâm tư tiếp tục đóng quân dã ngoại, Bạch Vũ Mộng hướng bọn họ giải thích một chút, liền về Tướng phủ.

Trở lại tướng phủ, Bạch Vũ Mộng còn chưa kịp ngồi, Bạch Cẩm Trình liền mang theo một đám người đến.

Bạch Vũ Mộng lại phải đi ra ngoài, nàng không muốn để cho bọn họ làm ô nhiễm không khí trong phòng.

“Các người vận động nhiều người đến như vậy, có chuyện gì không?” Ngữ khí Bạch Vũ Mộng hơi lạnh, nàng thật sự ghét những người này, trong đó có cả phụ thân của nàng.

“Không có việc gì chúng ta không thể tới sao? Lá gan người thật lớn a, còn dám qua đêm không về, người là một nữ tử, có biết liêm sỉ không?” Bạch Cẩm Trình đi lên mắng to.

“Ta không biết liêm sỉ, cũng là phụ thân người dạy cho, ai bảo ta không có giáo dưỡng đây, nương chết sớm, phụ thân lại đối với ta 'Tốt' như vậy, tất nhiên là không có liêm sỉ!” Bạch Vũ Mộng không có cảm tình gì, phụ thân này đã làm cho nàng tâm lạnh đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Băng hỏa cổ

Bạch Cẩm Trình nghe nói như thế, trên mặt gân xanh nổi lên: "Người, nữ nhi bất hiếu này, người muốn làm mất hết mặt mũi ta mới cam tâm sao?" Hoi dừng lại sau đó tiếp tục nói: "Nói, người đến cùng là cùng gian — phu nào ra ngoài — lẩn lộn?"

"Gian phu?! A!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng trào phúng nói: "Nguyên lai Chiến Vương, Phong vương, Thanh Hoàng Quốc Thái tử đều là gian — phu của ta a, ta đây thật đúng là có vận may ba kiếp a!" Khóe môi hơi gợi lên một độ cong lạnh như băng.

Nghe nàng nói ra những người đó, Bạch Cẩm Trình sửng sốt một chút, không ai nói cho hắn là Bạch Vũ Mộng ở cùng những người đó. Sớm biết như vậy, hắn cần gì phải tìm rắc rối cho mình?

Tình huống hiện tại, Bạch Vũ Mộng khẳng định sẽ không cố kỵ tình cảm cha và con gái. Nếu nàng ở trước mặt họ nói cái gì, như vậy hắn sẽ không có đường sống?

Bọn họ đã mang theo Bạch Vũ Mộng, tất là quan hệ giữa nàng và họ cũng tốt đi. Nữ nhi bất hiếu này, khi nào thì quyền rũ được nhiều người như vậy!

"Sao người không nói sớm! Phụ thân sợ người bị người ta lừa, nếu đã đi cùng nhóm Vương gia, vậy ta cũng không có gì lo lắng. Người ra ngoài lâu như vậy rồi, cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt đi!" Bạch Cẩm Trình muốn nỗ lực vãn hồi chút gì đó.

Bạch Vũ Mộng ôm khóe môi, tựa tiểu phi tiểu nhìn Bạch Cẩm Trình. Bị Bạch Vũ Mộng nhìn như vậy, Bạch Cẩm Trình có hơi không được tự nhiên, đang muốn nói cái gì nữa, Bạch Vũ Mộng liền mở miệng.

"Phụ thân, người không có gì khác muốn nói sao? Tỷ như, bảo ta không được cho bọn họ biết chuyện này." Không đợi Bạch Cẩm Trình nói chuyện, Bạch Vũ Mộng nói tiếp: "Người yên tâm đi, mặc kệ như thế nào, người cũng là phụ thân ta, ta tất nhiên sẽ không nói."

Thấy Bạch Cẩm Trình thở dài nhẹ nhõm một hơi, Bạch Vũ Mộng cười nhẹ. Nàng vốn không muốn nói, cho dù đi nói cho họ biết cũng không phải nhất định sẽ trị được hắn, còn không bằng bán cho Bạch Cẩm Trình một cái nhân tình.

"Ta không quấy rầy người nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi!" Nói xong, Bạch Cẩm Trình liền dẫn một đám người lớn nhỏ rời đi.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng bọn họ hoảng loạn giống như chạy trốn, luôn cười, không hề hạ khóe miệng, thẳng đến khi không nhìn thấy nữa, mới thu hồi đầy ánh mắt chăm chọc, trở lại trong phòng.

Mấy ngày kế tiếp, cũng đều không xảy ra chuyện gì. Chỉ là Hạ Tử Lăng đến tướng phủ tìm Bạch Vũ Mộng hỏi thương thế của nàng, đến lúc này, Bạch Cẩm Trình mới biết được Bạch Vũ Mộng bị thương.

Thật sự là không xứng chức phụ thân a!

—— phân cách tuyến ——

Buông thư trong tay xuống, Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã rất trễ, Đông Nhiễm đã đi ngủ.

Thôi tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ. Ai biết lúc này, từ ngoài cửa sổ lại có người nhảy vào, Bạch Vũ Mộng đang muốn nói chuyện, người nọ lại che của nàng miệng, quát nhẹ: "Đừng nói chuyện."

Bạch Vũ Mộng không nói gì thêm, bốn phía thật yên tĩnh, đột nhiên Bạch Vũ Mộng ra tay nhanh như tia chớp, công kích trực tiếp tới tử huyệt của hắn, lực đạo mau, chuẩn, ngoan, làm cho người ta trở tay không kịp.

Hắn vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị đánh trúng, buồn bực hừ một tiếng, ngã thẳng tấp xuống đất.

Bạch Vũ Mộng hừ lạnh một tiếng, xoay người đi kéo khăn che mặt người nọ xuống: "Ta muốn nhìn xem ngươi là loại người nào!" Vừa kéo khăn xuống, tuy rằng đã tắt đèn, bên trong tối đen, nhưng dựa vào thị lực của Bạch Vũ Mộng cùng ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, vẫn thấy rõ được người kia là ai.

"Lam Hạo Thần?! Sao lại là ngươi?" Bạch Vũ Mộng kinh ngạc lên tiếng, nhưng vẫn cực lực đè thấp thanh âm.

Lúc này bên ngoài đèn đuốc đã sáng trưng, ánh lửa chiếu vào vô số bóng người lúc ẩn lúc hiện. Nơi nơi vang lên thanh âm "Giết thích khách".

Đã có người hướng về phía phòng của Bạch Vũ Mộng trụ, Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần té trên mặt đất, nghĩ đến lần đó hắn mạo hiểm vì nàng hút độc, quên đi, lần này liền trả lại món nợ ân tình cho hắn.

Gian nan đưa hắn từ trên đất đứng lên, kéo tới trên giường. Một khoảng cách ngắn như thế, nhưng khiến Bạch Vũ Mộng mệt đến thở hổn hển, không khỏi oán trách Lam Hạo Thần làm cái gì mà nặng như vậy, nhìn hắn cũng không phải quá béo mà!

Tất cả đều chuẩn bị tốt, quả nhiên bên ngoài có người đến gõ cửa, Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê đều đi lên.

"Nhị tiểu thư, thỉnh mở cửa, chúng ta đang điều tra thích khách, xin hỏi người gặp qua người nào lên lút không?" Một thị vệ khách khí hỏi.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, Chiến Vương tôn quý lại bị người ta cho là thích khách lên lút, nếu để cho bọn họ biết thích khách bọn họ muốn tìm là Chiến Vương, sẽ có biểu cảm gì.

"Ta đã ngủ, nơi này không có thích khách nào hết, các ngươi muốn tìm thích khách thì đi nơi khác tìm đi, nửa đêm tiến vào phòng nữ tử khuê các còn ra thể thống gì?" Bạch Vũ Mộng cố ý giả bộ như bị đánh thức.

"Nhưng nhị tiểu thư như vậy chúng ta không thể báo cáo được, để lại phòng của người không tìm kiếm."

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ, ta đang thay quần áo, bởi vì các ngươi, danh dự của ta không phải bị hủy sao." Trong thanh âm hơi mang theo một chút tức giận.

Sau khi nói xong, liền cố ý làm ra bộ dáng cời áo, bên ngoài đèn đuốc rất sáng, mà bên trong tối đen một mảnh, bóng dáng cời áo có thể phản chiếu ra cửa sổ, bên ngoài thị vệ thấy, vội vàng nhắm mắt lại.

"Vậy chúng ta không quấy rầy nhị tiểu thư, đi" Chỉ huy thị vệ nói xong liền mang theo bọn họ rời đi.

"Đông Nhiễm, Hận Nhuê, các ngươi cũng đi ngủ đi, ta không sao!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt an ủi nói, sau khi nói xong liền không còn thanh âm gì.

Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê một lát sau cũng đi, Bạch Vũ Mộng thấy bóng dáng các nàng biến mất, mới xoay người đi thăm dò thương thế Lam Hạo Thần.

Đưa tay nhất xúc, liền đụng đến cái gì dính dính, vừa nhìn thấy, thì ra là máu. Lam Hạo Thần chảy rất nhiều máu, hắn tựa hồ là bị đâm bị thương.

Xé mở quần áo ở chỗ miệng vết thương, đơn giản xử lý miệng vết thương một chút, đắp được liệu dùng vải băng lại. Tất cả đều là được liệu trân quý, người khác không thể dùng được, hôm nay đúng là tiện nghi cho Lam Hạo Thần.

Kiểm tra cho hắn một chút, tựa hồ không còn chỗ nào bị thương. Nhưng Bạch Vũ Mộng lại tra được một chỗ bất thường.

Trong cơ thể của hắn có một loại độc tố, tựa hồ là vừa bị hạ, trách không được võ công hắn tốt như vậy lại bị thương. Độc này, Bạch Vũ Mộng tùy tiện cho một viên thuốc đã có thể giải quyết.

Chỉ là, trừ bỏ loại độc này, tựa hồ còn có loại độc khác ở trong thân thể hắn. Hình như là cổ độc, hơn nữa trúng độc đã lâu rồi.

Nàng đã từng nghe sư phụ nói qua, đây là một loại cổ độc rất lợi hại, phải từ trong bụng mẹ bị hạ, bằng không sẽ không có tác dụng. Hơn nữa người trúng loại cổ độc này, thông thường sống không quá mười tám tuổi, nhưng kỳ tích là, Lam Hạo Thần đã hai mươi tuổi, lại chưa chết, có thể tưởng tượng được ý chí nghị lực của hắn mạnh cỡ nào.

Loại cổ này tên là "Băng hỏa cổ". Ở trung cổ người trúng độc mỗi tháng đêm trăng tròn sẽ bị phát tác một lần, khi phát tác băng hỏa đan xen, làm người ta thống khổ.

Bạch Vũ Mộng về mặt phức tạp nhìn Lam Hạo Thần, cổ này ngay cả nàng cũng không chắc là có thể giải.

Có lẽ là lần này bị hạ độc khiến cho cổ độc trong cơ thể hần phát tác trước kỳ hạn, Lam Hạo Thần lâm vào hôn mê. Trên người lúc lạnh, lúc nóng, thấy vậy Bạch Vũ Mộng không khỏi nhú mày.

Cho hần uống giải độc hoàn chỉ có thể tạm thời áp chế độc, tựa hồ không quá hiệu quả, Lam Hạo Thần mơ mơ màng màng tỉnh, híp mắt mơ hồ thấy được Bạch Vũ Mộng.

Rất nhanh, hần liền khó chịu mất đi ý thức, chỉ biết trên người lúc lạnh lúc nóng, thật không thoải mái, muốn phát tiết một chút.

Vừa muốn hô to, Bạch Vũ Mộng liền cho hần ăn một viên dược, hần kêu không được, nhưng loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, làm cho hần muốn bộc phát ra.

Hần xoay người, nhìn Bạch Vũ Mộng đang đứng, vươn tay bóp cổ nàng. Bạch Vũ Mộng thật không ngờ hần sẽ có hành động như vậy, nhất thời không phản ứng lại, bị hần nắm chặt.

Lam Hạo Thần càng ngày càng dùng sức, tựa hồ muốn thông qua phương thức như vậy để cho mình dễ chịu hơn chút.

Bạch Vũ Mộng bình tĩnh nhìn Lam Hạo Thần, hần như vậy, không phân biệt được điều gì, cũng không có khí chất phong hoa tuyết nguyệt, chỉ là một con rối không có ý thức.

Quên đi, hần trúng cổ, cũng không thể trách hần, ai bảo hần không thể khống chế bản thân! Chỉ là, nếu cứ tiếp tục bản thân thật sự sẽ bị hần bóp chết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Như vậy thật không giống hần

Lam Hạo Thần dùng hết toàn lực bóp cổ Bạch Vũ Mộng, ngay khi Bạch Vũ Mộng muốn ra tay, Lam Hạo Thần thấy được con ngươi bình tĩnh của Bạch Vũ Mộng, bỗng liền thả tay ra.

Đồng tử của hần cấp tốc co rút lại, tựa hồ nhớ tới cái gì, nhìn dấu lần đỏ trên cổ Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần có chút vội vã đứng lên, không biết phải nói cái gì, có chút áy náy cùng đau lòng, không ngừng nói ‘thực xin lỗi’.

Nhìn Lam Hạo Thần như vậy, Bạch Vũ Mộng "Phốc xuy" một tiếng, nở nụ cười, Lam Hạo Thần như vậy thật đáng yêu, không giống với Chiến Vương mặt lạnh kia.

Chỉ được một hồi, biểu cảm lúng túng của Lam Hạo Thần lại biến trở về bộ dáng thông khổ, lần này, hần cũng không tiếp tục công kích Bạch Vũ Mộng, có lẽ ở trong tiềm thức của hần, không hy vọng thương hại Bạch Vũ Mộng.

Lam Hạo Thần lui về góc giường, gát gao ôm thân thể của chính mình, thân thể kịch liệt run, tựa hồ tất cả thống khổ thế gian đều tập trung tại trên người hần.

Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần như vậy, không biết vì sao, tâm hơi quặn đau, trong mắt lộ ra sự đau lòng rõ ràng. Hần như vậy, nàng chưa vẫn chưa từng thấy qua, hần như vậy, thật sự làm cho nàng đau lòng.

Không khống chế được, Bạch Vũ Mộng hướng về phía Lam Hạo Thần đi qua, Lam Hạo Thần cảm nhận được nàng tới gần, sợ bản thân lại xúc phạm tới nàng, rút lui về phía sau.

Bạch Vũ Mộng không lùi mà tiến tới, nâng một bước đi qua, nâng đầu Lam Hạo Thần lên, cho hần uống một viên thuốc vô cùng trân quý.

Lam Hạo Thần tựa hồ trở nên tốt hơn một chút, nhưng ý thức vẫn không rõ ràng lắm, hơn nữa cổ độc trên người càng lúc càng nghiêm trọng, thân thể đã chống đỡ được, nếu không dựa vào ý chí nghị lực cường đại, đã sớm chống đỡ không được.

Bạch Vũ Mộng có chút kinh hãi, vừa rồi đụng vào hần, thân thể hần lạnh như băng như vậy, không phải chỉ lạnh như băng bình thường. Làm cho nàng không khỏi run rẩy.

Nàng giống như hạ một quyết định rất quan trọng, Bạch Vũ Mộng an ủi bản thân, bản thân chỉ là đang trả lại hần món nợ ân tình thôi, không có gì lớn lao.

Tự cổ vũ bản thân một phen, sau đó trèo lên giường, đưa tay ôm lấy thân thể Lam Hạo Thần, giống như lần trước ở trong sơn động hần ôm nàng. Sau đó cảm lấy chân đạp ở trên người hai người.

Một hồi sau, thân thể Lam Hạo Thần liền trở nên nóng như lửa, hần không thoải mái đá chần, giống tiểu hải tử, khó chịu lộn xộn.

Bạch Vũ Mộng gắt gao ôm Lam Hạo Thần, giúp hần đem chần lấy ra. Thẳng đến khi thân thể hần lại trở nên lạnh lẽo, lại đắp chần.

Cả đêm cứ như vậy —trôi qua, thẳng đến rạng sáng, nhiệt độ cơ thể Lam Hạo Thần mới từ từ bình thường lại. Hần thống khổ ngủ, dù đang ngủ cũng không thật sự an ổn, luôn cau mày.

Bạch Vũ Mộng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thần kinh căng cứng rốt cục cũng nói lỏng, bất tri bất giác cũng ngủ.

Lam Hạo Thần tỉnh lại, nhìn đến cảnh tượng như vậy, Bạch Vũ Mộng ôm hần, đang ngủ say, trên giường đã loạn thành một núi.

Giúp Bạch Vũ Mộng đắp lại chần, Lam Hạo Thần chống đầu nhìn Bạch Vũ Mộng. Nàng ngủ thật sự rất thực nữ, ngày hôm qua hần như vậy, thật sự đã dọa nàng rồi!

Trong mắt mang theo một tia kiên định, âm thầm hạ quyết định, nàng vì bản thân mệt đến như thế, về sau hần nhất định phải bảo hộ nàng thật tốt, không thể để nàng chịu thương tổn.

Tự giễu cười, không biết khi nào thì, hần đối với nàng từ cảm thấy hứng thú biến thành thích, cư nhiên không hề bài xích nàng đụng chạm. Bất quá, như vậy không phải tốt lắm sao?

Dù ngại hiện tại không thích ta, ta cũng nhất định sẽ làm ngại yêu ta, ta tin là như vậy! Trong mắt Lam Hạo Thần tràn đầy kiên định.

Không nghĩ tới người lạnh như băng, vô tình, nhẫn tâm thị huyết như Lam Hạo Thần cũng sẽ thích một người, lại thích nhanh đến vậy, bọn họ cũng chưa từng thấy.

Nhưng người càng lạnh lùng vô tình, chỉ cần một khi yêu ai, sẽ thật lòng mà yêu. Trong lòng sẽ không tính toán này nọ, sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi tốt với người đó, tuyệt sẽ không phản bội!

Có lẽ ánh mắt Lam Hạo Thần quá mức nóng, Bạch Vũ Mộng mơ màng tỉnh lại. Nhìn thấy Lam Hạo Thần ngẩn người, mới nhớ tới chuyện đêm qua.

Có chút giận dữ trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần tự động cho rằng vì nàng thẹn thùng, sang sảng cười phá lên.

Không nghĩ tới Bạch Vũ Mộng che miệng của hần lại, gằm nhẹ nói: "Ngươi muốn để mọi người tới đây có phải không?" Nói xong lại sờ sờ trán Lam Hạo Thần lẩm bẩm: "Bớt sốt rồi..."

Lam Hạo Thần không nói gì nhìn nàng, cho rằng hần phát sốt sao? Làm sao có thể, chính biểu cảm vừa rồi của nàng thật sự rất đáng yêu, cho nên hần mới nhìn không được nở nụ cười.

Bạch Vũ Mộng rất nhanh từ trên giường đứng lên, lạnh lùng nói: "Ngươi có thể đi được rồi, ta cũng không muốn bị liên lụy!"

Nghe nàng nói như thế, trong mắt Lam Hạo Thần nhanh chóng xẹt qua một chút bị thương, chẳng qua hần che giấu rất khéo, cũng không bị Bạch Vũ Mộng phát hiện.

"Ngươi cứ như vậy đuổi ta đi, thương thế của ta còn chưa có tốt đâu, làm sao ngươi có thể nhẫn tâm như vậy? Ta tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm a." Nói xong còn không quên chen thêm vài giọt nước mắt.

Nhìn người này hoàn toàn không giống voi Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng thật sự hoài nghi Lam Hạo Thần có phải ngày hôm qua bị cô độc phát tác làm tổn thương đến đầu óc không, làm sao có thể biến hóa lớn như vậy?

"Nơi này là phòng của ta, ta nói ngươi đi thì ngươi phải đi, ngươi mấy tuổi rồi, còn cư xử như vậy!" Ngữ khí Bạch Vũ Mộng như trước lạnh lùng, lần này tựa hồ còn mang theo chút tức giận.

Chỉ là, bình thường nàng chưa bao giờ xúc động như vậy, cảm xúc hôm nay của Bạch Vũ Mộng có chút khác, có chút kỳ quái, nhưng hai người đều không chú ý tới, có lẽ, có chú ý, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

"Nga!" Lam Hạo Thần cúi đầu lên tiếng, đi tới cửa.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng Lam Hạo Thần cô đơn cùng bước chân có chút khập khiễng, rốt cục vẫn mềm lòng: "Quên đi, ngại lưu lại đi, coi như ta trả lại ân tình kia cho ngại, ta cũng không muốn ngại chết ở nơi nào đó, đến lúc đó lại là trách nhiệm của ta. Từ nay về sau, chúng ta hai người không ai thiếu nợ ai."

Nói xong, liền chuyển ngại đi. Lam Hạo Thần kinh hi quay đầu lại, căn bản không có đem câu nói cuối cùng nghe lọt tai, cho dù nghe lọt thì sao, bọn họ hai người làm sao có thể không ai thiếu nợ ai được!

Lam Hạo Thần hưng phấn trở về trên giường nằm xuống, nhìn Bạch Vũ Mộng đi qua đi lại, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như mật, ngày ngày như vậy thật sự quá tốt rồi, nhưng mà, con đường truy thê của hần tựa hồ có chút khó khăn a!

Thời điểm Đông Nhiễm vào, nhìn thấy Lam Hạo Thần, thiếu chút nữa kêu lên, may mắn phía sau Hận Nhuyết kịp thời che kín miệng nàng, mới không làm

nàng kêu lên.

Đồng Nhiễm ngờ ngác đứng nhìn, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng đang ngồi ở một bên nhàn nhã uống trà, không tiếng động hỏi là chuyện gì xảy ra.

Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ lắc đầu, đem mọi chuyện phát sinh toàn bộ đều nói ra, chỉ là, nàng xem nhẹ cái gì, chỉ có nàng biết mà thôi.

Nhìn Bạch Vũ Mộng tin nhiệm hai nha hoàn kia vô điều kiện, Lam Hạo Thần có chút ghen tị, sao không thấy nàng tin nhiệm hần như vậy?

Sau vài ngày, Lam Hạo Thần luôn ăn tại phòng Bạch Vũ Mộng, trong lúc đó có người lại đến hỏi về thích khách, nhưng đều bị Bạch Vũ Mộng trả lời qua loa.

Điều duy nhất không tốt là, Lam Hạo Thần không chịu để hai nha hoàn chiếu cố hần, cứ muốn Bạch Vũ Mộng tự mình động thủ. Bạch Vũ Mộng lúc đầu không đồng ý, nhưng là vì thiếu nhân tình của Lam Hạo Thần, bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thiên Sơn lão nhân

Một ngày này, Bạch Vũ Mộng bưng một chén nước tới cho Lam Hạo Thần, không cam tình không nguyện đưa đến bên miệng Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần cười uống xong chén nước này.

"Nàng muốn ta gọi nàng là gì đây?" Lam Hạo Thần giống như đang suy xét.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt: "Tùy ý người, đâu có liên quan gì tới ta?"

"Vây về sau ta sẽ kêu nàng là Mộng Nhi, đây là cách gọi độc quyền chỉ thuộc về ta, người khác không thể kêu." Lam Hạo Thần suy nghĩ nói.

Bạch Vũ Mộng trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái: "Người khác muốn kêu thế nào, ta làm sao ngăn cản được, người không phải là đang ép buộc làm khó người khác sao!"

Lam Hạo Thần lại làm ra bộ dạng ủy khuất nhìn nàng, nhìn hần như vậy, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ thở dài: "Được, ta đáp ứng người, được chưa?"

Lam Hạo Thần vui vẻ nở nụ cười, nụ cười của hần, so với bình thường càng quái dị, quả thực người thường không thể lý giải. Bạch Vũ Mộng thấp giọng rủa một tiếng "Yêu nghiệt", liền bước đi.

Thương thế Lam Hạo Thần đã tốt lên, hôm nay, thời điểm Bạch Vũ Mộng vào nhìn thấy trong phòng có một hắc y nhân xa lạ, giống như đang báo cáo cái gì cho Lam Hạo Thần.

Lại cùng Lam Hạo Thần nói một lúc, người kia mới đi, tựa hồ tuyệt đối không sợ Bạch Vũ Mộng sẽ đem bí mật của bọn họ tiết lộ ra ngoài. Linh Trần trước khi đi nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, đây là chủ mưu tương lai, bản thân không thể đắc tội.

Lam Hạo Thần xoay người nhìn về phía Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta có chút việc, phải đi!" Trong lời, ngoài lời đều lưu luyến không rời.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt lên tiếng, cũng không nói gì nữa. Thái độ như vậy làm Lam Hạo Thần có chút hơi thất vọng, bất quá cũng không nói gì thêm, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bạch Vũ Mộng làm bộ như không có việc gì tiếp tục làm việc, nhưng khóe mắt lại cứ nhìn theo bóng lưng Lam Hạo Thần cho tới khi không thấy nữa, mới thu hồi.

Lúc này Hận Nhuế từ bên ngoài đi vào: "Tiểu thư, Mặc liễu trang đưa thiệp mời tới, mời người tham gia đại hội võ lâm."

"Uh, ta đã biết rồi, ta sẽ đi." Vừa rồi bọn Lam Hạo Thần nói chính là cái này, cho nên Bạch Vũ Mộng đã biết rồi.

Về phần thiệp mời, còn là mời thế lực mà Bạch Vũ Mộng đang âm thầm tổ chức, thế lực kia tên là Phụng Hoàng lâu, là một tổ chức sát thủ. Phụng Hoàng lâu mới xuất hiện, lần lượt đã diệt vài môn phái, thanh danh trong chốn võ lâm vang chấn.

Phụng hoàng lâu luôn do Hận Nhuế ra mặt, chủ nhân là nàng cũng chưa từng đi qua dù chỉ một lần, bất quá có Hận Nhuế làm việc, nàng thật sự yên tâm.

Sát thủ đều là Hận Nhuế huấn luyện, mà Hận Nhuế là do Bạch Vũ Mộng huấn luyện, điều này gián tiếp chứng minh rằng, đây là một tổ chức sát thủ được huấn luyện theo phương thức hiện đại, tất nhiên là những tổ chức sát thủ khác không bằng.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng, đã tương đối là người có tiền, Hoa rơi lâu mỗi ngày đều có rất nhiều tiền chạy vào túi nàng, mà Phượng Hoàng lâu cũng có thể kiếm không ít tiền.

Bất quá thể lực này nàng tạm thời còn không muốn để bại lộ, hiện tại mũi nhọn của nàng đã lộ ra rất nhiều, không thể lại quá kiêu ngạo, bằng không, mọi chuyện sẽ rất phiền toái, nàng hiện tại cần phải tự hạ thấp mình xuống.

—— phân cách tuyến ——

Hôm nay Bạch Vũ Mộng nhàn rỗi không có việc gì, chuẩn bị đi ra ngoài dạo, lâu rồi không có ra ngoài, đều là do tên hỗn đản Lam Hạo Thần này, thật sự là tức chết nàng rồi.

Ngồi xe ngựa, đi tới một vùng ngoại ô, nơi này phong cảnh khá tốt, thích hợp để giải sầu.

Lúc này, Bạch Vũ Mộng phát hiện cách đó không xa có một bóng dáng màu trắng đang di chuyển, nhất thời tò mò đi qua. Đi qua mới phát hiện, nguyên lai đó là một lão nhân râu bạc, mặc y phục trắng.

Liền cảm thấy nhàm chán, liền xoay người chuẩn bị đi. Ai ngờ cái lão nhân kia lại gọi Bạch Vũ Mộng lại: "Nữ oa tử, vì sao nhìn thấy lão nhân ta lại muốn đi?"

Bạch Vũ Mộng đành phải quay đầu lại cười cười nói: "Ngại quá, ta chỉ nhìn lầm người, không quấy rầy ngài."

Lão nhân nhìn Bạch Vũ Mộng, hai mắt nguy hiểm, nha đầu này căn cốt rất tốt a, ta nhiều năm như vậy đều không gặp được nhân tài luyện võ như vậy, nhất định không thể thả nàng ta đi.

"Tiểu nha đầu, có hứng thú bái ta làm sư hay không, ta dạy võ công cho ngươi!" Lão nhân hiền lành nói.

Bạch Vũ Mộng động tâm, đích xác, tại cổ đại, nếu dùng chiêu thức hiện đại là không được, cổ nhân đều rất phi thường. Tuy rằng rất muốn đáp ứng ngay lập tức, nhưng vẫn là quyết định muốn dò xét khẩu vị lão nhân này.

"Ngươi là ai, vì sao ta phải tin tưởng ngươi?"

Lão nhân kinh ngạc mở to mắt: "Ngươi ngay cả ta là ai cũng không biết, thế gian ai cũng hao hết tâm tư muốn tìm được ta, ngươi cư nhiên lại không biết ta! Tốt lắm, ta nói cho ngươi biết, ta là Thiên Sơn lão nhân."

"Thiên Sơn lão nhân? Không biết." Lão nhân nhất thời cảm giác như có một đám quạ đen bay qua, "Bất quá đã nhiều người tìm ngươi như vậy, khẳng định là không kém, ta đồng ý."

Thiên Sơn lão nhân lau mồ hôi, tiểu nha đầu này, rất khó đối phó a.

Bạch Vũ Mộng nhìn Thiên Sơn lão nhân, nàng cũng không nghĩ tới lại là Thiên Sơn lão nhân, nàng nghe nói qua, Thiên Sơn lão nhân phát ngôn bừa bãi, cả đời chỉ nhận một đệ tử, không nghĩ tới bản thân may mắn như vậy.

Vừa bái sư, sư phụ này đưa ra một ít bí tịch võ công giao cho nàng, để chính nàng tự luyện. Mà sư phụ không đáng tin kia chỉ đơn giản dạy nàng một ít khẩu quyết cùng tâm pháp, lưu lại một khối ngọc bội trắng như tuyết, liền bỏ đi. Nói là về sau muốn tìm hân, chỉ cần cầm khối này ngọc bội có dấu tuyết điều đến trong tiệm, thì hân sẽ tới gặp nàng.

Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ thở dài, nàng đã bái cái dạng sư phụ gì thế này, thế nào lại không đáng tin như vậy, hơn nữa, bản thân sao lại có cảm giác rơi vào cạm bẫy.

Ở ngoại ô lật một quyển bí tịch ra xem, luyện một hồi, khi trở về về tới tường phủ, trời đã gần tối đen.

Trở lại Thính Vũ các, Bạch Vũ Mộng đem bí tịch này ra, từ đầu tới đuôi nhìn một lần, đã nhớ kỹ gần hết, như vậy sau này chỗ nào cũng có thể tu luyện.

Kỳ thực, Bạch Vũ Mộng có bản lĩnh đã gặp qua cái gì là không quên được, bản lĩnh này bình thường giúp nàng rất nhiều, hiện tại, lại càng hữu dụng.

Trong đó chiêu thức phượng múa cửu thiên, mà mỗi một chiêu đều có chín chiêu thức nhỏ, tuy có chút phiền toái, nhưng uy lực quả thật không thể lường được.

Nghe nói phượng múa cửu thiên chưa từng có người nào có thể luyện đến chiêu thứ chín, lợi hại nhất cũng chỉ luyện đến chiêu thứ tám thức thứ ba, như vậy sẽ phát huy không hết toàn bộ uy lực của phượng múa cửu thiên, mà lực công kích sẽ yếu đi rất nhiều.

Bạch Vũ Mộng trước tiên cũng chỉ có thể thử luyện một chút, không biết có được không, nhưng ở cổ đại, có chiêu thức phòng thân cũng tốt, võ công cổ đại rất biến thái, hiện đại không thể so được.

Nghiên cứu hoàn tất, Bạch Vũ Mộng liền ngủ, mặc kệ mọi thứ. Mấy ngày qua, nàng mỗi ngày đều rèn luyện, xương cốt cũng càng ngày càng tốt, luyện một chút chiêu thức hân không thành vấn đề.

Ngày hôm sau, phải đi vô rừng trúc, trước tiên thực hiện chương trình luyện tập mỗi ngày, sau đó khoanh chân ngồi dưới đất, nhớ lại chiêu thức trong đầu.

Thăng đến mặt trời lên cao, trên người Bạch Vũ Mộng bộc phát ra năng lượng vĩ đại, làm chấn động chung quanh, lá cây vang sà sạt.

Cách xa đó ở Chiến Vương phủ Lam Hạo Thần cảm nhận được này cỗ năng lượng này, cùng cỗ năng lượng trong cơ thể hấn hấp dẫn lẫn nhau, đang muốn đi truy tìm xem là cái gì, cỗ năng lượng này lại biến mất.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra, may mắn che giấu mau, bằng không bị phát hiện liền xong đời. Không nghĩ tới cái này có thể luyện nhanh như vậy, bỗng chốc liền luyện đến chiêu thứ nhất thức thứ bảy.

Nếu người khác biết năng nghĩ như vậy, nhất định sẽ sợ tới mức học máu, đây là có bao nhiêu biến thái a, ai lại mạnh mẽ giống như nàng, bỗng chốc có thể luyện được nhiều như vậy.

Bất quá nghĩ đến cũng liên quan đến võ thuật hiện đại cùng mỗi ngày nàng kiên trì rèn luyện, có lẽ cùng thái cực quyền có liên quan, cũng là hạng mục nàng mỗi ngày đều luyện, đây là thói quen kiếp trước của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Rừng anh đào

Rất nhiều ngày trôi qua, vẫn như trước không có gì xảy ra, Bạch Vũ Mộng có một không gian yên tĩnh để luyện công, võ công tăng lên không ít.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng đã luyện đến chiêu thứ tư thức thứ chín, không thể không nói, tốc độ kinh người như vậy, trong đó cũng có nỗ lực rất lớn của Bạch Vũ Mộng.

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng luyện công xong đang xem thư, Đông Nhiễm từ bên ngoài thở hồng hển chạy vào: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Bạch Vũ Mộng đầu cũng không nâng lên, tiếp tục đắm chìm trong sách, nha đầu kia tính tình khi nào mới có thể sửa a, luôn hấp tấp như vậy.

"Tiểu thư, sao ngươi còn nhàn nhã như vậy a, trong cung cử người tới, chỉ rõ tên muốn gặp tiểu thư."

"Ngà?" Bạch Vũ Mộng nhú mày, người trong cung tìm nàng có chuyện gì, dù sao khẳng định không phải chuyện tốt gì.

"Vây đi thôi, đừng để mọi người đợi lâu!" Bạch Vũ Mộng thả lỏng chân mày, lạnh nhạt đứng dậy, liền đi ra ngoài, cũng không có trang điểm

Linh Liên núp ở một bên nhìn thấy như vậy, lập tức xoay người chạy đi. Bạch Vũ Mộng dùng khước mắt liếc Linh Liên một cái, làm bộ như không phát hiện, rồi đi.

Đến đại sảnh, Lâm Thái Sương đã ở đó, đang tươi cười đối mặt với vị công công trong cung.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đến, vị công công kia lập tức đứng dậy đón chào, cười nói: "Nhị tiểu thư, nô tài phụng mệnh hoàng thượng, hoàng hậu, đến thỉnh nhị tiểu thư tiến cung."

Bạch Vũ Mộng lễ phép gật đầu: "Vây công công có biết là có chuyện gì không?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi.

"Ngày mai có một đại hội luận võ, là võ sĩ nước ta cùng nước khác thi đấu, chỉ là bàn luận một chút, tăng thêm hòa khí giữa các nước." Dừng lại một chút, lại tiếp tục giải thích: "Hoàng thượng hoàng hậu mời nhị tiểu thư cùng tham gia, đương nhiên, người nhà của ngươi cũng sẽ đi, chỉ là bọn họ ngày mai mới tới, mà hôm nay muốn ngươi tiến cung liền, Hoàng hậu nương nương rất nóng lòng trông ngươi đến!"

Bạch Vũ Mộng cảm thấy có chút kỳ quái, thái giám này lại giải thích cặn kẽ cho nàng như vậy, thông thường thái giám không phải đều rất kiêu ngạo sao?

Mà tên thái giám kia lại nghĩ thâm, ngay cả Hoàng thượng đều tự mình hạ chỉ, còn phái kiệu tới đón nàng, có thể thấy được Hoàng thượng rất thích nàng. Cho nên hẳn không thể đắc tội nàng được, bằng không, khó giữ được vị trí này a.

Hơn nữa, tài nữ như thế, tương lai nhất định có thể tỏa sáng, không chừng về sau còn có thể dựa vào nàng một ít.

Cho dù nghi hoặc, Bạch Vũ Mộng cũng không hỏi ra, chỉ gật đầu, liền chuẩn bị đi theo thái giám. Nàng cũng lâu rồi không gặp dì, cũng có chút nhớ nữ nhân ôn nhu kia!

Chính lúc này, còn có người cổ tình đứng ra quấy rối: "Công công, ta cùng Vũ muội muội cảm tình rất tốt, ta sợ nàng tiến cung không ai chiều cổ, không bằng ta cũng đi cùng!"

Bạch Hàm Đại chẳng biết xấu hổ nói ra, mở to mắt nói dối. Công công này đối với chuyện Bạch phủ cũng biết chút chút, đương nhiên sẽ không tin tưởng Bạch Hàm Đại.

"Bạch đại tiểu thư, thật ngại quá, Hoàng thượng chỉ mời một mình nhị tiểu thư, hơn nữa nha hoàn trong cung cũng sẽ chăm sóc nhị tiểu thư thật tốt, ngài chờ ngày mai rồi tiến cung đi!" Công công khách khí nói, lời nói bên trong bên ngoài đều không khách khí châm chọc.

Bạch Hàm Đại trong nháy mắt liền đỏ mặt, xấu hổ.

Bạch Vũ Mộng đi ra bên ngoài, nhìn thấy xe ngựa chuyên dụng của hoàng cung, không khỏi nghi hoặc, trong hồ lô của Hoàng thượng đến cùng là bán thuốc gì, lại tự nhiên giống trông kìa chiêng tới đón nàng, là muốn cho nàng có thêm địch nhân sao?

Lắc đầu, cũng không nói gì thêm, cùng Đông Nhiễm lên xe ngựa, mà giữ lại, nàng còn muốn Hận Nhuê dùng thế lực hỗ trợ nàng!

Một đường chạy đến Hoàng cung, không lưu lại chút gì, rất nhanh đã đến cung. Có một thái giám dẫn nàng đến Phụng tề cung của Hoàng hậu.

Đi vào, Bạch Vũ Mộng liền nhìn thấy một người không muốn thấy, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đều ở đây, còn có một người, là Lam Hạo Thần.

Bạch Vũ Mộng hưng hăng trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái, xoay người hướng về phía Hoàng Thượng Hoàng Hậu đi đến, vẫn như trước không hành lễ, chỉ gật đầu.

Nhưng bọn họ đều không để ý, Hoàng thượng cười cười, nói: "Vũ nhi, ngươi ở lại trong cung cùng đi của ngươi vài ngày đi, vừa vặn ngày mai là đại hội luận võ, ngươi cùng đi với nàng."

Sau đó dừng một chút, lại nói: "Ta còn có việc, không quấy rầy các ngươi ôn chuyện, ta chấp thuận cho ngươi ở lại trong cung có thể không tuân thủ quy củ." Sau khi nói xong bước đi, trong mắt tràn đầy hàm ý tán thưởng cùng vừa lòng, giống như đang nhìn con dâu. Xem ra nên giúp tiểu tử này tìm một nương tử, nàng chính là một ứng cử viên tốt nhất.

Hoàng thượng đi rồi, Hạ Thi Lan cũng dùng loại ánh mắt này nhìn Bạch Vũ Mộng, sau đó kêu Bạch Vũ Mộng đi qua ngồi xuống.

Hàn huyên thật lâu, Lam Hạo Thần luôn ngồi ở một bên không nói gì. Hạ Thi Lan cảm thấy đã tới lúc, liền nói: "Ta già rồi, cũng dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, mới nói chuyện một chút, đã mệt mỏi, ta đi nghỉ trước. Thần nhi, ngươi mang theo Vũ nhi đi dạo đi!" Nói xong liền rời đi.

Lam Hạo Thần lên tiếng, ánh mắt ý bảo Bạch Vũ Mộng "Đi thôi". Bạch Vũ Mộng không cam lòng theo sau, cùng một tên biến thái như vậy đi dạo, sẽ phá hủy phong cảnh mất.

"Mộng Nhi, ta mang nàng đến một chỗ, nơi đó ngay cả phụ hoàng, mẫu hậu của ta đều không biết, nàng là người đầu tiên biết." Lam Hạo Thần hưng phấn mở miệng, lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng đi đến một chỗ.

"Ta chưa nói gì cả, ngươi không sợ ta nói cho người khác biết? Hơn nữa, trong hoàng cung này còn có nơi người khác không biết sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng phản bác.

Lam Hạo Thần không nói gì, chỉ gắt gao lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, đi quanh quanh vòng vòng, thẳng đến một nơi hoang tàn vắng vẻ.

Chỗ này quả nhiên không có ai biết, một nơi heo lánh như vậy, hơn nữa, còn có chút... cũ nát, kỳ thực không thể nói là cũ nát, nơi này hoàn toàn là phế tích a.

Trong hoàng cung còn có một chỗ như vậy, sẽ không phải là lãnh cung đi! Bạch Vũ Mộng luôn suy nghĩ, cho nên không phát hiện Lam Hạo Thần luôn nắm tay nàng, hiện tại hẳn ở một bên vùng trộm vui vẻ!

Lam Hạo Thần thu hồi ý cười, nói: "Nàng đoán không sai, nơi này thật sự là lãnh cung, bất quá nơi ta mang ngươi đến không phải nơi này." Bạch Vũ Mộng kinh ngạc hẳn làm sao có thể biết bản thân suy nghĩ cái gì, Lam Hạo Thần lại mở miệng: "Nàng đi theo ta, sẽ không làm nàng thất vọng!"

Nói xong, nắm tay nàng, đi vào lãnh cung. Đi lòng vòng một hồi, rốt cục đi tới một chỗ, Bạch Vũ Mộng nhất thời bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc.

Đó là một mảnh rừng anh đào, hiện tại là thời điểm anh đào nở, một rừng cây anh đào nở rộ làm mê mẩn lòng người.

Một trận gió nhẹ thổi tới, nhành cây hơi lay động, cánh hoa anh đào rơi đầy trời, giống như cánh trong mơ, không hề chân thực.

Bạch Vũ Mộng say mê đứng lên, xuyên qua rừng anh đào, giống như một tiên tử đứng dưới hoa, người và hoa dung hợp vào nhau, giống như nhất thể.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, ánh mắt đầy sùng nịch cùng si mê, nàng như vậy hẳn chưa bao giờ gặp qua, đẹp như vậy, nhưng lại không chân thực, cảm giác nàng tùy thời đều có thể biến mất.

Ý nghĩ này khiến Lam Hạo Thần lắp bắp kinh hãi, chạy nhanh tới, ôm lấy Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng đang đắm chìm bên trong cảnh đẹp đột nhiên bị người ta ôm lấy, liền hoảng hốt.

"Lam Hạo Thần, ngươi làm gì! Mau buông ra!" Bạch Vũ Mộng quát, thân thể không ngừng giãy dụa.

"Đừng nhúc nhích, cho ta ôm một lúc, một lúc thôi!" Giọng Lam Hạo Thần khàn khàn truyền đến, trong thanh âm mang theo ý nghĩ sợ hãi mà kinh hi. Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng quả nhiên không động dậy nữa, không biết tại sao, thanh âm này, làm cho nàng không đành lòng lại cự tuyệt. Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đại hội luận võ

Cứ như vậy, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng đứng yên một chỗ thật lâu. Bốn phía là cánh hoa tung bay, một nam nhân như tiên giáng trần đang ôm một nữ nhân che mặt.

Tình cảnh đó đẹp như vậy, làm cho người ta không đành lòng phá hư, giống như hai người này vốn dĩ không thuộc về thế tục, chỉ vì một lần trùng hợp, mới hạ phàm.

Chỉ tiếc, chuyện tốt đẹp sẽ kết thúc rất nhanh. Lam Hạo Thần lưu luyến không rời buông Bạch Vũ Mộng ra, Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng cảm lập tức nhảy ra vài bước.

Lam Hạo Thần cười cười, ánh mắt nhìn về phía xa: "Mộng Nhi, nàng biết không, ta phát hiện ta thích nàng." Nói xong tự giễu cười: "Ta vốn cho là cả đời này ta sẽ không bao giờ động tình."

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn hắn, há miệng thở dốc, lại không nói gì cả.

"Ta cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu, cũng không biết vì sao lại thích nàng, dù sao, thích chính là thích." Nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn Bạch Vũ Mộng.

Tại một nơi mộng ảo như vậy, lại nghe lời tỏ tình rung động lòng người như vậy, mặc dù là ai đều sẽ đáp ứng, chỉ là, Bạch Vũ Mộng lại không có phản ứng gì.

Một lát sau, Lam Hạo Thần thất bại mở miệng: "Không sao, ta có nhiều thời gian, có thể chờ nàng, ta tin tưởng, nàng nhất định sẽ yêu ta!"

Nội tâm Bạch Vũ Mộng tràn đầy phức tạp, nàng không biết nên đối mặt với phần cảm tình này như nào. Nàng đã từng thất bại trong tình cảm, nàng không dám yêu lần nữa, nàng sợ yêu, sẽ lại bị thương.

Nhìn Bạch Vũ Mộng như cũ không có phản ứng, Lam Hạo Thần bất đắc dĩ cười, kéo tay Bạch Vũ Mộng, liền đi ra khỏi mảnh rừng anh đào này.

Bạch Vũ Mộng một mực yên lặng đi sau lưng Lam Hạo Thần, một câu cũng đều không nói, cũng không rút tay từ trong tay Lam Hạo Thần về.

Mà Lam Hạo Thần giống như là không có chuyện gì xảy ra, cứ tự nhiên gắt gao lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, hiện tại hắn đối với phần cảm tình này rất kiên định.

Đi đến cửa Phượng Tê cung, Bạch Vũ Mộng mới rút tay lại. Lam Hạo Thần cũng không nói gì nữa, cùng nàng song song đi vào Phượng Tê cung.

—— phản cách tuyến ——

Ngày hôm sau, đại hội luận võ chính thức bắt đầu.

Ở giữa là một võ đài dùng để luận võ, chỗ còn lại xếp một loạt chỗ ngồi. Chỗ ngồi của Hoàng thượng, hoàng hậu vẫn như trước, ở chỗ cao nhất.

Vị trí của Bạch Vũ Mộng lại ở bên cạnh Hoàng hậu, có thể đem toàn bộ sân nhìn không sót cái gì. Mà chỗ ngồi của sứ giả theo thứ tự từ vị trí của Hoàng thượng xếp xuống dưới.

Nhóm Vương gia đều ngồi ở bên cạnh Bạch Vũ Mộng, Lam Cảnh Diệp hung hăng nhìn chăm chăm Bạch Vũ Mộng, tựa hồ nàng đoạt mất bảo bối của hắn.

Trùng hợp là, vị trí Lam Hạo Thần ở ngay bên cạnh Bạch Vũ Mộng, càng làm cho người nào đó đặc ý, tục ngữ nói gần quan sẽ được ban lộc.

Đại hội luận võ rất nhanh bắt đầu, nghe nói lần này vài vị Vương gia đều phải lên đài so tài một chút. Hơn nữa, nghe đồn lần này người của thái tử Lam Tường quốc cũng sẽ lên đài.

Đương nhiên đó là tin tức ngoài đường do nha đầu Đông Nhiễm nghe được.

Nhìn phía dưới, mọi người ai nấy cũng đều quan sát kỹ vô đài, vẻ mặt rất háo hức, Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên cũng thấy hứng thú, nhìn một chút cũng không sao.

Trận đấu chính thức bắt đầu, đầu tiên là người giữa Lam Tường quốc và Mộ Dung Quốc, thời điểm bắt đầu, tựa hồ chẳng phân biệt được cao thấp, nhưng dần dần, tuyến thủ Lam Tường quốc liền rơi vào thế hạ phong.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng ni non một câu: "Thế lực quá kém, lần này Lam Tường quốc thua rồi."

Không ngờ đã bị Lam Hạo Thần công lực thâm hậu thính tai nghe thấy, lại gần hỏi: "Mộng Nhi, làm sao nàng biết được?"

Bạch Vũ Mộng liếc mắt, trước mặt mọi người như vậy cư nhiên lại lớn mật dựa gần vào nàng, bất quá, hắn đã không thèm để ý, vậy bản thân nàng để ý nhiều như vậy làm gì.

"Tin hay không, ngươi xem đi rồi biết" Nói xong lời này, Bạch Vũ Mộng không mở miệng nữa, nhưng cũng âm thầm kinh thán thánh lực của hắn.

Ngồi ở phía dưới, đại thần cùng nhóm Vương gia thấy được một màn như vậy, cũng đều suy đoán, hai người này quan hệ như thế nào, sao lại thân mật như thế.

Mà Bạch Hàm Đại còn oán hận nghĩ, Bạch Vũ Mộng tiện nhân đáng chết, nhanh như vậy đã quyến rũ được Chiến Vương, quả nhiên là hồ ly tinh.

Bạch Cẩm Ngâm ở một bên ngồi yên tĩnh, cúi mắt, không ai biết nàng đang nghĩ gì. Ở nơi không ai nhìn thấy, tay của nàng xiết chặt khăn tay, ánh mắt đầy hận ý.

Bạch Vũ Mộng cảm giác được nhiều tia lửa, tầm mắt bắn về phía nàng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không có phản ứng gì khác, nhưng lại ngậm hung hăng trừng mắt liếc Lam Hạo Thần một cái, đều tại tên yêu nghiệt này.

Lam Hạo Thần cũng không nói gì thêm, chỉ sùng nịch cười. Nhìn bộ dáng Bạch Vũ Mộng sinh khí, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Đây giống như tục ngữ nói tình nhân trong mắt hóa tây thi sao?

Quả nhiên, cuối cùng, Mộ Dung Quốc thắng, Lam Ngạo Thiên tựa hồ có chút mất hứng, chỉ vỗ tay vài cái, khen ngợi vài cái, liền tuyên bố bắt đầu trận tiếp theo...

Tỷ thí rất nhiều trận, các quốc gia đều có thắng có bại, Lam Ngạo Thiên cũng tựa hồ rất cao hứng, bởi vì Lam Tường quốc dẫn đầu một ít.

Kỳ thực, lần tỷ thí này, không chỉ là hòa hợp mối quan hệ giữa các quốc gia, còn có hàm ý so đo ở bên trong. Mọi người đều quan sát đối phương để đưa ra chiến lược chuẩn xác nhất.

Phía dưới đài, người Lam Tường quốc lại thua rồi, lần này đối chiến là người Phong quốc. Đã thua vài trận rồi. Người thắng đang đắc ý kêu gào, võ sĩ Lam Tường quốc người nhìn ta, ta nhìn người, tựa hồ đều không biết nên phải ai ra mới tốt.

Lam Ngạo Thiên có chút tức giận, chẳng lẽ Lam Tường quốc không ai có thể đánh thắng người kia sao?

Lúc này, Lam Cảnh Diệp vận khinh công bay ra ngoài, lần này, để hấn đến đối phó cái người kiêu ngạo kia đi.

Lam Ngạo Thiên rốt cục nói lỏng mồm, xem ra, đứa con trai này vẫn rất hiểu chuyện, trong mắt mang theo một chút tán thưởng. Một bên quý phi nhìn thấy, âm thầm vui sướng, xem ra lần này Diệp nhi có hi vọng tranh đoạt thái tử vị rồi.

Lam Ngạo Thiên quay đầu nhìn Lam Hạo Thần, đứa con trai này hấn tương đối vừa lòng, nhưng hấn tựa hồ đối đãi vị không cảm thấy hứng thú. Thờ dài, tiếp tục xem tình huống phía dưới.

Lam Hạo Thần tất nhiên cảm nhận được tầm mắt của phụ hoàng hấn, nhưng hấn lại không để ý, như trước lười nhác dựa vào ghế, ánh mắt lúc lơ đãng đảo qua Bạch Vũ Mộng, sau đó lại miễn cưỡng dời về phía trên đài.

Lam Cảnh Diệp lên sân, tất nhiên rất nhanh sẽ đem người kia đá bại. Hiện tại đến phiên vương tôn công tử tỷ thí. Quả nhiên, tiếp theo Dương Dịch Triết lên sân.

Bọn họ tất nhiên là không phân biệt được, đều sần sần như nhau, đánh một hồi lâu, vẫn là Dương Dịch Triết lấy nhất chiêu đánh thắng Lam Cảnh Diệp, Lam Cảnh Diệp mặt ngoài khiêm tốn rộng lượng, nhưng trong lòng lại không cam lòng.

Sau đó là Mộ Dung Nam lên sân, tựa hồ cũng là một người lợi hại, bọn họ đánh nhau hồi lâu, cuối cùng là đánh ngang tay nên kết thúc.

Lam Ngạo Thiên nhìn bọn hấn đều rất mệt, liền tuyên bố tạm dừng nghỉ ngơi, chờ nghỉ ngơi tốt rồi, lại tiếp tục phân cao thấp.

Đồng Nhiễm bưng một ly trà cho Bạch Vũ Mộng, từ sự kiện hạ độc lần trước, Đồng Nhiễm không bao giờ để Bạch Vũ Mộng uống trà người khác pha.

Tuy rằng biết Bạch Vũ Mộng có biện pháp phát hiện ra, nhưng vẫn lo lắng, Bạch Vũ Mộng cũng không lay chuyển được nàng, nên theo ý nàng, bản thân cũng bớt mệt, có sao không đồng ý chứ!

Chương 19: Mũi nhọn lộ ra

Lúc này, Lam Hạo Thần lại đến gần: "Mộng Nhi, ta cũng rất khát, sao không pha cho ta một ly?"

Bạch Vũ Mộng liếc Lam Hạo Thần một cái: "Người không biết kêu thị nữ đi pha cho người sao!"

Lam Hạo Thần lại làm bộ đáng thương nói: "Mộng Nhi, nếu có người hạ độc ta, vậy làm sao bây giờ đây? Trên đời này thiếu đi một đại mỹ nam như ta thì sao?"

Bạch Vũ Mộng nhìn không được lại tròn trĩnh mắt, đã gặp qua người tự kỷ, nhưng chưa thấy ai tự kỷ giống như hắn, trước kia sao nàng không phát hiện ra chứ?

Bạch Vũ Mộng còn chưa mở miệng, Lam Hạo Thần liền đoạt chén trà trong tay Bạch Vũ Mộng, nhàn nhai tự tại uống. Bạch Vũ Mộng há miệng thờ đốc, muốn nói ly đồ nàng đã uống qua, nhưng Lam Hạo Thần đã uống rồi, nên không nói nữa.

Dưới đài mọi người xem một màn kịch như vậy, đều kinh ngạc há to miệng, Chiến Vương sẽ không phải bị người đánh tráo đi? Làm sao lại khác thường như vậy.

Mà hoàng thượng hoàng hậu nhìn thấy như vậy, không hện mà cùng gật đầu. Hạ Thi Lan nguyên bản cũng có ý này, muốn đem hai người bọn họ ghép thành một đôi, một người là con trai của mình, một người là nữ nhi của hảo tỷ muội, nhìn thấy bọn họ ở cùng nhau bản thân nàng cũng rất vui vẻ.

Mà Lam Ngạo Thiên còn cố ý muốn Bạch Vũ Mộng trở thành con dâu của hắn, về phần đứa con trai nào của hắn có phúc khí đó, hắn cũng không biết. Không nghĩ tới lại là Thần nhi, đứa con trai hắn vừa lòng nhất.

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần không để ý tới tâm tư khác thường của bọn họ, chỉ tự lo cho chuyện của chính mình, tựa hồ không biết nàng là nhân vật chính.

"Mộng Nhi, nàng muốn ta đi lên chơi đùa không?" Lam Hạo Thần nhẹ giọng hỏi, tựa hồ đang trưng cầu ý kiến của Bạch Vũ Mộng.

"Người có đi hay không liên quan gì tới ta, hỏi ta làm gì." Người này cũng quá kiêu ngạo đi, lại còn nói muốn đi lên đài dạo chơi, làm không tốt có thể xảy ra án mạng, bọn họ cũng đều là võ công cao thủ.

Lam Hạo Thần cũng không nói gì nữa, lại một lần nữa nhìn trần tỷ thí, lâm vào trầm tư...

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, tựa hồ lần này luận võ có ý nghĩa quan trọng, để thám thính thực lực đối phương.

Thời điểm trận chiến bắt đầu, vẫn là Dương Dịch Triết thắng, có thể mới vừa rồi không có thể lực, mới bắt phân thắng bại thôi!

Sau đó là Thu Hằng Duệ đối chiến Dương Dịch Triết, ngay thời điểm Thu Hằng Duệ sắp thắng, Dương Dịch Triết sử dụng một thủ đoạn nhỏ, làm Thu Hằng Duệ thua.

Thủ đoạn nhỏ này tất nhiên là không ai thấy, trừ bỏ hai người biến thái là: Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần.

Dương Dịch Triết đứng ở trên đài, cao giọng hô: "Còn có người nào muốn tỷ thí nữa hay không, nếu không có, vậy lần này chính là Phong quốc ta thắng."

Hắn làm như vậy kỳ thực là muốn bức Lam Hạo Thần ra tay, hiện ở trước mặt nhiều người như vậy, cũng chỉ có một mình Lam Hạo Thần hắn một chút đều đoán không ra.

Lam Ngạo Thiên nóng nảy, vội vàng xoay người nhìn về phía Lam Hạo Thần: "Thần nhi, hiện tại Lam Tường quốc chỉ có một mình người võ công cao cường!"

Ý tứ thật rõ ràng, chính là muốn Lam Hạo Thần đi lên đối chiến!

Lam Hạo Thần trầm tư một hồi, nếu không đi, Lam Tường quốc sẽ thua, hắn cũng không thể để phụ hoàng lâm vào loại tình huống này. Dù sao bọn họ cũng không điều tra hắn được, đi thì đi thôi.

Mà Bạch Vũ Mộng cũng suy nghĩ, hiện tại ở tình huống như vậy Lam Hạo Thần không nên xuất chiến, dù sao bị đối thủ biết nhiều nhược điểm của bản thân cũng không tốt.

Dù sao bản thân nàng vài ngày qua luyện công cũng có chút thành quả, vừa vận thử xem, còn có thể khiến Lam Hạo Thần thiếu bản thân một nhân tình, có sao lại không làm? Hơn nữa, cũng nên cho một số người một chút nhắc nhở.

Giữ chặt tay Lam Hạo Thần đang muốn phi thân xuống dưới, nhìn thấy hắn nghi hoặc quay đầu, Bạch Vũ Mộng tự tin câu khéo môi: "Để cho ta thử đi, thế nào?"

Lam Hạo Thần nghi hoặc nhíu mày, sau đó liền nở nụ cười. Thành thói tiêu sái ngồi lại chỗ cũ, chờ Bạch Vũ Mộng lên sân khấu, hắn tin tưởng nàng, hắn tin tưởng nàng nhất định có thể.

Nhìn thấy như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái, đây không phải là muốn ăn đòn sao? Bất quá cũng không quan hệ, nhiều người thấy cũng không có gì đáng ngại.

Bạch Vũ Mộng vận khinh công, phi thân về phía đài. Thấy một màn như vậy, trong đầu mọi người nhin không được suy nghĩ, nàng thật sự có thể hay không, khinh công này, nếu không có võ công trụ cột sẽ không thể thuần thục được như thế.

Chỉ là, lần này bọn hắn nghĩ sai rồi, Bạch Vũ Mộng quả thật chỉ luyện vài ngày mà thôi, chính là nàng quá biến thái, người thường không thể lý giải.

Lam Hạo Thần nghĩ, quả nhiên Mộng Nhi của ta không đơn giản như vậy, chỉ là, nàng như vậy, ta càng yêu thích. Khóe miệng tà mị cười, ánh mắt luôn nhìn về phía bóng dáng Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng ở trên đài đứng vững, tự tin nhìn Dương Dịch Triết. Lúc này nàng, cho dù che mặt, vẫn như trước phong hoa tuyệt đại như vậy.

Dương Dịch Triết nhất thời bị cảnh đẹp này mê mắt, ngẩn người, mới mở miệng nói: "Bạch tiểu thư, đây cũng không phải là chuyện đùa, ngươi vẫn nên trở về đi, đợi đến khi ta tổn thương ngươi cũng không tốt."

"Bị thương hay không bị thương còn chưa biết đâu, nên so tài trước rồi hãy nói, ngươi không thử làm sao biết ta sẽ bị thương đây?" Thanh âm Bạch Vũ Mộng lạnh lùng phiêu tán theo gió.

"Khẩu khí đủ cuồng vọng, như vậy, Bạch tiểu thư, chớ có trách ta không lưu tình!"

"Như vậy là tốt nhất!"

Vừa dứt lời, liền bắt đầu giao chiến. Dương Dịch Triết một chiêu đánh úp lại, Bạch Vũ Mộng chỉ nhẹ nhàng phi thân sang một bên, tránh được. Lấy ra ngân châm sớm đã chuẩn bị, hướng về Dương Dịch Triết tấn công.

Chỉ chít mả trận ngân châm hướng về Dương Dịch Triết bay tới, hắn mạo hiểm né qua, không thể không nghiêm túc mà né. Theo lực đạo vừa rồi của ngân châm mà nói, tuyệt không thể coi khinh Bạch Vũ Mộng.

Trên đài hai người đánh nhau kịch liệt, mà người dưới đài xem cũng khẩn trương, theo không biết Bạch tiểu thư cư nhiên còn biết võ công, hơn nữa tốt như vậy, thật sự ngoài ý muốn, có lẽ phải nói, nàng trước kia che giấu quá tốt.

Rót nội lực vào ngân châm, tự nhiên uy lực so với kiếp trước lớn hơn, nhưng, Bạch Vũ Mộng cũng không phải là lên đài để thử châm, nàng muốn thử là phượng múa cửu thiên.

Đột nhiên thu hồi hết ngân châm, Dương Dịch Triết bị động tác này làm kinh ngạc, lập tức phòng bị, chẳng lẽ còn có chiêu khác lợi hại hơn sao?

Hai đoạn vải trắng từ trong tay áo Bạch Vũ Mộng bay ra, vải trắng mang nội lực hướng về Dương Dịch Triết bay tới, mang đến một lực gió vĩ đại.

Bạch Vũ Mộng không ngừng biến hóa thân hình, kỳ thực võ công này giống như một loại vũ đạo, lúc xuất ra rất đẹp, nhưng cũng là một kích trí mạng.

Nháy mắt, không khí chung quanh tựa hồ chuyển động kịch, Dương Dịch Triết muốn sử dụng tuyệt kỹ của hắn để ngăn cản, đáng tiếc đã không còn kịp rồi. Hắn bỗng chốc đã bị đánh rơi đài.

Thời điểm Bạch Vũ Mộng sử dụng chiêu thức kia, Lam Hạo Thần bỗng nhiên liền từ chỗ ngồi đứng lên. Võ công này, cùng võ công của hắn có liên quan, dẫn dắt lẫn nhau, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên nghĩ tới ngày đó ở Vương phủ cũng cảm ứng được, chẳng lẽ chính là Mộng Nhi sử dụng nó, hai loại võ công này có quan hệ gì chứ? Lam Hạo Thần nghĩ mãi không ra, cũng chỉ có thể chờ Bạch Vũ Mộng đánh xong hỏi nàng.

Dương Dịch Triết khóe môi nhếch lên một tia máu tươi, hiển nhiên bị thương không nhẹ: "Không nghĩ tới, Bạch tiểu thư lại có võ công tốt như thế, tại hạ bội phục."

Bạch Vũ Mộng chỉ câu môi lên, thì thầm tự nói: "Thì ra lại lợi hại như vậy a!" Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Dương Dịch Triết: "Quá khen, như vậy, là Lam Tường quốc thắng đi!"

"Tất nhiên."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, ánh mắt lúc lơ đãng đụng phải ánh mắt tươi cười của Lam Hạo Thần, hơi dừng một chút, làm cái gì hán cũng không dời tầm mắt đi.

Lại vận khinh công, bay trở về khán đài, lần này, chỉ sợ lại có trò hay để nhìn, bắt quá, bản thân giống như cũng là một trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phượng hoàng lâu

Quả nhiên, Hoàng thượng lập tức cười ha ha khích lệ Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, người thật đúng là lợi hại, là đại công thần của Lam Tường quốc ta a! Nói đi, người muốn trăm ban thưởng gì?"

Mọi người cả kinh, xem ra lần này Hoàng thượng thật sự cao hứng a, như vậy không phải là tương đương cho Bạch Vũ Mộng một thánh chỉ rỗng để nàng tự điền vào sao!

Bạch Vũ Mộng mỉm cười, thu hoạch lần này không nhỏ: "Ta còn chưa nghĩ ra, không bằng, chờ ta nghĩ xong sẽ đến nói cho Hoàng thượng được không?"

Nói xong, thu lại là ánh mắt trách cứ khắp nơi, Hoàng thượng đã cho người chỗ tốt rồi, sao còn phải được tiện nghi còn khoe mẽ.

Lam Ngao Thiên sững sốt, lập tức cười nói: "Ha ha, tất nhiên là không có vấn đề! Bắt quá, Vũ nhi, người khi nào lại có võ công lợi hại như vậy, trăm cũng không biết?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, đây cũng là vấn đề bọn họ muốn biết. Ngày xưa là phế vật, làm thế nào lại trở nên lợi hại như thế?

"Hoàng thượng tất nhiên là không biết, ngay cả phụ thân ta cũng đều không biết!" Nói xong như có hàm ý nhìn về phía Bạch Cẩm Trình: "Cái này phải cảm tạ nhóm di nương của ta rồi."

“Sao? Nói rõ hơn?” Lam Ngao Thiên hỏi đúng vấn đề nghi hoặc của mọi người.

Bạch Vũ Mộng ánh mắt liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh Bạch Cẩm Trình một cái, mới lại mở miệng nói: "Ít nhiều các nàng cùng nữ nhi các nàng bình thường ở trong phủ dùng các loại phương pháp "Rèn luyện" ta. Ta đây cũng không có biện pháp khác a."

Lời này nói mơ hồ không rõ, tựa hồ thật sự là nhóm di nương giúp nàng, nhưng phía dưới đài là những ai, đều là người có tâm kế, tự nhiên nghe ra được ý tứ bên trong lời nói của Bạch Vũ Mộng.

Không khỏi thương cảm cho Bạch Vũ Mộng, tuổi còn nhỏ đã phải nhận đối đãi như vậy, nàng thật sự đã chịu khổ. Chẳng lẽ phụ thân của nàng cũng không quản sao?

Nghĩ đến liền đem ánh mắt chuyển về phía người Bạch phủ, trong ánh mắt có hèn mọn, khinh thường, trách cứ.

Tiếp nhận ánh mắt của mọi người, một đám đều xấu hổ hận không thể chui xuống lỗ đi. Chỉ có thể oán hận trừng mắt Bạch Vũ Mộng, có người hại người khác như nàng sao?

Bạch Vũ Mộng chỉ nhếch khóe môi, nhiều năm như vậy, đây là thời điểm nên tính toán rồi.

Lam Ngao Thiên cũng có cùng ý nghĩ giống mọi người, không khỏi vì kì nữ này cảm thấy bi ai, có cha mẹ như vậy, luyện võ phòng thân cũng không sai.

Đây chính là con dâu tương lai của hán, làm sao có thể bị đối đãi như vậy đây?

"Người giải thích như nào đây, Vũ nhi nói có đúng không?" Nghĩ đến liền uy nghiêm nhìn Bạch Cẩm Trình, hỏi hán.

"Chuyện này... Tất nhiên không phải, thần mấy năm nay có chút sơ sót nàng, tất cả chuyện do nhóm di nương làm thần một chút cũng không biết." Bạch Cẩm Trình quả nhiên là hồ ly giao hoạt, rất nhanh đã trốn tránh trách nhiệm.

Lâm Thái Sương không cam lòng nhìn Bạch Cẩm Trình, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Bạch Cẩm Trình, vẫn là thu hồi ánh mắt lại.

"Nga? Là như thế sao?" Lam Ngao Thiên tựa hồ không tin hỏi một câu, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn nữa, tựa hồ như nghĩ tới cái gì.

"Vũ nhi, không biết võ công của người là học từ đâu?"

Bạch Vũ Mộng ngẩn người, không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, hiện tại thân phận của lão sư phụ không giống người khác, không thể bại lộ, vì thế liền ba phải hồi đáp: "Sư phụ ta hẳn đã quen cuộc sống nhàn nhã rồi, không hy vọng người khác biết đến mình, cho nên, ta cũng không tiện tiết lộ."

Nghe nàng trả lời như thế, Lam Ngạo Thiên giống như có chút thất vọng, bất quá cũng không hỏi nữa, tuyên bố kết quả, liền yêu cầu mọi người vào ăn cơm.

Nhàm chán ăn xong, trở về trước, Hạ Thi Lan muốn Bạch Vũ Mộng ở lại Phụng tộc cung, nhưng Bạch Vũ Mộng lại dửng dưng cự tuyệt, nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Trở lại tướng phủ, Bạch Vũ Mộng trước hết trở về Thính Vũ các của nàng. Lâm Thái Sương cùng Bạch Cẩm Trình cũng trở về phòng bọn họ. Vừa về tới phòng, Lâm Thái Sương liền quần quít lấy Bạch Cẩm Trình, không thuận theo kháng nghị.

"Lão gia, cái tiểu tiện nhân kia sao lại dám làm như vậy, không bằng..."

Bạch Cẩm Trình trừng mắt nhìn nàng một cái: "Tiểu tiện nhân là để ngươi kêu sao? Hiện tại nàng có Hoàng hậu bảo hộ, hơn nữa xem chừng Hoàng thượng cũng rất thích nàng, ngươi lấy cái gì đi đấu với nàng."

Dừng một chút, vừa hận vừa nói: "Nữ nhi bất hiếu này, lại lớn mật như thế. Ngươi cũng thật là, bình thường cũng không biết kiềm chế, ta đều mở một mắt nhắm một mắt, nhưng hiện tại lại mang đến tai họa."

"Lão gia, ta không phải cố ý, hơn nữa, cũng không biết cái tiểu tiện..." Nhìn thấy Bạch Cẩm Trình chờ nàng, Lâm Thái Sương vội vàng sửa miệng: "... Vũ nhi khi nào thì học võ công." Nói xong giống như không muốn nói thêm gì nữa, ôm lấy Bạch Cẩm Trình, bày ra dáng người xinh đẹp của bản thân.

Bạch Cẩm Trình còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến mỹ nhân trong ngực, cũng không còn tâm tình kia, lập tức cùng Lâm Thái Sương lăn lộn trên giường, hẳn muốn đem tức giận hôm nay đều phát tiết hết ra.

Khó nhất chính là Lâm Thái Sương, bất quá nàng cũng giống như thật cao hứng, kêu lên một tiếng.

—— phân cách tuyến ——

Ngày hôm sau, Bạch Vũ Mộng tinh thần sáng khoái đi ra. Nàng lập tức muốn đi tham gia đại hội võ lâm, nàng muốn đi nhìn xem phụng hoàng lâu như thế nào.

Hận Nhuê mang theo Bạch Vũ Mộng đi đến một vùng ngoại ô, sau đó mở một cánh cửa ra, đi vào. Cong cong vòng vòng mới đi đến được căn cứ của Phụng hoàng lâu.

Bạch Vũ Mộng đi vào liền nhìn thấy rất nhiều người đều tụ tập ở bên kia, nhìn thấy nàng đến, đều vội vàng đứng vững. Xem ra là rất có kỷ luật.

Bạch Vũ Mộng đi tới chỗ ngồi trên cùng ngồi xuống: "Ta nghĩ các ngươi nhất định đã biết rồi, Phụng hoàng lâu không dưỡng người vô dụng. Hơn nữa, ta không muốn nhìn thấy người nào phản bội ta, bằng không, kết cục của hắn tuyệt đối sẽ là sống không bằng chết!"

"Dạ, cần tuân lời dạy bảo của chủ tử!" Thanh âm đồng thanh, giọng điệu kiên định.

Bạch Vũ Mộng cười cười, nguyên bản tất cả người ở đây đều là khát cái hoặc người nghèo túng, nàng giúp bọn họ thoát khỏi bể khổ, bọn họ tự nhiên sẽ thờ sống chết báo đáp.

Nhìn thấy hai người đứng đầu đám thù hằn, tựa hồ là chỉ huy, liền hỏi: "Các ngươi tên gọi là gì?"

"Tả hộ pháp, Lãnh, hữu hộ pháp, Ấm." Trả lời ngắn gọn mà lạnh lùng, nhưng giọng điệu lại vô cùng cung kính.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, giao đãi một ít chuyện có liên quan đến đại hội võ lâm, đang chuẩn bị đi, người gọi là Ấm lên tiếng.

Hắn có một gương mặt tiểu oa nhi, làm cho người ta nhìn thế nào cũng giống nữ nhân, một bộ đáng yêu.

Vừa rồi thời điểm hắn nghiêm cẩn, nhất trầm tĩnh lại, liền trở nên cả lơ phất phơ: "Chủ tử, ta thế nào cảm thấy đã từng gặp qua ngươi ở đâu?"

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, tựa hồ đây là câu nói dùng để tán gái của rất nhiều người, bất giác thầm than, ta có cái dạng thuộc hạ gì a!

"Ngươi có phải nhìn thấy nữ đầu nói như vậy không." Bạch Vũ Mộng giọng điệu hơi bất đắc dĩ nói.

Mọi người trong nháy mắt đều ghen cười, có thể nhìn thấy hữu hộ pháp như vậy, thật không dễ dàng a.

Ấm trừng mắt nhìn mọi người một cái, tức giận nói: "Muốn cười thì cười đi, cần thận ghen thành nội thương." Lời này nói xong, lập tức vang lên tiếng cười to.

Ấm lại làm như không nghe thấy, như trước suy xét, đột nhiên ngẩng đầu lên:

"Nga, ta đã biết, ngươi là Bạch nhị tiểu thư, không nghĩ tới ngươi cư nhiên là chủ tử của chúng ta." Nói xong sùng bái nhìn Bạch Vũ Mộng một cái.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, nguyên lai đây là người được lưu truyền vô cùng kì diệu kia, Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng không nghĩ tới bọn họ có thể nhận ra mình, cũng không có che giấu, chỉ là dặn bọn hắn không được tiết lộ thân phận của mình, đám thuộc hạ này đương nhiên là gật đầu đáp ứng rồi.

Trên đường trở về, Bạch Vũ Mộng buồn rầu, làm thế nào lại dễ dàng bị nhận ra như vậy, xem ra hiện tại nàng rất nổi tiếng a, nên nhanh nghĩ ra biện pháp, nếu không sẽ có rất nhiều phiền toái.

Suy nghĩ, liền mang mặt nạ đi, bộ dáng nàng mang mặt nạ đã có rất nhiều người biết, không bằng mang mặt nạ, như vậy sẽ không bị phát hiện, bằng không làm sao có thể tham gia đại hội võ lâm a!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Khởi hành đi Mặc Liễu gia trang

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng khởi hành đi Mặc Liễu gia trang, nàng tìm người có dáng người không khác nàng lắm, để cho nàng ta dịch dung, giả trang nàng ở lại Tướng phủ.

Bạch Vũ Mộng lần này ra ngoài chỉ dẫn Hận Nhuế theo mà không mang theo Đông Nhiễm, Đông Nhiễm vì điều này mà bất bình rất lâu.

Vốn dĩ Bạch Vũ Mộng chuẩn bị nam trang, nhưng nghĩ đến một đại nam nhân lại có võ công như nàng, không khỏi rất kỳ quái đi! Vì thế vẫn mặc nữ trang, chẳng qua là mang theo một cái mặt nạ.

Mặt nạ màu trắng, che đi mặt nàng, mặt nạ tinh tế khảm một ít đá quý cùng lông chim. Hợp với màu sắc quần áo của nàng, thật sự là vừa thần bí vừa xinh đẹp.

Trừ bỏ Hận Nhuế, Bạch Vũ Mộng còn mang theo Lãnh, Âm, hai người là trợ thủ đắc lực của nàng, làm sao có thể thiếu bọn họ được!

Một đường vừa đi vừa du ngoạn, lần này bọn họ xuất phát tương đối sớm, vốn là có thêm tâm tư du ngoạn. Đi đến địa thế này lâu như vậy, còn chưa có dạo chơi qua đâu.

Đột nhiên khóe mắt lướt qua một bóng dáng màu tím, tựa hồ có chút quen thuộc, bất quá nhớ không ra đã gặp ở đâu, hắn cũng mang mặt nạ màu tím, làm cho người ta nhìn không rõ mặt.

Bên này đoàn người Lam Hạo Thần cũng phát hiện Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần chỉ hơi nhíu mày, liền đoán được người đó là Bạch Vũ Mộng.

Vì thế ân cần đến bắt chuyện: "Vị tiểu thư này, chỉ sợ cũng đi tham gia đại hội võ lâm, không bằng chúng ta cùng đồng hành được không, vừa vặn làm bạn."

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn người này một cái, bọn họ quen biết sao, sao nàng không có ấn tượng gì vậy.

Nhìn Bạch Vũ Mộng tựa hồ không nhận ra hắn, Lam Hạo Thần thở dài, ai, làm sao lại thích một nha đầu như vậy đây!

Mà mọi người đứng sau lưng Lam Hạo Thần, đều mở to mắt kinh ngạc nhìn Lam Hạo Thần, người này là chủ tử của bọn họ sao?

Linh Trần có vẻ rất trấn định, trong lòng lại cười trộm, nhớ ngày đó, lần đầu tiên ta thấy biểu cảm này cũng kinh ngạc, hiện tại đều đã miễn dịch rồi.

Mọi người thấy Linh Trần sắc mặt không thay đổi, trong lòng đều bội phục, quả nhiên là đầu lĩnh, định lực không giống bình thường. Mà ngày sau khi bọn hắn cũng quen rồi, rốt cục biết Linh Trần tại sao lại trấn định như vậy.

"Ta quen người sao? Vì sao phải đi cùng?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi, nhưng trong lòng cũng không kháng cự đi cùng bọn họ.

"Quen hay không có gì khác nhau!" Lam Hạo Thần hỏi ngược lại.

Bạch Vũ Mộng cũng không nói nữa, muốn cùng đi thì cùng đi, dù sao nếu lần này nàng cự tuyệt, hẳn nhất định sẽ đi theo. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, làm thế nào đối với một người xa lạ mới gặp lần đầu lại hiểu rõ như vậy, nhử mày, nhưng cũng không biểu lộ ra.

Dọc đường đi, Lam Hạo Thần luôn nói chuyện với Bạch Vũ Mộng, tuy rằng Bạch Vũ Mộng luôn xa cách, nhưng Lam Hạo Thần một mình nói cũng rất vui.

Chiều tối đến một cái huyện, tìm khách sạn để trọ xong, Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần nhàn nhạt nói một tiếng liền lên lầu, nàng còn có chuyện

quan trọng!

Lam Hạo Thần cũng làm bộ về phòng, nhưng một lúc sau, lại chuồn êm đi tới phòng Bạch Vũ Mộng.

"Ai?" Bạch Vũ Mộng lạnh giọng quát.

"Mộng Nhi, sao nàng lại nhăn tâm như vậy a, cứ nhiên ngay cả ta cũng không nhận ra, ta rất thương tâm nha." Nói xong làm ra bộ dáng vô cùng đau đớn.

Bạch Vũ Mộng nhìn nam nhân mang mặt nạ trước mặt, nàng làm sao có thể biết hắn là ai. Đợi chút, hắn vừa mới kêu nàng là "Mộng Nhi", đây không phải là cách gọi độc quyền của cái tên táo bạo Lam Hạo Thần kia sao?

Chẳng lẽ người này chính là Lam Hạo Thần, điều này cũng quá khéo đi! Thật sự là ở đâu cũng có thể tương phùng mà! Cũng đúng, ngày đó bọn họ đàm luận về đại hội võ lâm, hắn làm sao có thể không tới tham gia được.

Chỉ là, hắn lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra thân phận của nàng, là ánh mắt hắn có độc, hay là bản thân nguy trang không đủ kín đáo?

Lạnh lùng mở miệng: "Lam Hạo Thần, ngươi không cần nhầm chán như vậy, ta bề bộn nhiều việc!" Nói xong ghét bỏ nhìn Lam Hạo Thần một cái.

Lam Hạo Thần trong nháy mắt ưỡn khuỷu mân mê miệng: "Mộng Nhi, sao nàng có thể như vậy?" Bộ dáng giống người chồng bị ruồng bỏ, "Hon nữa, ta đến đây là cùng nàng chơi đùa."

"Nga?" Bạch Vũ Mộng nhú mày, hắn biết bản thân muốn làm gì? Thôi nhiều người cũng không sao đi!

"Được rồi, tùy ngươi." Bạch Vũ Mộng thật dễ dàng đáp ứng, bởi vì nàng biết nếu không đáp ứng, hắn vẫn sẽ đi theo.

Khoe miệng Lam Hạo Thần lộ ra nụ cười ôn hòa, làm Bạch Vũ Mộng kém chút nữa không mở được mắt, phục hồi tinh thần sau đó liền âm thầm ảo não một phen, ở trong lòng mắng Lam Hạo Thần một câu "Yêu nghiệt".

Xem đầy mắt Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt ảo não, Lam Hạo Thần lại nở nụ cười, hắn rốt cục khiến nàng vì hắn mà lộ ra cảm xúc khác, đây là một dấu hiệu tốt.

Thật thích hợp làm chuyện xấu, thích hợp giết người phóng hỏa.

Buổi tối, Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần đi tới phủ tri huyện. Nghe nói tri huyện này có trọng thần trong triều làm chỗ dựa, tiền tham ô không ít. Kiểu ngạo lâm bấy, ức hiếp dân chúng, chiếm đoạt con gái nhà lành.

Hôm nay hai người bọn họ coi như vì dân trừ hại, có tiếng làm chuyện tốt, lại có cơ lấy bạc, có sao lại không làm?

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần đều dùng khăn đen che mặt, dù bọn họ biết thân phận, cũng có sao đâu?

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần vận khí khinh công bay vào phủ tri huyện, lặng yên không một tiếng động hành tẩu trên nóc nhà.

Gỡ một mảnh ngói ra, nhìn xuống, không nghĩ tới vận khí lại tốt như vậy, phút chốc liền tìm được thư phòng. Thông thường thứ tốt đều giấu ở thư phòng.

Hai người một trước một sau nhẹ nhàng tiến vào thư phòng, lại cảm thấy không thích hợp, thư phòng quan trọng, huống chi lại là thư phòng tham quan, không phải nên phòng thủ nghiêm mật sao?

Mà hiện tại, thủ vệ ở ngũ gà ngũ gậy, cửa thư phòng cũng không khóa. Cho dù tri huyện hồ đồ cũng không thể quên khóa cửa được!

Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng nhìn nhau một cái, đều phát giác có gì đó không đúng. Hai người dựa gần vào nhau, nhưng Bạch Vũ Mộng vẫn toàn thân phòng bị, không chịu giao sau lưng cho Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần tựa hồ có chút thất vọng, bất quá rất nhanh bị hắn che đi.

Kiếp trước Bạch Vũ Mộng rất tin tưởng người khác, rất dễ dàng đem sau lưng giao cho người khác, mới có thể rơi vào kết cục này, kiếp này nàng, tuyệt sẽ không tái phạm.

"Ha ha ha... Ta chỉ biết, hôm nay khẳng định sẽ có người đại giá quang lâm, không nghĩ tới lại chỉ có hai người, các ngươi lá gan cũng quá lớn đi."

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần nhìn nhau cười, người này có phải quá kiêu ngạo hay không, nên cho hắn mở rộng tầm mắt, bằng không thật có lỗi với hành động lần này của bọn họ.

Bạch Vũ Mộng nháy mắt ra tay, ngân châm trong tay áo đồng loạt bay ra, bắn về phía các thị vệ, rất nhanh ngã đầy đất kêu rên. Bạch Vũ Mộng vừa lòng nhìn kiệt tác bản thân, tựa hồ có chút khiêu khích nhìn Lam Hạo Thần.

Tiếp thu ánh mắt của nàng, Lam Hạo Thần cười cười, tùy tiện đánh ra một chuông, tri huyện đã bị đánh bay. Nếu không có người che chở, sợ sớm đã bị đánh chết.

Thừa dịp này, hai người nhanh chóng trốn chạy, lúc này không chạy, còn đợi đến khi nào?

Bạch Vũ Mộng thuận tay cầm lấy vật để trên bàn, đến cũng đã đến, cũng không thể tay không mà về.

Thật dễ dàng trốn thoát, Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần ngồi ở trên tường thành.

Bạch Vũ Mộng lấy vật quý bản thân vừa lấy được ra xem. Lam Hạo Thần nhàn nhạt liếc mắt một cái, ánh mắt lập tức sáng rọi, Bạch Vũ Mộng cũng một bộ khinh thường, còn tưởng là thứ gì tốt đâu.

Lam Hạo Thần vừa định mở miệng nói cái gì, Bạch Vũ Mộng liền giành mở miệng trước: "Thứ đồ hư này, ta giữ cũng vô dụng, nếu ngươi muốn thì lấy đi!" Vừa dứt lời, đã bị Lam Hạo Thần đoạt đi.

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, có cần khăn trương như vậy không? Lại nói, bản thân sao lại tốt bụng cho hán thứ này a?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hội ngộ sắc lang

Ngồi một hồi, Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng mới rời đi.

Ngày hôm sau rời giường, tựa như chưa có chuyện gì phát sinh. Bên ngoài lại truyền tin: Ngày hôm qua trong phủ huyện thái gia có trộm, hiện tại đang điều tra toàn thành. Cửa thành cũng nghiêm ngặt kiểm tra, rất khó ra vào thành.

Khi Hận Nhuế đem tin tức này nói cho Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt gật đầu, dù sao thời gian còn sớm, nàng cũng không vội chạy đi, ở trong này hưởng thụ vài ngày đã.

Ngay lúc Bạch Vũ Mộng chuẩn bị ra ngoài, Lam Hạo Thần lại không biết xấu hổ đi theo. Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, nhưng cũng không nói gì thêm.

Đi ở trên đường cái, nơi nơi đều là quan binh điều tra, nhìn thấy một nam một nữ đi cùng một chỗ liền bắt. Ngày hôm qua họ trốn thoát quá nhanh, huyện thái gia chỉ có thể nhận ra là một nam một nữ.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái, tựa hồ muốn nói: "Xem ra hôm nay ra ngoài không được, sẽ bị bắt" Sau đó chớp mắt, một bộ đáng hoạt bát.

Lam Hạo Thần làm bộ như trầm tư một hồi nói: "Vốn là chúng ta làm, sợ cái gì, không bằng nàng dịch dung thành nam nhân đi!"

"Thế nào, tại sao không phải là ngươi cải trang thành nữ, ta cảm thấy ngươi rất có tiềm chất." Bạch Vũ Mộng lập tức phản bác.

Lam Hạo Thần đen mặt, trĩnh mắt nhìn Bạch Vũ Mộng. Cuối cùng không thể thương lượng, hai người liền để nguyên như vậy đi ra, cũng không mang theo mặt nạ.

Thời điểm Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng đều bỏ mặt nạ, thuộc hạ của bọn họ đều mở to hai mắt nhìn, trời ạ, hán (nàng) thì ra là Chiến Vương (Bạch nhị tiểu thư).

Hai người này cứ như vậy phóng túng, can rở, không kiêng nể ai tiêu sái đi trên phố, tuy rằng Bạch Vũ Mộng vẫn như cũ mang theo mạng che mặt, bất quá hôm nay nàng đổi một kiện váy màu đỏ, hán là sẽ không quá nhiều người nhận ra.

Đi ở trên đường, nơi nơi đều là cảnh hòa thuận vui vẻ. Mặc dù có quan binh điều tra, nhưng vẫn không thể ngăn cản hoạt động hằng ngày của dân chúng.

Hôm nay cũng chỉ có Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng ra ngoài, người khác đều không đi theo, bởi vì bọn họ thu được ánh mắt cảnh cáo của Lam Hạo Thần: "Không cần đi theo làm bóng đèn", cho nên liền đau bụng tập thể.

Bạch Vũ Mộng tuy rằng biết bên trong có điều kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì thêm, đi theo hán.

Lúc này, mắt sắc của Bạch Vũ Mộng thấy được cách đó không xa có chuyện phát sinh, nhú mây, tại sao mỗi lần ra ngoài đều gặp những chuyện này. Xoay người rời đi, không muốn chỗ mũi vào.

Ai biết người nọ lại chạy ra khỏi đám đông vây quanh, thẳng đến chỗ Lam Hạo Thần. Vừa muốn đụng tới Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần liền nhẹ nhàng né tránh đụng chạm của nàng ta.

Nữ tử kia mềm mại quỳ trên mặt đất, cầu Lam Hạo Thần cứu nàng: "Công tử, van cầu ngươi cứu ta đi, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ngài."

Bạch Vũ Mộng ngược lại cho Lam Hạo Thần một cái liếc mắt, nhàn nhạt mở miệng: "Ta nói ngươi, nhìn nàng ta bộ dạng cũng không tệ, nên giữ lại, dù

sao cũng là một mỹ nhân."

Lam Hạo Thần cũng phần nộ trùng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, bị trùng như vậy, Bạch Vũ Mộng cũng không mở miệng nữa. Nàng nhìn ra, Lam Hạo Thần thật sự tức giận.

Mắt thấy người kia sắp đuổi kịp đến đây, nữ tử kia cầu xin Lam Hạo Thần không có hi vọng, liền chuyển qua cầu Bạch Vũ Mộng, ai biết Bạch Vũ Mộng càng không có phản ứng, người phía sau đuổi theo.

Đó là một người rất béo, trên người mặc quần áo rất tốt. Đi theo đằng là hộ vệ của hắn. Người này, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: "Heo".

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn quan tâm, vừa định xoay người, liền nghe đằng sau vang lên một câu nói: "Hôm nay gia vận khí thật tốt a, có tới hai cô bé xinh đẹp!"

Những người đằng sau cười phụ họa, lời này vừa nói ra, không khí chung quanh lạnh đến cực điểm. Bạch Vũ Mộng không có bao nhiêu phản ứng, người như thế để ý làm gì.

Nhưng Lam Hạo Thần phản ứng khá lớn, cư nhiên có người dám cợt nhả Mộng Nhi, không thể tha thứ, người này nhất định phải chết thật thảm.

Nhìn thấy phản ứng của Lam Hạo Thần, trong lòng Bạch Vũ Mộng ấm áp, không biết tại sao, còn có một người bảo hộ lại làm nàng cảm thấy ấm áp, ánh mắt không khỏi phức tạp nhìn Lam Hạo Thần.

"Người nói cái gì, lặp lại lần nữa!" Âm thanh giống như từ trong địa ngục truyền đến, làm Nhậm Trung Trúc giật nảy mình.

"Người... Người... Người là ai, dựa vào cái gì ra lệnh cho ta, cẩn thận ta gọi người bắt người lại." Nhậm Trung Trúc sửng sốt một lúc, mới tức giận quát.

Lam Hạo Thần khinh thường nhún mày: "Người là ai, có quyền gì đòi bắt giữ ta?"

"Ta? Người không biết ta là ai, không biết nhìn người. Ta nói cho người, ta là con trai bảo bối của huyện thái gia, Nhậm Trung Trúc "

Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng trực tiếp liền cười lên, ngay cả bộ mặt lạnh như băng của Lam Hạo Thần cũng có dấu vết vỡ vụn.

Xem phản ứng của nàng, Nhậm Trung Trúc cho là bọn họ sợ, cao ngạo ngửa đầu, liền muốn tiến đến thưởng thức Bạch Vũ Mộng.

"Nhậm Trung Trúc, ha ha, Trung Trúc..." Bạch Vũ Mộng nhin không được bật cười, người vây xem nghe xong cũng đều ghen cười, nhưng không dám cười ra.

Nhậm Trung Trúc còn rất cao hứng, mỹ nữ cư nhiên gọi tên hắn thân mật như vậy. Đợi đến lúc hắn hiểu ra, mới biết được là nàng cười nhạo hắn.

"Người... Các người chờ đó, ta sẽ không để các người sống tốt đâu." Nhậm Trung Trúc lớn tiếng hô, ý muốn người phía sau đem bọn họ bắt lấy.

"Đến cùng là ai còn chưa biết, ta muốn xem thử xem là cha con người bắt ta hay là ta bắt các người!" Lam Hạo Thần khinh thường nói.

Nghe nói như thế, mọi người không khỏi ồn ào đoán, người này có thân phận gì, cư nhiên lại có năng lực lớn như vậy, xem ra ngày lành của chúng ta sắp tới rồi.

Bạch Vũ Mộng cũng lôi kéo tay áo Lam Hạo Thần, hiện tại không nên bại lộ thân phận, hắn có phải đã giận đến hồ đồ rồi không, làm thế nào ngay cả điểm này đều không biết.

Lam Hạo Thần quả thật là giận đến hồ đồ, cư nhiên có người dám "Vũ nhục" Bạch Vũ Mộng, quả thực không thể tha thứ!

Nghe Bạch Vũ Mộng nói, lập tức liền thanh tỉnh lại, lý trí trở lại, ý thức được bản thân nói cái gì, ảo não nhún mày.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng không khỏi cười cười, bộ dạng này của hắn, rất ngu ngốc, thật đáng yêu.

Nhậm Trung Trúc có chút chần chờ nhìn Lam Hạo Thần, lại nhìn không được sắc đẹp mê hoặc, sai người lập tức đi lên cướp người. Lam Hạo Thần hai ba quyền liền giải quyết sạch sẽ.

Nhìn thấy bản thân không địch lại, Nhậm Trung Trúc lưu lại một câu: "Ta sẽ cho các người hồi hận!" Liền mang theo người xám xịt tiêu sái rời đi.

Nữ tử kia lập tức chạy tới quỳ gối trước mặt Lam Hạo Thần: "Công tử, đa tạ cứu giúp, ta đã là người của người, công tử muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó."

Bạch Vũ Mộng ý vị thâm trường nhìn Lam Hạo Thần, nói: "Thật tốt a, nhanh như vậy liền có thêm một mỹ nhân làm bạn!" Nhưng lời này nghe thế nào đều có chút ê ẩm.

Lam Hạo Thần ở trong lòng nghĩ đến: "Rõ ràng là cứu Mộng Nhi, nữ nhân này sao lại không biết xấu hổ như vậy, lại làm Mộng Nhi hiểu lầm hắn!" Bất quá nghĩ đến Bạch Vũ Mộng ghen tị, hắn cũng có chút vui vẻ, điều này chứng minh Bạch Vũ Mộng bắt đầu để ý đến hắn.

Lam Hạo Thần cũng không giải thích, lôi kéo Bạch Vũ Mộng bước đi, ai biết nữ tử kia không buông tha, luôn đi theo ở phía sau. Bạch Vũ Mộng nhìn, hơi tức giận nói: "Người xem người ta vất vả như vậy đi theo người, người cũng đừng cự tuyệt người ta." Nói xong liền tránh tay của Lam Hạo Thần, tự đi trước.

Lam Hạo Thần vội vàng đuổi theo, đáng tiếc đã không thấy bóng dáng Bạch Vũ Mộng, vừa vặn lúc này đã đến cửa khách sạn, Lam Hạo Thần cũng không để ý đến nữ tử kia, liền tiến vào.

Nhưng trên đời lại có những người này da mặt dày. Nữ tử kia cũng theo vào, nhìn không thấy Lam Hạo Thần, bắt lực đứng ở đó.

Linh Ngạn nhìn thấy nữ nhân này là chủ tử mang vào, lại một lần kinh ngạc há lớn miệng, lần này ngay cả Linh Trần cũng thật sự kinh ngạc, tình cảm chủ tử đối với Bạch tiểu thư hẳn biết, làm sao có thể mang về một nữ tử khác được?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tức giận

Nhưng mặc kệ thế nào đều do Lam Hạo Thần mang vào, cũng không thể bạc đãi nàng ta. Nghĩ như vậy, lễ phép hỏi: "Cô nương, xin hỏi người có chuyện gì không?"

Nàng kia thấy có người đến hỏi, chậm rãi mở miệng: "Vị công tử vừa mới đi vào kia, đã cứu ta, ta hiện tại đã là người của hắn."

Nghe nói như thế, Linh Trần vừa uống một ngụm nước, trong nháy mắt liền phun ra. Không phải đâu, chủ tử từ khi nào lại có lòng tốt như vậy?

Nhìn bộ dạng cô nương kia cũng không tệ, không phải chủ tử đã coi trọng cô nương nhà người ta rồi chứ. Vậy Bạch tiểu thư làm sao bây giờ?

Linh Ngạn nghe nói như thế cũng có chút giật mình, nhưng hẳn cũng không biết tình cảm Lam Hạo Thần đối với Bạch Vũ Mộng, nên cũng không phản ứng quá lớn, nếu hẳn biết sớm một chút, sẽ không thảm như thế.

"Vậy cô nương, người đi theo ta, ta mang người đến phòng chủ tử, hẳn đã trở lại." Linh Ngạn lễ phép mở miệng.

Kỳ thực trong lòng hẳn cũng rất rối rắm, đến cùng có nên đưa đến phòng chủ tử hay không, hẳn biết, chủ tử rất ưa sạch sẽ. Nhưng người là tự chủ tử mang về, chắc là không có việc gì đi.

Vị cô nương nhanh chóng gật đầu, liền đi theo Linh Ngạn đến phòng Lam Hạo Thần, ngồi một chỗ lẳng lặng chờ.

Lại nói Bạch Vũ Mộng bên này, nổi giận đùng đùng về phòng, "Phanh" một tiếng liền đem cửa phòng đóng lại, ngay cả Hận Nhuế đều lấp bắp kinh hãi, tiểu thư chưa từng phát hỏa lớn như vậy.

Khi Lam Hạo Thần đuổi kịp, cửa phòng đã đóng lại, hẳn chỉ có thể ở ngoài cửa bắt đắc dĩ cười, không có biện pháp, vì người trong lòng, làm đầu trộm đuôi cướp có gì đáng ngại?

Lam Hạo Thần theo từ cửa sổ lén lút vào phòng Bạch Vũ Mộng, Hận Nhuế thấy được, vừa muốn kêu lên, Lam Hạo Thần liền bảo nàng cầm miệng, nàng nghe lời rời khỏi phòng.

Bạch Vũ Mộng như cũ đắm chìm trong tức giận, cũng không phát hiện. Đột nhiên, nàng không còn tức giận nữa, biểu cảm tức giận dần biến mất, trở lại nhàn nhạt, giống như không có gì xảy ra cả.

Lần này đến phiên Lam Hạo Thần hốt hoảng, hẳn tình nguyện để Mộng Nhi giận hắn, mắng hắn, đánh hắn, cũng không muốn nhìn thấy biểu cảm này, thật sự làm cho hắn sợ hãi, sợ Bạch Vũ Mộng một chút đều không quan tâm đến hắn.

Bạch Vũ Mộng tựa hồ tỉnh táo lại liền phát hiện Lam Hạo Thần, quay đầu nhàn nhạt nhìn hắn một cái: "Xin hỏi Chiến Vương có gì chỉ giáo? Nếu không có việc gì, ta muốn nghỉ ngơi, mời người ra ngoài."

Nói xong liền đứng lên. Lam Hạo Thần vội vàng bắt lấy tay nàng, Bạch Vũ Mộng quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn cầm lấy tay nàng. Lam Hạo Thần chỉ nói ra một chút, hẳn biết, Bạch Vũ Mộng lúc này là rất tức giận.

"Mộng Nhi, nàng nghe ta giải thích, ta là vô ý cứu người, nàng..." Lam Hạo Thần vội vàng giải thích.

"Người không cần giải thích với ta, việc đó cùng ta có liên quan gì sao? Người cứu ai, đâu có liên quan tới ta, người muốn cứu ai, thì cứ việc đi cứu." Bạch Vũ Mộng giọng điệu nhàn nhạt không hề có cảm tình.

"Mộng Nhi..." Lam Hạo Thần lại một lần nữa bắt lấy tay Bạch Vũ Mộng.

"Buông tay! Chúng ta không có quan hệ gì, thỉnh Chiến Vương tự trọng!" Ngữ khí Bạch Vũ Mộng phút chốc trở nên lạnh lùng.

Nhìn Bạch Vũ Mộng đi vào, nhưng Lam Hạo Thần lại không có biện pháp gì, muốn phát tiết một chút, lại sợ ầm ĩ đến Bạch Vũ Mộng, liền nhẹ nhàng mà đi ra ngoài.

Bên trong Bạch Vũ Mộng tự giấu cười, lời nói của nam nhân vĩnh viễn không thể tin, một giây trước hắn còn nói vĩnh viễn yêu ngươi, giây tiếp theo lại quay đi nói với một người khác y như vậy.

Vậy bản thân cần gì phải tức giận, nam nhân như vậy không có gì tốt, không có nhân nại như vậy, nàng không cần. Nàng chưa bao giờ cần nam nhân bảo hộ.

Nếu Lam Hạo Thần nhìn thấy biểu cảm hiện tại của Bạch Vũ Mộng, nhất định sẽ không đi ra ngoài. Vừa đi ra, Lam Hạo Thần liền hối hận đến ruột đau.

Lam Hạo Thần từ trong phòng Bạch Vũ Mộng đi ra, về đến phòng của mình. Đi vào phòng, nhìn thấy một nữ tử ngồi ở bàn, hoài nghi bản thân đi nhầm phòng.

Nhìn kỹ, rõ ràng không có đi sai. "Linh Trần, Linh Ngạn, các ngươi tới giải thích cho ta đây là có chuyện gì?"

Linh Trần cùng Linh Ngạn nghe tiếng kêu đi lên, nhìn thấy nữ tử này, Linh Ngạn mở miệng nói: "Chủ tử, cô gái này không phải là ngươi mang về sao, ta cho rằng... Cho nên mới đem nàng vào đây."

Nghe hắn nói như thế Lam Hạo Thần nổi trận lôi đình: "Nàng ta là ta mang về sao? Các ngươi có dùng đầu óc để suy nghĩ không?"

Linh Trần cùng Linh Ngạn nhất thời sợ tới mức không dám nói thêm nữa, sao chủ tử lại phát hỏa lớn như vậy, chẳng lẽ bọn họ làm sai rồi, không thể nào?!

Lam Hạo Thần còn muốn nói cái gì, vừa quay đầu lại, liền thấy Bạch Vũ Mộng đứng ở cửa phòng, chỉ nhìn nháy mắt nhìn hắn một cái, liền đi xuống lầu.

"Mộng Nhi..." Lam Hạo Thần vội vàng kêu, nhưng không được đáp lại.

Lúc này Bạch Vũ Mộng nghĩ, thực mau a, người đầu đã đưa vào phòng!

Linh Trần cùng Linh Ngạn nhìn thấy tình huống này, chỉ biết bản thân gặp rắc rối rồi, rõ ràng chủ mẫu tương lai đang tức giận, mà chủ tử lại không thể làm gì, sẽ không đem cơn tức giận chuyển tới trên người bọn họ đi!

Linh Trần mắt đầy thương hại nhìn Linh Ngạn một cái, huynh đệ, xin lỗi, ai bảo ngươi dẫn nữ tử này vào phòng chủ tử, tự mình chuốc lấy khổ đi!

Linh Ngạn vẻ mặt cười khổ ha ha, lần này thật sự xong rồi!

"Nói! Là ai tự chủ trương đưa nàng vào?" Lam Hạo Thần giọng điệu lạnh lùng, người nghe được cũng run mình.

"Là... Là ta." Linh Ngạn thành thật nói.

Lam Hạo Thần nhìn chăm chăm Linh Ngạn thật lâu, lâu đến nỗi cả người Linh Ngạn đều không được tự nhiên. "Tốt lắm, sau khi trở về, bản thân ngươi tự đi hình đường lĩnh phạt, mặt khác, đi rừng rậm ma quỷ rèn luyện ba tháng rồi trở về."

Nghe nửa câu nói phía trước, linh ngạn nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng trừng phạt ở hình đường thật tàn khốc, nhưng vẫn có thể chịu được, nhưng sau khi nghe được nửa câu sau, cả người đều trực tiếp ủ rũ, không phải chứ, rừng rậm ma quỷ, hẳn lúc trước từ nơi này đi ra, không bao giờ nữa muốn quay lại địa phương đáng sợ kia nữa. Lần này phải đi không nói, còn phải đi ba tháng, ông trời ơi, hẳn rất cực tạo nghiệt gì a?!

Lam Hạo Thần không mở miệng nói chuyện nữa, chạy nhanh xuống lầu tìm Bạch Vũ Mộng, lúc xuống lầu còn không quên hung hăng trừng mắt Linh Ngạn một cái.

Linh Trần thật thông minh đi vào nói với nữ tử kia: "Cô nương, ngươi ở lại phòng này đi!"

Sau đó lại giúp Lam Hạo Thần đặt một căn phòng khác, phòng này đã bị "Ô nhiễm", Lam Hạo Thần tuyệt đối sẽ không ở lại.

Bạch Vũ Mộng đi ra khỏi khách sạn, tùy ý đi dạo, không có mục đích. Ánh mắt mơ hồ, tựa hồ suy nghĩ cũng không đặt ở phở xá.

Hận Nhuế đau lòng nhìn Bạch Vũ Mộng, tiểu thư rốt cuộc làm sao. Nàng vừa rồi cũng thấy được hoàn cảnh trong khách sạn, tiểu thư tựa hồ từ lúc đó liền bắt đầu không vui, không phải là vì Chiến Vương đi!

Chủ tớ hai người đều tự suy nghĩ, đều không nhìn thấy người phía trước, thẳng đến khi sắp đụng phải, Bạch Vũ Mộng mới phản ứng lại, mang theo Hận Nhuế nhẹ nhàng tránh qua một bên.

Người kia thấy nàng, dừng bước chân: "Tốt, ngươi còn dám ra đường, lần này ta xem ngươi làm sao chạy trốn?"

Người tới là người của Nhậm Trung Trúc, tựa hồ là tìm người giúp đỡ, hùng hổ đi tới.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, người này thật đúng là kiên trì không ngừng a, vừa vận hiện tại người đầy bức tức không chỗ phát tiết, các người đến đây chịu chết đi.

Cũng không nói gì, trực tiếp liền động khởi thủ. Nàng không cần dùng vũ khí, hoàn toàn là dùng tay không mà đánh, nàng dùng võ thuật kiếp trước học, cũng không có hề thất thế.

Hận Nhuê nhìn tiểu thư đánh liều mạng như vậy, hoàn toàn chỉ dùng sức mạnh, như vậy đối với bản thân tổn thương rất lớn, không khỏi vì tiểu thư mà cảm thấy phần nộ.

Đến cùng là vì sao tiểu thư lại muốn tra tấn thân thể của chính mình như vậy. Tuy rằng võ lâm đại hội còn rất lâu mới bắt đầu, nhưng điều này cũng bất lợi a!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ghen

Bạch Vũ Mộng không nghĩ nhiều lắm, hiện tại nàng thậm nghĩ đem tức giận trong lòng phát tiết ra, cũng không lo lắng đến chuyện khác.

Khi huyện thái gia đuổi tới, nhìn thấy thủ hạ của mình bị đánh thảm như vậy, nhất thời một cỗ tức giận xông lên đầu: "Lớn mật, ai dám ở đây làm càn, còn có vương pháp hay không?"

"Hoàng thượng cho phép ta có thể không giữ quy củ, người nói vương pháp với ta có tác dụng sao?" Bạch Vũ Mộng tiếp tục phát tiết, lời nói trong miệng phát ra lạnh như băng.

Lúc Lam Hạo Thần đến, nghe thấy một câu như vậy, nhất thời trong lòng buồn bực, Mộng Nhi bình thường bình tĩnh, sao có thể nói ra những lời không suy nghĩ như vậy.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng tay không đánh nhau, nhất thời lòng đầy đau lòng và phần nộ. Nàng sao có thể tự hành hạ bản thân như vậy?

Lam Hạo Thần vội vàng đi qua ngăn cản Bạch Vũ Mộng, cảm giác được tay bị nắm giữ, Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu nhìn, phần nộ của nàng vừa rồi đã phát tiết ra lại một lần nữa dâng lên.

Dùng sức hất tay Lam Hạo Thần ra, Bạch Vũ Mộng tiếp tục phát tiết.

"Mộng Nhi, nàng có biết nàng đang làm cái gì hay không, bình thường nàng rất bình tĩnh cơ mà?" Lam Hạo Thần lạnh giọng chất vấn.

"Không cần người quản, người đi mà quản cho tốt nàng ta là được rồi." Lam Hạo Thần bị những lời này làm sững sờ, Mộng Nhi đang nói cái gì?

Đột nhiên phản ứng lại, thì ra là vì nữ tử kia, xem ra Mộng Nhi ăn dấm chua không ít a!

Lúc này Huyện thái gia lên tiếng: "Người, đừng gạt người, ta nói cho người biết, hôm nay cho dù hoàng đế lão tử đến đây ta cũng muốn bắt các người về."

Người chung quanh nghe thấy lời nói càn kia, mặt lộ vẻ thương hại nhìn Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, hai người trẻ tuổi này thảm rồi, đáng tiếc hai người xinh đẹp như vậy!

"Nga? Phải không, sao ta lại không biết? Vậy ta hỏi người, người gặp qua Hoàng thượng rồi sao?" Lam Hạo Thần lạnh lùng nói.

Bạch Vũ Mộng cũng đành chỉ đánh nhau, vừa rồi lời nói của Lam Hạo Thần nhắc nhở nàng, hôm nay nàng thật sự rất lỗ mãng.

"Hoàng thượng, ta đương nhiên gặp qua!" Huyện thái gia tràn đầy tự tin nói xong.

Khóe miệng Lam Hạo Thần gọi lên một nụ cười trào phúng, không biết nhìn người, ba hoa cũng phải nhìn xem đối phương là ai.

"Người đâu, đem hai tên dân đen này bắt lại." Không đợi Lam Hạo Thần mở miệng, huyện thái gia liền ra lệnh, muốn bắt Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng.

Nhậm Trung Trúc tiêu sái đi lên: "Tiểu nương tử, người vẫn ngoan ngoãn theo ta đi, ta sẽ đối đãi với người thật tốt."

Bạch Vũ Mộng nhìn Nhậm Trung Trúc một cái, không nói hai lời, nhấc chân liền hướng về hạ thân của Nhậm Trung Trúc đá vào. Nhậm trung trúc bị đá kêu to.

Huyện thái gia nhìn thấy, càng thêm phần nộ, đây là con trai bảo bối của hắn, làm sao có thể bị người ta đối đãi như vậy, hai người kia, hắn sẽ không bỏ qua.

Nhậm trung trúc rất nhanh đau đến nỗi ngã xuống đất, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng mở miệng: "Không mau dẫn hắn đi chữa thương, nếu không, sợ sẽ bị phế đó."

Nghe lời này, mọi người vây xem vui sướng khi người gặp họa, bọn họ đều bị khi dễ, hiện tại xem ra rốt cục cũng có ai đó có thể trị được bọn họ, thật cao hứng.

Huyện thái gia xem con trai đau chết đi sống lại, lại nhìn hạ nhân, cũng đều bị đá thương, vẫn nên rời đi trước, để lại một câu "Ta sẽ trở lại" rồi bước đi.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nhìn bọn họ chật vật rời đi, không nói gì, liền đi ra khỏi đám đông, về khách sạn.

Lúc này Lam Hạo Thần mới phát hiện tay Bạch Vũ Mộng luôn để trong ống tay áo đã sớm bị thương, nàng đang lấy cứng đối cứng, tất nhiên sẽ bị thương.

Về tới khách sạn, Bạch Vũ Mộng khóa kín cửa sổ, hắn căn bản vào không được. Lam Hạo Thần không có biện pháp, chỉ có thể đến mượn chuông quây chìa khóa, mở cửa đi vào.

Chuông quây tưởng vợ chồng son cãi nhau, cũng không nói hai lời thậm giao chìa khóa cho Lam Hạo Thần. Cho hắn vào xin lỗi.

Lam Hạo Thần mở cửa ra, ý bảo Hận Nhuế có thể ra ngoài, Hận Nhuế nhìn Bạch Vũ Mộng nằm ở trên giường nghỉ ngơi, đi ra ngoài, nàng tin tưởng Chiến Vương sẽ không thương hại tiểu thư, ngược lại còn có thể giúp nàng.

Lam Hạo Thần đi đến bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Bạch Vũ Mộng, nhìn thấy bàn tay dính tơ máu, Lam Hạo Thần không khỏi đau lòng.

Bạch Vũ Mộng hình như đã nhận ra có người đang ở bên cạnh nàng, mở hai mắt sắc bén. Nhìn thấy Lam Hạo Thần, lập tức ra tay tấn công.

Lam Hạo Thần không trốn tránh, cú đấm này vừa vặn đánh trúng Lam Hạo Thần. Một đấm của Bạch Vũ Mộng căn bản không thu lực, Lam Hạo Thần đau buồn hừ một tiếng.

Bạch Vũ Mộng ngây ngẩn cả người, ngây ngốc hỏi: "Người vì sao không né?"

"Ta không sao, Mộng Nhi, nàng có tức giận cứ phát tiết lên người ta đi, không cần hành hạ bản thân?" Lam Hạo Thần đau lòng nói.

Bạch Vũ Mộng mắt đầy phức tạp nhìn Lam Hạo Thần một cái, nàng không biết nên nói những gì, nam nhân này, luôn làm cho nàng hành động không đúng mực.

Lam Hạo Thần lấy ra hòm thuốc, nâng tay Bạch Vũ Mộng lên muốn bôi thuốc cho nàng. Bạch Vũ Mộng rút tay một chút, tựa hồ không muốn Lam Hạo Thần đụng chạm.

Lam Hạo Thần cường thế bắt lấy tay Bạch Vũ Mộng, không chịu buông ra: "Mộng Nhi, nàng tin tưởng ta, được không?" Gần như là khăn cầu hèn mọn, làm tâm Bạch Vũ Mộng mềm nhũn xuống.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng bôi thuốc cho Bạch Vũ Mộng, ngẫu nhiên thổi vết thương cho nàng. Về mặt cẩn thận cùng đau lòng, Bạch Vũ Mộng thấy hắn như vậy, thật sự không biết nên nói cái gì.

Rốt cục bôi thuốc xong, Lam Hạo Thần tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, hắn luôn sợ làm đau nàng, hiện tại rốt cục cũng xong.

Bạch Vũ Mộng nhìn chằm chằm vào Lam Hạo Thần, tựa hồ muốn nhìn xem hắn có phải thật tâm hay không.

"Thế nào, Mộng Nhi bị ta mê hoặc sao, nhìn ta như vậy, ta sẽ thẹn thùng!" Lam Hạo Thần không biết xấu hổ, đánh gãy suy nghĩ của Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt, vừa định khen hắn vài câu, trong nháy mắt liền trở nên không biết xấu hổ như vậy, thật là, nam nhân này, luôn có biện pháp làm cho nàng bất đắc dĩ.

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng không có không vui, liền mở miệng nói: "Mộng Nhi, nữ tử kia ta sẽ xử lý, nàng không cần phải tức giận!"

"Ta có tức giận sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng mở miệng, lại nhắc tới nữ nhân kia.

"Ta có thể cho là nàng đang ghen không?" Lam Hạo Thần suy diễn ngược trong thanh âm còn chứa đựng sự cao hứng.

"Đi tìm chết đi!" Bạch Vũ Mộng cầm lấy gối ném về hướng Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần nhanh nhẹn tránh được, nhưng tựa hồ đụng đến chỗ bị thương, thống khổ kêu lên một tiếng.

Bạch Vũ Mộng vội vàng chạy tới kiểm tra thương thế cho Lam Hạo Thần, không nghĩ tới Lam Hạo Thần lại cúi đầu nở nụ cười. Bởi vậy, Bạch Vũ Mộng lập tức biết là Lam Hạo Thần lừa nàng.

Dùng sức đánh Lam Hạo Thần một chút, lúc này Lam Hạo Thần đau khổ kêu lên, Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn hắn, không thèm quan tâm.

Một mưu kế bị lừa một lần là do đơn thuần, bị lừa lần thứ hai chính là ngu xuẩn.

Nhưng tựa hồ lần này là thật, Lam Hạo Thần thật lâu không đứng lên. Bạch Vũ Mộng cảm thấy kỳ quái đi qua nhìn, nhìn thấy Lam Hạo Thần thống khổ cau mày.

Sao lại thế này, lần này là thật?

Vừa chạm vào Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng liền rút mạnh tay lại, nóng quá! Chẳng lẽ cổ độc trong người hắn lại phát tác?

Vội vàng gọi Linh Trần cùng Linh Ngạn tới, hỏi bọn hắn đây là có chuyện gì, Linh Trần thấy Bạch Vũ Mộng là lo lắng thật, hơn nữa chủ tử lại để ý nàng như vậy, cũng liền nói chi tiết.

"Chủ tử từ sau lần trước, cổ độc càng ngày càng nghiêm trọng, hiện tại mỗi lần phát tác, đều thống khổ hơn rất nhiều so với lần trước, tuy rằng luôn có thân y Mạc Hân Trần phối dược cho hắn, nhưng hiện tại hiệu quả càng ngày càng kém."

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, tại sao có thể như vậy, không phải là!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cổ độc phát tác

Lần trước nàng cho hắn ăn Tuyệt liên hoàn, hắn có thể tạm thời ngăn chặn độc tính, sao lại càng thêm nghiêm trọng chứ?

"Các người trước tiên đỡ hắn lên giường đi, sau đó nói cho ta biết cụ thể là có chuyện gì xảy ra." Bạch Vũ Mộng bình tĩnh ra lệnh.

Đem Lam Hạo Thần đặt lên giường, Linh Trần đem tình huống của Lam Hạo Thần nói kỹ càng, sau đó mong chờ nhìn Bạch Vũ Mộng.

Trong khi Linh Trần nói, Bạch Vũ Mộng luôn cau mày. Thẳng đến khi hắn nói xong, Bạch Vũ Mộng vẫn như trước không buông lỏng mày.

Trên giường Lam Hạo Thần đã bắt đầu có phản ứng, hắn không ngừng động đậy, xoay đến xoay lui. Linh Trần cùng linh ngạn đành phải đi lên ngăn chặn.

Bạch Vũ Mộng lấy trong ngực ra một lọ Tuyệt liên hoàn, đổ ra mấy viên cho Lam Hạo Thần uống. Tuyệt liên hoàn này từ rất nhiều loại dược liệu tốt luyện chế mà thành. Không chỉ thanh nóng giải độc, hơn nữa đối với thân thể có trợ giúp rất lớn.

Người khác Bạch Vũ Mộng sẽ không cho, còn cho nhiều như vậy. Đây chính là linh dược hiếm có, có thể giải các loại độc, trị các loại bệnh.

Lam Hạo Thần quả nhiên không khó chịu như trước, nhưng cũng không phải quá dễ chịu, Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nàng cũng không có biện pháp.

Kiếp trước nàng mặc dù có đọc lướt qua cổ độc, nhưng cũng không nghiên cứu sâu, cái này thật sự là phiền toái!

Xem Lam Hạo Thần thống khổ như vậy, Bạch Vũ Mộng vẫn quyết định đi nghiên cứu một chút, nói không chừng có thể tìm được phương pháp giải độc.

Bạch Vũ Mộng để cho bọn họ đi ra ngoài trước, giống nhau lần trước ôm Lam Hạo Thần, thẳng đến khi thân thể hắn không run nữa, qua khỏi lần phát độc này.

Lam Hạo Thần tỉnh lại sau, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng ở bên cạnh, thoáng có chút kinh ngạc, lần trước là xuất phát từ nhân tính, còn lần này thì sao?

"Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thanh âm Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt truyền đến.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, tựa hồ hạ quyết tâm, vươn tay ôm Bạch Vũ Mộng, dùng một chút mới mở miệng nói: "Ta bị hạ độc từ trong bụng mẹ, cũng không biết khi nào thì bị, lúc trước ta tra xét rất lâu, cuối cùng vẫn không giải quyết được gì."

Bạch Vũ Mộng không được tự nhiên giật giật, nhưng không tránh thoát: "Vậy người chưa hề nghĩ sẽ tìm giải dược sao?"

"Ta cũng từng nghĩ tới, Trần luôn nỗ lực tìm phương pháp giải cổ, nhưng hình như một chút hi vọng đều không có."

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần thật lâu, mới mở miệng nói: "Người đã sống hơn hai năm, cổ độc này tất nhiên sẽ trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không có được vật khổng chế, sợ sớm đã..."

Lam Hạo Thần kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, không hiểu nàng làm sao mà biết thời gian cổ độc phát tác, bản thân chưa từng nói qua với nàng!

"Cổ độc này ta có nghe sư phụ nhắc qua, chỉ là ta cũng không quá hiểu biết, ta sẽ tận lực đi!"

"Mộng Nhi, nàng vì sao muốn tận lực giúp ta, có phải thích ta hay không?" Lam Hạo Thần lập tức thay đổi sắc mặt.

Bạch Vũ Mộng dùng sức tránh khỏi ôm ấp của Lam Hạo Thần, nổi giận đùng đùng không nói thêm một câu bước đi. Người này thật đúng là... thấy ánh mặt trời liền thay đổi!

Lam Hạo Thần cười nhìn Bạch Vũ Mộng đi ra, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng dáng của nàng, mới thống khổ ôm ngực, há mồm ói ra một ngụm máu.

Lam Hạo Thần nhìn cũng không nhìn, liền xoay người nằm trên giường, hẳn phải nghỉ ngơi tốt, thật nhanh khôi phục. Như vậy mới có thể bảo hộ Mộng Nhi, tuy rằng nàng không cần hẳn bảo hộ.

Nhưng hẳn không phát hiện là, lúc này ở sau cửa có một người đi ra, là Bạch Vũ Mộng, nàng nhìn máu trên mặt đất, thật lâu không động đậy.

Kỳ thực vừa rồi Lam Hạo Thần nói ra lời kia, nàng liền chú ý tới biểu hiện khác thường của hắn. Bình thường, hắn sẽ hi vọng nàng ở lại, hơn nữa hẳn biết rõ nói như vậy nàng sẽ tức giận đi ra ngoài.

Nhưng hắn vẫn làm như vậy, điều này cho thấy, hắn cố tình làm cho nàng ra ngoài. Mà nguyên nhân chắc chắn là hắn có chuyện gì không muốn cho nàng biết.

Bạch Vũ Mộng nhìn chằm chằm nam tử nằm ở trên giường gất gao cau mày, tâm tình rất phức tạp. Nàng không biết, bản thân đến cùng có nên nhận phần tình cảm này hay không, phần tình này quá nặng, nàng sợ bản thân có một ngày sẽ hối hận.

Ngày hôm sau, Lam Hạo Thần một thân nhẹ nhàng khoan khoái xuất hiện trước mặt Bạch Vũ Mộng, giống như không có chuyện gì xảy ra, Bạch Vũ Mộng về mặt phức tạp như trước, Lam Hạo Thần lại làm ra bộ dạng này.

Bọn họ muốn khởi hành, đã chậm trễ lâu rồi.

"Người đâu, đem hai tiện dân kia đến!" Bên ngoài truyền đến một tiếng hét lớn, Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng đồng thời quay đầu lại nhìn, tầm mắt chạm đến, xấu hổ tránh đi.

Chỉ thấy huyện thái gia dẫn một nhóm người chuẩn bị đến tìm Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần tính sổ.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, đối với vài người ngại sống lâu này một chút hảo cảm đều không có, làm thế nào lại giống như kẹo mè xừng như vậy.

Thấy Bạch Vũ Mộng tựa hồ hơi không kiên nhẫn, Lam Hạo Thần cũng nhanh chút đem sự tình giải quyết, cũng tức giận nói: "Đừng cản người nữa, chỉ có chó mới cản người thôi."

"Người..." Huyện thái gia còn chưa nói hết, Lam Hạo Thần liền một cước đá tới, một câu cũng không nói, liền lôi kéo Bạch Vũ Mộng chuẩn bị đi.

Thấy huyện thái gia còn muốn nói cái gì nữa, Lam Hạo Thần không kiên nhẫn nói: "Đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cẩn thận con của ngươi vĩnh viễn không thể giao hoan!"

Nói xong liền lôi kéo Bạch Vũ Mộng rời đi, lưu lại mọi người thở dài, hai người kia thật sự là người tốt a, từng trị Huyện lệnh ác bá cùng con của hắn.

Chỉ là, bọn họ đến cùng là có thân phận gì, võ công tốt, còn ngông cuồng như vậy. Bất quá, đây cũng không phải chuyện của đám tiểu dân như bọn họ.

Từ nơi đó đi ra, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần một câu đều không nói. Cứ như vậy yên tĩnh tiêu sái.

Đột nhiên từ ven đường lao tới một người: "Công tử, tiểu thư, xin các người thương xót, không cần đuổi ta đi, ta thật sự có thể làm mọi thứ!"

Thì ra người nọ chính là nữ tử ngày đó bọn họ cứu, xem nàng bầm riết không tha, khăn cầu, Bạch Vũ Mộng lờm Lam Hạo Thần một cái, đột nhiên liền cười mím nâng nàng lên.

"Người tên là gì?"

Nữ tử kia nhìn Lam Hạo Thần, mới mở miệng trả lời: "Ta tên là Hoài Mai."

"Cái tên rất hay, ta thấy người nên mang theo nàng đi! Cô nương này kiên trì như vậy, ta cũng không để ý nhiều thêm một người!" Bạch Vũ Mộng sau khi nói xong liền bước đi.

Lam Hạo Thần không có cách nào khác, cũng không có để ý Hoài Mai, liền đi theo Bạch Vũ Mộng.

Hoài mai không để ý, đi theo sau lưng Hận Nhuế, theo Bạch Vũ Mộng.

Hận Nhuế quay đầu nhìn thoáng qua nữ tử này, người nếu an phận, ta sẽ không quản đến người, nhưng một khi làm ra cái gì, chớ có trách ta nhẫn tâm.

Nghĩ như vậy, trong mắt lộ ra tia hung ác. Hoài Mai giống như bị ánh mắt của Hận Nhuế dọa đến, bắt đầu run run, nhưng cũng không nói gì.

Bạch Vũ Mộng tất nhiên biết chuyện này, không khỏi âm thầm tán thưởng Hận Nhuế "Thật sự rất tốt!"

Đoàn người cứ như vậy ai cũng không nói gì đi tới một chỗ khác, đến lúc này, Lam Hạo Thần mới dè dặt cẩn trọng tiến lên hỏi Bạch Vũ Mộng.

"Mộng Nhi, nàng..."

Còn chưa nói hết, Bạch Vũ Mộng bước vào một quán trọ, cũng không để ý đến mọi người, một mình đi đến một cái bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cãi nhau

Lam Hạo Thần vội vàng đi theo, lấy lòng Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng không để ý đến Lam Hạo Thần, đi thẳng vào phòng Linh Trần đã đặt.

Lam Hạo Thần một mặt khó nói, rốt cục là thế nào?

Đi theo Bạch Vũ Mộng vào phòng, chỉ thấy Bạch Vũ Mộng xoay người lại muốn đóng cửa, thấy Lam Hạo Thần, không nói một lời tiêu sái ngồi vào bàn.

Lam Hạo Thần đưa tay đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Bạch Vũ Mộng: "Nàng rốt cục muốn thế nào, có chuyện gì không thể nói ra được sao?"

"Người là gì của ta, vì sao ta phải nói với người, chuyện của ta không cần người lo!" Bạch Vũ Mộng không chút lưu tình mở miệng.

Lam Hạo Thần trong mắt hiện lên một chút bi thương, Bạch Vũ Mộng suýt nữa liền mềm lòng, nhưng lý trí của nàng vẫn còn.

"Nàng rốt cục muốn thế nào, nàng nói gì ta đều đã làm theo, nữ nhân kia cũng là nàng muốn dẫn theo, vậy cuối cùng nàng còn giận đối cái gì?"

Chung quy vẫn là Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng nhất, liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng đang tức giận, hơn nữa cơn tức không nhỏ. Lam Hạo Thần cũng tức giận đến hồ đồ, mới không đoán mò miệng nói lời này, sau khi nói xong hắn lập tức hối hận, nhưng tự tôn của hắn không cho phép hắn hối hận.

Ha ha, rốt cục cũng lộ ra bộ mặt thật, quả nhiên, nam nhân đều không thể tin. Lúc hắn đối tốt với người, có thể hái trăng sao cho người, đến lúc chán ghét người, đối với hắn mà nói người chỉ là rác rưởi.

"Ta tức giận lúc nào, nữ tử kia là ta mang về, cho nên, hiện tại người nên đối tốt với nàng, còn tới nơi này làm gì?"

Cơn tức của Lam Hạo Thần trong nháy mắt dâng lên: "Nàng quả thực không thể nói lý! Nàng cứ muốn hung hăng giẫm đạp lên tấm lòng của ta như vậy sao? Được! Đây là do nàng nói!"

Lam Hạo Thần hét lên với Bạch Vũ Mộng nổi giận đùng đùng ra ngoài. Trong phòng Bạch Vũ Mộng thống khổ nhu nhu thái dương, hôm nay bản thân nàng bị làm sao vậy?

Linh Trần, Linh Ngạn và Hận Nhuế đã sớm nghe thấy tiếng cãi nhau bên trong, nhưng cũng không ai chạy đi quấy rầy bọn họ, lúc nhìn thấy Lam Hạo Thần tức giận đi ra, trực giác cho biết đã xảy ra chuyện gì.

"Đi! Lập tức khởi hành!" Lam Hạo Thần lạnh lùng hạ lệnh, vung ống tay áo rời đi.

Linh Trần cùng Linh Ngạn lập tức đuổi kịp, còn quay đầu lo lắng nhìn cửa phòng một cái, chủ tử cùng chủ mẫu tương lai đã xảy ra chuyện gì?

Đi tới cửa khi nhìn thấy Hoài Mai, Lam Hạo Thần căm giận nhìn nàng một cái: "Đem nàng theo!" Sau đó cũng không quay đầu lại.

Linh Trần cùng Linh Ngạn kinh ngạc nhìn nhau, chủ tử không nên làm như vậy nha, nhưng cũng không thể cãi lại mệnh lệnh chủ tử, chỉ có thể đem nàng theo.

Nàng đã muốn ta đi cùng nàng ta, vậy nàng cũng đừng hối hận, đây là do nàng chọn!

Nghe thấy Lam Hạo Thần nói bốn chữ kia, Bạch Vũ Mộng cảm giác được trong lòng từng đợt đau đớn, cũng tốt là đã rời đi sớm, bằng không tổn thương lần này tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn kiếp trước!

Hận Nhuế đi vào phòng, Lãnh cùng Âm cũng chỉ có thể sốt ruột chờ bên ngoài.

"Tiểu thư nguoi và Chiến Vương đã xảy ra chuyện gì?" Hận Nhuế cẩn thận hỏi, nàng nhìn ra tâm tình Bạch Vũ Mộng không tốt.

"Không có việc gì, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây!" Nói xong câu này, Bạch Vũ Mộng liền đi nghỉ ngơi, vừa rồi, chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hận Nhuế há miệng thờ đốc, còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn bộ dáng Bạch Vũ Mộng mệt mỏi, vẫn ngậm miệng, lặng lẽ lui ra ngoài, hôm nay cả hai người bọn họ đều rất kỳ lạ!

Ngày hôm sau tỉnh lại, biểu hiện của Bạch Vũ Mộng giống như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục lên đường. Chỉ là, đến cuối cùng là cảm giác gì, chỉ có chính nàng mới biết.

—— phân cách tuyến ——

Một tháng sau, Bạch Vũ Mộng đến Mặc Liễu sơn trang, lúc này vẫn còn sớm, một ít môn phái vẫn chưa đến, hẳn là qua vài ngày nữa mới đến, dù sao thật vất vả mới đến đây một lần, không bằng chơi đùa một chút, quên đi những chuyện không thoải mái.

Bạch Vũ Mộng không trực tiếp đi đến Mặc Liễu sơn trang, mà tìm một quán trọ nghỉ chân, nàng biết, lúc này, Lam Hạo Thần khẳng định đã đến Mặc Liễu sơn trang.

Bạch Vũ Mộng yếu đuối lựa chọn trốn tránh, có lẽ, ở trước tình yêu, cho tới bây giờ nàng đều không có dũng khí để đối mặt!

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng dẫn Hận Nhuế đi dạo trên đường. Nhưng lại nhìn thấy người mà nàng hiện tại không muốn gặp nhất.

Thấy Lam Hạo Thần đi tới, Bạch Vũ Mộng làm bộ như không phát hiện, tiếp tục đi.

Hắn hình như gầy hơn so với trước kia, nhưng vẫn tuấn lãng không thay đổi. Bên cạnh hắn còn có một người, cũng tuấn lãng vạn phần, chỉ là so với hắn, kém hơn một chút.

Người kia một thân xiêm y màu xanh, tóc cao dùng phát quan cố định lại, bên hông đeo một khối ngọc bội màu xanh lá, trên mặt tươi cười ôn hòa, như gió xuân.

Mà ở phía sau bọn họ, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy Hoài Mai, bước chân hơi ngừng lại, trong lòng liệu mạng tự nói với mình, bản thân sẽ không để ý.

Người kia thấy Bạch Vũ Mộng, mang mặt nạ giống Lam Hạo Thần, tất nhiên cũng nhận ra Bạch Vũ Mộng tới tham gia đại hội võ lâm.

"Tiểu thư, xin dừng bước!"

Bạch Vũ Mộng nghe thấy buộc phải bắt đầu dừng lại.

Nơi này ngoại trừ Lam Hạo Thần biết thân phận của Bạch Vũ Mộng, ngay cả Hoài Mai cũng không biết, bởi vì lúc trước cứu Hoài Mai, Bạch Vũ Mộng không có mang mặt nạ.

Đôi mắt thâm thúy của Lam Hạo Thần thẳng tắp nhìn chăm chăm Bạch Vũ Mộng, xem ra mấy ngày nay, nàng sống rất tốt, thì ra nàng chưa bao giờ để ý đến hắn. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi đau.

"Tiểu thư tới tham gia đại hội võ lâm sao? Ta là trang chủ Mặc Liễu sơn trang Thượng Quan Diệu Nhiên."

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nhíu mày, hình như không có gì kinh ngạc: "Đúng vậy, Thượng trang chủ, nếu không có chuyện gì, ta đi trước."

Lời này nghe ra là không muốn nói thêm gì nữa, Thượng Quan Diệu Nhiên có chút hơi giật mình, nữ tử này, thật đặc biệt.

"Cô nương, nếu không để ý, có thể đến Mặc Liễu sơn trang nghỉ ngơi, dù sao Mặc Liễu sơn trang cũng có thể bảo vệ cô nương an toàn" Thượng Quan Diệu Nhiên không buông tay khuyên.

Bạch Vũ Mộng hơi không kiên nhẫn: "Không cần, ta đã tới tham gia đại hội võ lâm, tất nhiên có thể tự bảo vệ tốt bản thân, ta cũng không muốn đến Mặc Liễu sơn trang sớm như vậy, ta còn có việc, cáo từ."

Bạch Vũ Mộng cũng không để Thượng Quan Diệu Nhiên nói thêm nữa, trực tiếp mang theo Hận Nhuế rời đi, Hận Nhuế nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, lại lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng, không nói được lời nào đi theo.

Lam Hạo Thần cũng cùng Thượng Quan Diệu Nhiên nói một câu sau đó bước đi, Thượng Quan Diệu Nhiên không hiểu đứng tại chỗ, hai người này đều rất kỳ quái!

Bạch Vũ Mộng trở lại quán trọ, liền vào phòng, cơm trưa cũng không ăn, đến khi nàng đi ra, giống như đã thay đổi.

Toàn thân lãnh khí, ánh mắt lạnh như băng, trên mặt không có biểu cảm. Bạch Vũ Mộng như vậy so với trước kia còn lạnh hơn, vô tình hơn.

Nàng cũng lập lên một bức tường bảo vệ trong lòng, bất luận kẻ nào cũng không thể dễ dàng đi vào. Bao gồm cả Lam Hạo Thần, cũng bị ngăn cách ở ngoài.

Chỉ là, thật sự như vậy sao, hay chỉ là tượng trưng? Đã để người ta tiến vào, thật sự có thể dễ dàng đẩy hắn ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Vào tháp

Đã đến ngày diễn ra đại hội võ lâm, mọi người từ khắp nơi đã đến đông đủ. Hôm nay, tất cả đều tề tụ ở Mặc Liễu sơn trang.

Mọi người đều nghị luận ồn ào, không biết Thượng Quan trang chủ gọi bọn họ tới đây là muốn bày ra chuyện gì nữa. Đúng ra là không có chuyện gì. Luận võ buổi chiều mới diễn ra!

Ngay khi mọi người nghi hoặc, Thượng Quan Diệu Nhiên xuất hiện, hân hướng người bên cạnh gật đầu, tiếp theo liền nghiêm túc, giống như có gì muốn nói.

"Mọi người, mục đích lần này mọi người đến đây là để giành được vị trí minh chủ võ lâm, nhưng năm nay, cửa ải đặt ra lần này so với năm ngoái sẽ khó hơn."

Nói xong, phía dưới cũng nghị luận ồn ào, có người bất bình, có người oán trách. Thượng Quan Diệu Nhiên chỉ là lẳng lặng nhìn bọn họ, đến khi bọn họ an tĩnh lại.

"Ta biết trong lòng các vị đều bất mãn, nhưng chỉ có người có thực lực mới có thể làm minh chủ võ lâm, cho nên, một cửa này sẽ trực tiếp tìm ra minh chủ võ lâm."

Dừng một chút, nói thêm "Một cửa này rất nguy hiểm, là cực sinh tử, nếu có ai muốn rời khỏi, hiện tại có thể rời đi, ta sẽ không truy cứu."

Nói xong lập tức có rất nhiều người dao động, nhưng cũng không có ai bỏ đi. Nếu rời khỏi không phải là nhát gan sao, sẽ bị người trong võ lâm khinh thường.

Thượng Quan Diệu Nhiên vừa lòng cười cười, mang theo mọi người đến một nơi.

Nhìn thấy tòa tháp cao không thấy đỉnh, mọi người rất nghi hoặc, bất quá cũng đoán được chút gì.

"Tòa tháp này có chín tầng, mỗi một tầng đều có cơ quan khác nhau, càng lên cao càng nguy hiểm. Nếu hiện tại muốn rời đi còn kịp, ta hỏi lại một lần nữa, còn có người nào muốn rời khỏi đây hay không?"

Nhất thời liền có mấy người rời đi, cho dù vị trí võ lâm minh chủ rất hấp dẫn, bất quá bảo trọng tính mạng mới quan trọng nhất, nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, còn muốn võ lâm minh chủ làm cái gì!

Không thể không nói, ngưỡng người này yếu đuối, nhưng bọn họ cũng thông minh. Biết rõ không thể thành công, chỉ có thể làm bản thân bị thương.

Con người vĩnh viễn đều tham lam, vì vị trí này, có thể không tiếc cái gì, thậm chí là mạng! Cho nên cũng chỉ có vài người rời đi mà thôi, đại bộ phận đều ở lại.

"Ta muốn nhắc nhở mọi người một lần nữa, thời gian chỉ có ba ngày, hi vọng mọi người có thể nắm bắt thời gian. Ta không xem qua trình, chỉ nhìn kết quả."

Ý tại lời nói, các người ở bên trong đánh nhau thế nào cũng được, chỉ cần cuối cùng có thể đi lên lầu 9, là thắng.

Mọi người đều rất háo hức, Thượng Quan Diệu Nhiên cuối cùng liếc mắt một cái, liền phân phó người mở cửa, tất cả như ong vỡ tổ vọt vào.

Chỉ có Bạch Vũ Mộng ở phía sau chậm rãi tiêu sái. Chờ bọn họ giết lẫn nhau giảm bớt phiên toái cho nàng.

Lam Hạo Thần bước nhanh tới, vươn tay lôi kéo Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng tránh thoát nhưng vẫn không tránh được. Lam Hạo Thần một câu đều không nói, chỉ lôi kéo Bạch Vũ Mộng đi vào.

Bạch Vũ Mộng mím môi, cũng tùy ý để Lam Hạo Thần lôi kéo, cùng hắn sóng vai vào trong tháp.

Đội tất cả mọi người đi vào, cửa tự động đóng lại. Điều này đã nói lên, vào bên trong, nếu không sống, chỉ có chết!

Kỳ thực cũng không tàn nhẫn như vậy, chỉ cần biết lượng sức mà rời khỏi, tất nhiên sẽ không có việc gì, nhưng mọi người đều bị tham lam lấn áp lý trí, làm sao có thể rời đi.

Tiến vào tháp, một màn chém giết diễn ra, Bạch Vũ Mộng nhú mày, nhanh như vậy đã chết rất nhiều người, muốn mở đường đều rất khó khăn.

Lần này tiến vào tháp còn có Hận Nhuế, Lãnh cùng Âm. Phía sau Lam Hạo Thần cũng có một ít người đi theo, lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại.

Chỉ là, Bạch Vũ Mộng bắt đầu lo lắng, nếu cuối cùng Lam Hạo Thần cùng nàng đối đầu thì làm sao, nàng không nắm chắc có thể chiến thắng Lam Hạo Thần.

Kỳ thực, nàng không hề hiểu Lam Hạo Thần, chỉ cần là Bạch Vũ Mộng muốn, cho dù là mạng của hắn, hắn cũng sẽ không do dự mà đưa cho nàng.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ một hồi, phiền chán nhú mày, không thêm nghĩ nữa, đến lúc đó rồi tính!

Bỗng nhiên, từ vách tường chung quanh bắn ra rất nhiều mũi tên, chỗ tên bắn ra liền bị che giấu, vị trí mỗi lần đều không giống nhau, làm cho người ta không thể xuống tay.

Đây mới là tầng thứ nhất, mà đã khó như vậy. Rất nhiều người không có phòng bị bị bắn trúng, trên mũi tên đều có độc, ai bị bắn trúng, sẽ không thể sống sót.

Bạch Vũ Mộng cảnh giác nhìn bốn phía, phòng ngừa sẽ có tên bắn ra.

Lam Hạo Thần lắc mình che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng, vô luận như thế nào, hắn đều không thể để Mộng Nhi bị thương, một chút đều không thể.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, lạnh giọng nói: "Tránh ra, ta không cần người bảo hộ, đừng coi ta là tiểu nữ nhân bình thường."

Thân thể Lam Hạo Thần hơi ngừng lại, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ tránh ra. Đúng vậy, hắn nên tin tưởng Mộng Nhi.

Bọn họ hình như đều đã quên là đang cãi nhau, nhưng vẫn có một chút xấu hổ ở giữa bọn họ.

Rất nhanh tên lại phóng tới lần thứ ba, Bạch Vũ Mộng phát hiện cách đoạn thời gian tên mới lại phóng ra, nàng thừa dịp trong khoảng thời gian này chạy nhanh tìm được cửa lên lầu.

Nhìn Lam Hạo Thần một cái, há miệng thờ đốc nhưng cũng không nói gì.

Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng, tất nhiên biết nàng muốn nói cái gì: "Mộng Nhi, nàng yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ nàng, tin tưởng ta!"

Bạch Vũ Mộng mắt đầy phức tạp nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn đáp ứng. Một điểm đều không trì hoãn, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng phóng ra ngoài, tìm kiếm cửa lên lầu.

Ở một cái góc, Bạch Vũ Mộng phát hiện điều khác thường, vừa định mở ra, một mũi tên bắn lại. Bạch Vũ Mộng cũng không trốn, chỉ chuyên tâm nghiên cứu.

Nàng tin tưởng Lam Hạo Thần sẽ bảo hộ nàng. Người như hắn không dễ dàng hứa hẹn, một khi đã hứa hẹn, thì không cần để ý.

Hơi sùng sốt, như vậy hắn nói yêu nàng đến cùng có phải thật không, nàng đến cùng có nên tin hay không? Lắc lắc đầu, hiện tại không có thời gian nghĩ mấy cái này, phá cửa ải này mới là thật.

Bạch Vũ Mộng cầm lấy tảng đá duy nhất ở đó, cơ quan tựa hồ bị khởi động. Mấy mũi tên trong nháy mắt đều bắn hết ra, nhưng sau đó, liền gió êm sóng lặng.

Mọi người còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, trong lòng thầm nghĩ "Nguy hiểm thật!" Nhưng cũng rất bội phục Bạch Vũ Mộng, có một số người nghĩ cách, đi theo nữ tử này, nhất định có thể đến đỉnh tháp, về phần cuối cùng như nào cũng khó mà nói.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn mọi người, liền nắm được tâm tư bọn họ, khoe miệng gọi lên một nụ cười, những người này, không nên vui mừng.

Bạch Vũ Mộng nhắc chân đi lên tầng hai, nàng không biết có cái gì đang chờ nàng, chỉ biết là, nàng phải đi tới!

Lam Hạo Thần một mực yên lặng đi sau lưng Bạch Vũ Mộng, mấy ngày nay, hắn nghĩ lại một chút, lúc đó thật sự là tức giận đến hư đầu, lại có thể nói nặng với nàng như vậy, hắn luôn muốn xin lỗi nàng, nhưng bất hạnh không có cơ hội.

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn đã từng thề muốn bảo hộ Mộ Dung Nhi thật tốt, cho nàng hạnh phúc, nhưng hắn lại nuốt lời, hắn thật sự cảm thấy, bản thân thật đáng chết!

Có lẽ là yêu quá sâu, nên không cho phép đối phương có một chút khuyết điểm nào, có lẽ, Bạch Vũ Mộ Dung cũng như vậy, chỉ là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo, còn người trong cuộc lại u mê!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nghi hoặc

Đến tầng thứ hai, nơi này gió êm sóng lặng, cái gì cũng không có, làm cho người ta không khỏi buồn xuống cảnh giác. Ngay thời điểm nhiều người đều thả lỏng, một đám doi bay qua, dọa mọi người lần nữa phải cẩn thận.

Chỉ là, một lúc sau, vẫn không có động tĩnh gì, ngay lúc mọi người bắt đầu đi lên cầu thang, toàn bộ không gian tối như mực đột nhiên xuất hiện nhiều điểm sáng màu đỏ.

Tất cả hoảng sợ tụ lại một chỗ, lúc này cũng không còn tàn sát lẫn nhau, mà là đoàn kết.

Bạch Vũ Mộ Dung nhìn bốn phía, rất nhanh nhận ra những điểm sáng này phát ra từ chỗ nào. Thì ra đây là mắt của đám doi vừa rồi.

Bạch Vũ Mộ Dung nhíu mày, loại động vật ghê tởm này khiến nàng chán ghét nhất, còn có nhiều như vậy, chỉ có thể tận lực giết chúng.

Bỗng nhiên, âm thanh vỗ cánh liên truyền đến. Toàn bộ tinh thần Bạch Vũ Mộ Dung đều đề phòng, chém giết lũ doi bay tới.

Chỉ là, dù sao doi có thể bay, hơn nữa có năng lực ẩn thân trong bóng đêm, không dễ dàng phát hiện ra, cho nên, vẫn có nhiều người bị thương.

Tất nhiên, những người đó đã mất cơ hội rồi, bọn họ tự động yêu cầu rời khỏi, nếu không rời khỏi đây, mạng cũng không bảo toàn, lại đi tranh giành vị trí kia có tác dụng gì đâu?

Bạch Vũ Mộ Dung phóng một loạt ngân châm ra, rất nhanh đã có rất nhiều xác doi nằm trên mặt đất, Bạch Vũ Mộ Dung cũng chỉ lạnh lùng nhìn, tất cả không hề đơn giản như vậy.

Trước mặt mọi người rốt cục giết hết đám doi, đi về phía trước. Nhưng kỳ quái là, toàn bộ xác doi đều không thấy.

Mà những người này, cũng không chú ý tới, tới gần cầu thang, liền té trên mặt đất, đổ máu, trúng độc mà chết.

Bạch Vũ Mộ Dung nhíu mày, thì ra đám doi này sau khi chết còn có thể phóng ra khí độc, người bình thường căn bản là không trụ được, bất quá, nàng là ai, nàng có rất nhiều giải dược.

Lấy ra một viên giải dược, cho bọn Lam Hạo Thần, bản thân cũng ăn một viên, nhắc chân lên chuẩn bị đi.

"Vị tiểu thư này, xin dừng bước!" Bỗng nhiên có người ở phía sau gọi nàng.

Bạch Vũ Mộ Dung giương mắt nhìn lại, đó là một người rất gầy, trong mắt lóe ra ánh sáng, còn có chút tham lam, trực giác cho biết Bạch Vũ Mộ Dung rất không thích người này.

Thấy Bạch Vũ Mộ Dung nghi hoặc xoay người lại, người nọ liền thừa nước đục thả câu: "Tiểu thư, người đã có giải dược, vì sao không chia sẻ cho mọi người? Chúng ta dù sao cũng cùng nhau vào, không có khả năng đến đây liền bỏ cuộc!"

Bạch Vũ Mộ Dung cùng Lam Hạo Thần nhìn nhau, trong mắt thấy đối phương có thể lợi dụng được. Lưu lại vài người, có thể làm vật thí nghiệm.

"Tất nhiên! Bất quá, cho ai là chuyện của ta, người, ta tuyệt đối sẽ không cho, quả thực là lãng phí giải dược!" Nói xong lấy giải dược ra cho những người khác, chỉ có mình hắn là không có.

Người kia tựa hồ có chút tức giận, mắt bốc hỏa tiến lên chất vấn: "Dựa vào cái gì? Bọn họ đều có chỉ có ta là không, cái này do chính ta đề xuất!"

"Chỉ bằng thuốc này là của ta, ta nhìn người chướng mắt, không muốn cho, còn cần người hỏi sao, đừng nghĩ bản thân quan trọng!"

Bạch Vũ Mộ Dung nói xong liền đi lên cầu thang, những người khác thấy nàng không có chuyện gì, mới đi theo.

Tuy nhiên làm Bạch Vũ Mộ Dung kinh ngạc là, vừa rồi người kia cũng ở trong đó, hình như là đoạt giải dược của người khác, Bạch Vũ Mộ Dung nhíu mày, cũng không nói gì thêm, dù sao sớm muộn cũng sẽ chết, là chính người muốn đi theo, cũng đừng trách ta.

Đến tầng thứ ba, có rất nhiều gương, đi vào, liền nhìn thấy bản thân mình, căn bản không phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả.

Lam Hạo Thần gắt gao lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, làm cho nàng cảm giác được bản thân thật sự tồn tại. Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, không nói một lời đi về phía trước.

Gương ở đây rắc rối phức tạp, lúc tìm lối ra, không thể để bị gương mê hoặc, rất nhiều người đều đã phân tán, nhưng cũng có người thông minh đi theo Bạch Vũ Mộng.

Nơi nơi đều là gương, căn bản không tìm được đường ra, Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, ở nơi như vậy, đã đi qua chỗ nào đều không biết, lại không thể để lại ký hiệu.

Bạch Vũ Mộng liền đi dọc một đường, không hề ngừng lại, nhưng đến cuối cùng, mới phát hiện, căn bản cũng chỉ đi vòng quanh một chỗ, bởi vì nàng nhìn thấy người vừa rồi đứng bên cạnh nàng.

Lam Hạo Thần nhéo tay Bạch Vũ Mộng, an ủi. Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn hắn, Lam Hạo Thần cười cười, bắt đầu nói: "Mộng Nhi, nàng hồ đồ rồi, có phương pháp đơn giản hơn, làm gì phải phức tạp như vậy?"

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần không nói tiếp, hần tin tưởng, lấy trí tuệ của Bạch Vũ Mộng nhất định có thể nghĩ ra.

Một lát sau, Bạch Vũ Mộng bừng tỉnh ra tay đánh một chưởng, toàn bộ những tấm gương trước mặt nàng đều nát, lại liên tiếp đánh ra mấy chưởng nữa, rốt cục, toàn bộ những tấm gương đều biến mất.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ là bản thân tự làm mọi chuyện phức tạp? Sao ngay cả phương pháp đơn giản như vậy đều không nghĩ ra?

Lam Hạo Thần luôn cười ảm áp, Linh Trần bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng thấy Lam Hạo Thần cười lâu như vậy, cho dù là cười, cũng rất khó nhìn thấy.

Lam Hạo Thần sẽ nhắc nhở Bạch Vũ Mộng chỉ cần là Bạch Vũ Mộng muốn, hần đều sẽ thỏa mãn, mặc kệ là cái gì! Dù sao, đến cuối cùng, Mộng Nhi cũng sẽ gả cho hần, của nàng không phải cũng là của hần sao?

Hơn nữa, hần muốn nhìn thấy Bạch Vũ Mộng vui vẻ, bởi vì chỉ có như vậy, hần mới có thể vui vẻ, hần mới cảm thấy bản thân được hạnh phúc vậy quanh.

Chỉ là, tuy rằng gương đều đã biến mất, nhưng cửa cầu thang ở chỗ nào, chung quanh còn một vòng gương vây quanh, đánh thế nào cũng đều không vỡ.

Bạch Vũ Mộng cau mày suy xét, xem ra phải hao tổn chút khí lực mới có thể tiến vào tầng tiếp theo, cẩn thận quan sát chỗ này, cũng không có gì khác lạ.

Muốn nói khác lạ, cũng chỉ có một mặt gương hình vuông bên cạnh.

Bạch Vũ Mộng đi qua, những người còn lại cũng đều đi qua. Xem những ký tự này đều thấy hết đường xoay xở, đều không hiểu cái gì.

Hình như là phải đoán ra bí ẩn này mới có thể đi qua, Lam Hạo Thần nhìn một chút, nhăn mày lại, hần xem không hiểu.

Đảo mắt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, bộ dáng nàng tựa hồ rất buồn rầu.

Kỳ thực Bạch Vũ Mộng không phải buồn rầu, chỉ nghi hoặc, những ký tự này không phải là ở hiện đại mới có sao, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Nhưng hiện tại không phải là lúc nghiên cứu vấn đề này, đến lúc ra ngoài hỏi Thượng Quan Diệu Nhiên một chút sẽ rõ ràng.

"Để cho ta đi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt lên tiếng.

Tất cả mọi người có chút nghi hoặc nhìn nàng, tuy rằng nàng rất lợi hại, nhưng không có nghĩa nàng sẽ hiểu, nhiều người như vậy đều không hiểu, nàng làm sao có thể?

Bạch Vũ Mộng đi ra phía trước, cẩn thận nhìn những thứ trước mắt, trên đó viết một ít chữ số Allah, trách không được bọn họ xem không hiểu.

Đây là một phương trình khá đơn giản, Bạch Vũ Mộng rất nhanh đã giải được. Có lẽ cái này không phải khảo thí chỉ số thông minh mà là để xem người có phải đến từ hiện đại không.

Sau lưng bọn họ một cánh cửa tự động mở ra, là cửa cầu thang dẫn lên lầu, Bạch Vũ Mộng cùng mọi người chạy lên, cũng không suy nghĩ nữa.

Chẳng lẽ đã từng có người cũng xuyên đến đây, bằng không làm sao có thể thiết kế được những thứ này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, càng ngày càng phức tạp. Lúc trước xuyên đến đây, là do thiên ý, hay là bởi vì nguyên nhân nào khác?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Công nghệ hiện đại

Đi đến tầng thứ tư, bên trong đều không có gì nguy hiểm, nhưng lại có thứ khác đón người ta vào chỗ chết.

Bên trong toàn bộ đều là mỹ nữ, các nàng đều môi hồng răng trắng, làm nhóm nam nhân quê mùa này mắt đều sáng rực lên, nước miếng chảy ròng. Còn có người lập tức xông đến.

Những người đó đều giống như thật, chỉ cần có người đi qua, các nàng liền lập tức chào đón, hầu hạ, trong lúc nhất thời, các loại thanh âm trêu đùa tràn ngập căn phòng, quả thực rất giống kỹ viện.

Thậm chí còn có người không cưỡng lại được sắc đẹp mê hoặc, trực tiếp cùng những nữ nhân này làm vận động. Nơi nơi đều là hơi thở bại hoại.

Bạch Vũ Mộng chán ghét bầu môi, những người này thật sự là rất kinh tởm không thoát được sắc đẹp mê hoặc, nhưng đáng giá để nàng cao hứng là, còn có một số người không hề bị mê hoặc, bởi vì đã tâm bọn họ vĩnh viễn lớn hơn sắc tâm.

Ở đối diện cầu thang lầu, chỉ cần có thể đi qua đám nữ nhân đó, là có thể tiến đến tầng tiếp theo. Nhưng có bao nhiêu người có thể chống lại được mê hoặc?

Rất nhanh, chỉ còn lại mấy người, Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, không biết hắn có bị mê hoặc hay không?

Nhưng thấy Lam Hạo Thần ngay cả mắt đều hề nhìn những người này, lực chú ý của hắn, toàn bộ đều ở trên người Bạch Vũ Mộng, làm sao còn có thể quản những thứ này chứ.

Chú ý tới ánh mắt của Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần nhàn nhạt cười cười, nói với nàng, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội nàng. Đây là hứa hẹn của hắn.

Bạch Vũ Mộng hơi dừng một chút, giống như có chút phản ứng không rõ. Dời tầm mắt đi chỗ khác, không dám tiếp tục nhìn vào đôi mắt thâm tình của hắn.

Lam Hạo Thần kéo tay Bạch Vũ Mộng, bước về phía cầu thang. Bọn họ đều mặt không đổi sắc tiêu sái đi qua, những thứ này đối với bọn họ mà nói, không là gì cả.

Những người may mắn kiên trì được, tất nhiên có thể đến tầng tiếp theo, nhưng những người ở lại kia, không may mắn như vậy. Có lẽ Thượng Quan Diệu Nhiên sẽ đưa bọn họ ra ngoài.

Nhưng cũng có lẽ, bọn họ liền vĩnh viễn ngất ngổ ở trong này không thể đi ra. Không ai biết được?

Tầng thứ năm, không có gì cả, thật sự không có gì cả! Nhưng Bạch Vũ Mộng không cho là vậy, tùy tay nắm lấy một người quăng ra bên ngoài, người nọ lập tức bị cắt thành từng đoạn.

Mọi người tựa hồ đều bị dọa, đây rốt cuộc là cái gì, sao lại lợi hại như vậy, nhưng vì sao không nhìn thấy gì cả?

Bạch Vũ Mộng lập tức liền nghĩ tới tia hồng ngoại ở hiện đại, ở những nơi quan trọng dùng cái này để phòng trộm. Nàng đã từng đi chấp hành nhiệm vụ, những nơi như vậy cơ hồ đều có.

Nhưng làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Đã là lần thứ hai, lần đầu tiên là chữ số Allah, bây giờ lại là cái này, thời cổ đại này khi nào thì tân tiến như vậy?

Lam Hạo Thần nhìn bộ dáng hiểu biết của Bạch Vũ Mộng, hỏi ra vấn đề hắn đã nghi hoặc thật lâu: "Mộng Nhi, làm sao nàng lại biết mấy thứ này?"

"... Ta đã từng thấy trong một quyển sách cổ, bất quá sao chúng lại có thể xuất hiện ở nơi này?" Bạch Vũ Mộng cũng không biết phải giải thích thế nào, nên tùy tiện nói qua loa.

Lam Hạo Thần vẫn nhìn ra, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chờ đến khi ra ngoài có thể hỏi lại, dù sao, nơi này không phải là nơi để hỏi những vấn đề này.

Bạch Vũ Mộng há miệng thờ đốc, muốn nói gì, nhưng lại không mở miệng.

Bạch Vũ Mộng suy xét, đến cùng là làm thế nào mới có thể đi qua, dù sao ở đây không có công cụ như ở hiện đại, căn bản là không thể thấy rõ.

Đột nhiên, chuỗi vòng màu lam trên tay Bạch Vũ Mộng lóe lóe sáng, hiện tượng này, cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần phát hiện mà thôi.

Bạch Vũ Mộng tựa hồ cảm thấy trước mắt hiện lên cái gì, nhưng trong giây lát liền biến mất không thấy. Nhưng kỳ quái là, nàng lại có thể thấy rõ vị trí của tia hồng ngoại.

Mắt Bạch Vũ Mộng đầy phức tạp nhìn vòng tay, bất quá, vẫn là đi trước quan trọng hơn. Bạch Vũ Mộng gắt gao lôi kéo Lam Hạo Thần, đối với những người phía sau nói một tiếng: "Theo sát!" Liền buông tay Lam Hạo Thần ra, chuẩn bị đi qua.

Bạch Vũ Mộng đầu tiên là nhìn cụ thể toàn bộ, sau đó dùng kỹ xảo kiếp trước nhẹ nhàng nhảy, thay đổi dáng người, không ngừng nhảy về phía trước.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng không mất một sợi tóc nào, mọi người đều kinh ngạc một chút, bất quá, Lam Hạo Thần cũng không nghĩ nhiều như vậy, liền đi theo Bạch Vũ Mộng.

Tiếp theo là Hận Nhuế cũng tận lực đi theo bọn họ, sau đó người trong võ lâm cũng theo sau, đều an toàn đi qua. Nhưng nếu không có võ công sẽ không trụ được.

Những người võ công không tốt, liền sẽ táng thân giữa những tia hồng ngoại.

Tiếp theo Bạch Vũ Mộng đi tới một cái đài, nơi này thật sự không có gì nguy hiểm. Hình như là nơi giao thoa giữa tầng thứ năm và tầng thứ sáu.

Bọn họ đã quá mệt, nên nghỉ ngơi một chút. Lam Hạo Thần dẫn đầu đi vào, thật sự không có nguy hiểm, người khác mới cùng nhau theo vào.

Hiện tại cửa cầu thang đã mở ra, lúc nào cũng có thể đi qua, bất quá, Bạch Vũ Mộng lại muốn nghỉ ngơi một chút, cũng khôi phục lại thể lực.

Bạch Vũ Mộng lấy ra một lọ dược, cho Lam Hạo Thần cùng bọn Hận Nhuế, đây là Thanh Phong hoàn, có thể khôi phục thể lực, ăn vào có lợi cho thân thể.

Ánh mắt mọi người thèm thuồng, nhưng bọn hắn cũng không có. Vừa rồi là Bạch Vũ Mộng có lòng tốt, hiện tại, bọn họ đã không còn giá trị lợi dụng, không cần thiết phải cho, quả thực chính là lãng phí.

Bạch Vũ Mộng ngồi trên chiếu, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, Lam Hạo Thần đi tới giúp Bạch Vũ Mộng, cởi áo khoác ra phủ trên người Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng thân thể cứng đờ, muốn giãy dụa, Lam Hạo Thần ôm thật nhanh, căn bản không giãy được. Nghĩ nghĩ, cũng không để ý tới, cũng không phải chưa từng ôm qua!

Linh Trần cùng đám thủ hạ lập tức làm thành một vòng vây, vây quanh hai người bọn họ kín không kẽ hở, để cho bọn họ không bị bất cứ thương hại nào.

Những người đó cũng không còn tàn sát lẫn nhau nữa, bọn họ cũng đều biết, trong lúc này, không nên đánh nhau, như vậy chính là bất lợi kỷ.

Bạch Vũ Mộng ngủ cũng không an ổn, tinh thần vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Lam Hạo Thần ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói một câu: "Mộng Nhi, bình tĩnh lại, ta sẽ bảo vệ nàng!"

Bạch Vũ Mộng quả nhiên thả lỏng, tựa hồ ngủ rất ngon, khóe miệng còn cười.

Có người nói, lúc ngủ là lúc chân thực nhất, có người nói, giấc mơ trong lúc ngủ, những điều trong lòng đều thể hiện ra!

Lam Hạo Thần cũng cười nhẹ, điều chỉnh tư thế để Bạch Vũ Mộng có thể ngủ thoải mái hơn, sau đó cũng chợp mắt.

Lúc lâu sau, Bạch Vũ Mộng giật giật, giống như đã tỉnh lại. Lam Hạo Thần lập tức mở mắt. Bạch Vũ Mộng chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy ánh mắt Lam Hạo Thần đang cười.

Tuy rằng hắn đội mặt nạ, nhưng vẫn bị bộ dáng yêu nghiệt của hắn mê hoặc.

Bạch Vũ Mộng ngồi dậy, Lam Hạo Thần rút tay dưới đầu Bạch Vũ Mộng, hơi giật mình, bất động lâu, đã có chút tê rần.

Bạch Vũ Mộng vươn tay xoa bóp vai cái cho hắn, Lam Hạo Thần ngây ngốc nhìn Bạch Vũ Mộng, bỗng nhiên nở nụ cười, cười như phong hoa tuyết đại, giống như ảo mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Vòng tay

Bạch Vũ Mộng ngẩn ra, không có chút phản ứng, đến khi phản ứng lại, không để ý tới Lam Hạo Thần.

Bỗng nhiên Bạch Vũ Mộng liền đứng lên quan sát chỗ này, nơi này hình như khá an toàn, nhưng sao có thể có một nơi như vậy chứ?

Bạch Vũ Mộng nhìn cầu thang kia, mắt đầy phức tạp, không biết kế tiếp còn gì nữa, có phải sẽ còn làm cho nàng kinh ngạc hơn không.

Lam Hạo Thần đi tới lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, tỏ vẻ hắn sẽ luôn ở cùng nàng. Bạch Vũ Mộng an ủi cười, nâng bước lên cầu thang.

Những người khác thấy Bạch Vũ Mộng đi rồi, vội vàng đi theo, lúc đến nơi, nơi đó có một cánh cửa, nhưng cũng không bị khóa lại.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng đẩy, cửa liền mở. Nhưng bên trong không có gì nguy hiểm!

Ánh sáng đầy phòng chói mắt, làm mọi người không mở mắt được. Lam Hạo Thần vươn tay che ở trước mắt Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hơi thích ứng một chút, mới hắt tay hắn ra.

Lúc này Bạch Vũ Mộng mới nhìn rõ, thì ra là đầy phòng châu báu. Những người khác lập tức tiến lên, bắt đầu điên cuồng thu gom.

Ở đây đều là châu báu quý hiếm, rất nhiều thứ cực kỳ trân quý, để có được những thứ kia, có thể phải tiêu tốn nhiều năm, mọi người tất nhiên đều đi lên để lấy.

Bọn họ muốn làm vỡ lăm mình chủ vì cái gì? Trừ bỏ vì quyền lợi của mình chủ, còn lại chính là tiền tài, tiền tài mới là nguyên nhân chủ yếu.

Xem mọi người đều đến đó, Bạch Vũ Mộng lại đứng bất động, đứng tại chỗ cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần, cùng thủ hạ của hai người.

Bọn họ đều trải qua huấn luyện tàn khốc nhất, tất nhiên nghị lực rất tốt.

Huống hồ, những thứ này đối với bọn họ mà nói cũng không tính là gì, đây là nguyên nhân Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần mang mấy người bọn họ theo.

Bất quá, làm bọn họ kinh ngạc là, cư nhiên còn có mấy người khác cũng không có phản ứng gì, trong đó một người toàn thân đều lạnh lùng, tản ra sát khí nhàn nhạt.

Mặt khác vài người khác cũng là chương môn các môn phái, tuy rằng lộ ra thần sắc tham lam, bất quá quyền lợi đối với bọn họ quan trọng hơn, quả nhiên là lão hồ li.

Bạch Vũ Mộng vẫn nhìn người lạnh lùng kia, làm Lam Hạo Thần bất mãn, nắm tay Bạch Vũ Mộng thật chặt. Bạch Vũ Mộng giương mắt nhìn hắn, liền dò tìm mắt đi.

Bạch Vũ Mộng dễ dàng đi qua đám châu báu này, quay đầu lại nhìn những người đó một cái, xem ra, chỉ còn lại có vài người.

Đứng ở ngoài tháp Thượng Quan Diệu Nhiên xem những người bị dẫn ra, thờ dài. Lúc trước nói có khả năng sẽ chết ở bên trong chỉ là lừa bọn họ, muốn làm cho bọn họ biết khó mà lui thôi.

Công kích trong đó, cũng không phải là thật, sẽ làm người ta cảm giác bản thân nhận thống khổ, nhưng sau thống khổ đó, bọn họ sẽ bị tổng ra ngoài, bất quá, cảm giác này có lẽ là suốt đời khó quên.

Nhưng tầng thứ nhất cho tàn sát nhau là thật, hơn nữa từ tầng thứ bảy, công kích đều là thật, có thể còn sống ra ngoài hay không, liền xem tạo hóa của họ thôi.

Hắn cũng từng đi vào, nhưng đến tầng thứ tám, hắn đã bị bức đi ra, không biết có người nào có thể đến tầng thứ mười hay không. Người kia, cũng nên xuất hiện rồi.

Nhìn những người đứng chung quanh tháp tập trung tinh thần, Thượng Quan Diệu Nhiên cười nhạo một tiếng, thật không biết tự lượng sức mình!

Bên trong tháp, Bạch Vũ Mộng đã đến tầng thứ bảy, trải qua lượng ánh sáng vừa rồi, hiện tại đột nhiên đến nơi tối như vậy, trong lúc nhất thời căn bản là trì hoãn không đi tới.

Không thể thấy rõ mọi thứ, không biết sẽ có gì nguy hiểm: chuyện này đối với mọi người đều rất nguy hiểm. Vì thế liền có một người lấy ra hòa chiết tử*.

(* thứ người xưa dùng để đánh lửa, là một ống bên trong có bỏ than hồng)

Thắp sáng hòa chiết tử, một góc nhỏ liền được chiếu sáng. Bạch Vũ Mộng nhìn theo ánh sáng, cẩn thận nhìn chung quanh, để sau, cái kia là cái gì?

Bạch Vũ Mộng nhìn rõ, ở bốn phía trên tường, dày đặc ma trận màu đen tạo thành một khối, chỉ không biết là cái gì.

Một lát sau, vài thứ kia vậy mà bắt đầu mở ra. Đầu tiên là gần, sau đó lại là phía xa. Rất nhanh phá xác mà ra.

Một cái, hai cái... Mọi người hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, đây là cái gì? Bạch Vũ Mộng xem, có chút giống bướm bướm lại có chút giống động vật biết

bay.

Trong phòng bay vòng quanh, toàn thân đều màu đen, chỉ có ở giữa có một hai đốm hoa văn rực rỡ, ở chung quanh mắt còn có một vòng tròn màu trắng.

Mọi người vội vàng ngăn cản chúng bay đến, nhưng vẫn có không ít người dính phải bụi phấn ngã xuống, rất nhanh cả người đều ngã, từng điểm đỏ che kín toàn thân.

Còn có một người khác càng thêm bất hạnh, hình như là bị chúng cắn một ngụm, miệng vết thương biến thành màu đen, người nọ lập tức sùi bọt mép mà chết.

Mục tiêu quá nhỏ, số lượng lại đông, rất khó đưa tiêu diệt toàn bộ!

Bạch Vũ Mộng phát hiện dấu hiệu, nghi hoặc vì sao lúc đến không có, hiện tại lại sinh sản ra số lượng lớn như vậy? Khóe mắt liếc đến hỏa chiết tử, lập tức hô.

"Mau tắt lửa, bằng không chúng sẽ càng ngày càng nhiều!" Không biết vì sao, người nọ rất tin tưởng lời nói của Bạch Vũ Mộng, lập tức dập tắt hỏa chiết tử trong tay.

Mọi người đều là người tập võ, tự nhiên trong bóng đêm cũng có thể thấy rõ, Bạch Vũ Mộng nhìn một chút, quả nhiên, những hạt trên vách đã không nứt ra nữa.

Bạch Vũ Mộng lập tức lấy ngân châm ra, không ngừng phi về phía những thứ kia. Chỉ là, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, không chừng còn chưa tiêu diệt hết, bản thân đã mệt chết rồi.

Bạch Vũ Mộng nghĩ nghĩ, có nhiệt lượng, mấy thứ này mới có thể ấp trứng, như vậy, nếu trong hoàn cảnh lạnh lẽo, bọn chúng có phải sẽ chết hay không?

Nhưng hiện tại làm sao có thể làm lạnh nơi này được, ngược lại hỏi Lam Hạo Thần: "Người có mang cái gì lạnh theo không?"

Lam Hạo Thần tựa hồ cũng nghĩ tới ý của Bạch Vũ Mộng, nhưng bất đắc dĩ là, hắn hiện tại không có vật như vậy. Chỉ có thể lắc đầu.

Bất quá hắn lại nghĩ đến một việc: "Nàng có thể thử xem vòng tay của nàng, nói không chừng có thể trợ giúp!" Bị Lam Hạo Thần nhắc cho tỉnh, Bạch Vũ Mộng liền phản ứng lại.

Nhìn vòng tay, nhưng nàng căn bản cũng không biết nên sử dụng thế nào, một bộ vô thố đứng ở đó. Lam Hạo Thần luôn bảo hộ bên người Bạch Vũ Mộng, để cho nàng an toàn suy xét.

Bạch Vũ Mộng thử tập trung tinh thần, trong lòng luôn mặc niệm cái gì đó lạnh lạnh. Vòng tay tựa hồ vẫn không có phản ứng gì. Bạch Vũ Mộng không buông tay, một mực yên lặng nhớ kỹ.

Kỳ tích rốt cục xuất hiện, vòng tay lóe ra tia sáng màu lam, rất nhanh, từ bên trong phóng ra khí lạnh, những thứ kia rốt cục chịu không được rét lạnh, lại lùi về bên trong kén.

Bạch Vũ Mộng cảm thụ được khí lạnh trên tay, trong lòng lại rất nghi hoặc. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nàng thật không thích loại cảm giác mờ mịt không biết gì này.

Bất quá, tạm thời không thể nghĩ nhiều, hiện tại trừ bỏ đoàn người Bạch Vũ Mộng, cũng chỉ còn lại có ba người, vừa rồi nàng nhìn thoáng qua người lạnh lùng kia cũng ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mê cảnh

Tầng thứ tám thần bí, rốt cục cũng lên tới rồi, Thượng Quan Diệu Nhiên cũng không thể qua được tầng thứ tám, không biết có nguy hiểm gì đang chờ bọn họ.

Đi vào cánh cửa kia, trực giác cho Bạch Vũ Mộng biết bên trong sẽ thập phần nguy hiểm, bản thân có thể mạo hiểm, nhưng không thể để bọn Hận Nhướ mạo hiểm.

"Hận Nhướ, các người lui ra trước đi, nơi này rất nguy hiểm, ta tự vào là được!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói, có thêm sự quan tâm ở trong lời nói.

"Dạ, tiểu thư!" Hận Nhuê lên tiếng, liền rời khỏi, Lam Hạo Thần cũng phản phó bọn Linh Trần rời khỏi, rất nhanh, bọn họ liền biến mất ở chỗ này, xuất hiện ở ngoài tháp.

Bọn họ đều lo lắng nhìn vào trong tháp, bọn họ biết, lần này thật sự có nguy hiểm, bằng không sẽ không để cho bọn họ ra ngoài. Chỉ hận bản thân không đủ cường đại, không thể bảo hộ tiểu thư (chủ tử).

Thấy bọn họ đều lui ra, Thượng Quan Diệu Nhiên nãy nhăn lại, chắc là đã đến tầng thứ tám, không biết có người nào có thể vượt qua hay không.

Bạch Vũ Mộng lôi kéo Lam Hạo Thần đi vào tầng thứ tám, nơi này không biết có nguy hiểm gì, vẫn nên ở cùng nhau sẽ tốt hơn. Lam Hạo Thần lại nở nụ cười, điều này chứng tỏ, Mộng Nhi đã bắt đầu tín nhiệm hắn.

Đi vào trong, tựa hồ mỗi người đều bị ngăn cách, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của người khác, nếu không phải trên tay Bạch Vũ Mộng còn có độ ẩm lòng bàn tay của Lam Hạo Thần, nàng thật sự cho rằng đã bị cách ly.

Nhưng rất nhanh, nàng liền có một chút nghi hoặc. Nàng thấy được kiếp trước của mình, nàng nhìn thấy mình đã từng ở trải qua huấn luyện tàn nhẫn cỡ nào.

Nàng giống như nhớ lại mọi chuyện đã qua, cái loại cảm giác này, một điểm cũng chưa thay đổi. Mỗi ngày đều phải huấn luyện rất lâu, ở giữa hơn một ngàn đứa nhỏ điên cuồng chém giết, chỉ vì có thể sống để ra ngoài.

Đó là lần đầu tiên nàng giết người, nhưng lại giết rất nhiều người. Thời điểm đi ra người nàng đầy máu tươi, nàng thấy được người đã đem nàng về gặt đầu.

Nàng đã từng là tiểu thư tập đoàn Bạch thị, hoạt bát thông minh, vô tư, lại có một ngày bị người khác bắt đi. Sau này tuy rằng bình an trở lại, thế nhưng bản thân lại thay đổi rất nhiều.

Từ đó về sau, nàng đã giết người đã bắt nàng, một tay sáng lập nên đệ nhất hắc bang nổi tiếng thế giới. Nhưng đoạn trí nhớ kia rất thống khổ, là thứ mà Bạch Vũ Mộng vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Đột nhiên, hình ảnh thay đổi, Bạch Vũ Mộng cảm thụ được sự quan tâm cẩn thận của bạn trai kiếp trước của mình Tôn Hình, làm lòng nàng ấm áp. Nhưng Tôn Hình lại cảm sung, bắn về phía nàng.

Cảm thụ sự phản bội khốc liệt làm nàng đau đớn, Bạch Vũ Mộng nhện không được nhẹ nhàng run lên.

Lam Hạo Thần nhìn người đứng ở trước mặt, có chút không phản ứng kịp. Người này không phải sớm đã chết rồi sao, làm thế nào còn có thể sống mà đứng đây?

Nhớ tới lúc hắn còn rất nhỏ, hắn (Lam Hạo Thần) cùng hắn rong chơi, cùng hắn chuồn êm ra khỏi cung. Lam Hạo Thần luôn luôn coi hắn là người thân cận nhất ngoài phụ hoàng và mẫu hậu.

Nhưng ngay sau khi chuồn êm ra khỏi cung, có một đám hắc y nhân đến ám sát, mà hắn, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không để ý hắn (Lam Hạo Thần) còn nhỏ đang liều mạng kêu lên.

Lần đó, trên người hắn trúng vài đao, còn có mấy mũi tên cắm lên, hắn lại cười nhẹ bước đi, không còn vẻ nhõm nhõm ôn nhuận như ngày xưa nữa.

May mắn, lúc đó gặp Thiên Sơn tuyết nữ, cũng là sư phụ hắn, nàng cứu hắn, sau này, hắn đi theo nàng học võ, hắn quay về tìm người kia tính sổ.

Nhưng lúc hắn trở về, tất cả đều thay đổi. Cung đình trong ngoài đều là người của hắn, phụ hoàng mẫu hậu bị nhốt, lấy năng lực hiện tại, căn bản không thể đánh bại hắn.

Vì thế, hắn lại trở về khổ luyện võ công, ngày qua ngày, cứ sống trong bóng tối, khiến một tiểu hài tử như hắn luyện tập trong thù hận.

Cũng chính là từ khi đó, hắn không dám dễ dàng tin tưởng người khác nữa, cũng không muốn để cho bọn họ đến gần người thân của hắn, hắn đối với thế giới này sớm đã thất vọng rồi.

Sau này, hắn cùng sư phụ, đã bại người kia, cứu phụ hoàng mẫu hậu ra. Chỉ là, lúc đó hắn không nhẫn tâm giết hắn.

Đến cuối cùng, hắn nói: "Ha ha, tất cả những thứ này đều là của ta, ta ở bên cạnh ngươi nhiều năm như vậy vì cái gì, không phải là vì vị trí của phụ hoàng ngươi sao? Ngươi nghĩ rằng ta đối với ngươi là thật tâm sao, vậy thì ngươi quá ngây thơ rồi!"

Sau khi nói xong, người đó liền cắn lưỡi tự sát, lúc hắn nhắm mắt, hắn thấy được trong mắt hắn có một tia hối hận thật sự, bất quá đã quá trễ, hắn cũng không biết bản thân đã tha thứ cho hắn hay chưa.

Phản bội, cho dù là một tiểu hài tử cũng không thể chấp nhận, đó là nỗi đau cả đời của hắn, không thể nói thành lời!

Bỗng nhiên, Lam Hạo Thần phục hồi tinh thần lại, bản thân làm sao có thể nhìn thấy hắn ở đây, hơn nữa mọi chuyện phía trước đều rất chân thật, giống như lại xảy ra một lần nữa.

Có lẽ sau khi hấn chết, hấn cũng đã tha thứ rồi, dù sao hấn cũng là ân sư của mình, cũng trợ giúp mình không ít. Cũng có lẽ, chính là phần ân tình này mà tha thứ, mới khiến cho hấn có thể mau chóng đi ra khỏi mê cảnh.

Lam Hạo Thần nhìn mọi người chung quanh, tựa hồ đều đã lâm vào thống khổ cực độ, chỗ này, có thể đem chuyện thống khổ nhất của người khác một lần nữa làm cho họ trải qua, làm cho họ cảm thụ được nỗi đau khác cốt ghi tâm.

Nhìn Bạch Vũ Mộng, nàng tựa hồ cũng rất thống khổ, không khỏi đau lòng, rốt cục nàng đã trải qua cái gì, vì sao lại thống khổ như thế?

Nắm thật chặt tay Bạch Vũ Mộng lôi kéo nàng, cho nàng thêm sức lực, hi vọng nàng nhanh chút thoát ra khỏi mê cảnh. Nếu cứ chìm trong hồi ức, sợ là vĩnh viễn không thể đi ra.

Hấn nhớ Thượng Quan Diệu Nhiên nói qua, từ tầng thứ bảy mọi công kích đều là sự thật.

Thấy Bạch Vũ Mộng vẫn đắm chìm trong hồi ức, tựa hồ từng có chuyện gì làm cho nàng rất thống khổ. Lam Hạo Thần vươn tay, gắt gao ôm Bạch Vũ Mộng, hấn muốn cùng nàng đối mặt.

Bạch Vũ Mộng ở giữa hồi ức cảm thấy có một cỗ ám áp tới gần bản thân, cùng với ám áp của Tôn Hình rất khác nhau, giống như xuất phát từ đáy lòng.

Bạch Vũ Mộng giãy dụa, muốn thoát ra khỏi chỗ này, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Bỗng nhiên nàng nghe thấy bên tai có tiếng gì đó, nhưng cụ thể là cái gì, nàng nghe không rõ.

Nhưng thanh âm ám áp này đủ để cho lý trí nàng quay lại. Thân ảnh yêu nghiệt của Lam Hạo Thần xuất hiện trong đầu nàng. Đúng vậy, nàng hiện tại không nên cứ chìm trong quá khứ, mà nên nhìn về tương lai!

Rất nhanh, Bạch Vũ Mộng liền thoát ra khỏi mê cảnh, nhìn thấy Lam Hạo Thần khẩn trương sốt ruột nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng an ủi cười cười, suy yếu nói: "Ta không sao!"

Lam Hạo Thần cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tay ôm Bạch Vũ Mộng vẫn không buông ra. Để Bạch Vũ Mộng có thể tựa vào trên người hấn nghỉ ngơi một chút.

Một lát sau, Bạch Vũ Mộng cuối cùng trở lại bình thường, hơi giật giật, Lam Hạo Thần vội vàng hỏi nàng có sao không.

"Người không thương tâm sao? Lại có thể ra ngoài nhanh như vậy!" Bạch Vũ Mộng nghi hoặc hỏi.

"Không! Ta có, chỉ là ta đã ngộ ra, chuyện đã qua sẽ biến mất, vĩnh viễn không thể xuất hiện ở hiện tại! Nàng hiểu chưa?" Lam Hạo Thần nhàn nhạt nói.

Đúng vậy, đã qua sẽ biến mất, rồi rồi làm gì, nàng cũng biết điểm này, mới có thể đi ra khỏi mê cảnh. Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, không nghĩ nữa, nên từ nơi này thoát ra đã.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thay nàng chấn đạo

Tầng thứ chín, cho tới bây giờ đều không có người nào đi vào. Trừ bỏ người tạo ra tháp, thật sự không biết là nhân tài thế nào mới có thể thiết lập ra cơ quan tinh diệu như vậy.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cùng đi lên tầng thứ chín, ba người khác đều đã bị nhốt ở lại, sợ sự khó lòng mà đi ra. Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn nam nhân lạnh như băng kia một cái.

Là một nhân tài, chỉ là trong lòng có nhiều bí mật, tâm cơ quá sâu, sợ là cũng không làm được chuyện tốt. Ngây ngốc ở trong này ngược lại có thể tĩnh lọc tâm linh một chút.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được lực đạo trên tay tăng thêm, nhìn Lam Hạo Thần một cái, chỉ thấy hấn trung bộ mặt bất mãn nhìn nàng, liếc mắt nhìn, liền đi tới.

Đi tới cửa, Bạch Vũ Mộng mang về mặt trầm trọng, đi vào trong, cũng không biết là có cái gì, bất quá, nàng sẽ không lùi bước.

Cùng Lam Hạo Thần đi vào, bước chân cũng càng ngày càng trầm trọng. Ở bên trong có một hàng thẳng tắp, không phải là người máy sao?

Nhiều người máy như vậy, nàng thật không nắm chắc có thể thắng được. Người máy ưu việt nhược điểm của mỗi một tên đều ở một chỗ khác nhau, nếu chúng giống với thứ kiếp trước nàng từng thấy, khẳng định nhược điểm sẽ không nằm cùng một chỗ.

Còn Lam Hạo Thần lại cực kỳ kinh ngạc, những thứ này cho tới bây giờ hắn đều chưa từng thấy, những thứ trong ngọn tháp này thật kỳ lạ, thật sự là rất kỳ lạ!

Nhìn Bạch Vũ Mộng, nàng giống như đã biết hết tất cả, hắn bỗng nhiên phát hiện, bản thân đều không hề hiểu Mộng Nhi dù chỉ một chút, ý nghĩ này làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Bạch Vũ Mộng không quản nhiều như vậy, những người máy này đã được khởi động, nên bắt đầu công kích bọn họ.

"Người cản chúng lại, để ta tìm nhược điểm của chúng!" Bạch Vũ Mộng nhanh chóng nói, nói xong liền lách người nghênh đón người máy.

"Được!" Trả lời rõ ràng, Lam Hạo Thần lấy tốc độ nhanh nhất bảo hộ Bạch Vũ Mộng, cũng không từ thủ đoạn đánh về phía người máy, nhưng bọn họ tựa hồ không có cảm giác giống nhau, những người máy này đánh thế nào cũng không chết.

Bạch Vũ Mộng thử dùng ngân châm đâm vào các bộ phận của người máy, ý muốn tìm ra nhược điểm. Rất nhanh, Bạch Vũ Mộng đã tìm được nhược điểm của chúng.

Nhược điểm của bọn chúng ở cổ: "Đánh vào cổ bọn chúng!" Bạch Vũ Mộng vội vàng nói điều này cho Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng không nói gì thêm, ra sức đánh. Lập tức, tất cả đều bị tiêu diệt. Nhưng từ phía sau lại đi ra một người máy khác.

Vô luận đánh thế nào, đều không thể đánh bại được. Bạch Vũ Mộng nghĩ, nhược điểm của nó sợ là ở chỗ khác, nhưng rốt cục là ở đâu?

Trón trong đám người máy nhỏ, nó đi đến chỗ Bạch Vũ Mộng rất nhanh, trên tay cầm một con dao, tựa hồ là muốn đâm Bạch Vũ Mộng.

Lam Hạo Thần bên này cũng bị cuốn lấy không phân thân nổi, mắt thấy Bạch Vũ Mộng sắp bị đâm, nhưng nàng lại không phản ứng lại.

Lam Hạo Thần ra sức lao ra khỏi vòng vây, đánh về phía tên người máy kia. Ngay lúc con sắp đâm vào Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần chắn trước mặt nàng, giúp nàng chặn đường dao lại.

Nhưng bản thân Lam Hạo Thần lại bị thương, mũi dao này lại rất sâu, làm cho máu chảy ra không ngừng, làm thế nào cũng không dừng được.

Lúc này Bạch Vũ Mộng mới phát hiện nhược điểm của người máy kia, trực tiếp sử dụng phượng múa cửu thiên, tiêu diệt ngay lập tức.

"Sao người lại bị thương, có sao không?" Bạch Vũ Mộng gấp đến độ muốn khóc, sao hắn lại ngu như vậy!

"Không có việc gì, không cần lo lắng!" Lam Hạo Thần an ủi cười cười, sau đó lại mở miệng nói: "Ta nói rồi muốn vĩnh viễn bảo vệ nàng!"

Nước mắt ướt đầm hốc mắt Bạch Vũ Mộng, lại quật cường không rơi xuống: "Sao người lại ngu như vậy! Người biết rõ ta có thể né tránh, vì sao còn muốn chắn giúp ta?"

"Bởi vì ta không thể để chuyện ngoài ý muốn phát sinh dù chỉ một chút." Lam Hạo Thần suy yếu mở miệng.

Bạch Vũ Mộng vội vàng lấy thuốc từ trên người ra, có loại nào đều cho Lam Hạo Thần ăn, gấp đến độ tay chân có chút rối loạn, không biết bản thân muốn làm gì.

Hiện tại nàng mới biết được cảm giác đau lòng, thì ra, bất tri bất giác, hắn cũng đã đi vào lòng nàng, làm thế nào cũng không bỏ được.

Bạch Vũ Mộng ôm Lam Hạo Thần, miệng vết thương chảy máu không ngừng, trên tay Bạch Vũ Mộng đều là máu, nàng lại bất chấp tất cả, chỉ biết là bản thân không muốn hắn có việc gì.

"Mộng Nhi, không nên thương tâm, ta thật sự không sao." Nói xong liền ho khan vài tiếng, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Bạch Vũ Mộng ôm thân thể Lam Hạo Thần có chút lạnh như băng, toàn thân đều đang run run. Bỗng nhiên, tay Lam Hạo Thần trượt xuống, giống như đã...

Bạch Vũ Mộng hoảng sợ kêu to: "Không được..." Rơi lệ đầy mặt ôm Lam Hạo Thần, gất gao ôm hắn, giống như chỉ cần buông tay, hắn liền sẽ biến mất.

Người ngoài tháp nghe thấy một tiếng kêu đau thấu tim gan, đều run run, bên trong đã xảy ra chuyện gì, sao có thể phát ra tiếng kêu tuyệt vọng như thế?

Thượng Quan Diệu Nhiên gất gao nhăn mày, hắn lo lắng, cuối cùng có nên dùng phương pháp kia, đem bọn họ ra ngoài hay không, chỉ là...

Bọn Linh Trần nghe thanh âm này, lập tức biết là của Bạch Vũ Mộng, đều sốt ruột nhìn tháp, không biết đã phát sinh chuyện gì, sao tiểu thư có thể thương tâm như vậy?

Bọn họ hận không thể lập tức đi vào, trợ giúp hai người, xem hai người có sao không. Đều tự trách mình vô dụng, không thể bảo hộ chủ tử.

Hận Nhuê đi qua đi lại, vẫn là thù hằn của Lam Hạo Thần trấn định hơn, Linh Trần nói: "Người không cần đi qua đi lại như vậy, hiện tại sốt ruột cũng

không làm được gì, chỉ có thể chờ tin tức."

Hận Nhuế nhìn hẩn một cái, cũng không nói gì thêm, nàng vốn là một người rất bình tĩnh, chỉ là thấy tiểu thư gặp chuyện liền đánh mất bình tĩnh. Bây giờ nghe hẩn nhắc nhở, cũng hơi bình tĩnh lại.

Trong tháp, Lam Hạo Thần mở mắt, cố sức nâng tay lên, xoa xoa nước mắt trên mặt Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng cảm giác được, vội vàng ngăn đầu lên.

Kính hi mở to hai mắt nhìn, hẩn không có chuyện gì, thật tốt quá. "Mộng Nhi, ta sẽ không chết dễ dàng như thế, ta nói rồi, ta sẽ bảo hộ nàng cả đời."

Bạch Vũ Mộng roi lệ gạt đầu, vội vàng đỡ Lam Hạo Thần lên. Dùng nội lực thay hẩn chữa thương. Sau đó, lại đổ ra rất nhiều viên thuốc, đút cho Lam Hạo Thần.

"Ăn nhiều thuốc như vậy, không sợ ta ăn đến chết à!" Lam Hạo Thần tâm tình rất tốt trên ghẹo Bạch Vũ Mộng.

"Thuốc này ăn nhiều cũng không sao, sẽ không làm ngươi chết! Cho ngươi ăn tồn thuốc của ta, còn nhiều chuyện như vậy!" Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần không sao, cũng thả lỏng, cùng hẩn đầu vô miệng.

Lam Hạo Thần cười cười, một tay ôm Bạch Vũ Mộng vào lòng: "Mộng Nhi, nàng nói xem, nàng thích ta đúng không, bằng không sẽ không lo lắng cho ta, vừa rồi nàng khóc..."

Bạch Vũ Mộng không đẩy hẩn ra, nhưng vẫn khẩu thị tâm phi: "Ai thích ngươi, ta sợ ngươi chết, sẽ không có ai làm đệm thịt bảo vệ ta, ngươi không cần tự mình đa tình."

Lam Hạo Thần cười cười, không nói gì thêm, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Qua một lúc lâu sau, chờ Lam Hạo Thần cảm thấy tốt hơn, bọn họ mới quyết định bắt đầu lên tầng cuối cùng. Vốn Bạch Vũ Mộng không đồng ý, dù sao Lam Hạo Thần còn bị thương, nhưng không thể chống lại yêu cầu của hẩn, nên thỏa hiệp cùng hẩn đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Minh chủ võ lâm

Tầng thứ mười, rốt cục đến tầng thứ mười! Nơi này không biết còn có cái gì, Lam Hạo Thần chỉ biết là, hẩn phải bảo vệ tốt Mộng Nhi. Bạch Vũ Mộng chỉ biết là, nàng không thể lại để Lam Hạo Thần bị thương.

Tiến vào tầng thứ mười, bên trong thật sự cũng tốt đẹp, giống như đi đến thiên đường. Bạch Vũ Mộng không biết nơi này có cái gì, bọn họ đứng ở bên trong rất lâu, nhưng lại không có động tĩnh gì.

Bỗng nhiên, vòng tay trên tay Bạch Vũ Mộng bay lên, lóe ra ánh sáng màu lam đậm, càng ngày càng sáng, chiếu khắp phòng làm mọi người không mở mắt ra được.

Ngoài tháp, mọi người đều nhìn lên đỉnh tháp, có một chút ánh sáng màu lam càng lúc càng lớn, làm lóa mắt người khác.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều ngạc nhiên nhìn tình cảnh này, vòng tay ở trong không trung xoay tròn vài vòng, giống như chiếm được cái gì, chậm rãi trở lại trên cổ tay Bạch Vũ Mộng.

Lúc này, tầng thứ mười một lộ ra trên tường, xuất hiện một cánh cửa sổ, phía dưới cửa sổ có rất nhiều người, từ trên có thể nhìn rõ ràng người dưới chân tháp.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần nhảy xuống từ cửa sổ, ở trong gió, như thần tiên quuyến lữ bay đến từ phía chân trời.

Đẹp quá a! Đây là ý nghĩ duy nhất của đám người phía dưới. Bọn họ đều bị mê hoặc: hai người họ đẹp kinh diễm như ngọc bích.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần nhìn nhau cười. Bọn họ thật sự thành công, bọn họ thật sự có thể thông qua khảo nghiệm này.

Thượng Quan Diệu Nhiên không dám tin nhìn bọn họ, chẳng lẽ, tiên đoán trước kia là sự thật, bọn họ thật sự có thể bình an đi ra, chẳng lẽ nàng chính là vị thiên nữ đến từ dị thế kia.

Bất quá tiên đoán cũng chỉ là tiên đoán, hẩn vẫn tiến lên chúc mừng: "Chúc mừng hai vị, các ngươi đã thành công vượt qua khảo nghiệm, bất quá võ lâm minh chủ chỉ có một, các ngươi..."

"Không cần phải nói, võ lâm minh chủ chính là nàng!" Lam Hạo Thần giờ tay Bạch Vũ Mộng lên, lớn tiếng nói.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn Lam Hạo Thần, không hiểu vì sao hắn lại chấp tay nhường vị trí này cho nàng, Lam Hạo Thần cũng chỉ cười cười, nhưng hình như Bạch Vũ Mộng cũng đã hiểu cái gì đó.

Lần này Lam Hạo Thần vốn đến đây để tranh vị trí võ lâm minh chủ, nhưng lúc hắn nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, hắn liền thay đổi chủ ý, hắn đến đây, chỉ vì bảo hộ Bạch Vũ Mộng, để nàng không nhận một chút tổn thương nào.

Nhưng luôn có những người thích đứng ra quấy rối: "Dựa vào cái gì, võ công của nàng nhất định không bằng chúng ta, dựa vào cái gì để cho nàng làm võ lâm minh chủ, ta không phục!"

"Không phục phải không? Như vậy ta liền cho ngươi tâm phục khẩu phục!" Thanh âm lạnh lùng của Bạch Vũ Mộng truyền đến, làm mọi người vô cớ cảm thấy có một trận áp bách.

Người nọ bày ra tư thế đánh nhau, nhanh chóng vọt về phía Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng khinh miệt cười, thật sự không biết tự lượng sức mình!

Sử dụng phượng múa cửu thiên, chỉ trong ba chiêu người kia đã bị đánh tới cực kỳ thảm. Người khác thấy Bạch Vũ Mộng tuổi còn nhỏ nhưng võ công lại cao như vậy, đều cực kỳ kinh ngạc.

Chỉ có Lam Hạo Thần gất gao cau mày, loại cảm giác này lại tới nữa, vì sao mỗi khi Mộng Nhi sử dụng công phu này, luôn làm cho hắn có loại cảm giác quen thuộc.

"Tiểu thư, võ công tốt, xin hỏi ngươi thuộc môn phái..." Đã có người bắt đầu có ý đồ với Bạch Vũ Mộng.

"Phượng hoàng lâu!" Trả lời ngắn gọn, không có một chữ dư thừa: "Còn ai muốn thử nữa không?"

Nghe thấy tên này, mọi người không khỏi đỏ mặt cười, đây không phải là thế lực mới trên giang hồ sao, chỉ trong một đêm liền diệt rất nhiều môn phái! Không nghĩ tới cô gái này tuổi còn nhỏ, nhưng thực lực lại không nhỏ.

Đang nhớ tới câu hỏi của Bạch Vũ Mộng, tất cả mọi người không khỏi lắc đầu, võ lâm minh chủ đã tuyển được người xứng đáng rồi, bọn họ cũng chỉ muốn khi dễ một tiểu nha đầu không có bối cảnh thôi, hiện tại đã biết, ai lại ngu ngốc đi chịu chết?

Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, sóng vai đi cùng Lam Hạo Thần. Bọn Linh Trần và Hận Nhuế cũng đều cấp tốc đi theo, bọn họ còn đắm chìm trong kinh hi không thể tự kiềm chế được!

Trở về, Lam Hạo Thần ở lại Mặc Liễu sơn trang. Bạch Vũ Mộng ra lệnh Lam Hạo Thần lập tức đi nghỉ ngơi, vết thương còn chưa lành đã vận công, còn mệt mỏi lâu như vậy, thân thể làm bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi.

Lam Hạo Thần cười cười, đáp ứng, nhưng hắn nhất định muốn Bạch Vũ Mộng ngủ cùng hắn, bằng không hắn sẽ không ngủ, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng.

Để bọn Linh Trần đi ra ngoài, Lam Hạo Thần lôi kéo Bạch Vũ Mộng lên giường ngủ. Bạch Vũ Mộng vốn tưởng chỉ cần ngồi ở bên cạnh là được, không ngờ, Lam Hạo Thần bá đạo muốn nàng ngủ bên cạnh hắn.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, nhưng vẫn theo ý Lam Hạo Thần, ai bảo hắn là bệnh nhân, ai bảo hắn vì nàng mà bị thương chứ?

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, cảm thấy nệm mềm liền ngủ, khóe môi mỉm cười, giống như có chuyện gì làm cho hắn rất vui vẻ. Hắn gất gao ôm Bạch Vũ Mộng, sợ Bạch Vũ Mộng sẽ biến mất.

Bạch Vũ Mộng lẳng lặng nhìn Lam Hạo Thần một hồi, phát hiện hắn ngủ rất quái dị so với người bình thường, đặc biệt khóe miệng của hắn còn nở nụ cười. Nhìn một hồi, Bạch Vũ Mộng cũng nặng nề ngủ.

Bọn họ mấy ngày nay quá mệt, ngủ cũng rất lâu. Lúc Hận Nhuế tiến vào muốn kêu Bạch Vũ Mộng ăn cơm, thấy hai người ngủ như vậy, cũng không nhẫn tâm quấy rầy.

Thật lâu sau, Lam Hạo Thần mở mắt, giật giật thân thể, lập tức thấy được Bạch Vũ Mộng nằm bên cạnh hắn, khóe miệng gọi lên một nụ cười âm áp.

Liền lẳng lặng nhìn Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần cảm thấy trước nay chưa từng được thỏa mãn, có Mộng Nhi bên cạnh, thật tốt!

Chuyện hạnh phúc nhất đời người, là sáng sớm mỗi ngày lúc tỉnh lại, vừa mở mắt là có thể thấy người trong lòng!

Lông mi Bạch Vũ Mộng run rẩy, giống như muốn tỉnh lại. Một lát sau, Bạch Vũ Mộng mở đôi mắt kèm nhèm.

Bạch Vũ Mộng theo bản năng cọ cọ trong ngực Lam Hạo Thần, sau đó mới làm cho mình tỉnh táo lại. Chờ sau khi thanh tỉnh, mới biết được bản thân làm cái gì, mặt lập tức liền đỏ lên.

Lam Hạo Thần cười ha ha. Nắm tay Bạch Vũ Mộng, vẻ mặt nghiêm cẩn nói: "Mộng Nhi, nàng không thể thành thật đối mặt với lòng mình sao?"

Bạch Vũ Mộng có chút hoảng: "Người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu!"

"Sao nàng lại không hiểu được? Chẳng lẽ nàng còn không rõ lòng ta sao, ta thật sự rất thích nàng, không, đó là trước đây, hiện tại là yêu, ta yêu nàng, Mộng Nhi!"

Nghe được lời thú nhận thâm tình như vậy, Bạch Vũ Mộng cũng có chút động dung, chỉ là, nàng có nên tin tưởng nam nhân này không, hẳn thật sự sẽ không phản bội nàng sao?

"Lam Hạo Thần, người không nên dễ dàng nói yêu như vậy, thứ ta muốn, người không cho được!"

"Nàng muốn cái gì? Cho dù là thế giới này, ta cũng sẽ đưa cho nàng!" Lam Hạo Thần tự tin tràn đầy.

"Cái ta muốn là cả đời nhất thế một đôi, người cho được sao?"

"Điều này cũng là thứ ta muốn, nắm tay cả đời, bên nhau đến già!"

Bạch Vũ Mộng ngây ngốc nhìn chăm chú vào Lam Hạo Thần, trong ánh mắt nàng thấy được vẻ nghiêm túc của hắn. Có lẽ, nàng cũng nên cho bản thân một cơ hội.

Đời người không phải giống như một ván bạc sao, mỗi một nguyên tắc đều phải cá cược. Vậy vì sao nàng không thử một lần, nói không chừng sẽ thắng, lần này, liền làm theo trái tim thôi.

"Lam Hạo Thần..."

Lam Hạo Thần không đợi Bạch Vũ Mộng nói hết lời liền bùng kín miệng nàng, "Về sau phải gọi ta là Thần, đây là cách gọi chỉ thuộc về một mình nàng."

Bạch Vũ Mộng cười cười, "Thần..." Nhưng lời còn chưa nói hết, liền cảm thấy xúc cảm mềm mại trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thổ lộ tình cảm

Lam Hạo Thần ôn nhu hôn Bạch Vũ Mộng, đầu tiên là lưu luyến ở môi Bạch Vũ Mộng, sau đó liền cạy hàm răng Bạch Vũ Mộng, đầu lưỡi đi vào, dây dưa với nàng.

Ý thức của Bạch Vũ Mộng rất nhanh đã không còn rõ, mơ mơ màng màng, tùy ý để Lam Hạo Thần hôn.

Lam Hạo Thần luôn ôn nhu, rất cẩn thận hôn Bạch Vũ Mộng, đến khi Bạch Vũ Mộng hít thở không thông, mới lưu luyến buông nàng ra, rời khỏi môi nàng còn kéo ra một sợi chỉ ái muội.

Bạch Vũ Mộng mặt đỏ lên, ghé vào ngực Lam Hạo Thần thở phì phò. Lam Hạo Thần tựa hồ rất cao hứng, gắt gao ôm Bạch Vũ Mộng, trong miệng càng không ngừng gọi "Mộng Nhi", Bạch Vũ Mộng cũng tùy ý để hắn ôm.

"Mộng Nhi, đồng ý với ta được không?"

"Nếu như người rời khỏi ta, ta sẽ không khách khí!" Bạch Vũ Mộng nắm ngược lại tay Lam Hạo Thần, nói ra lời thề cả đời.

Lam Hạo Thần nở nụ cười, cười đến phong hoa tuyết đại. Bạch Vũ Mộng cũng cười, cười đến vô cùng thanh lệ. Cho dù Bạch Vũ Mộng vẫn đang mang mạng che mặt, nhưng vẫn rất tao nhã.

"Mộng Nhi, gỡ mạng che mặt xuống đi, ta sẽ không ghét bỏ nàng!" Lam Hạo Thần cười nói.

Bạch Vũ Mộng lo sợ: "Chàng không sợ dung mạo xấu xí của ta dọa sợ sao?" Thật ra nàng cũng lo lắng vấn đề này, có phải nếu thấy nàng xấu, hắn sẽ không cần nàng nữa.

Quả nhiên, người đang yêu đều là kẻ ngốc, bao gồm cả Bạch Vũ Mộng bình thường luôn khôn khéo.

"Ta yêu không phải là dung mạo của nàng, mà là con người nàng, xấu hay đẹp đối với ta chẳng qua cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi." Lam Hạo Thần chân thành nói xong, ánh mắt luôn nhìn Bạch Vũ Mộng, không hề rời đi.

Bạch Vũ Mộng khẽ gật đầu, đưa tay tháo mạng che mặt xuống. Trên mặt của nàng vẫn xấu xí như vậy, không có gì thay đổi.

"Có phải ghét bỏ ta rồi không?" Thấy Lam Hạo Thần thờ dài, Bạch Vũ Mộng mắt húng nói.

Nhưng Lam Hạo Thần lại lắc đầu, mắt đầy đau lòng, sao nàng có thể bị như vậy, lại còn có thể sống được tốt như vậy. Nhưng từ giờ trở đi, hấn nhất định sẽ bảo hộ nàng, không để nàng chịu chút ủy khuất nào.

Lại nằm trên giường một lúc, lúc hai người đều cảm thấy đói bụng, bọn họ mới đứng lên, Hận Nhuế đem đồ ăn vào, liền đi ra ngoài. Nàng rõ ràng cảm giác được bầu không khí giữa tiểu thư và Chiến Vương có gì đó kỳ lạ.

Lam Hạo Thần đặt Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên cạnh, cũng không để nàng làm gì, hấn đưa đồ ăn đến bên miệng Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng vừa lòng hưởng thụ sự phục vụ của Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cẩn thận gỡ xương cá, sau đó mới đút cho Bạch Vũ Mộng. Kỳ thực Bạch Vũ Mộng rất thích ăn cá, nhưng vì rất lười gỡ xương, cho nên rất ít ăn, bây giờ thì hạnh phúc rồi.

Lam Hạo Thần sủng nịch nhìn Bạch Vũ Mộng, nhìn nàng vui vẻ, hấn cũng rất vui vẻ, hấn chưa từng nghĩ tới sẽ yêu một người như vậy, cho tới bây giờ cũng không có ai làm hấn cam tâm tình nguyện hầu hạ như nàng.

Cơm nước xong xuôi, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liền quay lại giường, tiếp tục ngủ, mấy ngày nay, bọn họ đều không hề ngủ trọn giấc, thân thể đã sớm chóng đờ không được, huống hồ Lam Hạo Thần còn bị thương trong người.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Vũ Mộng đã bị Hận Nhuế đánh thức, nói là Thượng Quan Diệu Nhiên kêu mọi người đến gặp nàng, hôm nay là ngày nàng chính thức trở thành minh chủ võ lâm.

Bạch Vũ Mộng bị phá giấc ngủ, rất khó chịu, lại nằm trong lòng Lam Hạo Thần một lúc, mới phiền chán đứng dậy. Mặc xong quần áo, cùng Lam Hạo Thần đến Mặc liêu sơn trang.

Chờ lúc hai người đến nơi, rất nhiều người đều đã đến, còn có một vài người có chút bất mãn vì Bạch Vũ Mộng đến trễ, nhưng cũng không nói ra, dù sao tân võ lâm minh chủ này không hề dễ chọc.

Nam tử đứng ở bên cạnh nàng, là các chủ Ám dạ các, hai người bọn họ không phải người dễ chọc.

Thượng Quan Diệu Nhiên cười đi tới, cầm một khối lệnh bài giao cho Bạch Vũ Mộng: "Khối lệnh bài này chính là lệnh bài của riêng minh chủ võ lâm, có thể ra lệnh cho toàn bộ võ lâm."

Nói xong liền cung kính hành lễ: "Bái kiến minh chủ võ lâm!"

"Bái kiến minh chủ võ lâm!" Mọi người đều nói theo, bọn họ đã thừa nhận người này, đương nhiên phải hành lễ. Tuy rằng để một tiểu nữ oa đảm đương chức vụ minh chủ võ lâm thật sự có chút không phục, nhưng cũng không dám ngang nhiên đối nghịch.

Bạch Vũ Mộng nhìn những người đó mặt phục mà tâm không phục, chỉ biết bản thân còn chưa có đủ lực uy hiếp, vì thế nhân nhạ mở miệng nói: "Các người thấy ta nhỏ tuổi, nhưng thủ đoạn của ta sẽ làm cho các ngươi sống không bằng chết!"

Nghe thanh âm nàng lạnh lùng, mọi người lập tức liền nghĩ tới những môn phái bị diệt lúc trước. Nhìn những người đó, nhất định sẽ ăn không ngon vài ngày, hơn nữa sẽ liên tục gặp ác mộng. Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều rùng mình.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy những người này đã có chút sợ, trực tiếp rèn sắt khi còn nóng: "Ta biết các ngươi có một số người không phục, không phục đương nhiên có thể tìm ta khiêu chiến. Nhưng ta không muốn nhìn thấy có người ở sau lưng sử dụng thủ đoạn, bằng không..." Câu kế tiếp Bạch Vũ Mộng cũng không tiếp tục nói, nhưng chỉ cần là người thông minh đều sẽ tự hiểu.

Nói xong, Bạch Vũ Mộng liền lôi kéo Lam Hạo Thần rời đi, Thượng Quan Diệu Nhiên kinh ngạc nhìn bọn họ rời đi, vì sao lại cảm thấy tay Lam Hạo Thần bị Bạch Vũ Mộng lôi kéo lại có chút chướng mắt?

Trở lại quán trọ, Lam Hạo Thần lập tức kéo Bạch Vũ Mộng vào phòng, đóng cửa liền bắt đầu thẩm vấn.

"Ánh mắt cái tên Thượng Quan Diệu Nhiên nhìn nàng là có ý gì?" Lam Hạo Thần có chút ghen tuông nói.

"Phốc xuy!" Bạch Vũ Mộng bị Lam Hạo Thần chọc cười, nam nhân này lại ghen a: "Không có gì, là do ta ai gặp cũng thích, hoa gặp sẽ tự nở, cho nên mới có nhiều người thích ta!" Bạch Vũ Mộng có chút tự luyến nói.

Lam Hạo Thần cũng cười, nhưng hấn đột nhiên liền nghĩ tới một chuyện mà hấn luôn muốn hỏi: "Võ công của nàng là ai dạy, vì sao ta lại cảm thấy rất quen thuộc?"

"Phải không? Sư phụ của ta là Thiên Sơn lão nhân." Bạch Vũ Mộng không có một chút giấu diếm, nhân nhạ trả lời.

"Thiên Sơn lão nhân?" Chẳng lẽ có quan hệ sâu xa với sư phụ hấn sao, vì sao ngay cả tên cũng giống nhau?

"Vậy lúc trước ở trong tháp, làm sao nàng có thể biết mấy thứ kỳ quái đó?" Lam Hạo Thần thay đổi đề tài, tiếp tục hỏi.

Bạch Vũ Mộng dừng một chút, còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý nói cho hắn biết, không biết nên mở miệng thế nào.

"Nếu không muốn nói thì không cần nói, đừng miễn cưỡng bản thân!" Lam Hạo Thần cười nói, trong mắt vẫn xẹt qua một chút thương tâm, nàng vẫn không tin hắn sao? Hắn không đáng giá để nàng tin tưởng sao?

Nhìn thấy Lam Hạo Thần có chút thương tâm, Bạch Vũ Mộng thật sự hoảng, vội vàng mở miệng: "Không phải, chỉ là không biết nên nói thế nào mới tốt, việc kia nói ra chỉ sợ không có ai tin, chờ ta chuẩn bị tốt, ta sẽ nói cho chàng được không?" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng trả lời, nàng rất sợ Lam Hạo Thần không tin nàng. Nàng rất sợ, nàng nói mình là linh hồn đến từ dị thế, hắn sẽ sợ nàng, sẽ không cần nàng.

Nhìn bộ dáng Bạch Vũ Mộng có chút sợ hãi, còn có một tia trốn tránh, Lam Hạo Thần biết không nên bức nàng, chờ nàng muốn nói, tự nhiên sẽ nói.

Nghĩ như vậy, liền hôn lên trán Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng mà nói: "Được!"

Bạch Vũ Mộng dựa vào hắn, cảm thụ được nhịp tim của hắn, tâm tình từ từ bình tĩnh lại. Nàng thật sự nên cẩn thận suy nghĩ làm thế nào để giải thích với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đi săn bắn

Ngày hôm sau, bọn họ liền muốn khởi hành trở về, bọn họ rời đi lâu rồi, có lẽ người ở kinh thành sẽ hoài nghi.

Thời điểm trở về, Lam Hạo Thần hỏi Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, trở về ta liền nhờ phụ hoàng tứ hôn, nàng gả cho ta được không?"

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần thật sâu, cuối cùng gật đầu, giao cả đời cho nam nhân này.

Trên đường đi Lam Hạo Thần đều rất vui vẻ, bởi vì Bạch Vũ Mộng đáp ứng gả cho hắn, tuy rằng không biết con đường phía trước sẽ có nguy hiểm gì, nhưng hai người bọn họ nhất định sẽ cùng nhau đối mặt.

Trở lại Bạch phủ đã là ba ngày sau, là do họ kiên trì gập rút trở về, đã trì hoãn lâu rồi, không biết có chuyện xấu gì không.

Lam Hạo Thần đưa Bạch Vũ Mộng đến cửa Bạch phủ, trong phủ cũng có rất nhiều chính sự chờ hắn xử lý!

Bạch Vũ Mộng từ cửa sau đi vào Thính vũ các, Đông Nhiễm nhìn thấy Bạch Vũ Mộng xuất hiện, liền kích động đi lên, cũng không phân biệt chủ tớ. Còn lời kéo Hận Nhuê kể chuyện trên đường đi cho nàng nghe.

Về phần Ám và Lãnh, đưa Bạch Vũ Mộng trở về an toàn, cũng trở về Phụng Hoàng lâu, bọn họ muốn đi xử lý một chuyện.

Bạch Vũ Mộng hỏi Đông Nhiễm một chút, mấy ngày nay nàng không ở đây, có chuyện gì xảy ra không.

Đông Nhiễm suy nghĩ một chút, thấy cũng không có gì việc, ngay cả Lâm Thái Sương gần đây cũng đều rất ngoan, không đáng ghét như trước.

Bất quá, Đông Nhiễm lại nhớ đến một chuyện: "Tiểu thư, vừa rồi nha hoàn trong viện lão gia nói, ngày mai cho người cùng tham gia săn bắn, sứ giả các nước hình như đều chưa rời đi, ngày mai muốn cử hành một đại hội săn bắn, hơn nữa Hoàng thượng chỉ rõ tên muốn người cùng tham gia!" Trong giọng Đông Nhiễm có chút hưng phấn.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, làm thế nào vừa mới trở về đã phải tham gia đại hội săn bắn gì đó chứ, nàng thật sự rất mệt a, bất quá, chắc hẳn cũng phải đi! Nghĩ đến hắn, Bạch Vũ Mộng không khỏi nâng khóe môi.

Bên này ở phủ Chiến Vương đầu óc Lam Hạo Thần choáng váng hình như cảm nhận được Bạch Vũ Mộng nghĩ đến hắn, mỉm cười, sau đó lại chui đầu vào công việc.

Buổi tối, Bạch Vũ Mộng đang chuẩn bị ngủ, lại phát hiện có người đứng ở trong phòng nàng. Nàng lập tức biết ngay đó là ai.

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, mở miệng: "Vương gia, chàng nhân nhà lắm sao, làm đầu trộm đuôi cướp rất vui sao, khi nào thì khuê phòng của một nữ tử có thể để cho nam nhân trong đêm khuya tùy tiện ra vào?"

Người nào đó chỉ cười nhẹ, "Bổn vương đến thăm vương phi tương lai có gì sai sao, ta tin dù Vương gia có biết cũng sẽ không trách tội."

Bạch Vũ Mộng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn người vô sỉ này.

Từ bên ngoài bay vào mùi hương của hoa mạn la đà, Bạch Vũ Mộng bị Lam Hạo Thần ôm từ phía sau, liền tùy ý để hắn ôm.

"Mộng Nhi, ta rất nhớ nàng!" Lam Hạo Thần mở miệng, trong thanh âm mang theo nỗi oán trách vô hạn.

Bạch Vũ Mộng không để ý đến hắn, đi về bên giường. Kỳ thực nàng muốn nói, nàng cũng rất nhớ hắn, nhưng lại không muốn để cho người nào đó lên mặt, cho nên mới không nói ra.

Lam Hạo Thần không chút khách khí chui vào trong chăn của Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhìn người vô sỉ này, rất bất đắc dĩ, nhưng một chút biện pháp chống lại hắn cũng không có.

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, ngủ rất nhanh. Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần có mỗi một, đau lòng giúp hắn vuốt mày.

Người này sao lại không biết chiều cô bản thân vậy, làm mình mệt như vậy, thật là!

Buổi sáng hôm sau, lúc Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, Lam Hạo Thần đã biến mất.

Chỉ có nếp nhăn của mép giường nhắc nhở Bạch Vũ Mộng là ngày hôm qua Lam Hạo Thần quả thật có tới.

Sờ sờ lên chỗ nằm bên cạnh, đã sớm lạnh như băng, xem ra hắn đã đi lâu rồi. Có cần sốt ruột như vậy không? Hắn bận rộn như vậy sao?

Đứng dậy, kêu Đông Nhiễm vào. Chuẩn bị xong mọi thứ, Hận Nhuế đi vào nói trong cung phái người đến đón Bạch Vũ Mộng đi săn bắn.

Bạch Vũ Mộng lên xe ngựa, nàng cảm nhận được ánh mắt oán hận của Bạch Hàm Đại, trong đó còn kèm theo một ít hâm mộ ghen ghét.

Bọn họ cùng đi, chỉ là đại thần đi theo sau xe ngựa Hoàng gia. Vương gia đều cưỡi ngựa, bắt quá sứ giả lại ngồi trong xe ngựa.

Hoàng thượng cho sứ giả danh dự đi phía sau, tiếp đó là phi tần, sau đó chính là công chúa, mà Bạch Vũ Mộng lại được xếp trong hàng ngũ công chúa, rõ ràng Hoàng thượng rất coi trọng Bạch Vũ Mộng.

Cuối cùng mới là xe ngựa của đại thần và phu nhân, thiên kim của bọn họ. Sắp xếp như vậy, nhìn ra địa vị của Bạch Vũ Mộng còn cao hơn so với Bạch Cẩm Trình.

Cho dù Bạch Cẩm Trình trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không thể nói ra, có trời mới biết hiện tại Hoàng thượng sủng ái Bạch Vũ Mộng bao nhiêu, hắn tất nhiên muốn lợi dụng nữ nhi này thật tốt.

Người này thật sự làm lòng nàng lạnh ngắt, đến bây giờ còn suy nghĩ làm thế nào để lợi dụng nữ nhi, cuối cùng vẫn chưa thỏa mãn tham vọng, chỉ biết ích kỷ cho bản thân.

Bạch Vũ Mộng và Đông Nhiễm, Hận Nhuế ngồi trong xe ngựa, rất nhàm chán. Bạch Vũ Mộng nâng màn xe ngựa lên, nhìn ra ngoài. Liếc mắt liền thấy Lam Hạo Thần ngồi trên ngựa uy phong lẫm liệt.

Lam Hạo Thần cũng cảm nhận được ánh mắt của Bạch Vũ Mộng, quay đầu nhìn, nở nụ cười với nàng, Bạch Vũ Mộng cũng nâng khóe môi, tâm tình tốt ngồi trở lại trong xe ngựa.

"Rốt cục còn bao lâu nữa mới đến đây? Ta đã nhàm chán muốn chết rồi!" Bạch Vũ Mộng hỏi Đông Nhiễm.

"Tiểu thư, người nhìn một chút đi, lần này cần đi ba ngày lận, nghe nói nơi săn bắn rất xa." Đông Nhiễm bất đắc dĩ nói.

Nghe thấy còn phải ngồi rất lâu, Bạch Vũ Mộng lập tức liền ủ rũ, còn lâu như vậy a, sớm biết thế sẽ không theo đến đây.

Lúc này Lam Hạo Thần phi ngựa đến cạnh xe ngựa của Bạch Vũ Mộng, hình như biết Bạch Vũ Mộng phiền não cái gì, nhẹ giọng nói: "Mộng Nhi, nàng nhẫn nại một chút, trong xe ngựa có chuẩn bị sách và đồ ăn vặt cho nàng, nàng dùng nó giết thời gian đi."

Bạch Vũ Mộng tìm một chút, quả nhiên ở bên trong thật sự giống như Lam Hạo Thần nói, vì thế tâm tình Bạch Vũ Mộng hơi tốt lên: "Được rồi!" Thanh âm mắt húng vang lên.

Lam Hạo Thần cười cười, liền vượt lên trước. Ở sau hắn Lam Cảnh Diệp nghi hoặc nhìn hành động của bọn họ, quan hệ giữa bọn họ là gì, sao có thể nói chuyện thân mật như vậy.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, liền bắt đầu đọc sách, xe ngựa này không phải của hắn, sợ là Lam Hạo Thần vụng trộm đi vào, vì muốn để nàng giải buồn!

Nghĩ đến đây, Bạch Vũ Mộng liền ngọt ngào cong khóe môi lên, có người thương, sủng, thật sự quá tốt!

Một ngày trôi qua, đến chiều, ở vùng hoang dã cũng không có nơi nào để trọ, mọi người liền dựng lều trại, chuẩn bị như lúc đóng quân.

Nhưng như vậy các thiên kim tiểu thư không hề vừa ý, các nàng đã được nuông chiều từ bé, làm sao có thể chịu khổ như vậy.

Bất quá bọn họ cũng chỉ ở bên cạnh oán giận, ai dám ở trước mặt Hoàng thượng làm càn, trừ phi không muốn sống nữa.

"Vũ tỷ tỷ, chúng ta ngủ cùng nhau đi, nhưng phải đủ ba người mới ngủ chung được, còn thiếu một người!" Hạ Tử Lăng vui vẻ chạy tới nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quỷ dị

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, đi tới bên cạnh Đường Úc Ảnh: "Nếu không đề ý thì ngủ cùng nhau đi?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi, đáp án nàng tất nhiên đã biết.

"Đương nhiên!" Đường Úc Ảnh sáng khoái đồng ý, nàng đã sớm coi Bạch Vũ Mộng là bằng hữu. Sao có thể cự tuyệt Bạch Vũ Mộng?

Nhưng việc này lại làm khổ Lam Hạo Thần, vốn tưởng có thể ôm ôn hương nhuyễn ngọc mà ngủ, hiện tại chỉ có thể "Một mình trông phòng".

Buổi tối, mọi người đều ngủ, Bạch Vũ Mộng ngủ không được, liền lặng lẽ ra ngoài đi dạo một chút. Không nghĩ tới, lại đụng phải Thu Hằng Duệ.

"Bạch tiểu thư, ngươi cũng không ngủ được ra ngoài đi dạo sao?" Thanh âm ôn nhuận của Thu Hằng Duệ truyền đến.

"Đúng vậy, chẳng lẽ trùng hợp như vậy Thu thái tử cũng giống ta?" Giọng Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt, biểu cảm cũng nhàn nhạt.

Thu Hằng Duệ nhìn Bạch Vũ Mộng: "Ngươi biết không, ngươi mới gặp ta một lần, nhưng ta lại có cảm giác đã từng quen biết ngươi."

"Thu thái tử gặp nữ nhân nào cũng đều nói như vậy sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói.

"Ta rất nghiêm túc, hình như đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng mà ta thật sự không nhớ ra!" Thu Hằng Duệ vẫn tin vào hai mắt của mình. Cho rằng bản thân nhất định không nhận sai.

"Ta có thể khẳng định là chưa từng thấy ngươi, sợ là Thu thái tử đã gặp qua người khác giống ta rồi!" Bạch Vũ Mộng nói, dừng một chút, lại mở miệng: "Đã trễ rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi, Thu thái tử cũng sớm nghỉ ngơi đi!"

Nói xong liền xoay người đi về lều trại, nhưng lại nhìn thấy bóng Lam Hạo Thần đứng ở một chỗ nhìn bọn họ, Bạch Vũ Mộng không thấy rõ biểu cảm của Lam Hạo Thần, nhưng hình như hắn đã hiểu lắm.

Bạch Vũ Mộng chạy tới bên cạnh Lam Hạo Thần, nhưng đảo mắt đã không thấy Lam Hạo Thần nữa, Bạch Vũ Mộng tìm thế nào cũng không thấy, nàng thật sự sốt ruột, không phải hắn thật sự hiểu lầm chứ?

Vội vàng chạy đến lều trại của Lam Hạo Thần, nàng biết, Lam Hạo Thần ngủ một mình, bởi vì hắn mắc bệnh sạch sẽ, không thích thân cận với người khác, huống chi là ngủ chung.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lách mình vào trong lều trại, liền nhìn thấy Lam Hạo Thần cầm một vỏ rượu uống liên tục.

"Chàng đang làm gì? Có biết vết thương chưa khỏi không thể uống rượu hay không!" Bạch Vũ Mộng tức giận đoạt lấy bình rượu trong tay hắn, nhẹ giọng quát.

Lam Hạo Thần đoạt lại bình rượu, tiếp tục uống, không nói thêm một câu. "Lam Hạo Thần, rốt cục chàng bị làm sao, ta chọc tới chàng lúc nào, chàng không đề ý đến ta, ta đã giải thích với chàng, ta chỉ hàn huyên với hắn vài câu, có cần làm quá lên vậy không?"

"Là trong lòng ta không thoải mái, nhưng không muốn làm phiền nàng, nên tự ngồi uống rượu một mình, có gì sai sao?" Lam Hạo Thần thấp giọng nói, trong thanh âm không che giấu được sự ghen tuông.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, đi qua ôm lấy Lam Hạo Thần: "Thần, chàng không phải đã nói sẽ tin tưởng ta sao, ta đáp ứng chàng, về sau ta không bao giờ ở một mình với nam nhân khác nữa được không?" Bạch Vũ Mộng dùng cách dỗ tiểu hài tử để dỗ Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần lật người ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta thật sự sợ mất nàng, thật sự rất sợ..."

Bạch Vũ Mộng đã khóc, cho tới bây giờ nàng chưa từng khóc, nhưng lại vì nam nhân này, nàng cứ liên tục rơi nước mắt.

Hai người cứ như vậy ôm nhau thật lâu. Một lúc sau, Bạch Vũ Mộng đang ngủ, Lam Hạo Thần cười cười, ni non một câu: "Mộng Nhi, tuyệt đối không nên rời khỏi ta, bằng không ta sẽ nổi điên." Sau đó liền ôm Bạch Vũ Mộng mà ngủ.

Gần sáng, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng về lều trại của nàng, lặng yên không một tiếng động, không bị một người nào phát hiện.

Chờ Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, nàng nhìn thấy mình đang ở trong lều trại, ngán người, trên người còn lưu lại mùi hương mạn la đà, nàng

biết, nàng mới vừa trở về.

Bạch Vũ Mộng đi ra ngoài, chưa có nhiều người rời giường, còn sớm, cũng chỉ có binh lính cầm thủ ở đó, một tác cũng không rời.

Đột nhiên, Bạch Vũ Mộng cảm thấy một trận sát khí, vội vàng chạy về lều trại đánh thức Hạ Tử Lăng cùng Đường Úc Ảnh, để bọn họ bảo vệ tốt bản thân, nàng còn phải đi bảo hộ Hạ Thi Lan.

Đi đến lều trại của Hoàng hậu, binh lính ngăn Bạch Vũ Mộng không cho nàng vào. Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ, đành phải đứng ở bên ngoài, hi vọng không có chuyện gì xảy ra, hi vọng là nàng cảm giác sai.

Nhưng Bạch Vũ Mộng cảm giác lại không sai, rất nhanh, liền chung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, người đầy sát khí.

Những hắc y nhân này rất thông minh, chọn lúc này mà ám sát, tuy rằng dễ dàng bại lộ, nhưng hiện giờ binh lính đều đã rất mệt, sức chiến đấu rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

Bạch Vũ Mộng vọt vào trong lều trại, kêu Hoàng thượng Hoàng hậu dậy, ở bên trong rất nguy hiểm, không có ai có thể bảo hộ bọn họ.

Mọi người đang ngủ say bị tiếng đánh nhau bên ngoài đánh thức. Đi ra nhìn thấy cảnh tượng đó, đều bị dọa sợ trốn vào trong lều, nhưng trong lều sớm đã có thích khách mai phục, tất nhiên cũng rất nguy hiểm.

Vì thế những người đó lại sợ tới mức mắt hồn mất vía trốn ra ngoài. May mắn sứ giả đều có võ công cao cường, đối phó này vài thích khách này coi như dư dả.

Bạch Vũ Mộng cũng không đi hỗ trợ, nàng chỉ bảo hộ Đường Úc Ảnh, Hạ Tử Lăng, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Nàng tin, những người đó vẫn có thể giải quyết được đám thích khách này.

Rất nhanh, thích khách liền bị bức lui, mọi người tạm thời có thể thở phào nhẹ nhõm. Xem Bạch Vũ Mộng luôn bảo hộ bọn họ, Lam Ngao Thiên cảm thấy rất vui mừng. Hắn hạ lệnh lập tức lên đường, hơn nữa muốn ngày đêm đều đi, như vậy có thể đến khu vực săn bắn nhanh hơn.

Lại là một ngày cực kỳ nhàm chán, chờ đến tối, binh lính cũng không có ý muốn dừng lại. Đồ ăn đều cũng có hạ nhân đưa vào trong xe.

Tuy rằng không phong phú, nhưng vẫn rất ngon miệng. Bạch Vũ Mộng ăn một ít, liền phân phó dọn đi, nàng luôn cảm thấy tối nay sẽ xảy ra chuyện.

Lam Hạo Thần lặng lẽ đi đến bên xe ngựa Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, sao nàng ăn ít như vậy, không hợp khẩu vị sao? Hay là ta đi tìm đồ ăn dân dã cho nàng?"

"Không cần, Thần, chàng có phát hiện chung quanh có điểm không đúng không?" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng hỏi.

Lam Hạo Thần nhíu mày càng chặt, hắn cho rằng hắn cảm giác sai, không nghĩ tới Mộng Nhi cũng cảm giác được, vậy thì chắc chắn không thể sai, xem ra phải tăng cường phòng vệ.

Lam Hạo Thần gật đầu với Bạch Vũ Mộng, một mặt ngưng trọng đi phân phó thị vệ tăng cường phòng thủ.

Đến đêm khuya, xe ngựa còn đang di chuyển, trong rừng cây truyền đến âm thanh xào xạt, giống như tiếng động vật đi qua lá khô.

Lam Hạo Thần vội vàng kêu mọi người dừng xe, hiện tại đã không thể đi về phía trước, hắn cảm thấy sát khí khắp nơi đều đánh về bên này.

Mọi người hình như cũng cảm nhận được, đều sợ hãi không dám lên tiếng. Đây là cái gì, nếu là người sẽ không phát ra thanh âm như vậy!

Ngay khi mọi người còn nghi hoặc, lại truyền đến một thanh âm khác, giữa bầu trời đêm yên tĩnh lại càng thêm quỷ dị...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ngự thú

Bạch Vũ Mộng nghe thấy phía xa xa truyền đến tiếng sáo, làm cho người ta có cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

Rất nhanh, từ bốn phương tám hướng vô số loại động vật bò ra, có độc, hay không có độc đều có, tạo thành một ma trận, làm cho người khác nhìn vào chỉ muốn nôn.

Bạch Vũ Mộng chuyên tâm nghe tiếng sáo, kiếp trước nàng đã từng đọc qua một quyển sách cổ. Hình như là có thể dùng âm nhạc để khống chế động vật.

Hơn nữa tất cả động vật bị khống chế đều không thèm quan tâm ai, chỉ biết nghe theo tiếng sáo thao túng. Muốn phá giải tiếng sáo đó, chỉ có thể dùng một loại âm thanh khác, nhưng nàng cũng không biết cụ thể là cái gì, trong bản sách cổ kia cũng không viết.

Rất nhanh chung quanh đều bị dã thú vây quanh, đều không còn chỗ để lui. Các thiên kim tiểu thư đều sợ tới mức thét chói tai, tiếng thét vang vọng quanh quần trong rừng thật lâu, bén nhọn khó nghe.

"Đừng âm ỉ nữa, còn ngại không đủ loạn sao!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng lên tiếng, ngăn những tiếng thét chói tai đó lại.

Bạch Vũ Mộng xuống xe ngựa, Lam Hạo Thần lập tức vọt đến bên cạnh để bảo hộ nàng. Hắn biết, Mộng Nhi ghét nhất là mấy thứ này, cho nên hắn sẽ không để bọn chúng tiếp cận Mộng Nhi.

Xem Lam Hạo Thần chạy đến bảo hộ Bạch Vũ Mộng, Lam Ngao Thiên thở dài, quả nhiên có nương tử liền quên phụ mẫu a!

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần cố sức chém giết, nhưng bọn chúng lại càng ngày càng nhiều, căn bản không thể tiêu diệt hết được, mọi người đều đã mệt mỏi, không thể tiếp tục được nữa.

Bạch Vũ Mộng vừa giết vừa nghĩ, muốn tìm ra phương pháp phá giải. Bỗng nhiên, tiếng sáo trở nên bén nhọn, công kích cũng trở nên nhanh hơn.

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng về phía chỗ tiếng sáo phát ra, xem ra, nếu muốn phá giải, cũng chỉ có thể làm nhiễu loạn tiếng sáo hoặc là bắt người kia.

"Chàng có cây sáo nào không?" Bạch Vũ Mộng hỏi Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần lấy từ trong ngực ra một cây sáo màu tím, thân cây sáo nhẵn nhụi trơn bóng, vừa thấy là biết ngay đồ tốt.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, ý bảo hắn vào rừng bắt người kia ra. Đối với võ công của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng vẫn rất tự tin.

Lam Hạo Thần gật đầu, liền lặng yên rời đi không một tiếng động. Hai người cùng nhau phối hợp, sẽ có thể đánh lui mấy thứ này.

Bạch Vũ Mộng cầm lấy cây sáo, đặt bên miệng thổi. Nàng như vậy rất xinh đẹp, chỉ là ở dưới tình huống này, không ai có nhã hứng thưởng thức.

Mọi người nghe thấy một tiếng sáo khác, quay đầu nhìn lại. Thấy Bạch Vũ Mộng đang thổi, lập tức liền đặt hi vọng trên người Bạch Vũ Mộng, hiện tại chỉ có thể dựa vào nàng.

Bạch Vũ Mộng thổi khúc thứ nhất, nhưng hình như không hề có tác dụng, sau đó Bạch Vũ Mộng lại thay đổi đoạn nhạc trở nên dồn dập hơn, những dã thú kia dừng lại một chút, nhưng lại lập tức bắt đầu công kích.

Nhìn thấy có tác dụng, Bạch Vũ Mộng rất cao hứng, ít nhất chứng minh được nó có ích, tiếp tục nỗ lực thổi.

Bỗng nhiên trong đầu Bạch Vũ Mộng tự động hiện ra một khúc phổ nhạc, nàng không nhớ rõ đã nghe qua ở đâu, nhưng lại theo bản năng thổi ra.

Bạch Vũ Mộng cũng không nghĩ nhiều, dựa theo khúc phổ nhạc đó mà thổi, hợp khúc vừa nhu vừa cương, thổi một hồi, cũng có chút ảnh hưởng, tiếng sáo bên kia đã bị rối loạn.

Đám dã thú càng không ngừng chạy trốn, một lúc sau, tiếng sáo lại khôi phục như trước. Bạch Vũ Mộng không ngừng cố gắng, liên tục đối kháng, không buông tay.

Một lát sau, hình như Lam Hạo Thần đã tìm được hắn, tiếng sáo bên kia thoáng chốc liền ngừng lại, Bạch Vũ Mộng vội vàng bắt thời cơ, thổi liên tục đuổi đám thú hoang về rừng.

Rất nhanh, Lam Hạo Thần đã trở lại, hắn lắc đầu: "Người kia mặc áo đen, không nhìn rõ mặt, hắn trốn thoát rồi." Trong giọng nói của Lam Hạo Thần có chút tự trách.

Bạch Vũ Mộng cười cười: "Không sao, ta tin tưởng, hắn sẽ lại xuất hiện!"

Dừng một chút, nói với Lam Ngao Thiên: "Hoàng thượng, chúng ta vẫn nên ở lại đây nghỉ ngơi một đêm đi, tạm thời bọn họ sẽ không trở lại, chúng ta cũng có thể khôi phục thể lực."

Lam Ngao Thiên suy nghĩ, cảm thấy Bạch Vũ Mộng nói có lý, liền gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, khôi phục sức lực, mọi người liền khởi hành, bọn họ tăng tốc chạy tới bãi săn, chỉ có ở đó mới có thể an toàn.

Bạch Vũ Mộng ngồi trong xe ngựa, suy nghĩ xem rốt cục là ai lại có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể dùng âm nhạc điều khiển dã thú, trước giờ nàng chưa từng nghe thấy, dù ở hiện đại, cũng không có khả năng a.

Còn nữa, trong đầu nàng không hiểu tại sao lại xuất hiện một bản phổ khúc lạ, nàng không nhớ bản thân đã từng nghe qua thứ quý dị như vậy, hơn nữa, lại còn có thể phá giải tiếng sáo của thích khách.

Trong đầu Bạch Vũ Mộng đã sớm loạn lên, không nghĩ ra cái gì, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, làm cho nàng không thể hiểu nổi.

Những người khác cũng đều có thắc mắc, đầu tiên, Bạch Vũ Mộng làm sao có thể biết bản nhạc này, lại có thể không chế đã thú, điều này cũng quá đáng sợ đi.

Hơn nữa, nàng hình như đã thay đổi thành một người khác, trên người tỏa ra vô số hào quang, mọi thứ tốt đều thuộc về nàng, còn những tà môn kia nữa.

Lần này ám sát sẽ không phải là nàng một tay bày ra chứ, nếu quả thật là như vậy, thì tâm cơ của nàng cũng quá sâu rồi. Phái người ám sát, lại làm bộ cứu người, giành được hảo cảm của hoàng thượng.

Đương nhiên những thứ này cũng chỉ do những người ghen tị với Bạch Vũ Mộng nghĩ ra, dựa vào cái gì Bạch Vũ Mộng có thể tốt như vậy, mà bọn họ một chút đều không được Hoàng thượng để mắt tới.

Rõ ràng bọn họ cũng rất nỗ lực, nhưng lại không có ai thấy được. Đều do tiện nhân Bạch Vũ Mộng, nếu không phải nàng, hiện tại người được Hoàng thượng khích lệ sẽ là bọn họ.

Đặc biệt là Bạch Hàm Đại, trong lòng đặc biệt bất bình, rõ ràng nàng xinh đẹp hơn tiểu tiện nhân đó, hơn nữa tài năng cũng hơn nàng ta, dựa vào cái gì mà mọi thứ tốt đẹp đều thuộc về nàng.

Trong lòng Bạch Cẩm Trình cũng có chút kinh ngạc, nữ nhi này, hần bao nhiêu năm nay chẳng hề quan tâm, không ngờ, lại có nhiều bí mật che giấu như vậy, thật sự là bất hiểu, ngay cả hần cũng không biết.

Tất cả mọi thứ về nàng, hần đều không biết, dù sao hần là phụ thân của nàng, người không biết, còn tưởng bọn họ là người xa lạ.

Xem ra trở về phải hỏi nàng một chút, nếu... Hần còn có thể có lợi dụng nàng thật tốt, dù sao một người như vậy, có ai lại không thích chứ?

Hần nhớ ra, lần này sứ giả đến, cũng có ý hòa thân, nếu có thể để nàng theo bọn họ, vậy vị trí thừa tướng của hần sẽ thêm vững vàng.

Mọi người đều có tâm tư khác nhau, Hoàng thượng ở một bên cũng suy nghĩ, không hổ là con cháu của trẫm, thật sự quá tài năng. Thần nhi cũng đã nói với hần, nó cũng rất xem trọng hôn sự này.

Lại nói, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo chính là tuyệt phối, không ngờ, đứa con trai lãnh tình này của hần lại có người trong lòng, đúng vậy, cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng, mới có thể chạm đến tâm hần được!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bạch Cẩm Ngâm

Editor: Susublu

Chạy không ngừng nghỉ, rốt cục cũng đến bãi săn, từ sau khi bọn họ đến đây, nơi này đã được trọng binh vây quanh ba tầng.

Vốn Lam Ngạo Thiên đã chuẩn bị binh lính bảo vệ đề hồi cung, nhưng đã đáp ứng sứ giả đi săn bắn, tất nhiên không thể để người ta lúc đi thì cao hứng, nhưng lúc về lại mất hứng.

Cho nên suy xét mãi, Lam Ngạo Thiên vẫn quyết định ở lại, ngày mai săn bắn. Hiện tại mọi người đều muốn nghỉ ngơi thật tốt, hồi phục thể lực.

Kỳ thực ngoài mặt nói là săn bắn, nhưng chính là so tài giữa các quốc gia, người thắng tất nhiên sẽ làm nước mình vẻ vang, làm cho người ta không dám coi khinh quốc gia của hần, nhưng người thua, cũng sẽ không sao, cùng lắm cũng chỉ mất chút mặt mũi.

Bạch Vũ Mộng đau cổ, ngồi xe ngựa nhiều ngày như vậy, thật sự mệt muốn chết, muốn nhanh chóng đi nghỉ ngơi một chút, ngày mai, nàng cũng rất tò mò!

Trở lại phòng, liền nhìn thấy Lam Hạo Thần đang quang minh chính đại ngồi ở trong, cũng không sợ sẽ có người phát hiện. Bạch Vũ Mộng vội vàng xoay người đóng cửa lại, sợ bị người khác nhìn thấy.

"Sao chàng lại ở chỗ này, không sợ sẽ có người thấy, sẽ nói Chiến Vương xông loạn vào khuê phòng nữ tử sao?" Ngược lại Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, chậm rãi nói.

"Bọn họ nói như vậy càng tốt, vừa vặn ta chịu ủy khuất một chút, cưới nàng luôn!" Lam Hạo Thần không đứng đắn nói.

Bạch Vũ Mộng trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần: "Chàng có vẻ rất tự tin rồi, chàng không cần cưới ta, cũng không phải không ai muốn ta, mà cứ nhất định phải gả cho chàng" Nói xong liền bĩu môi xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần vội vàng kéo Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta chỉ đang nói đùa thôi, sao ta có thể không cần nàng chứ!"

Nói xong, liền kéo Bạch Vũ Mộng ngồi xuống bên giường, sửa lại vị trí cho nàng nói: "Vài ngày nay nàng mệt chết rồi, nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai cũng sẽ rất mệt."

Trong lòng Bạch Vũ Mộng ấm áp, sự giận dữ vừa rồi đều tan thành mây khói hết, thoải mái tựa vào trong lòng Lam Hạo Thần, hưởng thụ hân mát xa cho mình.

Không biết là bởi vì quá thư thái hay do quá mệt, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng ngủ thiếp đi, Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng ngủ say, bắt đầu đi lác đầu, đặt Bạch Vũ Mộng nằm xuống, giúp nàng đắp chăn xong, xoay người muốn rời đi.

Nhưng, hân cảm giác được tay áo bị kéo lấy, thì ra Bạch Vũ Mộng vẫn luôn nắm lấy không buông, Lam Hạo Thần tưởng mình đã đánh thức Bạch Vũ Mộng, nhưng đi qua lại thấy, Bạch Vũ Mộng vẫn đang ngủ say.

Thở dài, nhưng trong lòng cũng cao hứng, không ngờ ngay cả lúc ngủ Mộng Nhi cũng ý lại hân như vậy. Vậy thì hân không thể không buông bỏ một đồng chính sự lớn nhỏ, ngủ cùng nàng.

Xem ra hôm nay phải thức trắng đêm rồi, chỉ là, những thứ đó, đều không quan trọng bằng Mộng Nhi của hân!

Ngày hôm sau, mọi người khôi phục thần sắc sáng khoái, mà Bạch Vũ Mộng, sau khi Lam Hạo Thần rời đi liền tỉnh, dù sao bên cạnh thiếu đi một người, dù là ai đều sẽ tỉnh lại.

Bạch Vũ Mộng lén lút đi ra ngoài, đi theo Lam Hạo Thần, mãi cho đến khi vào trong phòng hân, sau đó, lại nhìn thấy Lam Hạo Thần luôn vui đầu xử lý chính sự, Bạch Vũ Mộng nhìn hân, trong mắt không giấu được đau lòng.

Thẳng đến sáng sớm, Bạch Vũ Mộng mới rời đi, hình như Lam Hạo Thần cũng không phát hiện ra Bạch Vũ Mộng. Hiện tại, Lam Hạo Thần cười cười đi tới, nói chuyện với nàng, giống như ngày hôm qua không hề xảy ra chuyện gì.

Lam Hạo Thần cũng không biết Bạch Vũ Mộng đã đứng nhìn hân một đêm, hân cho rằng Bạch Vũ Mộng ngủ rất sâu. Bạch Vũ Mộng cũng làm như không có chuyện gì, tự nhiên trò chuyện với hân.

Nhưng chỉ cần khôn khéo là mọi người có thể nhìn ra được, hai người bọn họ rất ăn ý, không phải ai cũng có thể có được.

Những người đó đều ở ồn ào suy đoán, hai người kia rốt cục có quan hệ như thế nào, vì sao giống như đã quen biết rất lâu rồi, nhưng rõ ràng bọn họ mới gặp mặt vài lần mà thôi, huống hồ, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng, giữa hai người đó thật sự không chen vào được!

Mầm mông nghi hoặc dần dần nảy sinh, càng nghĩ càng thêm khó hiểu. Một người là Chiến Vương, bách chiến bách thắng, còn một người có thể giết bảy con hắc mã. Hai người kia nếu ở cùng nhau, như vậy không ai có thể khống chế.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp đi về phía bãi săn.

Chờ Hoàng thượng đi ra, mọi người đều đã thay quần áo xong, đều là trang phục hành động thuận tiện, ngay cả đại tiểu thư đều đã bỏ xuống quần áo đẹp để quý giá của các nàng.

Hôm nay có nhiều nhân vật tôn quý nhân như vậy, tùy tiện được một người coi trọng, cũng đều là chuyện tốt, hôm nay nhất định phải mượn dịp này tạo ra cơ hội, bọn họ nhất định đều sẽ bị các nàng mê đảo. Đám tiểu thư này ảo tưởng rất đẹp.

Hôm nay Bạch Vũ Mộng mặc một thân màu tím, ống tay áo đều dùng nơ buộc chặt, quần áo đều bó sát người, không có một chút dây dưa lằng nhằng.

Bộ quần áo này là Lam Hạo Thần lấy tới cho nàng, không biết Lam Hạo Thần làm thế nào mà biết số đo của nàng, nàng chỉ biết là, nàng thật sự thật thích bộ quần áo này, lâu rồi không có mặc kiểu này, làm nàng nhớ tới lúc ở hiện đại.

Trên mặt che một mạng tử sa, khuôn mặt như ẩn như hiện, tăng thêm vài phần cảm giác thần bí. Một đôi mắt trong suốt vô thần nhìn về phương xa, giống như đang nghĩ tới chuyện gì làm nàng bi thương.

Bạch Vũ Mộng nhớ tới hiện đại, huynh đệ của nàng trải qua thập tử nhất sinh, kiếp này nàng sợ là khó gặp lại bọn họ, không biết hiện tại bọn họ sống tốt không.

Còn có Tôn Hinh, không biết lúc trước phát súng kia có bắn hân chết không, tuy rằng đối với kỹ thuật của mình nàng rất tự tin, nhưng dưới tình huống như vậy, nàng không biết hân có phòng bị không.

Có lẽ, hân cũng giống như mình, xuyên tới chỗ này...

Lam Hạo Thần ở dưới bàn nhéo tay Bạch Vũ Mộng, hân thấy được trong ánh mắt nàng có thương tâm và tuyệt vọng, còn có tưởng niệm, hân có chút sợ hãi, Bạch Vũ Mộng như vậy rất không chân thực, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể rời hân mà đi.

Hôm nay Lam Hạo Thần cũng mặc một thân màu tím, cùng màu sắc với Bạch Vũ Mộng, mặc y phục này, càng khiến Lam Hạo Thần thêm anh tuấn tiêu

sái, tăng thêm khí chất cao quý của hần, khí phách, toàn thân bao phủ hơi thở đế vương.

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười với Lam Hạo Thần, ý bảo hần không cần lo lắng, nàng không có chuyện gì. Lam Hạo Thần lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng, cũng không nói gì nữa.

Cách đó không xa, có một đôi mắt ác độc nhìn bọn họ chăm chăm, người kia chính là muội muội không có tiếng tăm gì của Bạch Vũ Mộng Bạch Cẩm Ngâm. Kỳ thực, người trong lòng nàng, chính là Lam Hạo Thần.

Chỉ là, bình thường nàng không biểu hiện ra ngoài mà thôi, nàng cho rằng, sẽ có một ngày, Lam Hạo Thần phát hiện ra nàng tốt, sau đó sẽ yêu nàng, chỉ là, nửa đường lại xuất hiện Bạch Vũ Mộng.

Kỳ thực điều này cũng không thể trách Bạch Vũ Mộng, cho dù không có Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần cũng sẽ không thích Bạch Cẩm Ngâm, dù sao, tính cách một người, không dễ dàng để thay đổi.

Vừa rồi một động tác nhỏ, đều không lọt khỏi mắt Bạch Cẩm Ngâm, nàng bắt đầu hận vị tỷ tỷ này, vốn nghĩ, nếu Bạch Vũ Mộng không trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không làm gì, nhưng hiện tại...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đạp tuyết

Editor: Susublu

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng cũng cảm nhận được ánh mắt bên kia, nhàn nhạt liếc mắt về bên đó một cái, có chút kinh ngạc nhú mảy, không ngờ lại là tam muội không có tiếng tăm của nàng.

Trợn mắt liếc Lam Hạo Thần, có chút ê ẩm mở miệng: "Không ngờ người ngưỡng mộ Chiến Vương nhiều thật, ngay cả muội muội ta cũng thích Chiến Vương! Chẳng nói xem ta có nên làm nữ anh hùng rộng lượng hay không!"

Lam Hạo Thần nắm thật chặt tay Bạch Vũ Mộng, trừng mắt nhìn nàng: "Nàng có ý gì, nàng cũng không phải không biết, ta chỉ thích mình nàng!"

Bạch Vũ Mộng khinh thường rì rầm hai tiếng, cũng không nói tiếp nữa, trong lòng lại vui vẻ, nàng chỉ biết, người Thần để ý nhất vẫn là nàng...

Là ai từng nói, nữ nhân đang yêu đều ngu ngốc, Bạch Vũ Mộng chính là một ví dụ điển hình...

"Hôm nay chúng ta tham gia một vài hoạt động, sau đó mới bắt đầu săn bắn, hoạt động này vì muốn mọi người có thể du ngoạn một chút." Thanh âm uy nghiêm của Lam Ngạo Thiên truyền đến, kéo lại suy nghĩ của Bạch Vũ Mộng.

Chờ thái giám đọc xong một loạt nội quy, mọi người đều hưng phấn chuẩn bị bắt đầu hoạt động tiếp theo, dù sao cơ hội như vậy cũng không nhiều.

"Trận đầu, là đua ngựa. Các vị có thể tự chọn ngựa, ai có thể chạy ba vòng tới điểm cuối trước sẽ là người thắng. Nhưng ta nói trước một việc, các người chọn ngựa, sẽ giữ luôn đến khi hoạt động kết thúc, nói rõ hơn là, chỉ có thể chọn ngựa một lần." Thái giám tuyên bố quy tắc xong, liền lui qua một bên.

Những người đó lập tức liền tiến lên chọn ngựa, bộ dáng giống như nếu chậm một bước, sẽ không chọn được ngựa tốt, chỉ có mấy sứ giả không hề nhúc nhích, bọn họ đều có ngựa riêng, dù không mang theo, cũng có thể lấy ngựa tốt của hoàng cung.

Bạch Vũ Mộng cũng không động đậy, nàng cũng không muốn chen lấn với những người đó, dù sao cuối cùng nhất định sẽ dư ra, đến lúc đó đi qua chọn cũng được.

Đợi đến khi bọn họ đều chọn xong, Bạch Vũ Mộng đi qua, một con cũng không còn, bắt đắc dĩ thở dài, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một con ngựa trắng như tuyết, nhìn rất có linh tính.

Bạch Vũ Mộng đi qua, lúc nàng muốn đụng tới con ngựa, thái giám bên cạnh lại chạy nhanh lại nói: "Tiểu thư, người có điều không biết, con ngựa này còn chưa thuần, sẽ làm người bị thương!"

Bạch Vũ Mộng lại nhú mảy, không nói gì thêm, nàng thích những con ngựa như vậy, có ngạo khí.

Những người khác nghe tiểu thái giám nói, cũng đều hiểu. Thì ra đây là con ngựa năm trước tiến cống, hình như là ngựa cực phẩm, nghe nói tổng cộng cũng chỉ có hai con.

Vốn, Lam Ngạo Thiên rất cao hứng, nhưng con ngựa này tính tình cương liệt, không ai có thể thuần phục được, vì muốn thuần phục nó, mà đã có rất

những người bị thương, sau này cũng không ai nhắc tới việc này nữa.

Bạch Vũ Mộng cười nhẹ, nhẹ nhàng nhảy lên trên lưng ngựa, con ngựa cảm giác được có người cưỡi ở trên lưng, nó có dòng máu quý tộc, tuyệt đối không cho phép con người đáng chết này cưỡi trên lưng.

Vì thế nó liền chạy đi, ý muốn ném người trên lưng xuống đất. Tất cả mọi người trong lòng đều run sợ nhìn tình cảnh này, cũng có người nói Bạch Vũ Mộng không biết tự lượng sức mình. Nhưng sau này, nhắc tới chuyện này, mọi người nhìn không được cảm thấy bội phục.

Lam Hạo Thần đứng lên, nhưng lại lập tức ngồi xuống. Hành động vừa rồi của Bạch Vũ Mộng thật sự làm cho hán kinh hách không nhỏ, nhưng hán tin tưởng Bạch Vũ Mộng, nàng chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

Bạch Vũ Mộng có được con ngựa này sẽ cùng một đôi với hán, bởi vì hán cũng có một con, gọi là Đạp Phong. Là trong lúc hán vô ý mà có được, lúc trước hán cũng tốn rất nhiều khí lực mới thuần phục được.

Bạch Vũ Mộng cười bạch mã, con ngựa điên cuồng chạy, sau đó cấp tốc chuyển hướng, hi vọng đẩy Bạch Vũ Mộng ngã xuống, nhưng Bạch Vũ Mộng lại giống như kẹo mè xừng, vùng thế nào cũng đều rút.

Con ngựa này đã thử rất nhiều biện pháp, đều không thể thoát khỏi Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hai chân kẹp bụng ngựa, thân thể hướng về phía trước, một bộ dáng cao thủ thuần ngựa.

Kiếp trước Bạch Vũ Mộng thường xuyên cưỡi ngựa, còn sợ nàng không thuần phục được ngựa sao. Qua thật lâu, Bạch Vũ Mộng ở bên tai ngựa nói gì đó, nó chạy một hồi, liền ngừng lại.

Ngựa đều cũng có linh tính, hướng chỉ là loại cực phẩm như vậy, nó hình như nghe hiểu lời nói của Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng biết, con ngựa này có chút bội phục nàng, cho nên nói ra những lời này.

"Nếu ngươi thần phục ta, ta sẽ đối xử với ngươi như người thân, chỉ cần ngươi không phản bội, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi." Bạch Vũ Mộng nói những lời này.

Có lẽ con ngựa này cũng cảm nhận được Bạch Vũ Mộng không phải người xấu, có lẽ, đi theo nàng cũng không phải chuyện xấu. Cho nên, nó ngừng lại, Bạch Vũ Mộng xoay người xuống ngựa.

Mọi người một mặt kinh sợ nhìn Bạch Vũ Mộng, bọn họ đang nằm mơ sao, lúc trước bọn họ huấn luyện rất lâu đều không thể thuần phục được, Bạch Vũ Mộng chỉ nhẹ nhàng, liền có thể giải quyết?

Khóe miệng Bạch Vũ Mộng gọi lên một ý cười, sờ sờ đầu ngựa: "Về sau gọi ngươi là Đạp Tuyết đi!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng ni non. Đạp tuyết dịu ngoan cõng vào Bạch Vũ Mộng, cho thấy nó rất hài lòng với tên này.

Bạch Vũ Mộng đi đến trước mặt Lam Ngạo Thiên, mở miệng nói: "Hoàng thượng, không biết con ngựa này, có thể tặng cho ta không?"

Mọi người nhất thời đều muốn lấy, đã phục tùng, lại là ngựa quý giá như vậy, làm sao có thể dễ dàng tặng cho người.

Nhưng thỉnh linh bất ngờ, Lam Ngạo Thiên lại đồng ý, hán nghĩ, con dâu muốn cái gì, đương nhiên đều sẽ cho, hướng chỉ con ngựa này có linh tính như vậy, sợ là người khác cũng không có cách cưỡi nó đi!

"Vâng cảm ơn Hoàng thượng!" Bạch Vũ Mộng cao hứng nói, cũng không biểu hiện ra cảm xúc quá lớn, trước mặt người khác nàng rất ít lộ ra cảm xúc, chỉ có ở trước mặt Lam Hạo Thần, mới phóng túng bản thân.

Quay đầu, chống lại con người ngập ý cười của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng cười nhẹ, như con gió quét thẳng vào mặt, nàng đang nói cho hán biết, nàng làm được, không có phụ sự tin nhiệm của hán. Thì ra, nàng luôn biết hán...

Trải qua này một khúc nhạc đệm nho nhỏ, mới bắt đầu đề thi chính thức.

Tất cả mọi người đều nóng lòng muốn thử. Tuy rằng bọn họ sợ ngựa của mình chạy không lại ngựa của Bạch Vũ Mộng, nhưng kỹ thuật của mình không hề kém hơn nàng!

Trên đời luôn có nhiều người không chịu chấp nhận sự thật, mặc kệ chịu bao nhiêu đá kích, đều sẽ đổ hết sai lầm lên đầu người khác, tới bây giờ cũng không chịu nhìn lại bản thân mình.

Tất cả mọi người đều đứng vững ở vị trí dự định, Lam Hạo Thần không tham gia, hán không cần so tài với bọn họ, trước kia, loại hoạt động này hán chưa bao giờ tham gia.

Hôm nay bởi vì Bạch Vũ Mộng muốn tham gia, cho nên hán cũng tham gia. Nhưng cũng không sao, để Mộng Nhi chơi đùa đi, nhưng hoạt động săn bắn cuối cùng, hán muốn đi cùng nàng, không ai biết lúc đó có nguy hiểm gì.

Bạch Vũ Mộng ngồi trên lưng Đạp Tuyết, lén lút nói với Đạp Tuyết: "Đạp tuyết, cõ lên nha!" Hình như Đạp Tuyết cũng rất hưng phấn đi vòng vài vòng, còn không quên cho những con ngựa khác một ánh mắt uy hiếp.

Mắt Đạp tuyết rất xinh đẹp, là màu tím giống như tím thạch anh, trong suốt. Tới bây giờ đều không hề bị ô nhiễm, không một tia tạp chất.

Bạch Vũ Mộng vừa nhìn thấy ánh mắt này liền thích Đạp tuyết, cũng bởi vì tính cách của nó, cho nên, Bạch Vũ Mộng quyết định thuận phục Đạp tuyết.

Cuối cùng Đạp tuyết cũng thuộc về nàng, nàng thật cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tẩu tử

Editor: Susubblue

Tiểu thái giám bên cạnh thấy mọi người đều đã chuẩn bị tốt, liền ra lệnh, tất cả đều phi ngựa chạy ra ngoài. Bạch Vũ Mộng cũng không vội vã, như vậy sẽ chơi không vui.

Đến khi chỉ còn lại Bạch Vũ Mộng, người khác đều âm thầm cao hứng. Còn tưởng rằng rất lợi hại, hừ, ngay cả ngựa cũng không cưỡi, vô dụng!

Thu Hằng Duệ nhíu mày, nhìn thoáng qua phía sau, thấy Bạch Vũ Mộng vẫn thảnh thơi như cũ, bắt đắc dĩ thờ dài, tiến lên đuổi theo những người khác.

Bạch Vũ Mộng tất nhiên cảm nhận được ánh mắt của Thu Hằng Duệ, nhưng nàng cũng không có phản ứng gì. Đối với Thu Hằng Duệ, nàng có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng lại không biết từ đâu mà đến.

Nhìn thời gian không còn sớm, Bạch Vũ Mộng kẹp bụng ngựa, Đạp tuyết liền bay nhanh về phía trước. Từ từ, Bạch Vũ Mộng vượt qua từng người một, mỗi khi vượt qua một người, nhìn biểu cảm bọn họ tức giận không cam lòng, sinh ra một cảm giác sung sướng.

Bạch Vũ Mộng không thể không thừa nhận nàng có chút tà ác, nhưng như vậy chơi rất vui, không phải sao?

Rất nhanh, chỉ còn lại Mộ Dung Nam, Dương Dịch Triết, Thu Hằng Duệ là chưa vượt qua. Tốc độ Bạch Vũ Mộng nhanh hơn, chạy vội về phía trước, tất nhiên muốn vượt qua bọn họ.

Người phía sau thấy động tác của Bạch Vũ Mộng, cho rằng nàng nhất định điên rồi, phía trước là chỗ rẽ, nàng không giảm tốc, ngược lại tăng tốc, sợ bản thân sống lâu quá sao?

Những người phía trước nhìn thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, cũng đều sùng sốt, nhưng Bạch Vũ Mộng không cho bọn họ cơ hội phản ứng lại, ngay trong nháy mắt, vượt qua bọn họ, tiếp tục chạy về phía trước.

Những người phía sau kinh ngạc, nàng có thể duy trì tốc độ nhanh như vậy mà thuận lợi qua khúc cua, lại không hề bị thương, kỹ thuật này, thật sự rất...

Bạch Vũ Mộng quay đầu nghịch ngợm cười, nụ cười này làm cho ba người đằng sau ngây người, nhưng Thu Hằng Duệ nhanh chóng hồi thần, vội vàng giục ngựa đuổi theo. Mặt khác hai người kia cũng không tụt lại, lần lượt đuổi theo.

Người trên khán đài tất nhiên cũng thấy được hoàn cảnh này, trong lòng Lam Ngao Thiên đắc ý, quả nhiên, con dâu của hắn mạnh mẽ như vậy, hắn không nhìn lầm người.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng đã bị Lam Ngao Thiên định nghĩa trong đầu là con dâu. "Bạch ái khanh, nữ nhi của ngươi thật sự rất đa tài đa nghệ, có thể cưỡi ngựa đến trình độ này thì phải có công phu rất tốt!" Lam Ngao Thiên châm biếm, nói.

Bạch Cẩm Trình xấu hổ cười cười, hắn nghe ra được ý trong lời nói của Hoàng thượng: "Hoàng thượng, vài năm nay quả thật vì thần đã sơ sót Vũ nhi, sau này vì thần nhất định bồi thường thật tốt cho nàng." Bồi thường thật tốt, nhưng cũng là vì lợi ích của bản thân.

Lam Ngao Thiên hàm ý nhìn Bạch Cẩm Trình một cái, thừa tướng này của hắn, tâm cơ rất sâu, xem ra, cũng tới lúc triều đình nên thay đổi rồi, chỉ là, nhitử bất hiếu của hắn, người khác tranh nhau ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn lại không cần.

Có lẽ, sau khi có người yêu, dã tâm cũng thay đổi, dù sao, yêu một người, đều hi vọng cho nàng mọi thứ tốt nhất.

Vừa lòng nhìn Bạch Vũ Mộng, đã sắp đến đích, từ xa xa Bạch Vũ Mộng dẫn đầu, xem ra, nàng thắng chắc rồi. Lam Hạo Thần thở ra, Mộng Nhi, đến khi nào mới có thể ngừng làm cho hắn kinh ngạc đây!

Khi Bạch Vũ Mộng tới đích, đắc ý nhìn Lam Hạo Thần một cái, giống như đang nói: "Xem đi, ta rất lợi hại!" Lam Hạo Thần bắt đắc dĩ lắc đầu, tán thưởng nhìn nàng. Lúc này Bạch Vũ Mộng giống như một đứa nhỏ.

Lam Giác Phong cao hứng hoan hô: "Thật tốt quá, vẫn là tẩu tử lợi hại!" Câu nói này, đều dọa sợ mọi người, Lam Giác Phong lại gọi Bạch Vũ Mộng là

tàu tử, rốt cuộc là vị vương giả nào mới được?

Nếu có Bạch Vũ Mộng tương trợ, sợ là muốn đoạt ngôi vị hoàng đế sẽ càng thêm dễ dàng. Thấy Hoàng thượng thích nàng, chỉ sợ nàng sẽ có thêm quyền quyết định quan trọng.

Bên kia mọi người đều có tâm tư, Lam Giác Phong cũng ảo não vô đầu. Kỳ thực hắn không phải đứa nhỏ, bình thường đều giả vờ, đến lúc máu chốt, liền lòi đuôi ra.

Bởi vì Lam Giác Phong là huynh đệ tốt của Lam Hạo Thần, cho nên chuyện của Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng hắn cũng biết một ít, bình thường lúc không có ai đều gọi Bạch Vũ Mộng là tàu tử, Lam Hạo Thần cũng không phản đối.

Nhưng hôm nay, hắn cao hứng, không cẩn thận gọi như vậy. Vụng trộm liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, thấy hắn hình như không giận, cảm thấy may mắn, Lam Hạo Thần mà tức giận, sẽ rất đáng sợ.

Lam Hạo Thần còn đang nghĩ, dù sao sớm muộn gì Mộng Nhi cũng sẽ là của ta, ta cũng đang muốn tuyên bố việc này, như vậy cũng không tệ.

Khi Bạch Vũ Mộng trở lại khán đài, cũng cảm nhận được ánh mắt khác nhau của mọi người, dùng mắt hỏi Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần chỉ hàm ý bảo nàng không cần lo lắng, không có chuyện gì.

"Ha ha ha, không hổ là Vũ nhi, Vũ nhi, người nói đi, muốn ban thưởng gì, trẫm đều thỏa mãn người!" Tâm tình Lam Ngao Thiên cực tốt, nói.

Bạch Vũ Mộng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hình như rất buồn rầu, đột nhiên, nói: "Hoàng thượng, không biết có thể cho ta gửi tạm lần sau mới nói không!"

"Được!" Lam Ngao Thiên sáng khoái đáp ứng. "Vậy Hoàng thượng thiếu ta hai lần ban thưởng, người phải nhớ kĩ." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng nói, trong lời nói không có cảm tình gì.

Lam Ngao Thiên gật đầu, xem như thừa nhận. Mọi người lại cả kinh, đã là lần thứ hai, hai thánh chỉ trống, cho dù nàng muốn vài thành trì, sợ là Hoàng thượng cũng sẽ cho nàng.

Lam Hạo Thần sùng nịch nhìn Bạch Vũ Mộng, chỉ biết nha đầu này lại có ý định quý quái gì nữa. Nàng đang vì tương lai mà chuẩn bị, tuy rằng nàng không nhất định phải lấy được hai thánh chỉ đó, nhưng có để làm bùa hộ mệnh cũng không sao.

Những người khác cũng đều đã trở lại, bọn họ vẫn như cũ phẫn nộ nhìn Bạch Vũ Mộng. Chỉ có Bạch Cẩm Ngâm là không có biểu cảm gì, giống như mặc kệ chuyện của nàng, nhưng tay vẫn nắm chặt thành hai nắm đấm đã tiết lộ cảm xúc của nàng.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liếc nhau, sao Bạch Cẩm Ngâm lại cho nàng một loại cảm giác là lạ, cảm giác quái dị nói không nên lời. Giống như trên người nàng ta có thể lực tà ác nào đó bao phủ.

"Kế tiếp là trận thứ hai, vẫn như cũ cần dùng đến ngựa, mỗi người đều sẽ cưỡi ngựa chạy trên đường đã quy định, cách một đoạn sẽ xuất hiện một tấm bia, điều các người cần làm là bắn tên. Cuối cùng người nào bắn được nhiều điểm nhất chính là người chiến thắng."

Bắn tên đối bọn họ mà nói cũng không khó, nhưng ngồi trên lưng ngựa bắn tên cũng có chút khó khăn. Bất quá, bọn họ là ai, tuy rằng không thể bách phát bách trúng, nhưng vẫn không thể làm khó bọn họ được.

Bạch Vũ Mộng hưng phấn nhũn mảy, lâu rồi không chơi đùa với thương. Tuy rằng đây là kiếm, nhưng so với thương cũng không khác biệt lắm, lâu như vậy không luyện, không biết có cảm thấy mới lạ hay không.

Lam Hạo Thần thấy bộ dáng hứng thú của Bạch Vũ Mộng, cúi đầu hỏi:

"Mộng Nhi, rốt cuộc nàng có phải người hay không, sao cái gì nàng cũng biết hết vậy!" Trong thanh âm mang theo một chút ý trêu tức.

"Ta không phải người chẳng lẽ chàng là người sao? Đừng nói với ta là chàng không biết mấy thứ này, chắc chắn là gạt người." Ngờ kị Bạch Vũ Mộng khinh bỉ, lạnh lùng nói.

Lam Hạo Thần sờ sờ mũi, được rồi, những thứ này hắn đều biết, hơn nữa, nếu Mộng Nhi không phải là người, như vậy chẳng phải bản thân hắn cũng không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lùi bước

Editor: Susubluu

Đi đến trường đấu, Bạch Vũ Mộng nhìn cung tên để bên cạnh, cũng lâu rồi không dùng, có khi nào tay run sẽ thua không, thật là rắc rối.

Bắt đầu, mọi người liền xông ra ngoài, tuy rằng không so tốc độ, nhưng ai tới trước sẽ có thể chiếm tiên cơ, nếu không đến cuối cùng bìa bị cắm đầy cung tên, sẽ không thể thắng.

Lần này trên mũi tên của từng người đều có dấu hiệu khác nhau, rất dễ phân biệt. Hơn nữa, còn phải bắn thêm một mũi khác, nếu không lỡ rót xuống sẽ không có điểm, bởi vì tất cả mọi người đều có tính toán.

Chờ rất lâu, rốt cục mọi người cũng quay lại, quay đầu nhìn bìa bắn, bên trên đều có đầy mũi tên, không còn chỗ trống nữa.

Nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng vẫn còn chưa xuất phát. Mọi người lại bắt đầu cười nhạo, không phải ngay cả bắn tên nòng cũng không biết chứ!

Đúng lúc này, Bạch Vũ Mộng lại xuất phát, nàng muốn chờ đến lúc này, như vậy mới có thể làm bọn họ kinh ngạc.

Đúng vậy kinh ngạc. Bạch Vũ Mộng rút ra một mũi tên, chạy về phía tấm bìa, mũi tên bắn ra chếch đọc những mũi tên khác trên tấm bìa, rất nhanh liền cắm vào giữa tấm bìa, hơn nữa, mũi tên còn run lên một cái.

Có thể nhìn ra được, lực đẩy phải mạnh đến cỡ nào, mới có thể làm rơi toàn bộ mũi tên đang cắm trên đó. Mọi người kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, hoàn toàn không thể tin vào hai mắt mình.

Mấy mũi tên phía dưới, Bạch Vũ Mộng đều dùng phương pháp như vậy, cho đến khi trên tấm bìa chỉ còn lại một mũi tên của nàng, toàn đấu trường vang lên tiếng vỗ tay đỉnh tai nhức óc.

Bạch Vũ Mộng mặc quần áo tím, phong hoa tuyết đại, lẳng lặng ngồi trên lưng Đạp Tuyết, ngẩng đầu, nhìn về phía Lam Hạo Thần, nhẹ nhàng cười đến khuynh quốc khuynh thành.

Lam Hạo Thần ngẩn người, nhưng nhanh chóng hồi thần, nhin kích động muốn chạy đến trước mặt Bạch Vũ Mộng ôm nàng vào lòng ngay lập tức, ngồi ở ghế tựa, cũng cười đến cực kỳ phong lưu.

Bạch Vũ Mộng xoay người xuống ngựa, liền muốn chạy về phía Lam Hạo Thần, nhưng cuối cùng vẫn khống chế được lý trí, chạy về phía Hạ Thi Lan.

Hạ Thi Lan cười đón được nàng, nắm tay Bạch Vũ Mộng, liên tục khen, giống như đang nói với nữ nhi của mình, ôn nhu lại kiều ngạo nhìn Bạch Vũ Mộng, đứa nhỏ này, thật sự đã trưởng thành rồi.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đều biết, nếu hôm nay bọn họ tuyên bố chuyện này, nhất định sẽ tạo ra phong ba rất lớn, cho nên, bọn họ đều giữ lý trí mà không nói.

Lam Ngao Thiên nhìn hai người, bất đắc dĩ cười cười, đối với đứa nhỏ Lam Hạo Thần này, là đứa con hấn thích nhất, hấn rất yêu, rất yêu Hạ Thi Lan, nhưng bởi vì ở hoàng thất, không thể cho nàng hạnh phúc nàng muốn, cho nên hấn không muốn để cho Lam Hạo Thần đắm vào vết xe đổ của hấn.

Nhưng quốc gia cũng rất quan trọng, chỉ có Thần nhi mới có thể đảm nhận trọng trách này, tuy rằng mấy người khác cũng có thể, nhưng trong lòng bọn họ không có thiên hạ, không có dân chúng, quân chủ như vậy sẽ không thống trị tốt quốc gia.

Cũng vì điều này hấn mới hi vọng Lam Hạo Thần có thể kế vị, nhưng hiện tại xem ra, hấn không cần lo lắng nữa. Bởi vì một quân chủ thật sự, để bảo vệ nữ nhân của hấn, hấn phải bảo vệ giang sơn.

Mà hấn, tới bây giờ cũng không phải là một quân chủ đủ tư cách, hấn không có cách nào hứa hẹn với Hạ Thi Lan một đời, nhưng hấn tin tưởng, và hấn cũng biết, nhất định Lam Hạo Thần có thể.

Hình như Bạch Vũ Mộng cảm nhận được ánh mắt của Lam Ngao Thiên, quay đầu nhìn lại, từ trong mắt Lam Ngao Thiên thấy được một chút áy náy và bất đắc dĩ, lúc này nàng mới hiểu cái gì gọi là đứng ở chỗ cao không thể tránh được gió lạnh.

Nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, về sau hấn cũng sẽ làm đế vương, có lẽ, hấn sẽ là một hoàng đế tốt, nhưng khi đó, hấn còn có thể cho nàng một đời một đôi sao?

Bỗng nhiên Bạch Vũ Mộng có chút sợ hãi, nàng sợ sau khi hấn trở thành hoàng đế sẽ có rất nhiều nữ nhân. Mặc kệ là vì chính trị hay vì bản thân hấn.

Đến lúc đó nàng sẽ biến thành cái gì. Đã như vậy, không bằng hiện tại liền kết thúc, ít nhất bản thân sẽ không bị tổn thương quá sâu. Nhưng nàng vẫn tham luyến một chút ấm áp kia, không muốn buông tay.

Bạch Vũ Mộng làm chuyện gì đều không sợ chết, nhưng chỉ duy nhất đối với tình yêu, nàng không có nhiều tin tưởng lắm, nàng sợ bản thân lại bị thương, sợ bản thân lại phải chịu nỗi đau đón khắc cốt ghi tâm kia một lần nữa.

Hoàng thượng tuyên bố nghỉ ngơi một chút, mọi người cũng có thể đi ăn cơm trưa, đến chiều bắt đầu sẵn sàng chính thức, bây giờ quay về nghỉ ngơi.

Bạch Vũ Mộng không nói một câu trở về phòng, Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng có gì không đúng, vội vàng đi theo nàng.

"Ngại quá, ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, chàng về trước đi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói với Lam Hạo Thần, nhưng Lam Hạo Thần vẫn phát hiện có gì đó không đúng.

Trước kia, nàng buồn ngủ nhất định sẽ lôi kéo hắn, vì sao hôm nay lại khác thường như vậy: "Mộng Nhi, nàng làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao, nàng nói với ta được không."

"Không có việc gì, ta muốn yên lặng một mình, chàng về trước đi." Bạch Vũ Mộng vẫn như trước, giọng nói không có cảm tình, thanh âm lại cực kỳ mệt mỏi.

Lam Hạo Thần lời Bạch Vũ Mộng chạy ra ngoài, tới một rừng trúc phía sau phòng Bạch Vũ Mộng, nơi này rất yên tĩnh, sẽ không có ai đến quấy rầy.

"Mộng Nhi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ta nói rồi, có chuyện gì đều phải chia sẻ với nhau." Lam Hạo Thần vội vàng nói.

Bạch Vũ Mộng không trả lời câu hỏi của Lam Hạo Thần, tựa vào một gốc cây trúc, tầm mắt không hề có tiêu cự, mở miệng nhẹ giọng hỏi: "Chàng nói xem, tương lai sẽ có một ngày, chàng trở thành Hoàng thượng sao?"

Lam Hạo Thần có chút nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng: "Sao lại hỏi như vậy?" Có phải lại có ai nói gì với nàng không: "Nếu nàng không đồng ý, ta sẽ không làm."

"Không, chàng sẽ làm, bởi vì trong lòng chàng có thiên hạ dân chúng, nước không thể một ngày không có vua, một ngày nào đó, chàng nhất định sẽ vì dân chúng, mà đi lên ngôi hoàng đế." Bạch Vũ Mộng mở miệng.

"Mộng Nhi, sao nàng lại kỳ lạ như thế, nàng hãy tin ta, nếu nàng không đồng ý, ta nhất định sẽ đưa nàng đi du ngoạn thiên nhai."

"Phải không?" Ánh mắt Bạch Vũ Mộng trở lại, tự giễu cười nói: "Vậy nếu ta để cho chàng làm thì sao?"

"Vì sao?"

Bạch Vũ Mộng không trả lời Lam Hạo Thần, đáp án trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, bởi vì nàng giống hắn, sẽ không để dân chúng vô tội mất mạng vô lý.

"Hoặc là chúng ta thật sự không thích hợp, ta không muốn để mình đến phút cuối cùng phải thương tâm." Lời nói Bạch Vũ Mộng như truyền đến từ phía xa chân trời, không hề chân thực.

"Không được, Mộng Nhi, rốt cục nàng bị làm sao vậy, vì sao đột nhiên lại nói như vậy, ta làm sai cái gì sao?" Giọng nói của Lam Hạo Thần giống như đang cầu xin, làm Bạch Vũ Mộng đau lòng đến không thể thở nổi.

"Chàng không làm sai gì cả, thực xin lỗi, ta nghĩ thông suốt rồi, ta không thể cho chàng thứ chàng muốn, chàng cũng không thể cho ta thứ ta muốn, chúng ta tách ra sẽ tốt hơn, sao cứ phải ở cùng để tra tấn lẫn nhau?"

Nói xong liền chạy đi, không có một chút lưu luyến, nhưng không ai biết, trong lòng Bạch Vũ Mộng đau đớn thế nào, thương tâm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tâm vì chàng mà đau

Editor: Susublue

Lam Hạo Thần vội vàng chạy lên ôm lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, giữa chúng ta rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì sao nàng lại xù lông đầy người như nhím vậy, làm ta không có cách nào đến gần nàng?"

Bạch Vũ Mộng đã sớm rơi lệ đầy mặt, nhưng nàng muốn buông tay, lại không thể nào buông tay, cũng không muốn rời đi, nàng sợ nàng sẽ hối hận, nàng sợ nếu nàng xoay người sẽ nhào vào lòng Lam Hạo Thần.

"Vì sao? Bởi vì chàng muốn làm hoàng đế, hoàng đế sẽ có tam cung lục viện, mà ta, đến lúc đó nhất định sẽ rất thương tâm. Chàng nhìn mẫu hậu của chàng đi, nàng có danh hiệu Hoàng hậu, nhưng nàng có hạnh phúc không?"

Lam Hạo Thần không nói gì để biện minh, hắn không nghĩ tới nguyên nhân này, hắn nên khóc hay nên cười đây?

Bạch Vũ Mộng từ chối, giãy dụa, dứt khoát cũng không chấp nhận: "Ta đã từng, nhận lấy nỗi đau thấu tâm can, ta không muốn giẫm vào vết xe đổ đó nữa, cảm giác này, ta không muốn trải qua một lần nữa, chàng có biết loại cảm giác này không? Không, chàng không biết, chàng không biết gì hết..."

Bạch Vũ Mộng nói xong cũng chậm chậm ngồi sụp xuống, ngồi xồm trên đất, dúi đầu vào giữa hai gối, bả vai hơi run run.

Lam Hạo Thần đau lòng ôm Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, quá khứ của nàng ta không biết, nhưng tương lai của nàng ta biết rõ, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ bảo hộ tốt nàng, sẽ không để nàng bị tổn thương. Còn nữa, ta đã nói rồi, cả đời chỉ có một nữ nhân là nàng, nhất định ta sẽ giữ lời."

Dừng một chút, Lam Hạo Thần mềm nhẹ mở miệng: "Cả đời nhất thế một đời là lời thề của chúng ta, ngay cả điều này nàng cũng không cần sao?"

Nói xong nắm tay Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng đặt ở ngực của mình: "Cảm nhận được không, trái tim ta, tới bây giờ đều chỉ nhảy lên vì nàng, mà cũng chỉ có mình nàng làm được điều này."

Lúc trước là nàng hòa tan băng lạnh trong lòng ta, sưởi ấm lòng ta, sao có thể nói buông tay là buông tay được chứ, nàng muốn nó đóng băng một lần nữa sao?"

Bạch Vũ Mộng nâng hai mắt đầm lệ lên mông lung nhìn Lam Hạo Thần một cái, nhào vào lòng hắn, nỉ non, khóc thật thoải mái rất lâu, hôm nay, nàng muốn phát tiết tất cả ủy khuất ra ngoài.

Ôm Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng khóc rất lâu, đến khi mệt mỏi, mới lau nước mắt trên quần áo của hắn, nhìn động tác đáng yêu của Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Bạch Vũ Mộng đánh nhẹ vài cái vào ngực Lam Hạo Thần, nhưng lực đạo mềm nhũn, vốn dĩ không có cảm giác gì.

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, hôn nàng. Bạch Vũ Mộng chỉ cảm thấy sự ấm áp bao phủ lấy mình, Lam Hạo Thần ôn nhu hôn Bạch Vũ Mộng, giống như đang hôn bảo bối quý giá nhất trên đời.

Một lúc lâu sau, Bạch Vũ Mộng không còn khí lực nữa, Lam Hạo Thần vẫn không có ý buông nàng ra, thấy vẻ mặt thẹn thùng của Bạch Vũ Mộng đang dựa vào lòng hắn thờ phỉ phò, Lam Hạo Thần cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn.

"Tức giận cũng phát tiết xong rồi, nên đi nghỉ ngơi, rồi ăn chút gì thôi!" Trong giọng nói của Lam Hạo Thần có ý cười.

Bạch Vũ Mộng giận Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn hắn, đứng lên, vì ngồi lâu nên chân đã tê rần, ngã xuống. Lam Hạo Thần vội vàng đỡ được nàng, giúp nàng xoa bóp chân, chờ nàng cảm thấy tốt hơn rồi mới dắt nàng ra khỏi phòng.

Trở lại phòng, Bạch Vũ Mộng liền nằm xuống giường không chịu làm gì cả, nàng rất mệt, không muốn nhúc nhích.

Lam Hạo Thần không có biện pháp, bê đồ ăn đến giường, dỗ nàng: "Mộng Nhi, ngoan, ăn chút gì đi, nếu không sẽ đói bụng."

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, biết hắn lo lắng cho mình, cũng không nói gì thêm, nhắm mắt lại rồi mở miệng, ý bảo Lam Hạo Thần dứt nàng. Cũng không sợ Lam Hạo Thần cho nàng ăn thuốc độc.

Chờ Bạch Vũ Mộng cơm nước xong xuôi, Lam Hạo Thần cũng vội vàng ăn vài món, liền lên giường ôm Bạch Vũ Mộng nghỉ ngơi. Thừa dịp lúc này, muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Bạch Vũ Mộng lặng lẽ mở một con mắt, nhìn Lam Hạo Thần, bản thân nàng cũng nên thử một lần! Nam nhân này, thật sự làm cho người ta không thể không yêu. Ngọt ngào cười cười, nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp.

Hai người ngủ một lúc, đã bị Hận Nhuê và Đông Nhiễm đánh thức, nói là sắp bắt đầu săn bắn, bọn họ chuẩn bị nhanh một chút, lúc đến nơi, hiện tại sợ là mọi người đã đến hết rồi.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đứng dậy, Bạch Vũ Mộng nhìn quần áo Lam Hạo Thần đã bị nàng làm bẩn, cảm thấy có lỗi cười cười, có chút vô thố nhìn hắn, cũng không thể mặc như vậy đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần cười, đứng dậy lấy một bộ quần áo trong rương ra. Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn hắn, chỗ này sao có thể có quần áo của hắn, hơn nữa cũng là màu tím, hai bộ không khác nhau lắm.

"Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, cho nên chuẩn bị hai bộ, không nghĩ tới thật sự có ích. Nàng cũng thay đi." Lam Hạo Thần giải thích.

Nói xong liền đưa quần áo cho Bạch Vũ Mộng: "Thế nào, không thay sao?"

Thấy Bạch Vũ Mộng đứng một lúc lâu không động đậy, Lam Hạo Thần hỏi.

Bạch Vũ Mộng xấu hổ nói: "Chàng ở trong này sao ta thay được!" Lam Hạo Thần nghe xong nở nụ cười: "Nàng sẽ nhanh chóng thành người của ta, sao còn sợ những thứ này?"

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Lam Hạo Thần vẫn đi ra ngoài, cũng không muốn dọa đến Bạch Vũ Mộng!

Đợi Lam Hạo Thần đi rồi, Bạch Vũ Mộng mới nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực. Mặt đỏ lên, sao Thần có thể như vậy, rõ ràng nàng vẫn còn chưa phải thê tử của hắn.

Bạch Vũ Mộng thay quần áo xong đi ra, Lam Hạo Thần đã thay xong, ở bên ngoài chờ nàng. Bọn họ cùng nhau đi đến bãi săn, lúc này sợ là mọi người đều đến đông đủ rồi.

Quả nhiên, khi bọn họ đến đó, tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn, giống như đang chờ đợi bóng dáng của Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng.

Nhìn thấy hai người bọn họ xuất hiện cùng nhau, mọi người liền sững sờ, sao bọn họ lại xuất hiện cùng nhau?

Mà quan sát kỹ một chút sẽ nhìn ra bọn họ đều đã thay quần áo. Tuy có vài vị tiểu thư cũng thay quần áo, nhưng vì sao bọn họ lại có thể ăn ý đến nỗi mặc giống màu nhau. Hơn nữa, hai bộ quần áo này càng nhìn càng thấy giống nhau.

Không khỏi hoài nghi có phải bọn họ luôn ở cùng nhau không, nếu không sao lại có thể ăn ý như vậy?

Lam Ngao Thiên vui mừng nhìn hai người, gạt đầu, ý bảo bọn họ vào chỗ, sẵn bắn lập tức sẽ bắt đầu, lần này, hắc tin, Thần nhi và Vũ nhi nhất định sẽ cho hắc một kinh hi.

Đầu tiên Bạch Vũ Mộng đi qua đón lấy Đạp Tuyết, Đạp Tuyết lập tức thân thiết nhích lại gần nàng, cọ cọ trên mặt Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng bị cọ ngứa ngứa.

Lam Hạo Thần lại trưng ra một mặt khó chịu, sao Mộng Nhi có thể thân cận với con ngựa kia như vậy, không được, về sau phải tách nó ra khỏi nàng, nếu không tầm quan trọng của hắc sẽ bị xem nhẹ.

Vì thế cứ như vậy, người nào đó không biết mình đang bị Lam Hạo Thần tính kế, cũng bởi vì thế, cơ hội nàng cưỡi ngựa mới ít đi.

Bạch Vũ Mộng hối hận đến xanh ruột, sớm biết như vậy, lúc trước sẽ không chào hỏi Đạp Tuyết, aizz...

Trở lại khán đài, đã bị Lam Hạo Thần nắm tay, Bạch Vũ Mộng bất mãn trừng mắt hắc, bất đắc dĩ, cũng chỉ đành để cho hắc nắm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Vô cùng uy lực

Editor: Susubblue

Bốn phía vang lên tiếng trống, tiếng trống dần dần nhanh hơn, thể hiện cho cuộc săn bắn sắp bắt đầu.

"Hiện tại, mời các vị đến đây rút thăm, hai người một tổ, để công bằng, tất cả mọi người đều lấy ký hiệu làm chuẩn, hai người nào có ký hiệu giống nhau, chính là một tổ. Hi vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau, cuối cùng tổ nào săn được nhiều thú nhất, quý hiếm nhất, sẽ thắng."

Vốn Lam Ngao Thiên cũng chuẩn bị cùng đi, nhưng ngắm lại bọn họ đều là người trẻ tuổi, hắc không nên vô giúp vui sẽ tốt hơn, cho nên không đi.

Kết quả, Bạch Vũ Mộng lại cùng một tổ với Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng nghi hoặc nhìn hắc: "Chàng thấy cái này thật sự công bằng sao, ta lại cảm thấy có gì đó không đúng?"

Lam Hạo Thần nhàn nhạt cười: "Tất nhiên, chẳng qua ta chỉ động tay động chân một chút với mình nàng thôi, ta cam đoan, những người khác tuyệt đối công bằng." Trong lời nói nghe ra được sự vui sướng khi người gặp họa.

Bạch Vũ Mộng liếc Lam Hạo Thần, nàng biết mà, sao nam nhân này có thể an phận như vậy, không ngờ, nàng lại nghĩ đúng, ai, chỉ có thể ủy khuất những người đó, ai bảo vận khí bọn họ không tốt, gặp hai người kỳ quái này.

Một âm thanh cao vút vang lên, mọi người đều cười ngựa chạy vội ra ngoài. Lần săn bắn này, phải về trước khi mặt trời lặn.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cũng chạy vào chỗ sâu nhất của cánh rừng, ở vòng ngoài chỉ có vài con thú nhỏ nhu nhược, chỉ có ở sâu bên trong, mới có động vật hung mãnh, có giá trị cao.

Đi vào sâu trong rừng, bốn phía đều im ắng, căn bản là không có ai cả. Điều này cho thấy, bọn họ bị vương tay vì hợp tác, đám nữ nhân không dám vào, cho nên mới không vào đây.

Cũng có lẽ là bọn họ muốn bắt đám thú nhỏ ở ngoài trước, sau đó mới vào đây săn thú dữ.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần chậm rì rì tiêu sái bước đi: "Chàng nói xem, chúng ta nên săn loại nào đây?" Bạch Vũ Mộng nhàm chán hỏi.

"Ta cũng không biết, nhìn thử xem có cái gì!" Lam Hạo Thần cũng không yên lòng trả lời.

Rất nhanh, bọn họ liền nhìn thấy một con gấu chó rất lớn, Bạch Vũ Mộng giục ngựa tiến lên, muốn bắt được con vật này. Lam Hạo Thần vội vàng đi lên hỗ trợ, hắn không thể để Mộng Nhi bị thương.

Vừa rồi hắn đã quan sát nơi này, không có gì nguy hiểm, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, không chừng có nguy hiểm ẩn núp, làm người ta không thể đoán trước được.

Con gấu chó nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, không thèm quan tâm, xoay người bước đi, Bạch Vũ Mộng lấy ra một cây ngân châm, phóng về hướng con gấu chó đó.

Gấu chó cảm nhận được công kích, rít gào một tiếng, quay đầu dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng thấy sự tấn công có tác dụng, rên sất khi còn nóng, liền phóng ra một loạt ngân châm khác.

Lam Hạo Thần đứng nhìn như đang thưởng thức ánh trăng đùa mặt hồ, cũng không quá rầy rằn, chỉ luôn quan sát chung quanh, phòng ngừa nguy hiểm.

Kia con gấu chó bị chọc giận, chạy nhanh muốn công kích Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng né tránh. Rồi khỏi lưng Đạp Tuyết, tiếp tục công kích.

Không ngờ, con gấu chó này còn rất cường tráng, màn công kích vừa rồi đối với nó căn bản không có tác dụng. Bạch Vũ Mộng không ngừng cố gắng, đến khi không muốn chơi đùa nữa, liền sử dụng Phượng Múa Cửu Thiên.

Nhưng ngoài dự kiến của Bạch Vũ Mộng, cho dù là Phượng Múa Cửu Thiên, cũng không làm nó bị thương bao nhiêu, ngược lại khiến cho nó càng thêm phẫn nộ, rít gào chạy về hướng Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, khoe miệng lộ ra một nụ cười hứng thú. Không ngờ, ở đây vẫn còn động vật có tính công kích lớn như vậy, nàng còn tưởng rằng tất cả đều thoái hóa rồi.

Nhưng như vậy chơi đùa mới vui, không phải sao? Bạch Vũ Mộng vận khinh công, bay lên cao cả nửa ngày, Phượng Múa Cửu Thiên đã luyện đến chiêu thứ tư thức thứ sáu, hiện tại uy lực cũng rất lớn.

Bạch Vũ Mộng chỉ dùng ba tầng công lực, con gấu chó đã bị đá thương, càng nổi giận, ngẩng mặt lên trời rống ba tiếng. Ở chỗ khác mọi người nghe thấy âm thanh này, tâm can đều run rẩy.

Ai lại gặp phải chuyện không hay như vậy, gặp động vật hung dữ, không biết hôm nay còn có thể đi ra hay không?

Bạch Vũ Mộng không vui nhũn mảy, rất ảm ỉ, vì thế dùng hết toàn lực, cho con gấu chó một kích trí mạng. Thân thể gấu chó run rẩy, liền ngã xuống, tắt thở.

Bạch Vũ Mộng vỗ vỗ tay, có chút không thú vị trở lại bên cạnh Lam Hạo Thần, trợn trừng mắt, thật là, không đáng để đánh.

Lam Hạo Thần sùng nịch nhìn Bạch Vũ Mộng: "Thế nào, còn muốn tiếp tục chơi không?"

Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng hai mắt lập tức tỏa sáng. Nhưng lập tức, nàng cũng cảm giác được không khí chung quanh không bình thường, có một cỗ sát khí nhàn nhạt ở trong không trung.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng nhìn nhau, toàn thân đều đề phòng. Đã sớm biết hôm nay sẽ không bình thường, không ngờ, thật sự xảy ra chuyện! Chỉ là không biết nhắm vào bọn họ hay nhắm vào Hoàng thượng.

Sát khí càng ngày càng nặng, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng cảm nhận được chung quanh có rất nhiều người, lén lút vận nội lực trong tay, bắt đầu phòng bị.

Bỗng nhiên chung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân bịt mặt, xem ra là sát thủ được huấn luyện, Bạch Vũ Mộng trong nháy mắt phóng ra một loạt ngân châm về phía bọn họ.

Hắc y nhân càng ngày càng nhiều, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đều sử dụng võ công, Bạch Vũ Mộng còn không ngừng rắc một ít thuốc bột ra chung quanh, may mắn nàng và Lam Hạo Thần đã ăn thuốc giải trước.

Nhưng cho dù vậy, hắc y nhân vẫn càng ngày càng nhiều, hình như là nếu không giết được hai người bọn họ sẽ không bỏ qua.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng gật đầu với hắn, hai người đồng thời sử dụng tuyệt chiêu. Bạch Vũ Mộng sử dụng Phượng Múa Cửu Thiên, mà Lam Hạo Thần lại sử dụng Kiếm chỉ giang sơn.

Sau khi ra ngoài bọn họ mới biết được, hai loại võ công này có thể hỗ trợ lẫn nhau, không chỉ làm cho uy lực tăng lên, ngay cả phạm vi tác động cũng rộng ra.

Hai người kinh ngạc nhìn đối phương, uy lực này, thật sự rất lớn. Ngay cả Lam Ngạo Thiên ở rất xa cũng cảm nhận được luồng sức mạnh này.

Bọn họ không khỏi có chút nghi hoặc, ai lại phát ra lực lượng lớn đến như vậy. Nhìn vào nơi phát ra nguồn sức mạnh, hình như là chỗ sâu nhất của khu rừng, ở đó rất cực là ai.

Ánh mắt nhóm sứ giả đầy phức tạp, không biết người này ở nước nào, nếu quốc gia khác có người mạnh mẽ như vậy, chẳng phải quốc gia mình sẽ gặp nguy hiểm sao?

Ai mà lại có võ công cao cường như vậy, vì sao từ trước tới nay không ai biết? Rất nhiều người đều nghĩ tới Bạch Vũ Mộng, nhưng lại lắc đầu, không có khả năng, nàng chỉ là một nữ tử, còn trẻ như vậy, công lực lớn như thế sợ chỉ có người tu luyện lâu ngày mới có.

Bạch Vũ Mộng ở bên này, cũng rất nghi hoặc, ngay cả đám hắc y nhân cũng không dám tin há to miệng. Đúng lúc này, lại một đám hắc y nhân khác tới.

Bọn họ ở sát ngay phía trước hắc y nhân, thuộc hạ của Lam Hạo Thần, hơn nữa số lượng cũng nhiều hơn, đến một lúc lâu sau, đám hắc y nhân này đã bị giết gần hết.

Bọn họ bắt được vài người, muốn hỏi là ai sai đến, nhưng những người đó đã sớm uống thuốc độc tự sát.

"Chủ tử, thuộc hạ đến chậm!" Đầu lĩnh hắc y nhân cung kính quỳ gối trước mặt Lam Hạo Thần nói.

Lam Hạo Thần chỉ lắc đầu, ý bảo không có chuyện gì, ngược lại đi đến bên cạnh Bạch Vũ Mộng hỏi nàng có sao hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phán Vũ công chúa

Editor: Susubblue

"Mộng Nhi, nàng có sao không?" Lam Hạo Thần lo lắng hỏi.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, cười cười, ý bảo nàng không sao, Lam Hạo Thần không cần lo lắng.

Thủ lĩnh của đám hắc y nhân ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ Mộng, nữ tử này là ai, vì sao chủ tử luôn đối tốt với nàng, điều này quả thực là tin tức trọng đại.

Bởi vì bọn thuộc hạ này không biết chuyện gì, cũng chỉ có Linh Trần và Linh Ngạn biết, cho nên tất nhiên bọn họ đều sẽ kinh ngạc, trở về nhất định phải hỏi họ pháp một chút.

"Các người lui xuống trước đi, điều tra rõ ràng chuyện này cho ta, rốt cục là có chuyện gì xảy ra." Lam Hạo Thần nhàn nhạt ra lệnh.

Đám hắc y nhân lui xuống rất nhanh, nhưng Bạch Vũ Mộng cảm nhận được, vẫn có một số người ở lại chung quanh, nàng biết, những người đó đều ẩn mình bảo hộ bọn họ, tuy rằng bọn họ không cần ai bảo hộ.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy gấu chó nằm chết cách đó không xa, bên trên đầy máu người, xem ra, không cần rửa sạch, trực tiếp lòi về, có lẽ đến lúc đó sẽ biết là ai đứng sau lưng.

Lam Hạo Thần cũng có ý nghĩ giống Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng tựa vào Lam Hạo Thần: "Thần, chúng ta tiếp tục chơi được không, dù sao bây giờ vẫn còn sớm."

Lam Hạo Thần sùng nịch sờ tóc Bạch Vũ Mộng: "Đương nhiên, nhưng không thể để cho mình quá mệt."

Bạch Vũ Mộng cười cười, lôi kéo Lam Hạo Thần lên ngựa, ngựa của Lam Hạo Thần đã sớm chết trong trận chiến vừa rồi, may mắn Đạp Tuyết rất có linh tính, cho nên không bị thương.

Lam Hạo Thần ôm lấy Bạch Vũ Mộng, cười ngựa tiếp tục đi tìm con mồi, cho đến giờ trở về...

Trên cơ bản mọi người đều đã về tới bãi săn, chỉ thiếu Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, mọi người không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi người gặp thú dữ là bọn họ.

Không thể nào, theo lý mà nói Lam Hạo Thần có võ công cao như vậy, nên sẽ không sao mới đúng, nhất định là Bạch Vũ Mộng vô dụng, làm vương chân Lam Hạo Thần.

Lam Ngao Thiên lo lắng nhìn vào chỗ sâu nhất của cánh rừng, sao đến bây giờ mà Thần nhi và Vũ nhi còn chưa đi ra, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện sao? Ngay lúc hắn muốn hạ lệnh cho người đi tìm, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cười ngựa đi ra.

Thấy hai người cùng cười một con ngựa, trong lòng mọi người có rất nhiều cảm nhận khác nhau, có người tỉnh kẻ, có người ghen tị, có người hận, có người vui mừng, cũng có người kinh ngạc.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần mặc kệ, Bạch Vũ Mộng xuống ngựa, kêu người phía sau mang con mồi săn được đến. Rất nhanh, từ phía sau rất nhiều người đi lên, trên tay đều kéo theo một đám thú săn

Nhìn thấy nhiều thú như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc, bọn họ lại có thể săn được nhiều như vậy, hơn nữa đại đa số đều rất trân quý, có báo đốm, hổ, thậm chí còn có ngựa xà.

Lam Ngạo Thiên thấy vậy rất cao hứng, liên tục khen ngợi: "Ha ha ha, Vũ nhi, Thần nhi, các ngươi thật sự rất giỏi!" Bấy giờ vốn không cần so nữa, về số lượng hay mức độ trân quý, hai người các ngươi đều đã dẫn đầu.

Mọi người không khỏi nghi hoặc, còn con gấu chó đâu, nhất định là có người gặp được nó, nhưng vì sao không ai bắt được, chẳng lẽ người đó gặp được nhưng bỏ chạy, cho nên mới không có...

"Vũ nhi, ngươi thật sự là một kì nữ, hiện tại, trẫm tuyên bố, lần này người thắng chính là Bạch Vũ Mộng! Mặt khác, trẫm phong Bạch Vũ Mộng là Phán Vũ công chúa, hưởng thụ đãi ngộ ngang với Hoàng hậu."

Lời này vừa nói ra, làm mọi người đều chấn kinh, phong làm công chúa đã khiến cho người ta kinh ngạc, nàng lợi hại như vậy cũng xứng đáng.

Nhưng Hoàng thượng không phải nói là được đãi ngộ ngang với công chúa, mà là ngang với Hoàng hậu. Điều này là trăm năm mới thấy, nói đúng hơn, Bạch Vũ Mộng có thể được xem như Hoàng hậu, dưới một người, trên vạn người!

Xem ra Hoàng thượng rất cao hứng, bằng không sẽ không làm như vậy, cũng có thể thấy được Hoàng thượng rất yêu thích Bạch Vũ Mộng, xem ra sau này, nên sửa lại thái độ đối với Bạch Vũ Mộng.

"Tạ Hoàng thượng!" Bạch Vũ Mộng hơi gật đầu, lại mở miệng nói: "Ta còn một lễ vật muốn tặng cho mọi người ở đây!"

Nói xong kêu người đem con gấu chó đến đây. Mọi người thấy gấu chó, thì biết là bọn họ đoán đúng rồi, thật sự đã bọn họ săn được.

Nhưng vì sao đến bây giờ mới kéo ra, hơn nữa trên người con gấu chó này dính đầy máu, nhìn cũng không giống như máu của nó, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

"Vũ nhi, vết máu trên người con gấu chó này là sao?" Lam Ngạo Thiên hỏi ngay điềm nghi vấn trong lòng mọi người.

"Ta cũng muốn hỏi mọi người ở đây." Bạch Vũ Mộng nói xong, ánh mắt quan sát tất cả những người ở đây, xem phản ứng của bọn họ: "Biết không? Máu trên mặt gấu chó đều là máu người!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, là máu người, còn nhiều như vậy, nhưng nhìn hai người bọn hắn lại không bị thương, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy ánh mắt Bạch Cầm Ngâm lóe lên, cười như không cười tiếp tục nói: "Ta không biết là ai, đã phái một lượng lớn sát thủ đến, chẳng qua, lại không cẩn thận, bị ta diệt toàn bộ!"

Nhìn thấy Bạch Cầm Ngâm có chút khản trương, hơn nữa thân thể còn hơi run run, Bạch Vũ Mộng đại khái đã biết là ai muốn dồn bọn họ vào chỗ chết. Lam Hạo Thần hình như cũng như vậy, ánh mắt sắc bén nhìn thoáng qua Bạch Cầm Ngâm.

Người khác nghe thấy Bạch Vũ Mộng nói như vậy, có chút hoảng sợ, rốt cục là loại người nào mà lại ngoan độc như vậy, nhìn vết máu trên người con gấu chó, số người đến cũng không phải ít.

Vừa thoáng nhìn qua Bạch Vũ Mộng, nàng lại có thể dễ dàng đối phó được những người đó, hơn nữa đều không hề bị thương, tuy rằng có Lam Hạo Thần ở đây, nhưng điều này cũng không có khả năng!

Mất đám sứ giả đầy phức tạp nhìn Bạch Vũ Mộng, xem ra cỗ năng lượng vĩ đại vừa rồi phát ra là của bọn họ, người này, nếu có thể thu về để dùng, sẽ rất tốt, nhưng nếu... Vậy thì sẽ để lại hậu họa khôn cùng.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt cười, có một số người, cũng nên thu thập một chút rồi. Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu ai có ý đồ tổn thương nàng và người nàng yêu, nàng sẽ bắt chấp thủ đoạn đánh trả.

Nói với bọn họ một lúc, trở về phòng nghỉ ngơi. Một lát sau Lam Hạo Thần đi vào phòng Bạch Vũ Mộng, hắn có rất nhiều lời muốn hỏi nàng.

Bạch Vũ Mộng cũng đang chờ hắn, nàng biết, hắn nhất định sẽ đến, bởi vì nàng cũng có rất nhiều nghi vấn.

Đến khi Lam Hạo Thần đi vào, nhẹ nhàng ôm Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, hôm nay sao lại như vậy?"

"Ta cũng không biết, võ công chúng ta lại có thể phối hợp với nhau, điều này quá kỳ lạ!" Bạch Vũ Mộng đáp lại.

"Sự phụ của nàng là Thiên Sơn lão nhân, mà sự phụ của ta là Thiên Sơn tuyết nữ, chẳng lẽ giữa hai người bọn họ có quan hệ gì sâu xa sao?"

"Không biết, nhưng bây giờ cũng không thể nghi ngờ, uy lực lớn hơn rất nhiều!"

"Đúng vậy, còn nữa, ta cho rằng, sát thủ này là do Bạch Cầm Ngâm phái tới." Lam Hạo Thần nói.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, nói: "Ừ, ta cũng nghĩ vậy, xem ra, có một số người che giấu quá sâu, nên chúng ta không chú ý tới."

Lam Hạo Thần gật đầu, không nói gì thêm, trong phòng bỗng chốc liền yên tĩnh. Một lát sau, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng nằm trên giường, bọn họ cũng nên nghỉ ngơi một chút...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cha không thương, nương không cần

Editor: Susublu

Ở trong mộng cảnh, nghe tiếng hát ngâm nga như tâm sự ngàn năm, dùng nền xanh, vẽ lên một dòng nước xanh màu đỏ...

Ngày hôm sau, không thấy Lam Hạo Thần đâu, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ cười cười, nhất định lại liều mạng tranh thủ làm việc rồi, hẳn không biết sẽ có người đau lòng sao?

Đông Nhiễm đi đến hầu hạ Bạch Vũ Mộng rời giường: "Tiểu thư, vừa rồi công công bên cạnh hoàng thượng đến truyền lời, hôm nay sẽ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai khởi hành hồi cung."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, dù sao có ở lại nơi này hay không cũng không ảnh hưởng gì đến nàng, chỉ là, không biết trong một ngày này còn có chuyện gì xảy ra hay không.

Chờ mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa, Bạch Vũ Mộng liền ra ngoài, đã ở lại đây, nàng cũng nên đi chơi một chút, không phải sao, huống chi nha đầu Đông Nhiễm cũng đã suy tính rất lâu rồi.

Ai biết vừa ra khỏi cửa liền gặp vài người cũng đang định ra ngoài chơi: "Phán Vũ công chúa, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau, không bằng, cùng nhau đi đi!" Dương Dịch Triết nhận nhậ lên tiếng.

Bạch Vũ Mộng lễ phép gật đầu, cũng không cự tuyệt, dưới tình huống này, có mặt nhiều người như vậy, nàng cũng ngại cự tuyệt ý tốt của người ta?

Cùng đồng hành còn có đám người Bạch Hàm Đại, Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn các nàng, chỉ làm bộ như không phát hiện ra, một đám người đông như vậy, nếu không biết là đi du ngoạn, còn tưởng rằng kéo nhau đi đánh nhau nữa!

"Sao vậy? Muội muội tốt thân ái, làm công chúa rồi, ngay cả tỷ muội như ta cũng không cần sao?" Bạch Hàm Đại ở một bên châm chọc nói.

"Ta có nói như vậy sao, hơn nữa, không biết từ khi nào mà các người đối đãi với ta như tỷ muội vậy!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười nhạo đám người ngu xuẩn này.

"Người... Bạch Vũ Mộng, người không nên quá kiêu ngạo, cho dù người làm công chúa, người vẫn là người tướng phủ, chớ quên quy củ của tướng phủ!" Bạch Hàm Đại tức giận đến run cả người, một ngón tay chỉ vào Bạch Vũ Mộng.

Những người khác ở bên cạnh xem trò khôi hài, tuy rằng chuyện như vậy gặp nhiều rồi, nhưng bọn họ muốn xem thử Bạch Vũ Mộng sẽ ứng phó thế nào.

Bạch Vũ Mộng vốn dĩ không để bụng lời nói của Bạch Hàm Đại, nhưng sau câu nói kia, khiến Bạch Vũ Mộng có chút căm tức, nàng chưa bao giờ cho rằng bản thân là người tướng phủ, sợ là Bạch Cầm Trình cũng không cho là như vậy đi!

Thân ảnh Bạch Vũ Mộng cấp tốc chuyển động, rất nhanh đã vọt đến trước mặt Bạch Hàm Đại, một tiếng "Răng rắc" vang lên, Bạch Hàm Đại thống khổ kêu lớn.

Bạch Vũ Mộng bẻ gãy ngón tay Bạch Hàm Đại chỉ vào nàng: "Ta ghét nhất là người khác chỉ vào mặt ta, tốt nhất người nên nhớ kỹ điều này, nếu không, lần sau, sẽ không chỉ là ngón tay thôi đâu!"

"Bạch Vũ Mộng, người tâm ngoan thủ lạt như thế, ta nhất định phải nói cho Hoàng thượng, người vốn không xứng làm công chúa, người cho người là ai, không phải chỉ là một tiểu tiện chủng cha không thương, nương không cần thôi sao!"

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng nụ cười kia, nhìn thế nào cũng đều thấy có chút âm trầm, nếu Lam Hạo Thần ở đây, hẳn nhất định sẽ biết, Bạch Vũ Mộng chuẩn bị phun lửa.

Những người khác thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, cũng có chút hối hận, vừa rồi sao lại không ngăn cản, nếu làm lớn chuyện, không chừng sẽ làm Bạch Vũ Mộng mất mặt, như vậy đối với bọn họ tuyệt đối không tốt.

"Phán Vũ công chúa, Bạch tiểu thư chỉ hồ đồ, không phải cố ý muốn nói như vậy, ta thấy các ngươi cũng không nên âm ỉ, chúng ta tiếp tục đi du ngoạn đi!" Giọng nói ôn nhu của Mộ Dung Nam vang lên.

"Ha ha, là các ngươi, không phải chúng ta, ta và các ngươi có quan hệ gì sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng trào phúng nói.

Điều này làm bọn họ có chút hoảng sợ, chẳng lẽ, mọi chuyện thật sự không có đường cứu vãn rồi sao?

"Nhưng, yên tâm, ta sẽ không giận chó đánh mèo liên lụy tới các ngươi!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói xong, liền đi về phía Bạch Hàm Đại, nhìn Bạch Vũ Mộng như vậy, Bạch Hàm Đại cũng có chút sợ.

Nhưng nghĩ lại, bản thân sao phải sợ nàng, nơi này có nhiều người như vậy, nàng nhất định sẽ không ở trước mặt bao người làm hại mình, lại nói, cho dù nàng dám, phụ thân nhất định sẽ báo thù cho mình.

"Thế nào? Hiện tại mới biết sợ, không phải mới vừa rồi nói rất hợp tình hợp lý sao? Ta thấy trí nhớ của ngươi thật sự không được tốt lắm, sao lại không thông minh như vậy?" Bạch Vũ Mộng tiếc hận nói.

"Ngươi... Rốt cục ngươi muốn làm gì?" Bạch Hàm Đại hỏi.

Bạch Vũ Mộng cũng không đáp lại "Ta thật sự không hiểu, một người ngu xuẩn cũng có thể lên mặt dạy dỗ người khác như vậy. Ngươi nói xem, ta là người cha không thương, nương không cần, nhưng vì sao mọi thứ của ta đều xuất sắc hơn so với ngươi vậy?"

Bạch Vũ Mộng thật sự rất tức, trước kia nàng chưa bao giờ so đo chuyện này với người khác: "Vì sao, ngươi có cha thương, có nương yêu mà lại ngu xuẩn như vậy, hay do ghen không tốt?!"

Trong lòng mọi người lại nghi hoặc, "Ghen" nghĩa là gì, vì sao cho tới bây giờ bọn họ đều chưa từng nghe qua?

"Bạch Vũ Mộng ngươi không cần đắc ý, ai nói ngươi tốt hơn ta, ngươi không phải chỉ có thêm một danh hiệu công chúa thôi sao, đừng tưởng rằng như vậy thì có thể dùng khẩu khí lớn mà nói chuyện với ta!" Bạch Hàm Đại thật sự bị tức đến điên rồi.

"Sao? Phải không? Ta lại nghe nói, ta có thể hưởng thụ đãi ngộ ngang với Hoàng hậu, các ngươi nói đúng không?" Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn những người phía sau.

"Tất nhiên, ngày ấy chính tai chúng ta nghe Hoàng thượng nói vậy!" Thu Hằng Duệ đứng một bên nhàn nhạt lên tiếng.

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn hẩn một cái, thật không ngờ hẩn lại giúp nàng. Hướng hẩn gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn.

"Thế nào? Bạch tiểu thư nghe rõ chưa, hiện tại ta có thể sử dụng quyền lợi của ta được chưa?" Bạch Vũ Mộng nhướn mày nhìn Bạch Hàm Đại, nhìn nàng sừng sốt.

"Dựa theo luật lệ mà nói, dám vũ nhục Hoàng hậu, không tôn kính với Hoàng hậu, sẽ bị xử trảm!" Từ xa truyền đến một thanh âm miễn cưỡng, Lam Giác Phong đứng một bên đã nhìn rất lâu, hẳn cảm thấy bản thân nên đi ra giúp đỡ vị tẩu tử này, tuy rằng hẳn biết, nàng không cần hẩn hỗ trợ.

Bạch Vũ Mộng nhửu mày, cũng không nói gì thêm, ngược lại nhìn Bạch Hàm Đại, nữ nhân ngu xuẩn này, không biết sẽ có thêm ý tưởng ngu xuẩn nào nữa đây.

"Dựa vào cái gì, ta là nữ nhi thừa tướng, ngay cả Hoàng thượng thấy đều phải nhường thừa tướng ba phần, các ngươi có quyền gì trừng phạt ta."

"Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân! Ngươi nói ta có quyền lợi này hay không?" Một thanh âm uy nghiêm truyền đến, làm Bạch Hàm Đại sợ tới mức vội vàng quỳ gối trên đất run run.

Lam Ngao Thiên và Lam Hạo Thần kỳ thực đã đứng một bên nhìn rất lâu rồi, vừa rồi nghe thấy Bạch Hàm Đại nói như thế, Lam Ngao Thiên vốn đã không hài lòng với thừa tướng lại càng tức giận.

"Ngươi nói cha ngươi có thể so sánh với ta sao, ta thấy, chức thừa tướng này của cha ngươi cũng không cần làm nữa!"

Nghe thấy như vậy, Bạch Cẩm Trình vội vàng đi ra bồi tội, không ngừng dập đầu trên đất, sau đó xoay người lại mắng Bạch Hàm Đại, làm ra bộ dáng nghiêm phụ.

Lam Hạo Thần đi đến bên cạnh Bạch Vũ Mộng, nắm tay Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Mộng Nhi". Bạch Vũ Mộng cười với hẩn, tỏ vẻ nàng không sao, hôm nay là nàng quá kích động.

"Đủ rồi, người đâu, đem Bạch Hàm Đại xuống, đánh ba mươi đại bản." Nói xong, Lam Ngao Thiên liền phất tay áo rời đi.

Ba mươi đại bản dù không đánh chết Bạch Hàm Đại cũng sẽ khiến nằng mất nửa cái mạng. Cho dù Bạch Cẩm Trình đau lòng, cũng dám nói cái gì, không chừng vị trí thừa tướng của hắn cũng không đảm bảo được!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Cảm giác quen thuộc

Editor: Susubblue

Bạch Vũ Mộng cũng không để ý đến người khác, kéo Lam Hạo Thần bỏ đi. Những người đó nhìn Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng thân mật, trong lòng đều cảm thấy khó chịu.

Bây giờ náo loạn như vậy, mọi người cũng không còn hưng trí tiếp tục đi dạo, đều nói một lời, trở về phòng.

Bạch Vũ Mộng vào phòng, không nói gì, yên tĩnh ngồi một chỗ. Nàng như vậy làm Lam Hạo Thần có chút lo lắng: "Mộng Nhi, nàng không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ có chút tức giận mà thôi, lát nữa là tốt rồi, chàng không cần lo lắng." Bạch Vũ Mộng mỉm cười, an ủi Lam Hạo Thần.

Nhưng Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng như vậy sao có thể nhìn không ra nàng đang gượng cười. Hắn đi qua, từ phía sau ôm lấy nàng, an ủi nàng.

Hai người lặng lẽ ngồi ngầy người một hồi, Bạch Vũ Mộng lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: "Thần, chàng nói xem, mẫu thân của ta còn sống không?"

Thanh âm bay bổng, giống như chưa từng tồn tại.

"Mộng Nhi, nàng vẫn bị ảnh hưởng." Lam Hạo Thần thở dài một hơi chậm rãi nói: "Nàng cũng không cần lo lắng, một ngày nào đó chân tướng sẽ được phơi bày, mẫu thân nàng cũng không hi vọng nàng như vậy."

"Thật không?" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng hỏi, nàng thật sự không biết, mẫu thân nàng còn sống hay không. Kiếp trước nàng lãnh khốc vô tình, nhưng đối với người thân cũng có cảm tình.

Đời này, nàng có được tình yêu, có lẽ nàng cũng khát vọng tình thương của mẹ nữa! Khát vọng có được cảm giác che chở.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng thở dài, không biết nên khuyên Bạch Vũ Mộng như thế nào, cuộc sống trước kia của nàng, hắn không thể tham dự vào, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Bạch Vũ Mộng cũng không muốn nghĩ về chuyện này nữa, thuận theo tự nhiên đi, tất cả, sẽ có kết quả...

Bạch Vũ Mộng nghỉ ngơi một lúc, đến chiều, Đường Ưc Ảnh và Hạ Tử Lăng cùng nhau đến tìm nàng, nói là muốn đi chơi. Các nàng tất nhiên cũng đã biết chuyện buổi sáng, muốn đưa Bạch Vũ Mộng ra ngoài giải sầu.

Bạch Vũ Mộng biết các nàng có ý tốt, cũng không cự tuyệt, cùng nhau ra ngoài.

Đi được một hồi, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, rốt cục là muốn đi đâu, đi dạo xung quanh là được rồi! Hình như nhìn ra được Bạch Vũ Mộng đang nghi hoặc, Đường Ưc Ảnh giải thích.

"Có một số người vì chuyện buổi sáng muốn xin lỗi ngươi, bắt buộc dĩ đành phải như vậy, ngươi sẽ không để tâm chứ!"

Xem biểu cảm Đường Ưc Ảnh có chút dè dặt cẩn trọng, Bạch Vũ Mộng cười cười, tỏ vẻ nàng không để ý, kỳ thực nàng cũng không trách bọn họ, nếu là nàng, nàng nhất định sẽ không xen vào việc của người khác.

Đến bên hồ, thấy nhiều mỹ nam đang rêu rao đứng ở đó, Bạch Vũ Mộng nhún mày đi qua.

"Phán Vũ công chúa, buổi sáng hôm nay, thật ngại quá!" Mộ Dung Nam mở miệng đầu tiên.

"Các ngươi không cần xin lỗi ta, đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy."

Bạch Vũ Mộng rộng rãi làm bọn hắn giật mình, nữ nhân này quyết đoán như vậy, sợ là ngay cả nam tử như bọn hắn cũng không bằng!

Mọi người cũng cười không nói gì, nàng đã lên tiếng, vậy mọi người cũng không lo lắng nữa, thừa cơ hội này, không bằng chơi đùa một chút!

Mặt khác có vài người vừa đi tới, là một đám quan gia tiểu thư, nói nói cười cười. Nhìn thấy bọn họ đều ở trong này, lập tức cười đi qua.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, sao lại là những người này, thật sự phiền phức, đấu với các nàng sẽ phí đầu óc.

"Ta cảm thấy nơi này chơi không tốt, không bằng chúng ta đổi chỗ khác đi!" Thu Hằng Duệ lên tiếng, khiến Bạch Vũ Mộng rất ngạc nhiên nhìn hắn.

Vì sao lúc nàng gặp khó khăn, cần người trợ giúp hắn đều đứng ra giúp nàng, nàng và hắn lại không có quan hệ gì, vì sao hắn phải làm như vậy?

Người khác nghe Thu Hằng Duệ nói như vậy, lại nhìn biểu cảm Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn, tất nhiên cũng biết Bạch Vũ Mộng không thích ở cùng những người đó, liền ào ào phụ họa theo.

Đi đến một chỗ khác, cũng không thêm đề ý ánh mắt kinh ngạc của đám nữ nhân phía sau, cũng không nhìn ánh mắt muốn giết người của bọn họ, Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ đi cuối cùng.

"Vì sao ngươi phải giúp ta?" Ngữ điệu của Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt, hỏi nghi vấn trong lòng.

"Vẫn là câu nói kia, ngươi cho ta một loại cảm giác quen thuộc, nhưng ta thật sự không nghĩ ra đã gặp ngươi ở đâu."

Bạch Vũ Mộng nghi hoặc, hắn lại nói lại lần nữa, xem ra nhất định là sự thật, ai lại lặp đi lặp lại trò đùa nhàm chán này chứ?

Bạch Vũ Mộng ngừng đầu cẩn thận đánh giá Thu Hằng Duệ, nhíu mày, giống như có cái gì lóe lên trong đầu nàng trong, nhưng lại nhanh chóng biến mất không thấy.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, không suy nghĩ vấn đề này nữa, nhưng vẫn cau mày chặt như trước, chuyện xảy ra gần đây càng ngày càng kỳ lạ, rốt cục bọn họ có quan hệ gì.

Quay đầu cảm kích cười với Thu Hằng Duệ, Thu Hằng Duệ cũng chỉ cười, không tự chủ được vươn tay vuốt tóc Bạch Vũ Mộng, đến khi để ý lại, mới sững sờ đứng đó.

Bạch Vũ Mộng cũng ngây ngẩn cả người, động tác vừa rồi của Thu Hằng Duệ tự nhiên như vậy, giống như là thói quen, hơn nữa nàng cũng không thấy phản cảm.

Thu Hằng Duệ xấu hổ cười với Bạch Vũ Mộng, thu tay lại. Trong lúc nhất thời, bầu không khí giữa hai người có chút kỳ quái.

...

Về tới phòng, Bạch Vũ Mộng chuẩn bị nghỉ ngơi, chơi lâu như vậy, đã rất mệt, hiện tại nàng thậm chí muốn ngủ một giấc, ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng, có một người nhảy vào từ ngoài cửa sổ, Bạch Vũ Mộng vừa muốn ra tay, ngửi thấy mùi hương mạn lả đã quen thuộc, kịp thời thu tay lại, nàng biết, là Lam Hạo Thần!

"Thế nào, nhanh như vậy đã có niềm vui mới, không cần người cũ như ta nữa?" Lam Hạo Thần ê ẩm nói.

Bạch Vũ Mộng bị Lam Hạo Thần chọc nở nụ cười, cũng không biết trong đầu nam nhân này chứa cái gì?

"Đúng vậy, ta cảm thấy chàng không tốt, ta không cần chàng nữa, ta muốn đổi người!" Bạch Vũ Mộng làm bộ nghiêm túc, trong mắt cũng không che giấu được ý cười.

Lam Hạo Thần hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng vẫn không thể tức giận với nàng, hắn cũng biết Bạch Vũ Mộng đang đùa, nhưng hắn vẫn không nhận được mà ghen.

"Vậy nàng đi đi, còn ở đây làm gì, sao không đi tìm Thu Hằng Duệ của nàng đi?"

"A... Thì ra là vậy." Bạch Vũ Mộng làm bộ bưng tỉnh: "Để sau đi, làm sao chàng biết được, chàng phải người giám thị ta!"

Nghĩ tới khả năng này, Bạch Vũ Mộng cũng có chút tức giận, nhưng biết nguyên nhân, nên cũng không quá tức giận.

Nhìn bộ dáng của Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần cũng không thêm ghen tị nữa, vội vàng giải thích: "Không phải, Mộng Nhi, nàng nghe ta giải thích, ta chỉ lo lắng cho sự an toàn của nàng..."

"Chàng không cần nói nữa." Bạch Vũ Mộng giả bộ rất đau lòng.

"Mộng Nhi..."

Nhìn thấy Lam Hạo Thần vội vàng, Bạch Vũ Mộng vui vẻ cười ha ha, thì ra trên cột người khác lại vui sướng như vậy!

Lam Hạo Thần lập tức hiểu ngay, thì ra Bạch Vũ Mộng đang đùa giỡn hắn!

Nhất thời cũng có chút dờ khóc dờ cười: "Được lắm, nàng dám trêu cợt ta!"

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng ở trong phòng rượt đuổi, cãi nhau ầm ĩ thật lâu, đến khi hai người đều mệt mỏi, nằm ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hội ngộ Cổ nhân

Editor: Susublu

Bạch Vũ Mộng nằm ở trong lòng Lam Hạo Thần, nhẹ nhàng hỏi: "Thần, vì sao đối với Thu Hằng Duệ, ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy, giống như đã từng quen biết."

Lam Hạo Thần nhú mày: "Ta mặc kệ hai người có quen biết hay không, dù sao từ nay về sau, nàng cách xa hần một chút!"

Bạch Vũ Mộng cười cười, tựa vào ngực Lam Hạo Thần, nghe tiếng tim hần đập, bình yên đi vào giấc ngủ.

Lam Hạo Thần vuốt vuốt tóc Bạch Vũ Mộng, bất đắc dĩ cười, giúp Bạch Vũ Mộng điều chỉnh một tư thế thoải mái, ôm nàng ngủ.

Ngày hôm sau, bọn họ liền khởi hành trở về, đi một lúc lâu, bọn họ tìm một thị trấn vào nghỉ chân, nếu ở lại vùng ngoại ô, sẽ rất nguy hiểm.

Huyện thái gia rất ân cần đón Lam Ngạo Thiên vào dịch quán, những người khác cũng đi theo.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn đến một người, sau đó nhìn qua Lam Hạo Thần, đều thấy trong mắt hai người chứa đầy ý cười, bởi vì bọn họ nhìn thấy Nhậm Trung Trúc.

Nhưng, Bạch Vũ Mộng lập tức nghĩ đến một vấn đề, lúc trước bởi vì không tiện, nên nàng không mang mặt nạ, người Nhậm Trung Trúc gặp là nàng lúc mang mạng che mặt.

Nếu như bị nhận ra, vậy sẽ phiền toái, tuy rằng đối với nàng mà nói không sao, nhưng dù sao cũng rất phiền.

Chỉ là, trời không chiều lòng người, Nhậm Trung Trúc vẫn nhận ra nàng: "Là người!" Hần hét lớn một tiếng, hấp dẫn được lực chú ý của mọi người.

Lúc đó, sau khi Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đánh Nhậm Trung Trúc rồi bỏ đi, làm hại hần nằm trên giường rất lâu, huyện thái gia tìm mọi danh y, thiếu chút nữa trị không được.

Lúc này nghe thấy con trai gào rú, nhìn kỹ, là người ngày đó làm bị thương con của hần. Nhưng hiện tại, Hoàng thượng ở đây, hần cũng không dám làm càn.

Kỳ thực đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Hoàng thượng, hần cảm thấy thật vinh hạnh. Nhưng nghĩ lại, lúc trước bọn họ nói, bọn họ không hề dễ chọc, bây giờ lại đi theo phía sau Hoàng thượng, chẳng lẽ...

Vừa định lên tiếng ngăn cản, nhưng đã quá chậm, Nhậm Trung Trúc đã lên tiếng: "Là hai tiện dân các người, lúc trước dám đối xử với ta như vậy, hiện tại Hoàng thượng ở đây, ta xem các người còn gì để nói."

Lam Ngạo Thiên nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, chẳng lẽ bọn họ đã từng tới nơi này sao?

"Hoàng thượng, hai cái dân đen này giả mạo làm người bên cạnh Hoàng thượng, còn nói được người cho phép không cần hành lễ, còn đã thương người khác, thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho ta!" Đáng thương cho Nhậm Trung Trúc, đến bây giờ còn chưa nhận ra sự thật.

Huyện thái gia vừa thấy tình huống không đúng, vội vàng kéo con trai, hi vọng không làm ra chuyện sai trái. Nhưng Hoàng thượng đã lên tiếng: "Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?"

Nhậm Trung Trúc thêm mắm thêm muối kể lại mọi chuyện đã xảy ra, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần luôn hờ hững nghe, giống như chuyện này không liên quan gì đến bọn họ, bọn họ cũng chỉ là những người đứng xem.

"Vũ nhi, Thần nhi, thật sự có việc này sao?" Lam Ngạo Thiên xem như đã nắm rõ mọi chuyện, tất nhiên hần sẽ không trách bọn họ, ngược lại còn muốn trừng trị Nhậm Trung Trúc.

Tuy rằng Nhậm Trung Trúc vãn vẹn sự thật, nhưng người khôn khéo như Lam Ngạo Thiên sao có thể không đoán ra, dám xuống tay với con dâu hần, bọn họ ngại mình sống lâu quá sao?

"Vị công tử này, ta thấy ngươi đã nhận sai người rồi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu không một chút phật phùng, làm cho người ta không khỏi hoài nghi thật sự không phải nàng làm.

"Sẽ không, cho dù các ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra!" Nhậm Trung Trúc khẳng định.

"Vậy sao, vậy thì là chúng ta làm!" Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng nói một câu, giống như không có quan hệ gì với nàng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, thừa nhận thoải mái như vậy, thông thường không phải đều sẽ muốn biện minh một chút sao, sao nàng lại trực tiếp thừa nhận, còn không hề chột dạ.

Lam Hạo Thần bất đắc dĩ cười cười, hẳn biết, Mộng Nhi lại muốn chơi đùa rồi, hẳn cũng không ngăn cản nàng, chỉ cần nàng vui là tốt rồi.

Lam Ngạo Thiên có chút kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, ngược lại hình như hiểu ra điều gì đó, hiền lành cười cười, thật không hổ là con dâu của hắn, đủ phúc hắc!

"Sợ là ngươi thật sự nhận lầm rồi, bình thường Vũ nhi cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới, sao lại tới nơi này đã thương ngươi được?" Hạ Thi Lan ở một bên lên tiếng.

Nghe thấy Hoàng hậu mở miệng nói, Nhậm Trung Trúc có chút không hiểu, sao Hoàng hậu lại gọi tiện nữ nhân kia thân mật như vậy, chẳng lẽ thật sự có quan hệ với nhau sao?

Nhậm Trung Trúc cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ điều bọn họ nói đều là sự thật? Chông lại ánh mắt cười như không cười của Bạch Vũ Mộng, Nhậm Trung Trúc càng hoảng sợ.

"Trăm quả thật có hứa hẹn với Vũ nhi không cần tuân thủ lễ tiết, hơn nữa, hiện tại nàng là Phán Vũ công chúa, địa vị ngang với Hoàng hậu, tất nhiên càng không cần thiết." Thanh âm uy nghiêm của Lam Ngạo Thiên vang lên.

Lúc này Nhậm Trung Trúc mới hiểu, sao hắn lại ngốc như vậy, lại gặp phải Phán Vũ công chúa, lai lịch rất lớn, nam nhân này tất nhiên cũng là người có thân phận, vậy hắn phải chết bao nhiêu lần đây!

Bạch Vũ Mộng lườm Nhậm Trung Trúc một cái, tay lặng lẽ động, một ít bột phấn từ trong tay nàng phát tán ra ngoài, hành động này không có bất luận kẻ nào nhìn thấy, ngoại trừ Lam Hạo Thần luôn chú ý tới Bạch Vũ Mộng.

Khóe miệng nhẹ cười, Bạch Vũ Mộng theo Lam Ngạo Thiên bước đi, Lam Ngạo Thiên cũng không xử phạt Nhậm Trung Trúc, bởi vì hắn biết, tất nhiên Vũ nhi sẽ có biện pháp.

Trở lại phòng, nhìn thấy Lam Hạo Thần đi theo vào, Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên cạnh bàn, thanh thoi rót một chén trà, uống.

"Mộng Nhi, vừa rồi nàng vậy cái gì ra vậy?" Lam Hạo Thần tò mò hỏi.

Bạch Vũ Mộng thần bí cười: "Không nói cho chàng biết, đến lúc đó chàng sẽ biết, chỉ là một lễ vật nho nhỏ mà thôi."

Dừng một chút, hình như Bạch Vũ Mộng nhớ tới cái gì, liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, khó chịu hỏi: "Đúng rồi, nô tì trung thành của chàng đâu rồi?"

Lam Hạo Thần sững sờ một chút, mới biết Bạch Vũ Mộng hỏi Hoài Mai: "Sao đột nhiên lại nghĩ đến nàng?"

"Lúc trước không phải gặp nàng ở đây sao, thế nào, không mang nàng theo sao?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi.

Nhìn phản ứng của Bạch Vũ Mộng, trong lòng Lam Hạo Thần nở hoa, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Ai da, ta thật sự đã quên mang nàng theo, sớm biết như vậy ta nên dắt nàng theo!"

Bạch Vũ Mộng nghe xong, tức giận xoay đầu đi, không hề để ý tới Lam Hạo Thần. Lam Hạo Thần cười cười, đi vòng qua Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng giả vờ dựa một chút, nhưng vẫn không tránh được.

"Mộng Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta đã sớm kêu người tiến bước nàng, là vì nàng ta, chúng ta mới cãi nhau, không nên nghĩ đến việc đó nữa được không?"

Bạch Vũ Mộng bỗng chốc trầm mặc, nàng nhớ tới lúc trước, hai người bọn họ cãi nhau, có lẽ từ lúc ấy đã bắt đầu yêu rồi, tất cả đều vì ghen mà ra.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng tựa vào lòng Lam Hạo Thần, không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ lẳng lặng suy nghĩ, nghĩ tới một ít chuyện nàng luôn không dám nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đi qua

Edit: Susubluu

Ánh mắt Bạch Vũ Mộng nhìn ra xa, không ai biết được nàng đang suy nghĩ cái gì, Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, há miệng thờ đốc, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

Cảm thụ được độ ẩm đằng sau, Bạch Vũ Mộng mê mang, rốt cục nàng có nên nói cho hắn biết hay không, mấy chuyện này, sẽ làm cho người ta chán kinh, không biết hắn có tiếp nhận không.

"Thần, nếu, ta nói là nếu, nếu có một ngày, chàng biết ta không giống như trước đây, chàng có còn thích ta không?" Giọng Bạch Vũ Mộng giống như truyền đến từ phía chân trời, mờ ảo phiêu du. DiễễđầnlêLêQuyyĐồnn

Lam Hạo Thần ôm chặt Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta biết nàng có rất nhiều chuyện giấu ta, nhưng ta không ép nàng, cho dù có một ngày ta biết nàng không phải là người, ta cũng sẽ không vứt bỏ nàng."

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng run lên, thiếu chút nữa đã thốt ra, thật sự nàng không phải là người, nàng chính là một cô hồn dị thể, không thuộc về thế giới này, có lẽ có một ngày, nàng sẽ rời khỏi đây.

"Mộng Nhi, tin tưởng ta, cũng xin nàng không được rời khỏi ta, có một số việc, chờ nàng muốn nói, thì hãy nói với ta, cho dù là khi nào cũng được." Lam Hạo Thần nghiêm túc nói.

Thân thể Bạch Vũ Mộng lập tức cứng ngắc, thì ra, hắn luôn biết nàng đau khổ, biết nàng không muốn nhớ lại đoạn ký ức kia nhưng cũng không muốn quên đi quá khứ.

Bạch Vũ Mộng xoay người, vươn tay ôm thắt lưng Lam Hạo Thần, vùi mặt thật sâu vào trong ngực hắn, lặng lẽ ôm hắn, không nói gì cả.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng vỗ về Bạch Vũ Mộng, không tiếng động an ủi nàng, hắn có thể cảm nhận được cảm xúc của Bạch Vũ Mộng rất kích động, hắn không biết chuyện gì lại làm cho nàng thống khổ như vậy.

Bạch Vũ Mộng nghe tiếng tim Lam Hạo Thần đập, nhớ đến hiện đại, Tôn Hình cũng luôn sùng nịch nhìn nàng như vậy, giúp nàng làm tất cả mọi chuyện, nhưng đến cuối cùng, lại chờ đợi cơ hội ám sát.

Nàng không biết, nàng cũng do dự, nàng đã hăm sâu vào tình cảm của Lam Hạo Thần, không biết, kết quả cuối cùng có giống như vậy hay không. Nhưng mà, lúc này, để cho nàng phóng túng một lần đi.

Nàng nhớ tới cha mẹ kiếp trước, lại nghĩ đến Bạch Cẩm Trình, không khỏi cảm thấy bi ai vì bản thân, kiếp trước nàng được sùng tột tận trời, mà kiếp này, lại bị người ta phỉ nhổ là phế vật.

Nghĩ đến, sẽ không ai muốn nhớ lại, mấy chuyện này, nhiều lắm, nhiều đến nỗi nàng không có chỗ trống để chứa đựng một chút ký ức vui vẻ, diennxdaffinn/lee quyydooonn. nhiều đến nỗi khiến nàng đóng băng tâm của bản thân.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, chiếu trên người bọn họ, tạo thành một mảnh loang lổ.

Trời tối, truyền đến tiếng kêu giống tiếng heo bị giết, làm cho dân chúng ào ào đổ xô đi xem chuyện gì xảy ra.

Bên trong Huyện nha lập lòe ánh lửa, một đám người chạy tới chạy lui, còn có người chạy tới kêu đại phu.

Bạch Vũ Mộng bị tiếng huyền não bên ngoài đánh thức, cọ cọ trước ngực Lam Hạo Thần, dụi dụi mắt, mơ màng mở mắt ra. Lam Hạo Thần cũng lập tức tỉnh lại.

Hắn nhẹ giọng nói với Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng ngủ tiếp đi, ta đi xem một chút!" Nói xong muốn đứng dậy.

Bạch Vũ Mộng kéo hắn lại: "Thần, chàng cũng ngủ đi, không cần nhìn, sáng mai nhìn kết quả là được rồi!" Nói xong hoạt bát cười, khẳng định là được hiệu phát tác.

Lam Hạo Thần hình như cũng hiểu, cười cười, chạm nhẹ vào chóp mũi Bạch Vũ Mộng, liền nằm xuống.

Sáng ngày hôm sau, chờ bọn hắn rời giường, Đông Nhiễm liền đi vào nói mọi chuyện cho Bạch Vũ Mộng nghe, nhìn thấy Lam Hạo Thần đã ở đây, nàng hơi sững sốt một chút, nhưng nhanh chóng hiểu ra.

Nàng tất nhiên biết quan hệ giữa Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, hiện tại nhìn thấy tình huống như vậy, ái muội cười cười với Bạch Vũ Mộng, thấy nàng cười, cả người Bạch Vũ Mộng đều run rẩy.

"Tiểu thư, người biết không, ta nghe nói, nhi tử huyện thái gia tới qua không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên cả người ngứa vô cùng, lại nổi lên vài cục mụn màu đỏ.

Hơn nữa, nghe nói, hân hình như bị trúng độc, lại không giống với triệu chứng trúng độc, dù sao cũng rất lợi hại, cha hân tìm mấy phụ nhân đến, hình như có giết chết vài người!"

Đồng Nhiễm mặt mày hớn hở nói, nước miếng bay tứ tung, mắt đầy vui mừng, giống như chính nàng tận mắt chứng kiến vậy.

Lam Hạo Thần nghe xong không nhịn được cười ra tiếng, thì ra Mộng Nhi có thuốc lợi hại như vậy, trách không được tối hôm qua nàng bày ra bộ dáng thần bí.

Xem biểu cảm của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng có chút đắc ý, nhìn về phía Lam Hạo Thần nở nụ cười kiêu ngạo.

Lam Hạo Thần sùng nịch xoa xoa đầu nàng, bây giờ, Bạch Vũ Mộng mới có chút nhân khí, biết làm nũng, cũng ở trước mặt hân bày ra dáng vẻ tiểu nữ nhân. dienn/đamn.lle quyyddoonn.

Khi bọn hân đến, đã có rất nhiều người vây quanh, xem thi thể nữ tử lửa lò bị ngã xuống đất, Lam Hạo Thần vội vàng chặn tầm mắt Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng chu miệng, đưa tay đẩy tay hân ra, Lam Hạo Thần bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng nghịch ngợm cười cười, xem kết quả chính nàng tạo thành, vô cùng vừa lòng.

Rất nhanh đã có người lấy bao bố đến, phủ trên người mấy cỗ thi thể, Lam Ngạo Thiên cau mày, không vui nhìn Huyện lệnh, sao hân vừa đến, liền xảy ra chuyện này.

Kỳ thực trong lòng hân cũng biết, khẳng định là chuyện tốt nha đầu Vũ nhi làm, nhưng làm cũng đã làm, có phải hân nên trừng phạt Nhậm Trung Trúc một chút mới đúng không.

Nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, nhìn thấy nàng và Lam Hạo Thần thân mật đứng chung một chỗ, vui mừng nở nụ cười, hai hài tử này, sẽ là niềm kiêu ngạo của hân, hân cũng sẽ già đi...

"Người đâu, mang Nhậm Trung Trúc đến đây cho trẫm." Thanh âm Lam Ngạo Thiên hơi tức giận truyền đến.

Lập tức có người kéo Nhậm Trung Trúc ra, mà hình như hân vẫn chưa khôi phục trạng thái bình thường, được tính còn chưa hết, còn đang suy nghĩ cùng vui vẻ với mỹ nhân, cũng không quản có nhiều người vây xem như vậy.

Thấy Nhậm Trung Trúc như thế, Lam Ngạo Thiên tức giận mắng, làm hại huyện thái gia phải quỳ trên đất dập đầu nghe, khản cầu Hoàng thượng tha cho bọn họ.

"Vũ nhi, ngươi nói xem muốn xử trí bọn họ thế nào?" Lam Ngạo Thiên đột nhiên đem việc này ném cho Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng tròn mắt nhìn Lam Ngạo Thiên, thật là, già như vậy còn có tính trẻ con, muốn chơi đùa với nàng: "Hoàng thượng, tiểu nữ còn nhỏ, lời nhẹ, tất nhiên không biết định đoạt thế nào, vẫn nên để Hoàng thượng quyết định đi!" dieendaanleequydonn

Lại đá chuyện này cho Lam Ngạo Thiên: "Vũ nhi, trẫm tin tưởng ngươi, ngươi nhất định làm được, ngươi cứ yên tâm nói đi, trẫm sẽ không trách tội của!"

Bạch Vũ Mộng thấy bản thân cũng không chịu thiệt, liền không tiếp tục cự tuyệt, vuốt cằm, tựa tiểu phi tiểu nhìn Nhậm Trung Trúc, không biết nên xử trí hân thế nào mới tốt đây?

Không bằng, cho hân thử thuốc mà nàng mới nghiên cứu ra đi, không biết hiệu quả sẽ thế nào?

"Hoàng thượng, chỗ ta có vài viên thuốc, nếu hân chịu ăn, như vậy ta quyết định không trừng phạt hân, ngươi nói được không?" Bạch Vũ Mộng nhún mày hỏi Lam Ngạo Thiên.

Lam Ngạo Thiên chỉ biết quý nha đầu này lại có ý định gì nữa, cũng không ngăn cản, hân cũng muốn nhìn thử, là thứ gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hồi cung

Edit: Susublu

Bạch Vũ Mộng lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ, đưa cho thị vệ bên cạnh, thị vệ sau khi cầm lấy, đi qua, mạnh mẽ bắt Nhậm Trung Trúc uống hết.

Tuy rằng Huyện thái gia muốn cầu tình, nhưng nhìn Hoàng thượng rất quyết tâm, hân cũng không có biện pháp, bây giờ chỉ có thể ủy khuất con trai, aiz, thật không biết đã tạo nghiệt gì, lại chọc phải một pho tượng phạt to như vậy.

Thấy Nhậm Trung Trúc ăn hết, Bạch Vũ Mộng vừa lòng gật đầu, một lát sau, nhìn thấy trên người Nhậm Trung Trúc nổi đầy mụn nhọt sần sùi màu đen, cực kỳ ghê tởm.

Đám tiểu thư quan gia đã sớm không chịu nổi, ào ào oán giận. Nhìn thấy hán biến đổi, dieendaanlequyydoon Bạch Vũ Mộng cười càng vui vẻ, xem ra thuốc của mình đã thành công.

Nhậm Trung Trúc tỉnh lại, nhìn thấy bên cạnh có một con sâu, lập tức bật nhảy qua bắt lại ăn. Hành động này của hắn, càng làm cho người khác chịu không nổi.

Ngay cả huyện thái cũng đều có chút không chịu nổi, con của hắn làm sao vậy, sao có thể biến thành bộ dạng này?

Bạch Vũ Mộng xoay người nhào vào trong lòng Lam Hạo Thần, cũng không cố kị ánh mắt người khác, hai vai run run, rõ ràng biết nàng cười rất thoải mái!

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hai người ôm nhau, có vui mừng, không để ý, có ghen tị, tất nhiên cũng có hâm mộ, duy nhất có một ánh mắt, hận thù!

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng cảm nhận được ánh mắt kia, nhưng nàng cũng không để ý đến, Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn về phía đó, trong mắt đầy nguy hiểm, xem ra có một số người không thể không trừ bỏ!

Chờ cười đủ, Bạch Vũ Mộng mới từ trong lòng Lam Hạo Thần ngẩng đầu lên, cũng không hề rời khỏi vòng ôm ấp của hắn, tựa vào trên người hắn, miễn cưỡng nói: "Xem ra hiệu quả không tệ lắm!"

"Xin Phán Vũ công chúa thủ hạ lưu tình, tha cho con ta đi, ta chỉ có một mình hắn, không có hắn, ta không thể sống nổi!" Huyện thái gia cố lấy dũng khí đứng ra cầu tình. dienndanle/qyddonn.

"Hiện tại mới biết cầu tình? Yên tâm, ta sẽ không để hắn chết, chẳng qua để hắn làm cóc vài ngày, không sao!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói xong, lời nói ra lại có thể giết chết người.

Đã như vậy, có nói nữa cũng không được gì, huyện thái gia đành phải tự nhận mệnh, Hoàng thượng hạ lệnh hồi cung, hắn mới có thể thở dài nhẹ nhõm.

Kỳ thực, đó cũng không phải là thuốc quan trọng gì, chỉ thay đổi cấu tạo trong cơ thể, làm cho người ta tạm thời có tập tính của động vật mà thôi.

Trên đường về, có người hỏi mãi, sao bọn họ có thể cùng nhau đến nơi này, rồi làm sao lại đã thương con trai Huyện lệnh.

Nhưng Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều không hề đề cập tới, cũng không ai hỏi ra được gì, mọi người cũng bỏ qua.

Trở lại cung, Bạch Vũ Mộng về nghỉ ngơi, buổi tối còn có yến hội, nàng phải tham gia, nói là có chuyện quan trọng, nàng nhất định phải đi.

—— phân cách tuyến ——

Tối nay trong cung, rất náo nhiệt, Bạch Vũ Mộng ngồi trước bàn nhàm chán uống trà, từ bây giờ đến lúc yến hội bắt đầu vẫn còn sớm, Bạch Vũ Mộng quyết định đi dạo trước.

Trong Ngự hoa viên, Bạch Vũ Mộng nghe thấy có người tranh cãi, xuất phát từ tò mò, Bạch Vũ Mộng lặng lẽ lại gần, diexndaanleequyysdoon lại để cho nàng nghe thấy được một cuộc đối thoại ngoài dự đoán.

"Này, người như vậy rất lỗ mãng, nếu như bị Mộ Dung Nam biết thì sao?"

"Người sợ cái gì, hắn sẽ không biết, hiện tại hắn đã ra ngoài nhiều ngày như vậy, đại bộ phận trên triều đình sớm đã là người của ta, nếu không cái lão bất tử kia không chịu truyền ngôi vị hoàng đế cho ta..."

Nữ tử bưng kín miệng nam tử: "Người nhỏ tiếng chút, chỗ này mọi nơi đều là cơ sở ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phát hiện, người vẫn nên đi mau đi!"

"Không được, chỉ có giết chết Mộ Dung Nam, ta mới thể thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, vì hắn, mà ngay từ nhỏ ta không được coi trọng, thù này, ta nhất định phải báo!"

Sau một lúc lâu không nghe thấy âm thanh gì nữa, Bạch Vũ Mộng nghĩ nghĩ, ngôi vị hoàng đế của Mộ Dung Quốc tranh đấu rất kịch liệt, vừa rồi bọn họ có nhắc tới Mộ Dung Nam, người này chắc hẳn là người mạnh nhất trong vòng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế Mộ Dung Tịch Lạc đi!

Như vậy nữ tử kia là ai, nghe cuộc đối thoại giống nữ tử này hình như luôn ở Lam Tường quốc, rốt cục là ai, lại có thể ẩn núp lâu như vậy!

Bạch Vũ Mộng còn muốn tiến thêm một bước nhìn thử, nhưng sợ bị phát hiện, nghĩ một chút vẫn theo đường cũ quay về.

Trở lại bàn long điện, mọi người đã đến khá đông đủ, mắt Bạch Vũ Mộng đầy phức tạp nhìn thoáng qua Mộ Dung Nam, lo lắng có nên nói cho hắn biết chuyện này không.

Hình như Mộ Dung Nam cảm nhận được ánh mắt Bạch Vũ Mộng, cười ôn nhuận với Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng lo lắng một chút, nếu nói cho hắn biết, hắn sẽ thiếu nàng một nhân tình, đối với nàng chỉ có lợi không có hại.

Vì thế Bạch Vũ Mộng đi về phía Mộ Dung Nam, người khác cũng đã sớm chú ý tới bên này, đều nhìn theo bước chân Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng đi đến trước mặt Mộ Dung Nam, thấy Mộ Dung Nam kinh ngạc nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng hạ giọng nói: "Mộ Dung Tịch Lạc ở trong hoàng cung Lam Tường quốc, hắn đã thu tóm hơn phân nửa trọng thần Mộ Dung Quốc, diexn.damnlequyddoon/ lần này đến đây, ngươi, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!"

Nói xong, cũng không quan biểu cảm giết mình của Mộ Dung Nam, đi về vị trí của mình ngồi xuống, tao nhã thường thức trà.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc, rốt cục Bạch Vũ Mộng đã nói gì với Mộ Dung thái tử, vì sao về mặt của hắn lại kỳ quái như vậy?

Điều trong lòng Mộ Dung Nam nghĩ tới là, nàng lại biết tin tức này, ngay cả hắn cũng không biết, xem ra, phần nhân tình này hắn nhất định phải thiếu nàng rồi, khổ sở nở nụ cười, không khỏi bội phục Bạch Vũ Mộng.

Đợi đến khi đầy đủ người, Lam Ngạo Thiên tuyên bố bắt đầu yến hội, tất cả vẫn giống lần trước, chỉ là lần này không giống vậy, vài vị sứ giả đều đề nghị muốn về nước.

Mộ Dung Nam phải về để giải quyết chuyện Bạch Vũ Mộng vừa nói, nhưng không biết người khác cũng muốn trở về làm gì? Nàng không biết, bọn họ cùng vì một người, có chuyện quan trọng muốn làm.

Thừa dịp mọi người đều tận hưởng thưởng thức yến hội, không khí cũng dần dần lung lay, Lam Ngạo Thiên suy nghĩ, nhìn thoáng qua Hạ Thi Lan bên cạnh, thấy Hạ Thi Lan đã nhìn hắn, không khỏi nhìn nhau cười.

"Hôm nay, ở đây, ta muốn tuyên bố một chuyện đại sự!" Lúc giọng nói của Lam Ngạo Thiên vang lên, mọi âm thanh đều đình chỉ, trong đại sảnh yên tĩnh không tiếng động. diendannle.quyddom..

Bạch Vũ Mộng nhú mày, không quá để ý, dù sao cũng không phải chuyện của nàng, đối với chuyện của người khác, nàng tuyệt đối không để ý.

Lam Hạo Thần nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, có chút nhụt chí, sao một chút phản ứng nàng cũng không có, chẳng lẽ nàng không vui sao?

Cảm nhận được ánh mắt của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái, không biết hắn có ý gì?

Lam Hạo Thần thờ dài, đối với biểu tình này của Bạch Vũ Mộng có chút bất đắc dĩ, hắn lại không thể đi qua nói cho nàng biết, chỉ có thể chờ Hoàng thượng tuyên bố.

Người khác cũng có vẻ mặt nghi hoặc, gần đây không có chuyện quan trọng gì xảy ra, Hoàng thượng muốn nói gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tứ hôn

Edit: Susublu

"Chuyện trăm muốn nói chính là..." Lam Ngạo Thiên cố ý tạm dừng một chút, khơi dậy sự tò mò của mọi người: "Trăm tuyên bố, tứ hôn cho Chiến Vương và Phán Vũ công chúa, ba tháng sau cử hành hôn lễ!"

Hắn vừa nói xong, cả đại sảnh đều ồn ào, mọi người đều bị chấn kinh, không ngờ lại là tứ hôn, hơn nữa là Chiến Vương và Phán Vũ công chúa.

Bạch Vũ Mộng cũng hơi giật mình, nhưng nghĩ đến bộ dáng thần bí lúc trước của Lam Hạo Thần, liền bình thường trở lại.

Đang lúc bọn họ muốn tiến lên tạ ơn, lại có người bước ra trước bọn họ, nói: "Hoàng thượng, ta cũng muốn cầu hôn Phán Vũ công chúa, không biết Hoàng thượng có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra không?" Dương Dịch Triết lên tiếng.

Chuyện này, lại khiến không ít người kinh ngạc đến rớt mắt, sao lại có nhiều người thích Bạch Vũ Mộng như vậy, từ khi nào mà nàng lại được hoan nghênh như vậy?

Bạch Vũ Mộng nhú mày, cũng có chút kinh ngạc. Lúc này, Mộ Dung Nam cũng đi ra biểu đạt ý của mình. dienddafinlequyddon Bạch Vũ Mộng không nói gì nhìn bọn họ, rốt cục là có chuyện gì?

Lại nhìn qua Lam Hạo Thần, thấy hắn đang trưng một bộ mặt đen thui, Lam Hạo Thần tức giận nhìn những người đó, lại dám cố tình quấy rối trong lúc

này.

Lam Ngao Thiên khó xử nhìn bọn họ, không thể quyết định, theo lý thuyết, mệnh lệnh đã ban ra thì không thể thu hồi, nhưng những vị này đều là sứ giả quốc gia khác, không thể giống người thường được.

"Vũ nhi, ngươi xem thế nào?" Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra biện pháp, Lam Ngao Thiên lập tức quăng vấn đề này cho Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng trợn trừng mắt, có chút bất đắc dĩ: "Đa tạ các vị ưu ái, nhưng ta cũng không tốt như các ngươi nghĩ đâu!"

Những lời này đã rất rõ ràng, chính là cự tuyệt lời cầu hôn của họ, Lam Ngao Thiên vừa lòng gật đầu, không hổ là con cháu của mình!

"Phán Vũ công chúa, chưa thử qua thì sao biết được? Hôn kỳ của ngươi và Chiến Vương còn tới ba tháng, không bằng trong ba tháng này, chúng ta tỷ thí mấy trận, dựa vào thực lực cưới ngươi, thế nào?" Dương Dịch Triết đề nghị.

Bạch Vũ Mộng nhún mày, suy nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy, bằng không bọn họ sẽ không bỏ qua: "Được, nhưng nội dung tỷ thí sẽ do ta đề ra!"

Mọi người đều đồng ý, dĩ nhiên đồng ý vì thế, cứ như vậy, bọn họ cũng không lập tức về nước, mà ở lại vài ngày để chuẩn bị so tài.

Mà Thu Hằng Duệ, tuy không đề nghị cầu hôn, nhưng hẳn vẫn ở lại, vở diễn phấn khích như vậy nếu bỏ lỡ chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?

Trở lại tướng phủ, Bạch Vũ Mộng thấy ánh mắt kỳ quái của hạ nhân, cũng không để ý, trái lại tiêu sái, lúc này, Lâm Thái Sương và Bạch Cẩm Trinh mang theo một đám nữ nhi đi tới.

"Vũ nhi, ngươi thật sự làm phụ thân kiêu ngạo, cơ hội lần này, nhất định phải nắm giữ thật chặt, ngàn vạn không thể phạm sai lầm!" Bạch Cẩm Trinh giã bộ làm từ phụ khuyên bảo.

Bạch Vũ Mộng lạnh lùng lườm bọn họ một cái, không nói gì, nhắc chân chuẩn bị rời đi: "Bạch Vũ Mộng, ngươi cho ngươi là ai, luôn bày ra bộ dáng cao cao tại thượng như vậy, muốn để cho ai xem!"

Bạch Phù Như lạnh lùng châm chọc, hiện tại Bạch Hàm Đại còn nằm trên giường, lần này thật sự muốn nửa cái mạng của nàng.

"Đủ rồi, Như nhi, không cần phân hơn thua, tốt xấu gì nàng cũng là tỷ tỷ của ngươi!" Bạch Cẩm Trinh hơi tức giận nói, hiện tại Bạch Vũ Mộng không thể chọc được.

Bạch Phù Như tức giận dậm chân một cái, xoay người chạy về phòng, Bạch Vũ Mộng không để ý đến bọn họ, cũng bỏ đi.

Lâm Thái Sương đang tươi cười lập tức suy sụp, mắt đầy hận ý, đều do tiện nhân Bạch Vũ Mộng, dĩ nhiên làm hại nữ nhi của nàng thảm như vậy, hiện tại chỉ có thể nằm trên giường, muốn động cũng không động được.

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng cảm nhận được ánh mắt kia, không cần đoán cũng biết đó là ai, tuy nhiên, điều khiến Bạch Vũ Mộng kinh ngạc là, hôm nay lại không thấy Bạch Cẩm Ngâm.

Nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không để ý, trực tiếp bước về Thính Vũ các.

Một lát sau, Lam Hạo Thần cũng tới, vẫn bằng phương thức lúc trước. Hắn tức giận tiêu sái đi đến trước mặt Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, vì sao nàng lại đồng ý?"

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng biết hắn muốn hỏi cái gì, nhấp một ngụm trà, thanh thoi nói: "Ta chỉ muốn chọn người ưu tú nhất để gả mà thôi!"

Trong nháy mắt, trên mặt Lam Hạo Thần liền đỏ lên, nói liên tục một tràng dài: "Mộng Nhi, nàng không nên tiếp tục vui đùa kiểu này nữa, trái tim ta rất yếu đuối mỏng manh, bị dọa như vậy sẽ không chịu nổi!"

"Được rồi, bọn họ đã muốn thử, liền chơi đùa cùng bọn họ, dù sao còn tới ba tháng, ta cũng thấy rất nhàm chán, hơn nữa, chàng không tin vào chính mình sao?"

Lam Hạo Thần thật sự hận không thể mở đầu Bạch Vũ Mộng ra, xem thử nàng đang nghĩ cái gì, nhưng mà, điều đó không có khả năng!

Hiện tại hắn đã hối hận, sao lại định ba tháng sau chứ, không bằng tốc chiến tốc thắng dĩ nhiên khi đó Mộng Nhi đã người là của mình, xem người khác thêm thuồng thế nào.

Giống như nhìn ra tâm tư của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng cười cười, kéo ống tay áo hắn: "Thần, ta đã đồng ý với bọn họ, chàng vì ta nỗ lực một chút được không? Nếu không ta không có mặt mũi nhìn người khác." Nói xong còn tỏ vẻ đáng thương nhìn hắn.

Lam Hạo Thần gỡ đầu Bạch Vũ Mộng một cái, Bạch Vũ Mộng vội vàng la đau bụng kín đầu, Lam Hạo Thần lập tức cẩn thận xoa giúp nàng, mắt đầy hối hận và đau lòng.

Hắn không nhìn thấy được, lúc Bạch Vũ Mộng đang trốn trong lòng hắn, khóe miệng đã nhếch lên một nụ cười như đã đạt được mưu kế.

Ngày hôm sau, sau khi Bạch Vũ Mộng rời giường liền nhốt bản thân trong phòng, nghiên cứu ra đề mục cổ quái.

Chờ Bạch Vũ Mộng đi ra, Hận Nhuế thấy khoe miệng nàng giương lên một nụ cười tà ác, không khỏi rùng mình, đây là bộ dạng lúc tiểu thư muốn trêu cợt người khác.

Bạch Vũ Mộng sai người kêu mọi người tập trung lại một chỗ, nhìn ánh mắt ai oán của Lam Hạo Thần, dienn.dafnleqsydonn Bạch Vũ Mộng hoạt bát thể lười với hắn, sau đó liền trở lại bộ dáng nghiêm túc.

"Ta đã nghĩ ra đề mục rồi, trận đầu, các ngươi tỷ thí... Một ngày sau, ai có thể làm khối băng này tan chảy ít nhất sẽ thắng! Lần này là so trình độ cẩn thận của các ngươi!"

Nghe đề mục xảo quyết như thế, tất cả mọi người đều cứng họng, bây giờ là mùa hè, ban ngày nóng như vậy, một khối băng nhanh chóng bị tan chảy, xem ra bọn họ bị Bạch Vũ Mộng nắm trong tay rồi.

Bạch Vũ Mộng cười thần bí, kêu hạ nhân chuyển mấy khối băng đến, để dưới ánh mặt trời, mà bản thân nàng lại ngồi bên dưới bóng cây, nhàn nhã ăn đồ ăn vặt.

Lại bảo hạ nhân mang thêm một cái ghế đến, sau đó kêu người kia đến ngồi xem cùng, đây là người duy nhất không cầu hôn nàng, như vậy Bạch Vũ Mộng sẽ coi hắn là bằng hữu, cũng nên cùng nhau vui vẻ.

Thấy Thu Hằng Duệ và Bạch Vũ Mộng nhàn nhã ngồi ở chỗ kia nhìn bọn họ luống cuống tay chân, trong lòng mọi người cũng không cân bằng, dựa vào cái gì mà Thu Hằng Duệ có thể ở chỗ đó hưởng thụ.

Đặc biệt là Lam Hạo Thần, cực kỳ khó chịu, người kia không phải là gần quan nên được ban lộc sao? dieendanle.quydo.nn Không chừng miệng thì nói không cười, nhưng thật ra trong lòng đã sớm thích Mộng Nhi!

"Phán Vũ công chúa, không để ý ta gọi ngươi là Vũ nhi chứ!" Thu Hằng Duệ mở miệng.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nàng không để ý người khác gọi nàng thế nào, hơn nữa người này cho nàng một cảm giác như ca ca, tất nhiên nàng sẽ không cự tuyệt.

Kỳ thực Thu Hằng Duệ đã sớm phát hiện quan hệ giữa Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần không bình thường, cũng phát hiện Lam Hạo Thần vô cùng thân thiết gọi Bạch Vũ Mộng là "Mộng Nhi", nhưng hắn cũng muốn thấy Bạch Vũ Mộng vui vẻ.

Không biết vì sao, hắn thật sự thích nữ tử này, nhưng lại không phải là tình yêu nam nữ, mà chỉ thuần túy thích, thuần túy muốn sủng nàng, cho nàng những thứ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mạc Hàn Trần

Edit: Susubluе

Bạch Vũ Mộng nhìn Thu Hằng Duệ cười ngọt ngào, đây là lần đầu tiên nàng cười trước mặt người khác ngoại trừ Lam Hạo Thần. Nàng cũng rất thích Thu Hằng Duệ, nhưng lại không phải là tình yêu nam nữ.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng cười với Thu Hằng Duệ, nhất thời ăn dấm chua, tỏ vẻ khó chịu.

Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần như vậy, liền nở nụ cười, nàng biết nhất định Lam Hạo Thần đang ghen tị, chỉ có thể đợi đến tối giải thích với hắn thôi.

Nghĩ lại mới thấy, Lam Hạo Thần đã đứng dưới ánh mặt trời được một ngày, dienn.dafn,leqydoon có phải thân thể sắp không chống đỡ nổi rồi không, nàng vẫn nhớ rõ hắn trúng băng hỏa cổ, không khỏi đau lòng.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, không bằng nàng giúp hắn một tay đi, dù sao cuối cùng cũng sẽ gả cho hắn, đều giống nhau thôi!

Vì thế đưa tay vẫy Hận Nhuế, nói mấy câu bên tai nàng, cầm một bao thuốc giao cho nàng. Hận Nhuế hiểu gật đầu, thầm nghĩ đến, tiểu thư đối xử với cô gia thật tốt.

Hiện tại trong cảm nhận của các nàng Lam Hạo Thần đã được thăng cấp lên làm cô gia!

Bưng một mâm hoa quả tới chỗ Lam Hạo Thần, mời hắn ăn giải khát, đồng thời dùng ánh mắt ám chỉ hắn lấy thứ giấu trong mâm trái cây, Lam Hạo Thần

nghi hoặc nhận lấy, Hận Nhuế cười bước đi.

Sau đó nàng cũng bung mâm đựng trái cây đến trước mặt những người khác, nhưng lần này bên trong không có gì khác, chỉ có hoa quả mà thôi.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, thấy Bạch Vũ Mộng gật đầu với hắn, hắn lặng lẽ mở bao thuốc ra, nhìn thấy bên trong là một ít bột phấn màu trắng, lập tức nghĩ tới thứ này có thể làm cho băng không bị tan chảy.

Nhưng Lam Hạo Thần cũng không dùng, chỉ cất vào ngực, hắn muốn thắng một cách quang minh chính đại, diexxndafnleqydonn hắn tin tưởng, nhất định có thể thắng được hai người kia.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy động tác của hắn, hơi sùng sốt một chút, ngược lại thấu hiểu cười, cũng không nói gì nữa, nhìn bóng lưng bận rộn của hắn, lâm vào trầm tư.

Rất nhanh đã đến chiều, Bạch Vũ Mộng kêu hạ nhân lấy cân đến, cân trọng lượng của tảng băng, kết quả là Lam Hạo Thần và Mộ Dung Nam chỉ kém nhau một chút, tuy nhiên cuối cùng vẫn là Lam Hạo Thần thắng.

Bạch Vũ Mộng tuyên bố kết quả xong, liền về phòng. Một lát sau, Lam Hạo Thần cũng đi vào, Bạch Vũ Mộng nhìn hắn, thấy hắn đã rất mệt.

"Thần, chàng giỏi quá, chàng đã thắng nha!" Bạch Vũ Mộng có vẻ hơi hưng phấn, nói.

Lam Hạo Thần sùng nịch cười cười, vươn tay vỗ vỗ đầu Bạch Vũ Mộng, không nói gì thêm. Bạch Vũ Mộng bỏ nhào vào trong lòng hắn, nhưng nhanh chóng phát giác ra có gì đó không thích hợp.

Sao thân thể Lam Hạo Thần lại nóng như vậy, cho dù là phơi nắng một ngày cũng không thể nóng như vậy mới đúng. Vội vàng kéo tay hắn, dò xét mạch đập của hắn.

Phát hiện mạch đập có chút loạn, Bạch Vũ Mộng hơi hoảng, không phải là cổ độc lại phát tác chứ, nhưng nhìn bộ dáng hắn không giống như vậy.

Lam Hạo Thần sờ tóc Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng đừng lo lắng, ta không sao!"

Khả Lam Hạo Thần càng nói như vậy, Bạch Vũ Mộng càng cảm thấy bất an, nàng biết, Lam Hạo Thần đang an ủi nàng.

"Thần, thực xin lỗi, đều tại ta không tốt, ta không nên để cho chàng phơi nắng bên ngoài lâu như vậy, thực xin lỗi..." Giọng nói của Bạch Vũ Mộng hơi nghẹn ngào.

Lam Hạo Thần ôm chặt nàng, yên lặng an ủi nàng. Nhưng bỗng nhiên, thêm Bạch Vũ Mộng nữa nên sức nặng trên người tăng thêm, Bạch Vũ Mộng hoảng loạn ngẩng đầu, diendafnleqydonn nhìn thấy hai mắt Lam Hạo Thần nhắm nghiền, vẻ mặt thống khổ.

Bạch Vũ Mộng vội vàng kéo hắn nằm xuống giường, lấy viên thuốc phòng thân ra, cho hắn ăn.

Một lát sau, từ bên ngoài xông vào một người, một thân bạch y, bay bay trong gió, ngũ quan tinh tế, khe mí mắt, người khác nhìn thấy đều có chút ngây người.

Nhưng, hắn che giấu vẻ sốt ruột trên mặt, vội vàng đi tới bên cạnh Lam Hạo Thần, coi bệnh cho hắn.

Hắn chính là thần y Mạc Hàn Trần, mấy ngày nay đều ở trong phủ Lam Hạo Thần, vừa rồi Lam Hạo Thần thông báo với hắn, nói là cổ độc phát tác, sau đó muốn đến gặp Bạch Vũ Mộng trước rồi trở về tính sau.

Nhưng không ngờ cuối cùng vẫn choáng váng ngã xuống trước mặt Bạch Vũ Mộng, làm cho nàng lo lắng...

Mạc Hàn Trần, giang hồ đồn y thuật của hắn cao siêu, nhưng lại xuất quỷ nhập thần, không ai có thể đủ tìm được tung tích của hắn, hành tung hắn bất định, nhưng người được hắn chữa trị, không có ai không khỏi.

Nhưng Lam Hạo Thần là ngoài ý muốn, bệnh của hắn làm Mạc Hàn Trần vô lực chữa khỏi, chỉ có thể kéo dài bệnh tình. Nguyên nhân hắn cố gắng chữa bệnh cho Lam Hạo Thần không chỉ vì đây là người đầu tiên hắn chữa không khỏi, mà còn vì, bọn họ là bạn tốt, huynh đệ tốt.

Bạch Vũ Mộng nhìn người này lỗ mãng xông vào, thủ pháp hắn xem bệnh cho Lam Hạo Thần rất thuần thục, xem ra cũng là một người có y thuật cao siêu.

Nhớ tới lúc trước Lam Hạo Thần có đề cập qua, nàng suy nghĩ, lập tức nghĩ tới là hắn, diennndafnleeqysdoon người này chính là thần y Mạc Hàn Trần tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, Bạch Vũ Mộng nhủ vậy nhìn hắn.

Mạc Hàn Trần cau mày thật chặt, rất lâu sau, mới mở miệng nói: "Hôm nay hắn đã làm cái gì, sao có thể để bản thân biến thành như vậy, đã rất lâu rồi hắn không bị như vậy!"

Bạch Vũ Mộng cảm thấy áy náy, nhìn Mạc Hàn Trần, nhẹ giọng nói: "Chàng phơi nắng dưới mặt trời cả một ngày!"

"Cái gì!" Mạc Hàn Trần kinh ngạc hét lên, trách không được, lại làm cho bản thân bết bát như thế.

Hắn bị làm sao vậy, chưa từng có cái gì có thể làm cho hắn liều lĩnh như vậy. Hắn nhìn nữ nhân bên cạnh, đây chính là vị công chúa gây ồn ào huyền ảo được tứ hôn cho Chiến Vương, Phán Vũ công chúa đi!

"Có thể mời Phán Vũ công chúa giải thích một chút rốt cục là có chuyện gì xảy ra không?" Mạc Hàn Trần nhàn nhạt lên tiếng.

Bạch Vũ Mộng nhìn hắn một cái, cũng không trả lời, hỏi ngược lại: "Trước kia người cho hắn ăn thuốc gì, lại có thể áp chế cổ độc nhiều năm như vậy?"

Nghe thấy Bạch Vũ Mộng hỏi, Mạc Hàn Trần kinh ngạc một chút, chẳng lẽ nữ nhân này cũng biết y thuật sao, hắn không tin chuyện này là do Lam Hạo Thần nói với nàng.

Nhưng cũng không hỏi nàng: "Ti huyết hoàn, một loại thuốc chế từ các loại dược, ta nghiên cứu rất lâu, cũng chỉ có thể tạm thời trị hoãn độc tính của hắn."

"Có thể lấy ra cho ta xem thử không?" Bạch Vũ Mộng cảm thấy hứng thú hỏi.

Mạc Hàn Trần lấy viên thuốc ra, đưa cho Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng ngửi ngửi, nghiên cứu một hồi, nói ra tên vài loại dược liệu: "Nếu người thêm những loại dược liệu này vào, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn!"

Mạc Hàn Trần triệt để chấn kinh, không ngờ nữ nhân này thật sự biết y thuật, diendafinlequsydoon hơn nữa hình như còn tinh thông hơn hắn, hắn suy nghĩ, thêm những dược liệu này vào là một ý kiến hay, sao hắn lại không nghĩ đến chứ?

Không khỏi bội phục Bạch Vũ Mộng, cứ như vậy, chẳng những có thể dung hòa dược liệu bên trong, còn có thể cải biến thuốc trở nên tốt hơn.

Bạch Vũ Mộng lấy ra mấy viên Tuyết Liên hoàn, cho Lam Hạo Thần uống. Mạc Hàn Trần có chút tò mò, muốn mượn một ít nghiên cứu, nhưng Bạch Vũ Mộng lại rất hào phóng, trực tiếp cho hắn.

Hắn nhìn Tuyết Liên hoàn, cũng quên luôn Lam Hạo Thần, dù sao cũng có Bạch Vũ Mộng rồi, hắn cảm thuốc của Bạch Vũ Mộng về nghiên cứu.

Thế nhân không biết, Mạc Hàn Trần đối với y học rất nhiệt tình yêu thích, cho nên có cái gì mới thì nhất định phải mang đi nghiên cứu, nhìn Mạc Hàn Trần vậy, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phá thư

Edit:susubblue

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần gất gao nhắm hai mắt lại, vẻ mặt thống khổ, không khỏi hối hận, sao nàng có thể tùy hứng như vậy, không biết quan tâm hắn mà lại làm cho hắn vất vả thêm.

Bỗng nhiên cũng hơi hận bản thân mình, nàng không biết lo lắng cho hắn, chỉ biết khư khư cố chấp, mà hắn lại luôn ở phía sau yên lặng bao dung nàng.

Bạch Vũ Mộng đi qua, nhẹ nhàng nắm tay Lam Hạo Thần, đặt ở trước ngực của mình, trong lòng yên lặng cầu nguyện: "Thần, chàng nhất định không được có việc gì, nếu không ta sẽ thật sự hận bản thân mình đến chết!"

Sau khi Lam Hạo Thần tỉnh lại, nhìn thấy trên mặt Bạch Vũ Mộng ngấn nước mắt, tựa vào giường ngủ say. Lam Hạo Thần có chút đau lòng lau nước mắt giúp nàng.

Bạch Vũ Mộng khẽ mở mắt, vừa thấy Lam Hạo Thần tỉnh lại, liền cực kỳ cao hứng, dieexndannllequydoon kích động ôm lấy Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần hơi sững sốt, lập tức nở nụ cười ấm áp.

Trên mặt Lam Hạo Thần còn hơi suy yếu, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hình tượng yêu nghiệt của hắn, Bạch Vũ Mộng nhìn ngây người, nhưng ngay lập tức hồi thần lại.

Lam Hạo Thần có chút thất bại thở dài, ôm Bạch Vũ Mộng vào lòng: "Mộng Nhi, lại làm cho nàng lo lắng rồi, thực xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa!"

"Lần sau chàng còn muốn giết ta, không nói một tiếng tự mình chịu đựng sao?" Bạch Vũ Mộng hơi tức giận.

Lam Hạo Thần há mồm, nhưng cũng không nói gì thêm, hắn vốn tính toán làm như vậy, nhưng nhìn tình huống hiện tại, cũng biết không có khả năng.

Bạch Vũ Mộng cũng không nói gì thêm, đứng dậy kiểm tra thân thể Lam Hạo Thần một chút. Nhưng ngay lập tức, nàng liền nhú mày, sao lại thế này, cổ độc của Lam Hạo Thần càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng sợ Lam Hạo Thần lo lắng, Bạch Vũ Mộng không nói ra, chỉ cười cười, nói một câu "Đã không sao rồi", liền đi ra ngoài chuẩn bị thức ăn cho Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng, tất nhiên hắn nhìn ra nụ cười của Bạch Vũ Mộng có ẩn chứa lo lắng, nhưng hắn cũng không vạch trần, Mộng Nhi đã không muốn nói, hắn cũng sẽ không ép nàng.

Bạch Vũ Mộng vào thư phòng, hạ quyết tâm, nhất định phải chữa khỏi cổ độc cho Lam Hạo Thần, đi qua giá sách tìm mấy quyển sách, lật qua lật lại nghiên cứu.

Bạch Vũ Mộng cũng không biết có phương pháp nào không, nhưng nàng vẫn muốn nghiên cứu sách thuốc biết đâu có thể tìm được phương pháp nào đó.

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng ra ngoài lâu mà không quay lại, đứng dậy đi tìm, liền thấy bóng dáng của nàng trong thư phòng, Lam Hạo Thần yên lặng đứng một lúc ngoài cửa.

Sau đó, hắn đi vào, ôm lấy Bạch Vũ Mộng từ phía sau, nhẹ nhàng đặt cằm trên vai Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng giật mình: "Sao chàng lại tới đây, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt?"

"Ta thấy nàng đi lâu như vậy còn chưa quay lại, liền ra ngoài tìm nàng!" Lam Hạo Thần vô tội nói.

Bạch Vũ Mộng nhất thời ảo não, sao lại quên mất điều này chứ? Nàng đi lâu như vậy, nhất định hắn sẽ nghi ngờ, chỉ mong hắn sẽ không tò mò nàng ở trong này làm cái gì...

"Mộng Nhi, nàng vẫn không muốn nói cho ta biết sao? Có chuyện gì, chúng ta cùng nhau giải quyết, không cần gánh vác một mình!"

Bạch Vũ Mộng khẽ run lên, vẫn bị hắn phát hiện: "Thần, chàng biết không, cổ độc trong cơ thể chàng càng ngày càng nghiêm trọng!" Nhẹ nhàng nói xong, xoay người ôm lấy thắt lưng Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng ôm lấy Bạch Vũ Mộng, đặt nàng ngồi trên đùi mình: "Không sao, chúng ta cùng nhau nỗ lực được không?"

Bạch Vũ Mộng khẽ gật đầu, tựa vào người Lam Hạo Thần, không tiếp tục nói nữa. ~~diexndaflneequydomn~~ Ngoài miệng Lam Hạo Thần nói không sợ, nhưng thân thể cứng ngắc đã lộ cảm xúc của hắn.

Hắn rất sợ, sợ sau khi chết rồi, Bạch Vũ Mộng phải làm sao, hắn sợ mình sẽ ra sao nếu không có Mộng Nhi, hắn sợ nếu Mộng Nhi không có hắn, có phải lại tự phong bế bản thân hay không.

Hai người cứ như vậy mà lặng lẽ ngồi im, không hề mở miệng nói một câu, nhưng đều tự hiểu tâm ý đối phương.

Một lát sau, Lam Hạo Thần miễn cưỡng mở miệng: "Mộng Nhi, sau này, ngày nào ta cũng đều đến đây, chúng ta có thể cùng nhau hoàn thành chuyện muốn hoàn thành!"

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn hắn, chỉ biết lòng hắn cũng không tốt. Lúc này, bọn họ đều ăn ý không ai nhắc tới đề tài kia nữa, điểm quan trọng là vẫn chưa tìm ra đáp án...

Hiệu suất làm việc của Lam Hạo Thần quả nhiên rất nhanh, sáng sớm hôm sau đã có người chuyển một cái bàn của Lam Hạo Thần đến đây, văn kiện của hắn cũng được đưa đến.

Những người khác vừa thấy hành động này của Lam Hạo Thần, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, hận bản thân vô dụng làm mất đi cơ hội tốt như vậy.

Cái gọi là lâu ngày sinh tình, nếu mỗi ngày Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đều ở cùng nhau, nhất định sẽ nảy sinh tình cảm.

Bạch Vũ Mộng đứng trong thư phòng không nói gì nhìn đám hạ nhân này, trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần đang đứng một bên cười đến đáng đánh đòn, hắn còn không biết xấu hổ đứng đó cười, có cần thiết phải giống trống khua chiêng như vậy không?

Chờ mọi thứ đã sắp xếp xong rồi, Lam Hạo Thần ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, có chút đắc ý nói: "Về sau chúng ta có thể ở cùng nhau mỗi ngày, thật tốt!"

Bạch Vũ Mộng tròn mắt nhìn Lam Hạo Thần, khẽ cười, nâng sách thuốc của mình lên tiếp tục đọc.

Liên tục vài ngày, Bạch Vũ Mộng đều cùng Lam Hạo Thần ở trong thư phòng, đồ ăn cũng do hạ nhân đưa vào, theo lời đám hạ nhân đó nói, bọn họ ở bên trong đều vui đầu đọc sách.

Tuy rằng mọi người đều nửa tin nửa ngờ, nhưng không có cách nào, ai bảo mình không chiếm được cơ hội này chứ?

Quả thật Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều vội vàng tự lo chuyện của mình, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn đối phương một cái, người còn lại cũng ă ý nhìn qua, sau đó hai người nhìn nhau cười.

Ngoại trừ Lam Hạo Thần ngẫu nhiên đi tới ôm Bạch Vũ Mộng ngồi xuống, nghỉ ngơi một chút, cũng không có hành động gì khác.

Hôm nay, đột nhiên Bạch Vũ Mộng cũng rất hưng phấn, bởi vì nàng tìm được biện pháp có thể giúp Lam Hạo Thần, đây là một quyển sách cổ, Bạch Vũ Mộng tìm được dưới chân bàn.

Mấy ngày nay, Bạch Vũ Mộng đều đã đọc hết sách thuốc, chỉ thiếu mỗi việc lật ngược thư phòng lên, nhưng vẫn không có thu hoạch gì, tuy nhiên trong một lần tình cờ, nàng thấy được quyển sách này.

Hình như quyển sách này có từ rất lâu rồi, còn bị dùng để kê chân bàn, bên trong có rất nhiều thứ mơ hồ không rõ, còn thiếu một số trang, Bạch Vũ Mộng cũng thử ôm hi vọng đọc thử, diexndafilleqydomn không ngờ lại thật sự tìm được biện pháp, không biết cái tên ngu xuẩn nào đã lấy nó để kê chân bàn.

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng cao hứng như vậy, nhíu mày, chẳng lẽ Mộng Nhi đã phát hiện ra biện pháp nào sao?

"Thần, thật tốt quá, ta tìm được phương pháp có thể trị cổ độc cho chàng rồi!"

"Vậy sao? Là biện pháp gì?" Lam Hạo Thần có chút bất ngờ hỏi.

Bạch Vũ Mộng cười thần bí, giơ quyển "Phá thư" trong tay lên, tiếp tục ngồi xuống nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Để lộ dung mạo

Edit: susublue

Khi Bạch Vũ Mộng đọc xong quyển sách, không nhìn được nhíu mày, tuy rằng có nói về loại cổ độc này, nhưng lại không nói cách giải, chỉ đề cập qua vài loại dược liệu đặc thù mà thôi.

Bạch Vũ Mộng tinh tế nhìn từng trang giấy, phát hiện bên trong còn có một tờ giấy khác, nặng nhẹ nhàng gỡ bỏ lớp giấy ngoài ra, liên tục lột vài lớp, nhìn thấy bên trong lộ ra một góc giấy màu trắng.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng rút góc giấy đó ra, dè dặt cẩn thận quan sát một chút, mới mở ra xem.

"Băng hỏa cổ, một loại cổ độc của Nam Cương, trên đời cực kỳ hiếm thấy, chỉ có đích nữ trong Hoàng thất Nam Cương mới có thể học, nhưng do nhiều nguyên nhân, mỗi hoàng tộc, chỉ có một nữ tử có thể học được. Mà nữ tử kia, sẽ trở thành thánh nữ.

Loại cổ độc này, cực kỳ lợi hại, có thể ẩn núp trong thân thể rất lâu, đến khi mười tám tuổi, độc mới phát tác, diexndafilleqydomn khi độc phát, sẽ sống không bằng chết, đau đớn mấy ngày mới có thể chết. Loại cổ độc này, bình thường sẽ bị hạ từ trong bụng mẹ, không dễ bị phát hiện, một khi phát hiện ra, ngoại trừ Thánh nữ, những người khác sẽ không cứu được."

Về phương diện này, kiếp trước sư phụ cũng có nói qua, tuy nhiên Thánh nữ Nam Cương hiện tại là ai mới được?

"Nếu muốn giải cổ độc này, còn có một biện pháp khác, chính là tìm được bốn loại dược liệu Băng Liên, hỏa tri tử, mạn châu sa hoa, Thủy Tâm bạch Quả, hơn nữa phải có máu của nữ tử có linh hồn thuần khiết làm thuốc dẫn.

Trên đời này, bốn vị thuốc kia vốn đã rất khó tìm, mà thuốc dẫn lại càng khó tìm hơn, nếu có khả năng, xin khuyên các vị, vẫn nên đi tìm Thánh nữ Nam Cương."

Bạch Vũ Mộng nhăn mày thật chặt, mấy thứ này nàng đều chưa từng nghe qua, chỉ có mạn châu sa hoa, là đã từng nghe sư phụ nói qua, hình như là mọc bên bờ của địa ngục.

Mấy thứ kia phải tìm thế nào đây? Cho dù có tìm được Thánh nữ Nam Cương, thì phải lấy lý do gì để thuyết phục nàng chữa bệnh cho Thần đây?

Lam Hạo Thần cũng đứng bên cạnh, tất nhiên cũng thấy được chữ trên giấy, có chút đau lòng ôm lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, không cần phải mạo hiểm, ta không sao!"

"Không được, mặc kệ nguy hiểm thế nào, ta nhất định phải thử một lần, sau đại hôn chúng ta liền xuất phát được không?"

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng quật cường như vậy, bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lúc Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đi ra khỏi thư phòng, bọn họ đều đã thu lại cảm xúc, dường như chưa có chuyện gì xảy ra, không ai biết được sự bất đắc dĩ trong lòng bọn họ.

Ngày hôm sau, Bạch Vũ Mộng mang theo Hận Nhuê ra ngoài, nàng chạy đến xem tình hình của Lạc Hoa lâu.

Đi đến Lạc Hoa lâu, nơi này người đến người đi, rất náo nhiệt, Bạch Vũ Mộng vừa lòng gật đầu, xem ra Văn Bác kinh doanh chỗ này không tệ, mọi thứ đều tốt như vậy.

Bỗng nhiên nhìn thấy một người quen, Bạch Vũ Mộng lại làm như không thấy, đi vào Lạc Hoa lâu.

Văn Bác vừa nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đến, vội vàng đi lên tiếp đón, đang muốn dẫn Bạch Vũ Mộng đến phòng riêng của nàng, Bạch Vũ Mộng lại bị một người ngăn lại.

Hiện tại có rất nhiều người nhận ra nàng, nếu nàng lại nghênh ngang đi vào căn phòng đó, ngày mai lời đồn sẽ nổi lên bốn phía, hơn nữa, thà đồn đãi một lúc, còn hơn đồn đãi cả đời.

Bạch Vũ Mộng không muốn gây chuyện, nhưng vẫn có người không chịu buông tha nàng.

"Ha! Đây không phải là Phán Vũ công chúa của chúng ta sao? Thế nào, đang lúc tranh giành quyết liệt như vậy lại đến nơi này ăn cơm sao?"

Bạch Vũ Mộng nhìn về phía giọng nói, nhú mảy, người này nàng biết, là thiên kim võ tướng Thượng Linh Suong, bên cạnh nàng có mấy vị tiểu thư khác nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không biết.

Nhưng, nhìn phía sau có một nam nhân, bộ mặt tiểu nhân, thân hình thì gầy trơ xương, vành mắt lõm sâu, vừa nhìn đã thấy ghê tởm. Người này, chắc là ca ca của Thượng Linh Suong rồi!

Bạch Vũ Mộng chán ghét, đây là loại người nàng không thích nhất, đã không muốn gây sự bọn họ còn cố tình trêu chọc.

Bạch Vũ Mộng không để ý, xoay người đi lên lầu, nhưng Thượng Linh Suong lại bị chọc giận.

"Bạch Vũ Mộng, ngươi kiêu ngạo cái gì, không phải chỉ là quyền rũ mấy nam nhân thôi sao, cho rằng bản thân lợi hại ư! Thế nào, ra ngoài còn mang theo mạng che mặt, không dám gặp người sao?"

Bước chân Bạch Vũ Mộng dừng lại một chút, Hận Nhuê quay đầu lại, ánh mắt như đao thương bắn về phía Thượng Linh Suong, Thượng Linh Suong có chút sợ hãi lui một bước, dường như sợ hãi nhưng ý vào mình nhiều người, khí thế của nàng lại dâng lên.

Thượng Linh Suong la hét, trong đại sảnh liền yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Bạch Vũ Mộng và Thượng Linh Suong.

Mọi người không khỏi nghĩ thầm, thì ra đây là Phán Vũ công chúa của bà điên kia sao, khí chất như vậy, quả thực không thể coi là bà con với bà điên kia được!

Rất nhanh, mọi người đều nhìn về phía Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được tầm mắt phía sau, nhìn lại, liền thấy ca ca Thượng Linh Suong mắt đầy hưng phấn nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng chán ghét nhăn mày lại.

Thật sự không muốn quan tâm bọn họ, nhưng ở đây nhiều người như vậy, nếu không nói gì, hôm nay sợ là rất khó thoát thân.

"Rốt cục ngươi muốn làm gì?" Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn nói.

"Ngươi có bản lĩnh thì gỡ mạng che mặt xuống, để mọi người nhìn bộ dáng của ngươi." Thượng Linh Suong rất kiêu ngạo.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhìn Thượng Linh Suong, đôi mắt sâu thẳm, thấy Thượng Linh Suong có chút sợ hãi, dường như Bạch Vũ Mộng nghĩ, hôm nay vừa ra ngoài, không ngờ đã có người sớm an bài mọi chuyện.

Đột nhiên, liền nhìn thấy Thượng Linh Suong chạy tới, vươn tay muốn kéo mạng che mặt của Bạch Vũ Mộng xuống, lấy võ công của Bạch Vũ Mộng, tất nhiên có thể né tránh, nhưng nàng lại không trốn.

Mạng che mặt bị kéo xuống, tất cả mọi người đều khiếp sợ, vì sao lại là một bộ mặt dữ tợn như vậy, đã từng, mọi người đều cho rằng đó là một gương mặt xinh đẹp như tiên, nhưng bây giờ...

Trong mắt Bạch Vũ Mộng đầy trào phúng, người đời, có người nào thật sự bỏ qua diện mạo để thật sự đối xử với một người chứ? Nói đến cùng, chẳng qua cũng chỉ là phạm phu tục tử thôi!

Kỳ thực Bạch Vũ Mộng hoàn toàn không cần đứng ở chỗ này để mọi người chê cười, nhưng nàng muốn để tất cả mọi người biết, bộ dạng nàng rất khó coi, vừa vặn có thể ngăn cản những người đó.

Khóe mắt liếc nhìn Văn Bác vẫn như cũ cung kính đứng ở một bên, ngoại trừ ban đầu kinh ngạc, cũng không lộ ra một chút chán ghét nào, Bạch Vũ Mộng vừa lòng nở nụ cười.

Thượng Linh Sương cũng ngây ngốc, sững sờ đứng ở đó, vốn tưởng rằng Bạch Vũ Mộng sẽ rất xinh đẹp, không ngờ lại xấu như vậy.

Kỳ thực, người ngốc là bọn hắn, trước kia đã nghe đồn, Bạch Vũ Mộng xấu như Vô Diệm, sao có thể bởi vì tài hoa đến bất ngờ mà thay đổi được dung mạo chứ?

Mắt Bạch Vũ Mộng đầy thâm ý nhìn Thượng Linh Sương, liền mang theo Hận Nhuê đi lên lầu.

Cái liếc mắt của Bạch Vũ Mộng, làm cho Thượng Linh Sương rung mình, ánh mắt kia, sao có thể khủng bố như vậy?

Sau khi vào phòng, Hận Nhuê vẫn nhịn không được lên tiếng hỏi: "Tiểu thư, vì sao ngươi không né, sao lại để bọn họ thấy dung mạo của ngươi?"

Bạch Vũ Mộng biết trước nàng sẽ hỏi, nở nụ cười: "Như vậy có thể giảm đi rất nhiều phiền phức!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hoàng thượng tới chơi

Edit: susubluu

Hình như Hận Nhuê đã hiểu nên gật đầu, sau đó liền im lặng đứng sang một bên, không nói gì thêm.

Vừa rồi lúc bọn họ ở dưới lầu, Bạch Vũ Mộng cũng cảm giác được một ánh mắt nhìn nàng, nhưng lúc tìm kiếm, lại không tìm thấy.

Ở trong một phòng khác, Mộ Dung Tịch Lạc mặc hắc y đầy vẻ hứng thú, ha ha, trách không được hoàng huynh của hắn lại đột nhiên ở lại đây thêm vài ngày, thì ra là vì nàng ta!

Tuy rằng bộ dạng khá khó coi, nhưng nạp làm sườn phi vẫn tốt, nhìn một thân đầy khí chất, cũng không phải ai cũng có thể có được.

Bạch Vũ Mộng như đắm chiêu ngồi cạnh bàn uống trà, vừa rồi không biết vì sao ánh mắt kia làm nàng rất không thích, thậm chí có chút chán ghét.

Tâm tình tốt hôm nay đều bị phá hủy rồi, trong lòng Bạch Vũ Mộng có chút ảo não, trở lại Thính Vũ các, một câu cũng không nói, liền đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, trên đường liền truyền tin tức dung mạo Phán Vũ công chúa xấu không chịu nổi, quả thực không có cách nào nhìn thẳng.

Bạch Vũ Mộng nghe Đông Nhiễm nói với nàng, ngay cả lòng mày cũng đều không hề nhăn, Đông Nhiễm tức giận bất bình: "Tiểu thư, sao bọn họ lại có thể như vậy? Tiểu thư, ngươi nói gì đi, tiểu thư..."

Bạch Vũ Mộng buồn cười nhìn Đông Nhiễm, có chút bất đắc dĩ vỗ tay nàng một chút, diexndannlequydoon sau đó liền chăm chú nhìn Hận Nhuê, ý bảo nàng hỏi Hận Nhuê đi. Nhưng, bên ngoài lại vang lên tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Hình như là cả nhà đều đến đây, có ba người chậm rãi đi vào sân, Bạch Vũ Mộng nhìn những người đối trá này, mắt đầy mỉa mai.

Những người có mặt ở đây, phần lớn là tới để xem náo nhiệt, trong mắt bọn họ có sự vui sướng khi người gặp họa, có giả bộ không hiểu, có tức giận. Nhưng, chính xác là không ai thật sự quan tâm.

"Không biết phụ thân huy động nhiều người đến chỗ này của nữ nhi làm gì?" Bạch Vũ Mộng làm bộ không hiểu hỏi.

"Không được giả bộ vô tội, lời đồn bên ngoài ngươi ra nghe thử xem, bọn họ nói khó nghe bao nhiêu, diexndaflnlequydoon rốt cục ngươi có ý gì, vất vả lắm mới tạo lại được danh dự, mau đi dập tắt tin đồn đi, không phải vô công của ngươi rất lợi hại sao?" Bạch Cẩm Trinh phần nộ quát.

"Ngài cũng nói là ta, như vậy đây là chuyện của ta, không liên quan đến các ngươi, người bị hủy danh dự cũng là ta, không phải các ngươi, lúc trước ta lập lại danh dự, các ngươi cũng không có công lao, bây giờ tất nhiên cũng không cần các ngươi xen vào." Giọng điệu của Bạch Vũ Mộng lạnh lùng.

Bạch Cẩm Trinh không nói được gì, Bạch Hàm Đại đứng một bên cảm thấy vui sướng khi người gặp họa: "Nhị muội, cũng không phải ta nói ngươi, nhưng bộ dạng ngươi khó coi, nên che lại mới đúng, sao còn muốn ra ngoài rêu rao? Như vậy, lỡ không ai muốn cưới ngươi thì làm sao bây giờ?"

Lời này làm tâm trạng của Bạch Cẩm Trinh tức giận, hắn vốn trông cậy vào Bạch Vũ Mộng có thể mang đến một ít ích lợi cho hắn, nhưng hiện tại xem ra, chỉ là vọng tưởng.

"Ngươi vẫn nên quần tót bản thân đi, chẳng lẽ, ngươi còn muốn ở trong phòng thêm mấy tháng?" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt, nghe không ra một chút cảm tình nào.

"Ngươi... Bạch Vũ Mộng, ngươi không cần kiêu ngạo, bộ dáng giống quý của ngươi, ai còn dám cưới ngươi, đến lúc đó, ta xem ngươi có tư cách gì kiêu ngạo trước mặt ta!"

"Ai nói không ai muốn, không phải hôn kỳ của bốn vương và Mộng Nhi cũng sắp đến rồi sao?"

Nghe thanh âm này, dĩ nhiên Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Lam Hạo Thần tươi cười đi tới bên này, Bạch Vũ Mộng nâng khóe miệng lên, nở một nụ cười mê người.

Nhìn thấy người phía sau Lam Hạo Thần, mọi người vội vàng quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Chiến Vương, các vị Thái tử Vương gia!"

Lam Ngạo Thiên cau mày không nói gì, cũng không để cho bọn họ đứng lên, hắn nghe dân gian đồn đãi xong, mới cùng mọi người đến đây, vừa khéo liền nghe được Bạch Cẩm Trình nói chuyện.

Tuy rằng bộ dạng Bạch Vũ Mộng không tốt, nhưng, Lam Ngạo Thiên không hề chán ghét, ngược lại càng thưởng thức năng lực nhìn người của con trai mình.

"Vũ nhi, ngươi chịu ủy khuất rồi, những lời đó, ngươi không cần để trong lòng!" Lam Ngạo Thiên quan tâm, sau đó giọng điệu liền thay đổi: "Các ngươi đều đứng lên đi!" Thanh âm rất uy nghiêm.

Bạch Vũ Mộng cảm giác trong lòng ấm áp, thì ra vẫn còn có người quan tâm nàng, trong lòng càng kiên định về sau nhất định phải báo đáp.

Lam Hạo Thần nắm tay Bạch Vũ Mộng, nắm thật sự rất chặt, giống như không tiếng động an ủi nàng, dĩ nhiên Bạch Vũ Mộng quay đầu lại, cười cười với Lam Hạo Thần, tỏ vẻ nàng không sao.

"Hoàng thượng, ta không sao!" Bạch Vũ Mộng lắc đầu với Lam Ngạo Thiên, nói cho hắn biết nàng không quan tâm.

Lam Ngạo Thiên vui mừng cười cười, bỗng nhiên nhìn thấy Bạch Vũ Mộng ở một nơi đơn sơ như vậy, nhớ tới việc vừa rồi hắn theo Thần nhi đi rất xa mới đến được đây.

"Rốt cục là có chuyện gì, chỗ này có thể để người ở sao? Chẳng lẽ đường đường là Bạch phủ, ngay cả chút tiền để xây nơi ở cũng không có, để tiểu thư ở nơi đơn sơ như vậy?" Lam Ngạo Thiên thật sự phát hỏa, không ngờ Vũ nhi lại ở một nơi như vậy.

Hạ Thi Lan cũng đau lòng, nàng biết Vũ nhi ở Bạch phủ không được đối đãi tốt, không ngờ lại kém như vậy, Bạch thừa tướng này sao có thể đối xử với nữ nhi của mình như thế?

Bạch Vũ Mộng buông tay Lam Hạo Thần ra, cầm tay Hạ Thi Lan: "Hạ di, ngươi không cần lo lắng, ta không sao, dù sao cũng ở quen rồi."

Vừa nói như thế, Hạ Thi Lan càng cảm thấy Bạch Vũ Mộng đáng thương, lập tức dùng sức bèn ánh mắt nhìn về phía Bạch Cẩm Trình, tuy rằng Hạ Thi Lan rất ít phát hỏa, nhưng làm Hoàng hậu, thủ đoạn nhất định phải có.

Bạch Cẩm Trình mới vừa đứng lên, lại lập tức quỳ xuống, mọi người cũng đều quỳ xuống.

"Hoàng thượng tha tội, vì thần đã từng kêu tiểu nữ đổi nơi ở, nhưng tiểu nữ không chịu, sau này cũng không nhắc tới nữa, là vì thần sơ sẩy."

Lam Ngạo Thiên hừ một tiếng: "Đừng cho ta không biết gì hết, chính ngươi làm cái gì bản thân ngươi rõ nhất, đừng tưởng rằng mình làm thừa tướng thì ta không thể làm gì ngươi." Giống như nhìn thấu sinh tử, hắn cũng sợ chết.

Lâm Thái Sương đứng một bên nhìn không được: "Hoàng thượng, thần phụ cũng từng khuyên Vũ nhi, nhưng đứa nhỏ này hơi quật cường, không chịu chuyện, chúng ta cũng không có cách nào a!"

"Ngươi là ai, có tư cách gì nói chuyện ở đây, nếu ta nhớ không lầm, nữ chủ nhân Bạch phủ vẫn là Úc Liễu!" Hạ Thi Lan cũng không ngồi không.

Lâm Thái Sương cả kinh, lập tức lại nghiêng rằng nghiêng lợi, bản thân bà đã quên, Duẫn Úc Liễu đã mất tích nhiều năm như vậy, bản thân luôn tự cho mình là nữ chủ nhân Bạch phủ, hôm nay Hoàng hậu nương nương lại không nể mặt!

"Vũ nhi, không bằng ngươi chuyển vào cung ở cùng Hạ di ngươi đi, vừa vặn cũng có thể nói chuyện với Hạ di!" Lam Ngạo Thiên quan tâm nói với Bạch Vũ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Dung mạo

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng cười cười: "Đa tạ ý tốt của Hoàng thượng, nhưng không cần đâu, ta ở trong này lâu rồi, cũng có chút cảm tình, dù sao từ trước đến giờ vẫn vậy."

Lời này vừa ra, càng làm cho Bạch Cẩm Trinh hoảng sợ, nữ nhi bất hiếu này, toàn nói bậy cho hấn? Sau đó lại trừng mắt nhìn Lâm Thái Sương, nếu không phải bà ta luôn hà khắc với Bạch Vũ Mộng, hiện tại cũng sẽ không như vậy.

"Không bằng Mộng Nhi đến vương phủ của ta ở đi, dù sao chúng ta cũng sắp thành hôn, vừa vặn có thể làm quen sớm." Lam Hạo Thần đứng một bên miễn cưỡng đề nghị.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, nam nhân này, thật sự không lúc nào không có ý đồ với nàng, diuexndannlequydoon vừa thấy có cơ hội sẽ giờ chân đá một cước, cũng không hỏi xem nàng có muốn hay không.

Lam Ngao Thiên hơi suy nghĩ, còn chưa mở miệng, Dương Dịch Triết đã nói: "Dù sao các ngươi còn chưa thành hôn, mọi chuyện còn chưa được định đoạt, cứ như vậy vào ở trong Vương phủ cũng không tốt lắm!"

Bạch Vũ Mộng nhìn Dương Dịch Triết, hấn thật sự rất ương ngạnh. Kỳ thực bọn họ đều đã buông tay, không thể yêu nhau, làm bằng hữu cũng không tệ, nhưng hấn không quen nhìn Lam Hạo Thần lên mặt.

Từ lúc Bạch Vũ Mộng đề lộ ra dung mạo thật, bọn họ chỉ biết, đó là cách nàng dùng để cự tuyệt bọn họ, nàng không muốn bọn họ khó xử, nên cho bọn họ một lý do để tự động buông tay.

Cho nên, hấn mới mở lời ngăn cản, kỳ thực, đứng ở góc độ bằng hữu, hấn cũng cảm thấy Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần rất xứng đôi, cho nên bọn họ đều lựa chọn chúc phúc cho hai người.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, tất nhiên nàng biết ý của Dương Dịch Triết, không ngờ, những người này lại rộng rãi như vậy, bằng hữu như bọn họ, nàng đã định rồi.

Dù sao, thêm một kẻ địch không bằng có nhiều thêm một bằng hữu, không chừng về sau sẽ hữu dụng!

Bạch Vũ Mộng cười với mấy người đó, tỏ vẻ nàng đã chấp nhận bọn họ làm bằng hữu, thấy vậy họ đều nở nụ cười, nhưng mặt Lam Hạo Thần lại đen lại.

Tất nhiên Lam Hạo Thần cũng nhìn ra được những người này đã buông tay, nhưng hấn vẫn không đồng ý để cho Bạch Vũ Mộng cười với người khác.

"Được rồi, quyết định như vậy đi, Vũ nhi, ngươi thu thập một chút, ngày mai liền chuyển đến Chiến Vương phủ!" Lam Ngao Thiên cao hứng lên tiếng, hấn cũng có chút ghen tị, nhưng không thể ngăn cản.

Mấy người họ nhìn nhau cười, cũng không nhớ để cho Bạch Cẩm Trinh đang quỳ trên mặt đất đứng lên, dienxxddafnleequysdoon quả thật Bạch Cẩm Trinh cũng không đề ý, nâng tay áo lau mồ hôi, thở ra một hơi.

Chờ mọi người đều đi hết, Bạch Cẩm Trinh sửa lại thái độ, còn hỏi han ân cần vài câu, mới rời đi. Bạch Vũ Mộng vẫn như trước không hề cho hấn sắc mặt tốt, đến khi hấn bỏ đi, Bạch Vũ Mộng mới mới một vào phòng.

Kêu Đông Nhiễm chuẩn bị nước tắm, Bạch Vũ Mộng cho bọn họ lui, một thân một mình ngâm trong nước.

Bỗng nhiên, Bạch Vũ Mộng liền phát hiện có gì đó không thích hợp, vì sao mặt mình lại có cảm giác ngứa, như là có vô số con sâu nhỏ chạy qua chạy lại.

Bạch Vũ Mộng từ trong nước đứng dậy, mặc quần áo xong, đi tới trước kính trang điểm, nhìn trên mặt thay đổi, nhưng nhìn kỹ, lại thấy không có gì thay đổi cả.

Chỉ là một lúc sau, Bạch Vũ Mộng liền phát hiện không đúng, mặt nàng hơi bị nhẩn, giống như có cái gì phủ lên vậy.

Bạch Vũ Mộng duỗi tay sờ sờ, trong lúc nhất thời cũng có chút kinh ngạc, dùng sức kéo ra, từ trên mặt của nàng rơi xuống một miếng da.

Nàng kinh ngạc mở to hai mắt, có chút sững sờ ngây ngốc nhìn vào trong gương, đây vẫn là Bạch Vũ Mộng sao?

Làn da bóng loáng nhẵn nhụi, trên mặt ngay cả một lỗ chân lông nhỏ cũng không tìm được. Mày lá liễu, hơi vênh lên, mũi nhỏ, miệng anh đào nhỏ nhắn, vết sẹo dữ tợn trên mặt biến mất không chút dấu vết.

Về mặt Bạch Vũ Mộng phức tạp nhìn lớp da nguy trang trong tay, thì ra, Bạch Vũ Mộng luôn không để cho người khác thấy dung mạo thật sự, thì ra,

nàng luôn tự nguy trang cho bản thân.

Trách không được lúc trước nhìn thấy thân thể này, nàng có trực giác, diện mạo như vậy, không xứng với thân thể này.

Tuy nhiên, một lát sau, Bạch Vũ Mộng lại đeo lớp nguy trang kia lên, bây giờ không phải lúc để người khác biết, diexndannequysdoon về phần Lam Hạo Thần, đợi đến thời cơ thích hợp, nàng sẽ tự nói cho hắn biết.

Ra khỏi phòng, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy Đông Nhiễm đứng ở đó, đi lên phía trước hỏi: "Đông Nhiễm, trước kia ta có giao cho ngươi cái gì hay không, kêu ngươi giấu giúp ta không?"

"Tiểu thư, sao ngươi lại đột nhiên hỏi như vậy?" Đông Nhiễm nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, nhưng lại không nhớ gì cả, cho nên mới hỏi ngươi."

Đông Nhiễm cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên cũng rất kinh ngạc nói: "Tiểu thư, hình như là có chuyện như vậy, đã lâu rồi, lúc trước ngươi giao cho ta một cái hòm bảo bối, kêu ta mang đi giấu."

"Vậy ngươi còn nhớ đã giấu ở đâu không?" Bạch Vũ Mộng có chút kích động.

Đông Nhiễm suy nghĩ một hồi, chạy tới chỗ một cây hoa quế trong viện, vùi đầu vào một hồi, một lát sau, ôm một cái hộp chạy tới trước mặt Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cầm lấy cái hòm, nở nụ cười, mang vào phòng.

Rửa sạch, Bạch Vũ Mộng phát hiện đây là một hộp gỗ đàn, hơn nữa lại có cơ quan, phải mở đúng chỗ mới được. Bạch Vũ Mộng nỗ lực lại trí nhớ.

Sau đó đưa tay nhấn dưới đáy hòm một cái, cái hòm liền mở ra. Bạch Vũ Mộng lấy một ít giấy bên trong ra xem, giấy đã có chút vàng, nhưng vẫn có thể xem

"Ta không biết mẫu thân đi đâu, bọn họ đều nói ta là đứa nhỏ không ai muốn, ngay cả phụ thân cũng không thương ta, bọn họ đều khi dễ ta, giống như ta thật sự không có mẫu thân..."

Đây giống như nhật ký của Bạch Vũ Mộng, ở đây đều ghi lại rất nhiều chuyện liên quan đến nàng.

"Hôm nay lại bị đại tỷ đánh, bọn họ cười nhạo ta, ta nhìn thấy phụ thân, cầu cứu hắn, hình như hắn có chút không đành lòng, nhưng ta không biết vì sao, hắn lại không giúp ta..."

Những chữ này xinh đẹp thanh nhã, vừa thấy là biết người viết có luyện tập, nhưng Bạch Vũ Mộng không biết, sao nàng có thể luyện tập được.

"Hôm nay hắn lại đây thăm ta, vẫn lạnh lùng như vậy, bộ dáng xa cách, nhưng, hắn có dạy ta đọc sách, viết chữ, ta thật cao hứng, bởi vì ta có thể học tập..."

"Ta nhìn thấy các tỷ muội khác ăn mặc rất xinh đẹp, hình như có khách quan trọng đến phủ, nhưng ta chỉ có một bộ quần áo rách, ta chỉ có thể lặng lẽ trốn ở góc phòng nhìn bọn họ..."

...

Bạch Vũ Mộng đọc, không khỏi cảm thấy bị ai giùm Bạch Vũ Mộng, một tiểu hài tử sao có thể đối mặt với chuyện này? Đồng thời Bạch Vũ Mộng cũng có chút tò mò, "Hắn" rốt cục là ai.

Nhưng, nhìn xuống mấy tờ giấy phía dưới, Bạch Vũ Mộng không khỏi giật mình, phía dưới, là chuyện một tiểu hài tử có thể làm được sao? Phải tuyệt vọng bao nhiêu mới làm được như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tiền thân

Edit: susublu

"Thật vất vả lắm ta mới có thể đi chơi, hơn nữa, lần này là vào hoàng cung, đây là lần đầu tiên ta đến đây, ta biết, hạ di luôn thương ta, cho nên ta cũng rất thích nàng. Nhưng, lại không đến chỗ hạ di được, khi ta ở một mình, có một đám người đẩy ta xuống hồ sen, ta liều mạng hô cứu mạng, nhưng bọn họ lại chỉ đứng nhìn, không ai tới cứu ta, tất cả mọi người..."

Sau này, hạ di và Hoàng thượng đến, cứu ta lên, Hoàng thượng hỏi có chuyện gì xảy ra, nhưng mỗi người đều nói do ta không cẩn thận ngã xuống, ngay cả phụ thân, cũng luôn thờ ơ lạnh nhạt, không có một chút quan tâm.

Vì vậy, ta bị bệnh mấy ngày, trong mấy ngày này, không ai đến thăm ta, dù muốn đi tìm hạ di, cũng vẫn bất lực, chỉ có Đông Nhiễm, chỉ có mình nàng chiếu cố ta.

Chờ ta hết bệnh rồi, bọn họ lại lấy đủ loại lý do đến khi dễ ta và Đông Nhiễm, ta ngẫu nhiên nghe thấy bọn họ nói chuyện, bộ dạng ta xinh đẹp như vậy, dĩ nhiên không thể để ta gặp được người tốt thay mạng đổi đào, không thể để cho ta sống trên đời này, bằng không về sau nhất định ta sẽ xinh đẹp hơn so với bọn họ, đây chính là do tỷ tỷ và muội muội của ta nói..

Bỗng nhiên ta có chút hận bọn họ, nhưng ta biết, bản thân không có tư cách này, vì thế ta gọi hần giúp, giúp ta trở nên xấu xí, để ta có thể bảo vệ được tánh mạng.

Có lẽ ta có chút ích kỷ, chỉ vì bảo vệ tính mạng, mà biến bản thân thành như vậy. Đây lần đầu tiên hần mắng ta, nhưng cuối cùng hần vẫn giúp ta, hần nói, đó là lần cuối cùng hần giúp ta...

Ta rơi nước mắt đáp ứng, ta không thể không làm như vậy, hần làm giả một đám cháy, ta cứ như vậy mà bị "Hủy dung", bọn tỷ muội của ta cũng không muốn giết ta nữa.

Có lẽ, ta cũng rất thông minh, như vậy, sẽ tốt hơn, về sau, nhị tiểu thư Bạch gia Bạch Vũ Mộng sẽ là một người xấu xí như Vô Diễm, mà cũng vì vậy, lâu dần cũng sẽ bị lãng quên..."

Đây là nội dung trên tờ giấy, cũng đoạn dài nhất trong nhật ký, ghi lại rất nhiều chuyện, có lẽ, lúc Bạch Vũ Mộng viết xong, liền giao cho Đông Nhiễm!

Bạch Vũ Mộng không khỏi có chút cảm thán, lúc đó Bạch Vũ Mộng còn rất nhỏ đi, nhỏ như vậy, không thể tin được nàng có thể thừa nhận tất cả những chuyện này, cũng thật sự rất khổ.

Người yên tâm, tất cả những thứ này, ta đều sẽ thay người đòi lại hết, người từng làm tổn thương người, một người ta cũng sẽ không bỏ qua, mà người đã từng giúp người, ta cũng sẽ báo đáp!

Nhưng, người được gọi là "Hần" rốt cục là ai, bây giờ hần, còn sống sao, vì sao người không đề cập đến tên của hần? Hần và người, rốt cũ có quan hệ thế nào?

Bạch Vũ Mộng day day thái dương, cất hết mấy thứ này xong, mới đứng dậy giấu lại chỗ cũ, sau đó liền về giường nghỉ ngơi, hôm nay thật sự rất mệt!

Ngày hôm sau, trước cửa Bạch phủ đã có một đám người, toàn bộ đều là Hoàng thượng tự mình phái đến, đến giúp Bạch Vũ Mộng vận chuyển này nọ.

Chung quanh đầy người vây quanh, mọi người đều chỉ trỏ, hơi nghi ngờ, vì sao xấu như Bạch Vũ Mộng, Hoàng thượng còn đối xử tốt như vậy.

Mà Bạch Hàm Đại và những người còn lại đều trung ra bộ mặt đen thui, dựa vào cái gì mà Bạch Vũ Mộng được Hoàng thượng đối xử tốt như vậy, nàng ta có cái gì tốt, dĩ nhiên không thể vì sao người nào cũng đều đứng về phía nàng.

Trước khi Bạch Vũ Mộng lên xe, quay đầu nhìn thoáng qua một góc nhỏ trong Bạch phủ, nàng biết, Bạch Cẩm Ngâm ở đó, nếu nàng không sai, Bạch Cẩm Ngâm thích Lam Hạo Thần, hơn nữa, vì muốn có được Lam Hạo Thần, Bạch Cẩm Ngâm tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn.

Khẽ thở dài một tiếng, xem ra sau này sẽ có nhiều chuyện phải làm, chỉ mong mấy ngày nay, nơi này sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đi đến phủ Chiến Vương, Bạch Vũ Mộng liền nhìn thấy Lam Hạo Thần tự mình chờ ở cửa, dĩ nhiên không thể cười cười, xuống xe ngựa, cùng Lam Hạo Thần đi vào trong.

Đi vào phủ, Lam Hạo Thần đưa Bạch Vũ Mộng tới phòng ngủ của nàng: "Mộng Nhi, chúng ta còn chưa thành hôn, ở cùng nhau không tốt, cho nên chỉ có thể ủy khuất nàng."

Bạch Vũ Mộng tròn mắt liếc nhìn Lam Hạo Thần, nói: "Là chàng ủy khuất mới đúng!"

Lam Hạo Thần cười đến đáng đánh đòn: "Vẫn là Mộng Nhi hiểu ta nhất, ta thật sự rất ủy khuất."

"Chiến Vương, chàng không muốn đưa ta đi dạo trong phủ, để cho ta làm quen nơi này, cũng giới thiệu mấy tiểu thiếp của chàng cho ta sao?" Bạch Vũ Mộng hỏi ngược lại.

"Mộng Nhi, nàng không nên nói đùa nữa, ở đây nàng là nữ nhân duy nhất."

"Vậy sao? Vậy chàng nói đi, ngoại trừ chỗ này, nơi khác đều có nữ nhân sao! Theo ta thấy, có phải chàng để bọn họ ở chỗ khác hay không?"

"Mộng Nhi, ngay cả phu quân nàng cũng dám trêu chọc, có phải rất vui không?!" Lam Hạo Thần nói xong liền đưa tay gỡ ngựa Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cười né tránh, bọn họ ở trong phòng tiếp tục chơi, giống như tiểu hài tử, người truy ta đuổi, giống như không biết mệt mỏi là gì.

Chờ chơi một hồi, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cùng nhau nằm trên giường. Lúc này Bạch Vũ Mộng mới phát hiện nóc nhà có tiếng động.

Không ngờ lại có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài.

Nghi hoặc nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần cười cười: "Sau này chúng ta có thể cùng nhau nằm ở đây ngắm sao."

Tuy rằng chỉ là một hành động nhỏ, nhưng Bạch Vũ Mộng vẫn rất cảm động, Lam Hạo Thần luôn đối xử tốt với nàng, luôn làm cho nàng cảm động.

Cứ yên lặng ở trong phủ Chiến Vương, mỗi ngày Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều ngẩng đầu ở cùng nhau, nếu Lam Hạo Thần muốn xử lý công việc, Bạch Vũ Mộng liền ở một bên giúp đỡ, hoặc là ngồi đọc sách kế bên.

Lại qua vài ngày nữa, thánh chỉ được đưa tới: "Chiến Vương và Phán Vũ công chúa đại hôn, diexnndannllequydoon khắp chốn mừng vui, dân chúng được miễn thuế ba năm, ở kinh thành bày tiệc giữa trời, mọi người đều có thể tới tham gia.

Hơn nữa sau hôn lễ, ở hoàng cung có thiết yến, mời tất cả đại thần và quý tộc, toàn bộ gia quyến cũng được tới tham gia."

Đạo thánh chỉ này ban xuống, dân chúng lập tức sôi trào: chuyện này đối với họ mà nói là chuyện lớn, không chỉ không cần bỏ tiền ra, còn có đồ ăn miễn phí.

Không khỏi có chút hâm mộ Phán Vũ công chúa, đạo thánh chỉ này vừa hạ, có thể nói lớn gần bằng với đại hôn của hoàng thượng và hoàng hậu. Các vị đại thần cũng ồn ào phỏng đoán, là Hoàng thượng sủng ái Bạch Vũ Mộng, hay do Lam Hạo Thần là ứng cử viên sáng giá cho vị trí hoàng đế.

Nhưng, mặc kệ là nguyên nhân nào, ưu thế đều nghiêng về Lam Hạo Thần, cho nên, sớm đã có rất nhiều người xây dựng lập trường, nhưng vẫn còn nhiều người do dự.

Dù sao thế cục hiện tại không ổn định, Hoàng thượng còn khỏe mạnh, nếu tới lúc đó, Hoàng thượng lại vừa lòng người khác, vậy thì làm sao bây giờ?

Cho nên rất nhiều người còn ở trạng thái trung lập.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đêm trước đại hôn

Edit: susubluu

Mấy ngày nay, Lam Hạo Thần có chút vội vàng, Bạch Vũ Mộng rất ít khi thấy hắn, mỗi lần đều về phủ rất trễ, hôm sau trời còn chưa sáng đã ra ngoài, thậm chí có khi còn trắng đêm không về.

Bạch Vũ Mộng nghi ngờ, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao nàng cũng có chuyện gấp, lễ phục đại hôn của họ đều do Bạch Vũ Mộng tự tay may.

Mỗi một đường kim mũi chỉ, đều chứa đựng tình yêu của Bạch Vũ Mộng. Lam Hạo Thần từng tranh làm, không muốn để cho Bạch Vũ Mộng mệt, nhưng không thể cản Bạch Vũ Mộng, cuối cùng chỉ có thể đồng ý.

Ngày đại hôn cũng sắp tới rồi, Bạch Vũ Mộng chuẩn bị tiến cung, lần này Bạch Vũ Mộng xuất giá từ hoàng cung, lấy thân phận một công chúa, cho nên tạm thời mấy ngày nay họ không thể gặp nhau.

Mấy ngày nay, Hạ Từ Lăng và Đường Ước Ảnh cũng luôn ở cùng Bạch Vũ Mộng, họ ra ngoài đi dạo, diexndaannllequydoon có khi ngồi nói chuyện phiếm cùng nhau, họ muốn giảm bớt cảm giác khẩn trương cho Bạch Vũ Mộng.

Đúng vậy, Bạch Vũ Mộng cảm thấy khẩn trương chưa từng thấy, đây là lần đầu tiên nàng kết hôn, kiếp trước không có cơ hội, không ngờ đến nơi này lại có thể kết hôn.

Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, dù sao chỉ có tỉnh táo, mới có thể bảo hộ tốt bản thân, nàng biết, mấy ngày nay, nhất định sẽ rất bối rối.

Tối hôm nay, Bạch Vũ Mộng đang chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên có một bóng người tiến vào. Bạch Vũ Mộng lập tức đề phòng, lạnh lùng hỏi: "Ai?"

"Thế nào, lâu ngày không gặp, quen ta nhanh như vậy sao?" Giọng nói của đối phương có chút tự giễu.

Bạch Vũ Mộng đột nhiên sáng lên, nhìn đến bản thân hắc y nhân bịt mặt đứng trước mặt mình, nhủ thầm, nàng quả thật không có bao nhiêu ấn tượng, người này, nàng quen sao?

"Người không phải là Bạch Vũ Mộng!" Giọng điệu hần chắc chắn.

Bạch Vũ Mộng hơi nhú mày, kinh ngạc nhìn hần: "Hả? Vì sao người cho là như vậy?"

"Vũ nhi chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, cho dù là qua nhiều năm, nàng cũng sẽ không quên ta!"

"Người là người nàng gọi là 'Hần'?" Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc hỏi.

Hắc y nam từ nhú mày, mới biết Bạch Vũ Mộng có ý gì: "Đúng vậy, làm sao người biết, còn nữa, Vũ nhi thật đang ở đâu?"

"Nàng đã chết, người không thấy bây giờ ta thay thế nàng càng tốt hơn sao? Người cũng nghe nói những lời đồn đãi rồi, ta không biết các người có quan hệ thế nào, nhưng, bằng hữu của nàng vẫn là bằng hữu của ta!"

Hắc y nam từ ngẩn người, trên mặt lập tức hiện ra một chút đau đớn kịch liệt, thì thào lầm bầm: "Lúc trước, ta không nên bỏ lại nàng như vậy, do lúc trước ta nhất thời tức giận, mới hại nàng!"

Bạch Vũ Mộng nhú mày: "Hai người các người, rốt cục có quan hệ thế nào, ta thật sự rất hiếu kỳ!"

Người kia suy nghĩ, vẫn quyết định nói ra: "Nàng đã chết, như vậy tâm của ta cũng chết. Bây giờ người thay thế nàng, thì nên thay nàng sống cho tốt!"

"Tất nhiên!"

Ánh mắt hắc y nam từ mờ lung, giống như lâm vào trong kí ức: "Lúc ta còn nhỏ đã quen nàng, lúc trước ta bị người ta đuổi giết, là nàng đã cứu ta, sau này, diexndafinleequydoon ta dạy nàng đọc sách, biết chữ, ta cũng không biết giữa chúng ta là quan hệ gì, ta biết tên của nàng, nhưng nàng lại không biết tên của ta."

Đến giờ Bạch Vũ Mộng đã hiểu, Bạch Vũ Mộng trước đây dùng từ "Hần" để thay thế, thì ra là không biết tên, không trách được.

"Người thích nàng rồi!" Một câu nói khẳng định, mà không phải là câu hỏi.

"Ta không biết, ta chỉ biết, lúc nàng muốn ta giúp nàng hóa trang thành xấu nữ, ta rất tức giận, ta biết, khi đó ta không có năng lực bảo hộ nàng, nhưng ta lại không muốn..."

"Có thể nói với ta tên của người không, xem như giúp nàng hoàn thành tâm nguyện đi!"

Nam tử có chút kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, giật môi, do dự một hồi: "Doãn Tuyệt Ngân!"

"Tên rất êm tai, ta tin dù nàng ở dưới cửu tuyền cũng sẽ rất vui vẻ! Lâu chủ Vô Ảnh lâu!"

Doãn Tuyệt Ngân kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, sao nàng có thể biết thân phận của mình, đang muốn hỏi, Bạch Vũ Mộng lại mở miệng trước: "Rất vui được làm bằng hữu với người!"

Doãn Tuyệt Ngân gật đầu: "Chúc phúc cho người!" Nói xong, lấy từ trong ngực ra một khối lệnh bài: "Đây là lệnh bài Vô Ảnh lâu, có thể ra lệnh người trong lâu làm việc cho người, người cũng có thể cầm nó đến địa bàn của Vô Ảnh lâu, người sẽ được tiêu xài miễn phí không giới hạn, người cũng có thể dùng nó để tìm ta."

Doãn Tuyệt Ngân cũng không biết vì sao, dù biết nàng không phải là Bạch Vũ Mộng, nhưng, diexndafinleequysdoon hần vẫn đưa thứ này cho nàng, hần cảm thấy, người này có thể tin cậy.

Bạch Vũ Mộng cầm lệnh bài, cười cười, hôm nay thu hoạch không nhỏ đâu, nhưng mà, nhận được lời chúc phúc của bằng hữu vẫn thấy rất cao hứng.

Lại qua vài ngày nữa, ba ngày sau chính là hôn lễ, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đã mấy ngày không được gặp mặt, tối hôm nay, Lam Hạo Thần nhin không được, đã chạy tới gặp Bạch Vũ Mộng.

Nhìn thấy Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng có chút dờ khóc dờ cười: "Không phải nói không thể gặp mặt sao, sao chàng lại tới đây?"

"Mộng Nhi, nàng có biết ta nhớ nàng nhiều thế nào không, thật là, nàng là đồ không có lương tâm!" Lam Hạo Thần cười nói, nhưng trong nụ cười lại có nỗi mệt.

Bạch Vũ Mộng có chút đau lòng, ôm Lam Hạo Thần, cũng không nói gì nữa, để Lam Hạo Thần nghỉ ngơi thật tốt, bản thân nàng ngủ thiếp đi trong lòng hần.

Trải qua một cảm giác tốt như vậy, lâu rồi không có ôm Lam Hạo Thần ngủ, Bạch Vũ Mộng thoải mái cọ cọ, rồi nặng nề ngủ.

Trước hôn lễ một ngày, Bạch Vũ Mộng ở trong viện đứng ngồi không yên, mấy ngày qua, một chút động tĩnh đều không có, căn bản không có ai tới giết người.

Nàng tất nhiên biết, Lam Hạo Thần an bài rất nhiều ám vệ ở đây, hơn nữa chính nàng cũng có người của Phụng Hoàng lâu theo đến bảo hộ, để bảo đảm hôn lễ lần này tiến hành thuận lợi.

Lúc này, trước mặt nàng đột nhiên liền xuất hiện một lão nhân cả người trắng như tuyết, diexndannlequydoon Bạch Vũ Mộng cả kinh, thấy rõ người tới là ai, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu ai cũng giống như hần, những ám vệ này không phải chỉ để trang trí thôi sao? Bạch Vũ Mộng vẫy tay để bọn họ lui ra, ngược lại nhìn lão nhân trước mặt.

"Lão nhân gia, rốt cục người cũng đến thăm ta, ta còn tưởng rằng người đã quên đồ đệ như ta rồi chứ!"

"Sao ta có thể quên người được?" Thiên Sơn lão nhân cười chốt dạ: "Không phải ta đến để tặng người lễ vật kết hôn sao!"

Bạch Vũ Mộng nhũn mày nhìn hần, không biết hần có cái gì tốt muốn tặng cho nàng.

Thiên Sơn lão nhân lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội trong suốt, khối ngọc bội trắng hoàn toàn, thậm chí đặt ở dưới mắt trời còn không nhìn thấy được.

"Đây là lệnh bài cung chủ Mị Ảnh cung, về sau Mị Ảnh cung giao cho người, người phải quản lý cho tốt nha."

"Lão nhân gia, người xác định đến đây để tặng lễ vật, chứ không phải đến để quăng gánh nặng cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đại hôn

Edit: susubblue

Thiên Sơn lão nhân chốt dạ cười cười: "Nào có, người cảm thấy lễ vật này không tốt sao?"

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn hần, cũng không nói gì thêm, dù sao hiện tại, có nhiều thêm một lệnh bài nghĩa là có thêm nhiều người bảo hộ mình, cũng không có gì không tốt.

Thiên Sơn lão nhân cũng chỉ ngồi một lúc rồi rời đi, Bạch Vũ Mộng vốn muốn giữ hần lại, nhưng ngẫm lại, có lẽ hần không muốn bị cuộc sống ràng buộc!

Hôm nay là ngày đại hôn...

Trên đường nơi nơi đều là vui mừng, treo đầy đèn lồng khác nhau.

Bạch Vũ Mộng bình tĩnh ngồi ở trước gương, tùy ý để Hạ Thi Lan trang điểm giúp nàng, diexndannlequydoon tuy rằng muốn mẫu thân giúp trang điểm, nhưng, hiện tại mẫu thân nàng không ở đây, Hạ Thi Lan làm cũng vậy thôi.

Đội mũ phượng lên, cài lên đầu cây trâm cuối cùng, Hạ Thi Lan nhìn người trong gương, mắt đầy vẻ khen ngợi. Các cung nữ hầu hạ đứng bên cạnh cũng đều kinh ngạc, ngoại trừ khuôn mặt, nhìn Bạch Vũ Mộng chỗ nào cũng đều hoàn mỹ.

Hí phục đỏ thắm làm nổi bật lên da thịt trắng nõn bóng láng của Bạch Vũ Mộng, lớp trang điểm nhàn nhạt làm mặt Bạch Vũ Mộng càng thêm tinh xảo.

Hí phục được thêu hình phượng hoàng, theo luật mà nói là không thể thêu phượng hoàng lên, nhưng Lam Ngao Thiên đặc biệt phê chuẩn nên có thể.

Bạch Vũ Mộng phục hồi thần lại, nhìn bản thân xinh đẹp trong gương, cũng có chút mất hồn, diexndannlequydoon trong lòng không khỏi trầm nghĩ, nếu dùng khuôn mặt thật, có phải sẽ đẹp hơn không.

Hạ Thi Lan nhìn Bạch Vũ Mộng, hốc mắt hơi ươn ướt: "Vũ nhi, mẫu thân của người không có ở bên cạnh, có chuyện gì, thì nói với hạ di đi."

"Đã biết, hạ di, ta nhất định sẽ bảo vệ bản thân thật tốt, hơn nữa, ở gần như vậy, ta sẽ thường xuyên đến thăm người."

"Người, đứa nhỏ này, gả qua đó phải đối xử tốt với Thần nhi, các người phải tương thân tương ái, nếu bị ức khuất gì, phải vào cung nói với hạ di, hạ di giúp người lấy lại công đạo."

"Được, ta nhất định sẽ đến nói với người." Bạch Vũ Mộng làm động tác nghịch ngợm khiến Hạ Thi Lan nở nụ cười.

Lúc này có người đến báo lại, chủ rể đã ở bên ngoài chờ, Hạ Thi Lan giúp Bạch Vũ Mộng đội khăn voan đỏ lên, đỡ nàng đi ra ngoài.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được hương vị quen thuộc, tay nàng được Hạ Thi Lan đặt vào trong tay Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần nắm tay nàng, hơi tới gần nàng, nhẹ nhàng nói: "Mộng Nhi, không cần khẩn trương, tin tưởng ta!"

Bạch Vũ Mộng nói lòng thân thể, lúc này mới phát hiện trong lòng bàn tay của mình toàn mồ hôi, mặt không khỏi đỏ lên. Hình như Lam Hạo Thần đoán được biểu cảm của Bạch Vũ Mộng, mỉm cười.

Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan đều có chút vui mừng, trước kia bọn họ đều rất hiếm khi nhìn thấy Thần nhi cười, không ngờ, bây giờ hắn lại cười càng ngày càng nhiều.

Đến lúc ngồi vào bên trong kiệu hoa, Bạch Vũ Mộng mới cảm nhận được dụng tâm của Lam Hạo Thần, bên trong kiệu tất cả đều được trải thảm da báo tốt nhất màu trắng, khi ngồi xuống rất mềm mại, thoải mái.

Chung quanh cỗ kiệu hoa phủ kín hoa tươi, đủ loại kiêu dáng, mùi thơm bay vào bên trong kiệu, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Lam Hạo Thần dùng tơ lụa mỏng làm rèm phủ kiệu hoa, để Bạch Vũ Mộng có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Bạch Vũ Mộng hơi xốc khăn voan lên, nhìn thấy biển người bên ngoài, hạnh phúc nở nụ cười, diẽnđafnlēeqyđomn hai bên đường bên ngoài phủ kín hoa tươi, đều là loại Bạch Vũ Mộng thích, còn có vài loại nàng chưa thấy qua.

Trên bầu trời cánh hoa không ngừng bay là tả, không biết là từ chỗ nào bay ra. Những âm vệ cũng âm thầm kêu khổ, bản thân không làm sát thủ, lại đi làm người rải hoa.

Mắt Bạch Vũ Mộng ngẩn lẹ, thì ra mấy ngày nay hắn bận rộn như vậy, là vì chuẩn bị những thứ này.

Lam Hạo Thần luôn cười, toàn thành dân chúng đều muốn biết, vị Chiến Vương lúc nào cũng lãnh tâm vô tình, sao hôm nay lại tươi cười không ngừng, chẳng lẽ Phán Vũ công chúa này thật sự tốt như vậy sao?

Bọn họ đi quanh thành ba vòng, mới trở lại Chiến Vương phủ. Lam Hạo Thần nhẹ nhàng dắt Bạch Vũ Mộng xuống, gặt gao nắm lấy tay nàng, dẫn nàng đi vào.

Bên trong, các tân khách đều đến đông đủ, Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng đã ngồi phía trên chủ vị. diēxndamleqyđomn Hai người bọn họ không cần nắm dải lụa hồng, mà nắm chặt tay nhau.

Dương Dịch Triết, Thu Hằng Duệ, Mộ Dung Nam đều ở đây, trong mắt bọn họ đều có sự chúc phúc thật tâm. Mà Lam Cảnh Diệp ngồi bên cạnh, mắt đầy âm ngoan và không cam lòng.

"Nhất bách thiên địa..." Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần xoay người sang chỗ khác, không quỳ xuống, chỉ có cúi người.

"Nhị bách cao đường..." Lam Hạo Thần biết tính tình của Bạch Vũ Mộng, đã chuẩn bị sẵn sẽ không quỳ xuống, nhưng, Bạch Vũ Mộng lại kéo hắn quỳ xuống, sau đó, rất tôn kính bái một cái.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, họ còn nhớ rõ, Bạch Vũ Mộng đã từng nói qua: "Ta chỉ quỳ xuống lạy trời đất, lạy cha mẹ." Nhưng hiện tại, nàng quỳ xuống trước mặt Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan, nói lên nàng đã thừa nhận bọn họ.

Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan đều nở nụ cười, cười rất vui vẻ, người cẩn thận có thể thấy khóe mắt của Hạ Thi Lan ngấn nước mắt.

"Phu thê giao bách..."

"Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng..." Rốt cục hoàn thành, Lam Hạo Thần nắm tay Bạch Vũ Mộng đi vào tân phòng.

Không cần dùng cân đòn, mà dùng tay để vén khăn hi của Bạch Vũ Mộng lên, thấy Bạch Vũ Mộng đỏ mặt, Lam Hạo Thần nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

Thấy Lam Hạo Thần như vậy, mặt Bạch Vũ Mộng càng đỏ hơn, thẹn thùng tức giận liếc nhìn Lam Hạo Thần một cái.

Lam Hạo Thần cười ha ha, đi qua ôm lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, rốt cục thì nàng cũng là của ta, rốt cục ta cũng cưới được nàng." Trong giọng nói không che giấu được hạnh phúc.

"Hừ, chàng cũng không nên khi dễ ta, mẫu hậu chàng đã nói, nếu chàng khi dễ ta, ta liền nói với nàng, nàng sẽ giúp ta lấy lại công đạo." Bạch Vũ Mộng uy hiếp nói.

"Cái gì gọi là mẫu hậu ta, hiện tại cũng là mẫu hậu của nàng, sau này không nên gọi sai." Lam Hạo Thần cũng không so đo câu trước của Bạch Vũ Mộng.

"Được rồi, bây giờ chàng nên ra ngoài tiếp rước tân khách đi, đi nhanh đi, ta muốn nghỉ ngơi, buổi tối còn có yến hội nữa!"

"Được, ta đi trước." Lam Hạo Thần nói xong, hôn Bạch Vũ Mộng một cái, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

"Ồi, chờ một chút chàng giúp ta nói với bọn họ một tiếng, nói buổi tối ta có một lễ vật muốn tặng cho bọn họ."

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lam Hạo Thần, nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không nói thêm gì nữa, hiển nhiên không muốn giải thích, Lam Hạo Thần cũng không nói gì thêm, xoay người đi ra ngoài.

Lúc mọi người nghe thấy câu đó, phản ứng đầu tiên chính là khẳng định sẽ có cái gì đó không tốt, nhớ lúc trước khi nàng nói những lời này, đã tha một con gấu người đầy máu đến, lần này không biết lại là cái gì.

Có người chờ mong, có người bất an, cũng có người khinh thường, nhưng Lam Hạo Thần không thèm để ý bọn họ đang nghĩ cái gì, thậm chí làm sao nhanh chóng đuổi bọn họ đi.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Dương Dịch Triết và phụ hoàng mẫu hậu, Lam Hạo Thần chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, tỏ vẻ hần cũng không biết, thật ra hần cũng rất hiểu kỳ.

Nhưng hần càng muốn đi, bọn Dương Dịch Triết lại không cho hần đi, hần đã ôm được mỹ nhân về rồi, sao bọn họ lại không chấp nhận đi chứ.

Ngày đó, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cử hành một hôn lễ thịnh thế...

Hôn lễ này chấn động mấy quốc gia, diênxdannllequysdonn lưu truyền mấy trăm năm, mấy ngàn năm sau, vẫn còn người nhớ tới...

Mùi dạm hồng trang, hoa tươi vạn dặm. Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng tạo ra một thiên hạ...

Hôn lễ này, từng làm bao nhiêu người ao ước, làm bao nhiêu người tán thưởng...

Hôn lễ này thành giai thoại thiên cổ...

Mà hai nhân vật chính, khi bọn họ còn sống, cũng tạo nên một đoạn truyền kỳ...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Khiếp sợ

Edit: susublu

Lam Hạo Thần trở lại phòng, thấy Bạch Vũ Mộng ngồi một mình ở cạnh bàn: "Mộng Nhi, có phải đợi lâu rồi không, nàng muốn ăn chút gì hay không?"

"Không cần, đợi đến yến hội rồi ăn, bây giờ chúng ta tiến cung thôi."

Lam Hạo Thần gật đầu, lấy mạng che mặt đeo cho Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hoạt bát chớp mắt, trong mắt Lam Hạo Thần có chút chờ mong.

Vào cung, đã có rất nhiều người đến, nhưng Hoàng thượng và Hoàng hậu còn chưa tới. Bạch Vũ Mộng đi theo Lam Hạo Thần ngồi vào vị trí của bọn họ.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng đã thay bộ giá y đồ thắm ra, mặc một chiếc váy màu xanh biển, nàng bây giờ, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Lam Hạo Thần cũng thay một bộ y phục cùng màu, càng làm nổi bật vẻ yêu nghiệt mê người của hần.

Có một vài vị đại thần nước khác đến bắt chuyện với Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, diiexndafilequydonn phần lớn là để nói lời chúc mừng, Bạch Vũ Mộng nhàm chán nhìn bốn phía, thấy Bạch Cẩm Trình cũng muốn tới, nhưng lại có chút do dự.

Lam Hạo Thần đuổi đám đại thần này đi, nhìn theo tầm mắt của Bạch Vũ Mộng, cười cười, đưa tay ôm thắt lưng Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng nói cho ta biết lễ vật kia là cái gì được không?"

Quả nhiên, Bạch Vũ Mộng thu hồi tầm mắt lại, liếc mắt nhìn hần một cái "Lát nữa chàng sẽ biết, ta muốn cho chàng một kinh hi." Nói xong ra về thần bí chớp mắt.

Cho dù Lam Hạo Thần nghi hoặc, cũng không hỏi tiếp. Một lát sau, hoàng thượng hoàng hậu cũng tới.

Mọi người quỳ lạy hành lễ xong, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng liền đi ra ngoài hành lễ. Bạch Vũ Mộng chỉ hơi khom người: "Bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan đều rất cao hứng: "Tốt tốt, có con dâu như con chính là phúc khí của ta!"

Lời này vừa nói ra, lại rước lấy rất nhiều ánh mắt khiếp sợ, sao nghe thế nào cũng thấy có chút kỳ quái!

"Vũ nhi, vừa rồi con kêu Thần nhi nói muốn cho chúng ta một lễ vật, rốt cục là lễ vật gì?" Lam Ngạo Thiên hỏi vấn đề mà mọi người thắc mắc.

Bạch Vũ Mộng khẽ cười cười, xoay người nhìn Lam Hạo Thần, nàng cầm lấy tay Lam Hạo Thần, kéo đến mặt mình, nàng muốn để Lam Hạo Thần tiết lộ bí mật này.

Nàng muốn Lam Hạo Thần là người thứ nhất thấy được khuôn mặt của nàng...

Lam Hạo Thần hơi ngẩn người, sau đó hình như hiểu được ý của Bạch Vũ Mộng, hơi khiếp sợ nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, ý bảo Lam Hạo Thần có thể bắt đầu.

Tất cả mọi người đều có chút nghi hoặc, rốt cục Bạch Vũ Mộng muốn làm gì, chắc không phải là muốn ở đây trình diễn tiết mục thâm tình chứ.

Tay Lam Hạo Thần có chút run run sờ về phía sau tai Bạch Vũ Mộng, dùng sức kéo, một chiếc mặt nạ da người được kéo xuống từ trên mặt Bạch Vũ Mộng.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Vũ Mộng, ngay lập tức Lam Hạo Thần ngây ngẩn cả người, đi xa dần qua một lúc lâu mới phản ứng lại, sau đó, Lam Hạo Thần có chút không vui nhíu mày, hẳn không muốn để cho người khác nhìn thấy Mộng Nhi đẹp như vậy.

Nhưng đã có không ít người thấy được, khi bọn hắn nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Vũ Mộng, đều hít một ngụm khí lạnh, trời ạ, đây thật sự là Bạch Vũ Mộng sao, sao có thể trở nên xinh đẹp như vậy?

Rất nhanh, đám tiểu thư đang khiếp sợ từ từ phục hồi tinh thần lại, đều ghen tị nhìn Bạch Vũ Mộng, làm thế nào mà Bạch Vũ Mộng lại thay đổi chóng mặt như vậy, không chỉ thông minh hơn, lại còn trở nên đẹp hơn.

Vừa rồi kéo mặt nạ xuống, có thể chứng minh nàng luôn luôn nguy trang, không ngờ nàng nguy trang tốt như vậy, không ai có thể phát hiện, không biết Chiến Vương biết Bạch Vũ Mộng lừa hắn sẽ nghĩ gì?

Có phải không cần nàng nữa không, có phải sẽ chán ghét nàng không? Rất nhiều người nghĩ như vậy.

Có một số người ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lam Hạo Thần, phát hiện Lam Hạo Thần luôn cau mày, càng khẳng định bản thân nghĩ đúng.

"Ha ha ha, thật không ngờ, Vũ nhi đúng là một mỹ nhân, thật là khuynh quốc khuynh thành!" Tâm tình Lam Ngạo Thiên rất tốt, cười lớn khen ngợi.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt cười, ngược lại nhìn về phía Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng chậm rãi tới gần Bạch Vũ Mộng, ở bên tai của nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thật muốn giấu nàng đi, tiểu yêu tinh!"

Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, nụ cười phong hoa tuyệt đại, làm tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Trở lại chỗ ngồi, mọi người đều tận tình cười nói, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cũng thân mật lặng lẽ nói chuyện với nhau.

Khóe mắt Bạch Vũ Mộng liếc nhìn một bóng người, nhìn thấy động tác của người kia, mắt Bạch Vũ Mộng lạnh như băng.

Tất nhiên Lam Hạo Thần cũng chú ý tới, hắn nhìn theo ánh mắt của Bạch Vũ Mộng, liền nhìn thấy Bạch Hàm Đại âm ngoan nhìn về bên này, mà Bạch Cẩm Ngâm ngồi bên cạnh nàng một chút phản ứng cũng không có.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy nghi hoặc trong mắt nhau, đi xa dần Bạch Cẩm Ngâm, rốt cục muốn làm gì, lúc trước hao tổn tâm cơ, hiện tại lại bất động thanh sắc.

Bạch Vũ Mộng lấy cớ có chút buồn đi theo Bạch Cẩm Ngâm ra ngoài, một đường đi theo Bạch Cẩm Ngâm, lúc Bạch Cẩm Ngâm đi vào một cái sân rách nát, sau đó lại không thấy đâu nữa.

Bạch Vũ Mộng vừa định vào xem, chỉ thấy bên ngoài lại có một nam nhân đi đến, nhìn rất gầy yếu, bộ dáng thư sinh nhu nhược, nhưng Bạch Vũ Mộng lại thấy trong mắt hắn đầy vẻ âm ngoan, khát máu.

Vốn muốn đi theo người này vào, lại sợ đã thảo kinh xà, nên không đi theo. Đợi một lúc, vẫn không thấy ai đi ra, nên trở về yến hội.

Nàng không biết, lúc nàng rời đi không lâu, trong góc sân có một người bước ra, về mặt âm trầm nhìn theo hướng Bạch Vũ Mộng rời đi.

Vốn cho rằng đã rất cẩn thận, không ngờ vẫn bị nữ nhân này phát hiện, vốn nghĩ có thể thu nhận nàng để dùng, nhưng hắn phát hiện, điều này không có khả năng.

Làm hắn ngạc nhiên là, Mộ Dung Nam lại âm thầm đoạt lại một phần thế lực trên triều đình, nhưng hắn ta làm sao mà biết mình giờ trò, chỉ có một khả năng duy nhất chính là...

Bản thân hắn đối với nàng còn có một chút hứng thú, nhưng hiện tại xem ra, nữ nhân này, nếu không thể không trừ khử, sẽ rất nguy hiểm. Nếu nàng đứng về phía Mộ Dung Nam, nhất định sẽ là một bất lợi to lớn đối với hắn.

Bạch Vũ Mộng trở lại bên cạnh Lam Hạo Thần, nhìn thoáng qua vị trí của Bạch Cầm Ngâm, ánh mắt hơi lóe ra, nếu vừa rồi nàng không nhìn lầm, người kia chính là Mộ Dung Tịch Lạc, hơn nữa, hắn đã phát hiện ra nàng.

Bạch Vũ Mộng nói nhỏ vào tai Lam Hạo Thần, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Về Mộ Dung Tịch Lạc, chàng biết được bao nhiêu?"

Tuy Lam Hạo Thần có chút nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời: "Hắn là tam hoàng tử Mộ Dung Quốc, từ nhỏ không tranh không giành, đối với bất kỳ kẻ nào cũng đều rất lạnh nhạt, trên người luôn toát ra vẻ phong độ của người trí thức."

"Vậy chàng có biết dã tâm của hắn không?"

Lam Hạo Thần sững sốt, Bạch Vũ Mộng chậm rãi kể mọi việc cho Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần sau khi nghe xong, cũng nhíu mày.

Đối với Mộ Dung Tịch Lạc, hắn cũng không phải không biết, nhưng cũng chỉ ngẫu nhiên nghe qua tin đồn có liên quan đến hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Hãm hại

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng liếc thấy Bạch Cầm Ngâm đã trở lại, xem ra, đáp án không cần nói cũng biết, nữ nhân gặp mặt Mộ Dung Tịch Lạc, chính là Bạch Cầm Ngâm, quan hệ giữa bọn họ là thế nào?

Bạch Vũ Mộng không biết, nàng cũng không suy nghĩ gì cả. Một lát sau, một nha hoàn đi tới nói với nàng: "Chiến Vương phi, Đức phi nương nương cho mời!"

"Đức phi nương nương có chuyện gì quan trọng không? Đợi lát nữa yến hội kết thúc ta sẽ cùng Mộng Nhi đến thỉnh an Đức phi." Lam Hạo Thần quyết đoán cự tuyệt.

Nha hoàn kia có chút khó xử, Bạch Vũ Mộng cười cười, nhẹ nhàng néo tay Lam Hạo Thần: "Không sao, Đức phi nương nương đã mời, tất nhiên ta sẽ đi!"

Lam Hạo Thần còn muốn nói gì nữa, nhưng lại bị Bạch Vũ Mộng ngăn lại, hắn biết Bạch Vũ Mộng có suy nghĩ của mình, nhưng hắn vẫn không muốn để Bạch Vũ Mộng đi mạo hiểm.

Hôm nay thân thể Đức phi bệnh nhẹ, nên không tới tham gia yến hội, Bạch Vũ Mộng biết, dĩ nhiên sẽ chờ Bạch Vũ Mộng. Hơn nữa, Đức phi chính là thân thích của Lâm Thái Sùng.

Bạch Vũ Mộng đi theo tiểu nha hoàn kia, thấy cảnh sắc chung quanh dần dần trở nên hoang vắng, biết bọn họ nhất định đã có chuẩn bị sẵn rồi, nhưng nàng vẫn làm bộ như không biết hỏi: "Người muốn đưa ta đi đâu, chỗ này không phải hướng đến điện của Đức phi?"

Tiểu nha hoàn có chút lo lắng, nhưng làm bộ bình tĩnh nói: "Chiến Vương phi có điều không biết, nô tì dẫn người đi đường tắt, sẽ đến nhanh hơn."

Bạch Vũ Mộng ừ một tiếng, không nói chuyện nữa. Bọn họ thật quá coi thường mình rồi, lại phải một nha hoàn nhát gan như vậy đi dẫn đường.

Bạch Vũ Mộng vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc chung quanh, làm bộ nhàn nhã, cái gì cũng không biết.

Nha hoàn đưa Bạch Vũ Mộng đến một cung điện, Bạch Vũ Mộng lại hỏi: "Nơi này không giống với cung điện của Đức phi, người đưa ta tới đây làm gì?"

"Hồi Chiến Vương phi, Đức phi nương nương không vui, cho nên kêu nô tì đưa ngài đến đây, đợi nàng trở về gặp người. Nếu không có gì chuyện nữa, vậy nô tì ra ngoài trước."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, không quan tâm đến nha hoàn này nữa. Đi vào trong, dĩ nhiên sẽ phát hiện chỗ này có một mùi hương kỳ lạ, nếu nàng không lầm, nó là mùi dược.

Lạnh lùng nở nụ cười, nhìn nha hoàn đang cấp tốc khóa trái cửa, Bạch Vũ Mộng vẫn nhìn không được trọn tròng mắt, là ai nghĩ ra kế hoạch này, gốc như vậy sao?

Bạch Vũ Mộng lấy một viên thuốc trong tay áo ra, nuốt xuống, sau đó bắt đầu đi dạo trong này. Nơi này hình như là một tòa Phật đường, ở đối diện cửa

có một pho tượng phật rất to.

Cổ nhân không phải đều rất tin phật sao, sao lại dám làm chuyện xấu xa trong phật đường chứ.

Đột nhiên, Bạch Vũ Mộng nghe thấy âm thanh mở khóa. Nàng đưa lưng về phía cửa, nhưng cũng biết là có người đi vào.

Xoay người sang chỗ khác, liền thấy một nam nhân rất đáng khinh đi đến mờ ám nhìn Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng nhú mày, xác định không có người nào khác, đá một cước về phía hắn.

Bạch Vũ Mộng nghênh ngang đi ra ngoài. Sau khi ra ngoài, phía sau xuất hiện một hắc y nhân, diễnxndafnlēcquydonn khiêng một bao vải đen ném vào phòng, rồi biệt mất.

Ở yến hội, Lam Hạo Thần có chút lo lắng nhìn ra ngoài, đến khi Linh Trần trở về báo cáo với hắn gì đó, hắn mới buông lỏng lỏng mày luôn nhú chặt.

"Hoàng thượng, nô tì có chuẩn bị một vài màn biểu diễn ở Ngự hoa viên, thỉnh Hoàng thượng đi giá đến xem!" Thục phi nói.

Lam Hạo Thần nhìn chằm chằm Thục phi, đến khi da đầu nàng ta run lên, mới nhàn nhạt thu hồi ánh mắt. Thì ra chuyện lần này, Thục phi cũng có tham dự, dã tâm của đám phi tử này cũng không nhỏ.

Tâm tình Hoàng thượng có vẻ rất tốt, lập tức đồng ý lời đề nghị này.

Đi đến Ngự hoa viên, Thục phi sớm đã chuẩn bị tốt, mọi người vừa ngồi xuống, liền có một nha hoàn hoang mang rối loạn chạy tới, nói gì đó bên tai Thục phi.

Chỉ thấy sắc mặt Thục phi thay đổi, nhưng khôi phục lại vẻ bình thường rất nhanh, nàng cười nói với mọi người: "Thật ngạ quá, tiết mục ca múa có một chút vấn đề, sợ là không thể để cho mọi người thưởng thức rồi."

Mọi người đều rất khôn khéo, đều biết đã xảy ra chuyện, nhưng cụ thể là gì cũng không biết, nhưng Lam Ngạo Thiên lại không cho phép người khác nắm sơ hở để đùa giỡn.

"Sao lại thế này, có chuyện gì, mau nói đi!"

"Hoàng thượng, chuyện này..." Thục phi có chút khó xử mở miệng, nhưng lại không thể cãi lại mệnh lệnh, giọng nói run run: "Vừa rồi có nha hoàn nhìn thấy Chiến Vương phi và một nam tử đi vào một cung điện, ở rất lâu trong đó vẫn chưa đi ra, sợ sẽ xảy ra chuyện, nên bẩm báo với ta, hi vọng nô tì có thể đi xem."

Nàng vừa nói xong, mọi người đều khiếp sợ, mới vừa đại hôn, liền nhìn thấy Chiến Vương phi đi cùng một nam tử khác, dù là ai cũng sẽ không chịu nổi! Mọi người bắt đầu nhìn về phía Lam Hạo Thần.

Lại nhìn thấy Lam Hạo Thần tỏ vẻ vô sự, chẳng lẽ bọn họ thân mật đều là giả bộ, diễnxndafnlēcquysdonn cho nên lúc Chiến Vương nghe thấy tin tức này mới không hề có phản ứng gì. Nếu không, một nam nhân nghe thấy thê tử của mình ở cùng một nam nhân khác, cũng sẽ có chút cảm xúc.

"Không có khả năng, người không được nói xấu Vũ tỷ tỷ!" Hạ Tử Lăng tức giận mắng.

"Có hay không đi qua xem chẳng phải sẽ biết sao!" Giọng nói của Bạch Phù Như hơi kỳ dị.

Nàng vừa nói xong, mọi người đều muốn đi đến đó để xem, Lam Ngạo Thiên cũng có chút không tin, vì thế quyết định đi xem kết quả.

Một đám người chậm rãi đi đến cung điện đó, mỗi một bước đi, trong lòng bọn họ còn suy nghĩ rất nhiều thứ, đại đa số đều là tò mò.

Đi đến cửa cung điện kia, thật sự loáng thoáng nghe được tiếng rên rỉ bên trong truyền ra, các tiểu thư không khỏi đỏ mặt lên, mà rất nhiều người nhìn về phía Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần hơi nhú mày, những người này lại dám dùng thủ đoạn này để hãm hại Mộng Nhi, thật sự không thể tha thứ được.

Mà ở trong mắt người khác, lại nghĩ Lam Hạo Thần đang tức giận, dù sao có nam nhân nào nhìn thấy thê tử của mình hồng hạnh xuất lại thấy dễ chịu, diễnxndanlequydonn huống chi lại là thê tử mới cưới.

Chẳng lẽ Chiến Vương có bệnh sao? Mới vừa đại hôn, vương phi của hắn nhin không được chạy đến đây vụng trộm với nam nhân khác.

Lam Ngạo Thiên có chút do dự, hắn không biết có nên mở cửa ra không, hắn biết Vũ nhi sẽ không làm ra loại chuyện như vậy, nhưng không ai biết bên trong có cái gì, không chừng lại nhục mạ tôn nghiêm hoàng thất.

Nhưng, lúc này Hạ Thi Lan lại tiến lên: "Hoàng thượng, vào thôi, ta tin tưởng Vũ nhi, nàng sẽ không làm ra chuyện như vậy."

Lam Ngạo Thiên không do dự nữa, gạt đầu, đẩy cửa đi vào, mọi người cũng đều tò mò theo vào, muốn nhìn thử xem bên trong có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Phẫn hãm hại

Edit: susubluu

Vừa đi vào đã thấy, một hình ảnh làm cho người ta đỏ mặt tới mang tai. Đám tiểu thư khuê các đều xấu hổ che kín mặt, nhưng vẫn nhìn không được nhìn qua khe hở.

Nhìn nam nhân đang động dục kia, trên người đều là mồ hôi, hai người bọn họ, ngay cả có người đi vào cũng không phát giác, tiếp tục vận động. Mặt nữ tử nằm bên dưới bị che khuất, nhìn không rõ lắm.

Bên ngoài, Lâm Thái Sương đắc ý cười, hung hăng nhìn nữ tử kia, Bạch Vũ Mộng, người cũng có ngày hôm nay, ta muốn khiến cho người từ nay về sau vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.

Tiếc là Đại nhi không nhìn thấy được điều này, nhưng mà, sao này giờ không thấy Đại nhi?

Lam Ngao Thiên lập tức kêu thị vệ kéo hai người kia ra, bọn họ đều không phối hợp, không ngừng giãy dụa.

Thị vệ lấy hai thùng nước lạnh đến, tạt vào hai người bọn họ, lập tức hai người liền tỉnh lại.

Lúc này từ trong đám người có một nam nhân trung niên cường tráng chạy đến, đến khi nhìn thấy nam tử kia, mới vội ngoai bảo ra phủ lên người hắn, nhìn sắc mặt Hoàng thượng biến thành màu đen, liền quỳ trên mặt đất liên tục cầu xin tha thứ.

Mọi người càng muốn biết nữ tử kia là ai, chỉ nghe thấy tiếng kêu của nàng ta, nhìn loại tình huống này, "A..."

Một tiếng thét chói tai vang lên, nữ tử sợ hãi co người lại, lúc này Lâm Thái Sương mới nhìn rõ người đó, không ngờ lại là nữ nhi của mình, Bạch Hâm Đại!

Vội vàng chạy tới, vội ngoai sam mặc vào cho Bạch Hâm Đại. Bạch Hâm Đại gất gao ôm lấy Lâm Thái Sương, cả người đều run run, tại sao có thể như vậy? Đáng lẽ phải là Bạch Vũ Mộng mới đúng!

Lâm Thái Sương cũng có chút kinh ngạc, không phải là Bạch Vũ Mộng sao, sao lại thành nữ nhi của mình, diexndaanlequysdonn về sau nàng làm sao nhìn người đây, bây giờ nhiều người như vậy, phải làm sao bây giờ?

Ánh mắt mọi người đều tập trung về bên này, muốn tìm bóng dáng lạnh nhạt của nàng ta, lại không nhìn thấy.

"Người đang tìm ta sao?" Bạch Vũ Mộng như bóng ma đi ra từ chỗ tối.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, mọi người lại khiếp sợ, vừa rồi rõ ràng nói là Bạch Vũ Mộng ở bên trong, bây giờ Bạch Vũ Mộng lại đứng ở bên ngoài, mọi người lập tức đoán được có chuyện gì xảy ra.

Bạch Vũ Mộng đi đến bên cạnh Lam Hạo Thần, hoạt bát chớp mắt với hắn, Lam Hạo Thần sùng nịch cười cười, vươn tay sờ tóc Bạch Vũ Mộng.

"Bạch Vũ Mộng, sao người lại ở chỗ này, nhất định là người, nhất định là người hãm hại ta đúng không?" Bạch Hâm Đại phẫn hận hô to, thân thể run run.

"Sao người lại khẳng định là ta hại người, hơn nữa, vừa rồi ta ở bên kia ngắm hoa, sao phải ở chỗ này? Chẳng lẽ, người biết ta nhất định sẽ tới đây sao?" Bạch Vũ Mộng tựa vào người Lam Hạo Thần, nhũn mày hỏi.

Trong lúc nhất thời Bạch Hâm Đại không nói được gì, chỉ có thể nhào vào lòng Lâm Thái Sương khóc.

"Bạch Vũ Mộng, sao người có thể nhẫn tâm như vậy, dù thế nào, nàng cũng là tỷ tỷ của người, sao người có thể đối với nàng như vậy, danh dự của nữ tử rất quan trọng!" Lâm Thái Sương đau lòng khóc.

Mọi người lại không khỏi nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, chẳng lẽ thật sự Chiến Vương phi làm?

Mắt Bạch Vũ Mộng lạnh lùng, giọng điệu cũng trở nên rất lạnh: "Nếu thật sự là ta làm, diexndaanlequysdonn vì sao ta lại dùng thanh danh của mình để mạo hiểm?" Lời nói của Bạch Vũ Mộng đã thức tỉnh tất cả mọi người.

Dừng một chút, còn nói thêm: "Hơn nữa, sao người lại cho rằng nhất định là ta làm, hay là, vốn là các người lập kế hoạch hãm hại ta, nhưng cuối cùng trộm gà không thành lại còn mất cả nắm gạo?"

Trong nháy mắt Lâm Thái Sương không nói được gì nữa, lúc này mọi người mới biết được chân tướng mọi chuyện, vốn chuyện này chính là một âm mưu được lên kế hoạch sẵn.

Giọng nói của Bạch Vũ Mộng lạnh như băng: "À, ta còn quên một việc nữa, vừa rồi Đức phi nương nương bảo ta đến gặp nàng, nhưng không biết tại sao lại bị đưa đến một chỗ khác, trong lúc nhất thời bị cảnh sắc mê hoặc, nên quên mất!"

Nàng vừa nói xong đã tiết lộ ngay vị đầu sỏ gây nên mọi chuyện là Đức phi nương nương, mọi người không khỏi cảm thán, Chiến Vương phi thật sự rất thông minh.

Sắc mặt Lam Ngao Thiên mặt đã sớm đen thui, đám hậu phi này, không chịu giảm bớt việc cho hắn, sớm muộn cũng có một ngày hắn thanh lý tất cả bọn họ.

Không khỏi nhìn thoáng qua Hạ Thi Lan, mấy năm nay cũng thật sự vất vả cho nàng. Trước kia không thể đắc tội đại thần, nhưng hiện tại, hắn lại có lí do thích đáng để xử phạt bọn họ.

"Trong cung đã xảy ra chuyện như vậy, thật sự là nỗi sỉ nhục của hoàng thất, Đức phi không tuân thủ phụ đức, lòng dạ hẹp hòi, niệm tình phụ thân trung quân vì nước, đặc xá tử tội, trục xuất khỏi hậu cung, giáng làm thứ dân."

Lời này vừa nói ra, tất nhiên mọi người đều biết ý của Hoàng thượng, phụ thân Đức phi vốn định cầu tình, diieenndafillequysdonn nhưng Hoàng thượng đã nói vậy, là đã cho hắn mặt mũi rồi, như vậy hắn không thể cầu tình nữa, bằng không vị trí này của hắn cũng khó giữ.

"Còn hai tiện nhân này, dẫn xuống loạn côn đánh chết cho trảm." Lửa giận của Lam Ngao Thiên rất lớn.

Ngay lập tức tiếng cầu xin tha thứ vang vọng khắp nơi thành, Bạch Cẩm Trinh quỳ trước mặt Lam Ngao Thiên: "Hoàng thượng, xin nghe thần nói, tha cho tiểu nữ đi, nhất định không phải nàng tự nguyện, nhất định là có người bức nàng."

"Hà? Vậy người nói xem, là ai bức nàng?" Lam Ngao Thiên lạnh lùng hỏi.

Trên lưng Bạch Cẩm Trinh toát mồ hôi lạnh, hắn biết, Hoàng thượng rất tức giận: "Hoàng thượng, nhất định là nam tử này bức nàng, thỉnh Hoàng thượng làm rõ!"

Hắn muốn nói là Bạch Vũ Mộng, nhưng hắn biết hiện tại Bạch Vũ Mộng rất được sủng ái, chỉ cần hắn không cẩn thận, không chỉ không cứu được nữ nhi, mà có thể tự hại mình nữa.

"Sao? Là vậy sao?" Lam Ngao Thiên tức giận.

Nhưng vị kia đại thần bên kia cũng mở miệng: "Hoàng thượng, nếu tiện nhân kia không thông đồng với con ta, sao con ta có thể phạm vào sai lầm này chứ!"

Bạch Vũ Mộng nhìn trò khôi hài trước mắt, có chút nhàm chán: "Ta nói này, sao các ngươi không chịu nhìn rõ xem tình huống bây giờ thế nào chứ, thấy các ngươi bình thường cũng rất khôn khéo, sao đến lúc quan trọng, ta lại thấy các ngươi nên cáo lão hồi hương vậy!"

Bạch Vũ Mộng nói một câu khiến mọi người cảm thấy bất an, tất nhiên bọn họ biết địa vị của Bạch Vũ Mộng trong lòng Lam Ngao Thiên, hưởng hò hình như Lam Ngao Thiên cũng có ý này, nếu thật sự... Như vậy hậu quả rất khó lường.

Lam Ngao Thiên cũng có chút giận, không kiên nhẫn muốn nhìn đám người này. diieenndannleequydonn Nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không bỏ qua dễ dàng như vậy, làm sao có thể để bọn họ tiện nghi được?

"Phụ hoàng, ta thấy, không bằng làm như vậy đi, nam tử, thì cho tiến cung, còn nữ tử..." Bạch Vũ Mộng cố ý dừng một chút, lại nói: "Thì đưa vào kỹ viện đi, bọn họ đã thích động dục như vậy, nên để bọn họ hưởng thụ cho đủ."

Quả nhiên, lại làm cho mọi người nhìn đến rớt tròng mắt, nhưng không ai dám nói gì cả, tâm tình Lam Ngao Thiên chuyển tốt rất nhanh, vì hai chữ "Phụ hoàng" nên hắn đã đồng ý.

Lam Hạo Thần lại có chút bất đắc dĩ bóp mũi Bạch Vũ Mộng: "Vật nhỏ, nên nguôi giận rồi!"

Bạch Vũ Mộng thỏa mãn gật đầu, cũng không quản những ánh mắt sau lưng, cùng Lam Hạo Thần đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nhớ lại

Edít: susublue

Trên đường trở về, Bạch Vũ Mộng hỏi Lam Hạo Thần: "Là chàng cho người đưa nàng ta đến đó đúng không, ta không có can đảm làm chuyện thiếu đạo đức như vậy."

"Nàng nói là ta, vậy thì ta thừa nhận, bọn họ thật ác độc, lại dám dùng biện pháp này."

...

Trở lại phòng, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng có chút phòng bị nói: "Chàng muốn làm gì?"

"Mộng Nhi đã quên hôm nay là ngày gì rồi sao? Nàng quên nhưng ta không quên, có phải chúng ta nên làm chút chuyện gì đó không?"

Bạch Vũ Mộng lại nghiêm túc đẩy Lam Hạo Thần ra, tránh khỏi cái ôm của hắn, đứng trước cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài.

Lam Hạo Thần biết Bạch Vũ Mộng đang suy nghĩ chuyện gì, nên không quấy rầy nàng. Thật lâu sau, bên cửa sổ truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, diexndanlequysdon nhẹ đến nỗi không thể nghe thấy: "Thần, ta kể một câu chuyện xưa cho chàng nghe!"

"Được, nhưng, bây giờ trời lạnh chúng ta lên giường nằm trước đi!" Lam Hạo Thần có chút đau lòng mở miệng.

Bạch Vũ Mộng đóng cửa sổ, nằm vào trong chăn với Lam Hạo Thần, nàng nhìn Lam Hạo Thần một lúc lâu, nhưng vẫn không có dũng khí để nói.

"Mộng Nhi, nàng nói đi, chúng ta đã là phu thê, không phải sao?"

Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở miệng: "Rất lâu, rất lâu trước kia, lâu đến nỗi ta không còn nhớ là lúc nào nữa, vào lúc ấy, có một tiểu cô nương, mỗi ngày đều sống rất vui vẻ, phụ mẫu nàng đều rất thương yêu nàng, nàng có gia thế hiển hách, nàng được sủng lên tận trời, nàng luôn luôn cho rằng, bản thân là người hạnh phúc nhất."

Mắt Bạch Vũ Mộng ngấn lệ, kể chuyện này làm cho nàng lại nghĩ tới cha mẹ ở kiếp trước. Lam Hạo Thần vươn tay, ôm chặt Bạch Vũ Mộng, để nàng cảm nhận được sự ấm áp.

"Có một ngày, nàng đi chơi một mình, bị một đám người bắt cóc, nàng bị đưa tới một nơi rất đáng sợ, bọn họ đều rất hung dữ."

Nàng bị nhốt trong một căn phòng tối, nàng phát hiện, có rất nhiều người bị nhốt ở đây giống nàng. Mỗi ngày, đều có nhiều người cho nàng đồ ăn, nhưng nàng được nuông chiều từ nhỏ, vốn dĩ không thèm những thứ đồ ăn đó.

Sau này, bọn họ bị bức bách học đủ loại võ thuật, mỗi ngày đều phải trải qua cuộc sống không phải của mình. Tiểu cô nương kia cũng dần dần quên mất cái gì gọi là cười.

Vào một ngày nọ, bọn họ bị đưa đến một nơi rất lớn, mỗi người đều được phát cho một cây đao, một người ở đó nói cho bọn họ biết, chỉ có duy nhất một người thắng, nếu không thể sống thì sẽ chết.

Tiểu cô nương không muốn chết, nàng liều mạng vùng đao nhỏ, giết từng người một. Lúc nàng nhìn thấy đối thủ của mình cũng là tiểu hài tử bằng tuổi với mình, diendannlequydonn hơn nữa trong mắt có sự sợ hãi và khiếp đảm, nàng hơi do dự, nhưng vì khát vọng muốn sống, khiến nàng liều lĩnh giết sạch những người đó.

Trận chiến ấy, kéo dài ba ngày ba đêm, tiểu cô nương dựa vào nghị lực hơn người mà chống đỡ tới cuối cùng, những người ở đó đều bị giết sạch, người nàng đầy máu, mặt đất cũng đầy máu, trên cơ thể của nàng dính đầy máu của mấy ngàn đứa trẻ.

Nhìn những đứa nhỏ nằm trên mặt đất dù chết nhưng vẫn còn rất tức giận, nàng vô lực nhắm hai mắt lại, nàng thấy người ở bên ngoài rất vừa lòng, nàng biết nàng có thể sống, đó là lần đầu tiên nàng giết người, lần đầu tiên giết nhiều người như vậy.

Sau khi nàng tỉnh lại, đã là nhiều ngày sau, từ đó về sau, mỗi ngày nàng đều sống cuộc sống không phải của mình, nàng giết người càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng, nàng nghiện máu tươi như nghiện ma túy."

"Đủ rồi, không cần nói nữa, Mộng Nhi, chúng ta ngủ thôi!" Lam Hạo Thần đau lòng nói.

Nhưng Bạch Vũ Mộng lại giống như không nghe thấy, trái lại tiếp tục nói: "Sau này, tiểu cô nương kia không tiếp nhận vị trí của người đó, nàng giết sạch bọn chúng, giết sạch những người đã ở bên nàng trong mấy năm đó."

Nàng ra khỏi nơi đó, một tay sáng lấp lóe nhất hắc bang nổi tiếng thế giới, đó là một môn phái, mà người trong đó đều rất tàn nhẫn. Lúc nàng trở về nhà, tất cả mọi người đều không nhận ra nàng nữa.

Nàng đã hoàn toàn thay đổi, không còn hồn nhiên hoạt bát như trước kia nữa, trong mắt nàng, chỉ có máu tanh lạnh như băng. Nhưng, phụ mẫu nàng vẫn rất thương yêu nàng.

Nàng dần dần cảm nhận được sự ấm áp của người thân, sự lạnh lẽo trong mắt cũng đã rút đi một chút, cho đến một ngày, có một nam nhân đến trước mặt nàng, người kia nói, hắn sẽ chăm sóc nàng cả đời.

Nàng cũng không tin, nhưng hần luôn khiến tiểu cô nương cảm nhận được sự ấm áp, diexndannleequydon bọn họ ở cùng nhau rất nhiều năm, người kia cũng biết bối cảnh của tiểu cô nương, nhưng hần lại không có chút chán ghét nào."

Bạch Vũ Mộng cảm thấy vòng tay đang ôm nàng khê siết chặt, nàng ôm lấy Lam Hạo Thần, chôn đầu ở trong lòng hần, tiếp tục nói: "Tiểu cô nương dần tin nam tử đó."

Cho đến một ngày, tiểu cô nương... Không, là đại cô nương, nàng dự tính làm xong nhiệm vụ này, sẽ kết hôn với hần, nhưng ngay tại đêm hôm đó, nam nhân ôn nhu đó đã biến mất, thay vào đó là một hòng súng lạnh như băng chĩa vào đầu nàng.

Nữ tử thật không ngờ, trước đây khi nàng diệt một gia tộc lại để một người sống sót, hơn nữa hần ăn núp nhiều năm như vậy chỉ để báo thù. Nhưng cuối cùng, nam tử kia cũng chết.

Hần không bao giờ nghĩ đến, đối với hần, nữ tử vẫn còn chút phòng bị, sự thật chứng minh, nữ tử phòng bị là chính xác.

Nữ tử cũng bị bắn một viên đạn, chỉ trong một đêm cả hai đều chết, nữ tử hi vọng sẽ có một người giúp nàng quản lí tốt chuyện của tập đoàn, nàng hi vọng bằng hữu, chiến hữu của nàng, đều có thể sống thật tốt.

Trước khi chết nữ tử đã thề, từ nay về sau, sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa, nhưng cuối cùng, nàng vẫn không thể áp chế bản thân mà yêu một nam nhân."

Bạch Vũ Mộng nâng hai mắt đầm lệ lên, về mặt mông lung, nhìn Lam Hạo Thần, nghiêm túc nói: "Chuyện xưa của ta đã nói xong, chàng muốn nói gì thì nói đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng." Nàng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị chán ghét.

Nhưng không ngờ, Lam Hạo Thần lại ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, hần không biết sao Mộng Nhi có thể trải qua quá nhiều chuyện đáng sợ như vậy, diexndannleequydonn một tiểu hài tử, lại có thể sống sót trong hoàn cảnh đó.

Hiện tại trong lòng hần, không có một chút chán ghét và khinh bỉ, chỉ có sự đau lòng.

Bạch Vũ Mộng dựa vào ngực Lam Hạo Thần, khóc nức nở, rốt cục nàng cũng đã nói ra, những chuyện nàng luôn giấu kín trong lòng rốt cục cũng đã nói ra hết.

Một lúc lâu sau, Bạch Vũ Mộng mới ngẩng đầu lên: "Chàng thật sự không có gì muốn hỏi sao?"

"Có."

Bạch Vũ Mộng có chút khản trương, cơ thể cứng đờ: "Chàng hỏi đi!"

Nhìn Bạch Vũ Mộng đáng yêu như vậy, Lam Hạo Thần cười cười, sờ tóc Bạch Vũ Mộng: "Nàng không phải Bạch Vũ Mộng thật sự, đúng không?"

Bạch Vũ Mộng ngẩn ngơ, mắt có chút ảm đạm, thoát khỏi cái ôm của Lam Hạo Thần, khê gạt đầu.

Lam Hạo Thần vươn tay kéo Bạch Vũ Mộng lại. Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn Lam Hạo Thần, nàng cho rằng do hần để ý mình không phải là Bạch Vũ Mộng.

"Mộng Nhi, người ta thích là nàng, không phải vẻ bề ngoài của nàng, biết chưa, cho nên nàng không nên làm mấy chuyện ngu ngốc này nữa."

"Chàng cười nhạo ta sao?" Bạch Vũ Mộng thở dài nhẹ nhõm sau đó mới nghĩ tới điều này.

"Không có, ta còn một chuyện nữa."

Bạch Vũ Mộng lại lập tức đề phòng, còn câu hỏi gì nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Rùng mình

Edit: susublu

"Bây giờ nàng đã kể xong chuyện xưa, có phải chúng ta nên làm chuyện khác không?"

Hiểu ý của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng liền đỏ mặt. Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng thẹn thùng, Lam Hạo Thần lại càng không chịu nổi nữa.

Cởi quần áo của Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hơi kháng cự động tác của Lam Hạo Thần: "Ngoan, Mộng Nhi, không phải sợ!" Lam Hạo Thần ôn nhu dỗ dành.

Quả nhiên Bạch Vũ Mộng không sợ nữa, tùy ý để Lam Hạo Thần làm xằng làm bậy trên người nàng. Miệng không nhin được ngâm nga.

Nàng càng như vậy thì thú tính của Lam Hạo Thần càng tăng, Bạch Vũ Mộng đột nhiên cảm thấy dưới hạ thân đau đớn, thống khổ nhứt mảy. Lam Hạo Thần liền dừng động tác, dienndafillequydonn chờ Bạch Vũ Mộng thích ứng rồi mới tiếp tục.

Ngoài cửa sổ ánh trăng thẹn thùng che mặt, bên trong phòng lại là cảnh xuân...

...

Sáng sớm hôm sau, lúc Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, mặt trời cũng đã lên cao. Hơi mờ mắt ra, nhìn thấy Lam Hạo Thần mỉm cười nhìn mình.

Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần để lộ vẻ mặt yêu nghiệt như vậy, mặt lại đỏ lên. Trong mắt Lam Hạo Thần có ý nghĩ đen tối, Bạch Vũ Mộng lập tức đẩy hẳn ra.

Đêm qua nam nhân này tinh lực tràn đầy, muốn nàng hết lần này đến lần khác, đến khi nàng thật sự chịu không nổi nữa hôn mê bất tỉnh, hẳn mới không tình nguyện dừng lại.

Bạch Vũ Mộng giật mình, cả người giống như khúc gỗ, không thể cử động. Nàng tức giận liếc nhìn Lam Hạo Thần, đều do xú nam nhân này hại nàng.

Nhưng hình như tâm tình Lam Hạo Thần rất tốt, hẳn ôm Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, rốt cục thì nàng cũng là của ta."

Bạch Vũ Mộng trợn mắt liếc Lam Hạo Thần, sau đó không thèm nói chuyện, đến khi bụng Bạch Vũ Mộng kêu lên, Lam Hạo Thần mới cười cười, ôm Bạch Vũ Mộng đứng dậy.

Ôm Bạch Vũ Mộng đi tắm rửa, sau khi trở về Bạch Vũ Mộng tùy ý để Lam Hạo Thần mặc quần áo cho nàng. Nàng nhìn vết máu đỏ tươi chói mắt trên giường, nhớ tới vẻ điên cuồng tối hôm qua, mặt lại đỏ lên.

"Mộng Nhi, ta phát hiện nàng rất dễ đỏ mặt!" Lam Hạo Thần vừa mặc quần áo, vừa trêu nàng.

Bạch Vũ Mộng không thèm quan tâm đến hắn, đỡ tường, đi đến cái bàn bên cạnh, nhưng vừa bước đi, chân lại mềm nhũn ra, vốn không thể cử động được.

Nhưng Bạch Vũ Mộng lại không muốn để cho Lam Hạo Thần chê cười, kiên cường chống tay lết thêm mấy bước. Vừa định nhấc chân lên, lại bị mất trọng tâm ngã xuống.

Nhưng, nàng lại không ngã xuống nền đất lạnh lạnh như băng, Bạch Vũ Mộng mở mắt ra, diennafillequysdonn liền nhìn thấy Lam Hạo Thần mỉm cười, Bạch Vũ Mộng trừng mắt nhìn hắn, cũng không né tránh nữa.

Lam Hạo Thần ôm ngang Bạch Vũ Mộng, ôm nàng đi tới bàn ăn, dứt từng miếng cho Bạch Vũ Mộng.

Lúc này, có một người từ bên ngoài xông vào, nhìn thấy cảnh tượng này, dùng sức xoa xoa mắt, sau đó trung ra vẻ mặt không tin nói: "Xin lỗi, ta vào nhầm phòng."

"Hắn, người không đi nhầm!" Lam Hạo Thần lên tiếng gọi Mạc Hàn Trần.

"Không nhầm sao, Hạo Thần, thật sự là người?" Mạc Hàn Trần không tin. Cho đến khi Lam Hạo Thần gật đầu xác nhận hắn mới tin.

Nhưng lực chú ý của hắn nhanh chóng dời qua người khác: "Phán Vũ công chúa, viên thuốc lần trước của người ta đã nghiên cứu rồi, thật sự rất lợi hại, không ngờ lại có thể phối ra đồ tốt như vậy, sau này người phải dạy ta đó."

Hắn chỉ lo nói, mà không có chú ý tới mặt Lam Hạo Thần càng ngày càng đen.

Bạch Vũ Mộng chăm chú nhìn Lam Hạo Thần, dùng mắt liếc nhìn Mạc Hàn Trần thầm bảo hắn không nên nói nữa, lúc này Mạc Hàn Trần mới nhớ tới, Bạch Vũ Mộng đã là vương phi của Lam Hạo Thần.

Mạc Hàn Trần lập tức đính chính: "Hạo Thần, lần trước người và ta có trao đổi vài vị thuốc, ta đã nghiên cứu qua, quả thật là có, nhưng tất cả đều mọc ở nơi nguy hiểm. Nếu các người muốn đi tìm, nhất định phải chuẩn bị cho tốt, lần này đi, lành ít dữ nhiều."

Lam Hạo Thần nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới nhìn Bạch Vũ Mộng, chậm rãi mở miệng: "Mộng Nhi, chúng ta không đi tìm nữa được không, ta không sao."

"Không được, nhất định phải đi tìm, chàng không thể chết!" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng rất kiên định.

"Nhưng nếu đi tìm sẽ chết nhanh hơn, hơn nữa rất nhiều người đã chết ở đó, nếu không đi tìm, thì chỉ có mình ta chết. Hơn nữa hi vọng này rất xa vời!"

"Ta nói muốn đi tìm thì sẽ đi, mặc kệ chàng có đi hay không, chàng không quản được ta, ta nói cho chàng biết, những vị thuốc này ta nhất định phải tìm cho ra!" Bạch Vũ Mộng nói xong liền tức giận đứng dậy, khập khiễng đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần thấy vậy rất đau lòng, thiếu chút nữa đã mềm lòng ôm lấy Bạch Vũ Mộng, diễnnndanllequydon nhưng hấn biết, hấn không thể mềm lòng, hấn không thể để cho Mộng Nhi mạo hiểm vì mình.

"Hạo Thần, thật ra nàng vì muốn tốt cho người, đã có một tia hi vọng, vì sao không thử một chút?"

Lam Hạo Thần ngăn người, nhưng không nói gì cả, đứng dậy đi về hướng khác Bạch Vũ Mộng.

Lúc tối, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần trở lại phòng, hai người đều không nói với nhau một câu, Bạch Vũ Mộng dùng gối đầu chia giường làm hai, tự mình lên giường ngủ trước.

Lam Hạo Thần vốn muốn ngủ ở thư phòng, nhưng nghĩ lại, bọn họ vừa mới đại hôn đã phân phòng ngủ, nếu bị người khác truyền ra ngoài, cũng không phải chuyện tốt gì.

Vì thế Lam Hạo Thần cũng nằm lên giường, Bạch Vũ Mộng cảm giác được Lam Hạo Thần cũng leo lên giường, giả bộ đã ngủ. Lam Hạo Thần thật sự không ôm nàng như trước kia, trái lại tự quay lưng lại ngủ.

Tối hôm đó, cả hai đều không ngủ được, cho đến sáng sớm, Bạch Vũ Mộng đau đầu mở mắt, phát hiện mình không hề ngủ, có chút thất bại.

Nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần nằm bên cạnh, phát hiện hình như hấn cũng ngủ không ngon. diễxnndanllequydonn Bạch Vũ Mộng lẳng lặng nằm, nàng không biết bọn họ bị cái gì, vì sao chỉ vì một chút việc nhỏ mà cãi nhau.

Bỗng nhiên Bạch Vũ Mộng rơi xuống một giọt lệ, nàng cảm thấy ủy khuất trước nay chưa có. Vì sao hấn không chịu thử một lần, lỡ có thể trị được thì sao.

Hơn nữa, hôm qua hấn còn hung hét vào mặt nàng, tới bây giờ hấn chưa từng hung dữ với nàng như vậy.

Nghĩ tới chuyện này, Bạch Vũ Mộng khóc càng nhiều, bả vai nhẹ nhàng run lên, nhưng lại không khóc thành tiếng.

Lam Hạo Thần cảm nhận được cái gì đó, xoay người lại, liền nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đưa lưng về phía hấn, bả vai nhẹ nhàng run run, bộ dáng cực kỳ đáng thương.

Lam Hạo Thần lập tức đau lòng, giữa bọn họ sao có thể biến thành như vậy? Vì sao hôm qua hấn lại hung dữ với nàng?

Cuối cùng Lam Hạo Thần không nhịn được, vươn tay ôm Bạch Vũ Mộng sát vào trong ngực. Bạch Vũ Mộng kịch liệt giãy dụa, không muốn Lam Hạo Thần ôm mình.

Lam Hạo Thần cũng mạnh mẽ ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, quả nhiên nhìn thấy trên mặt Bạch Vũ Mộng đầy nước mắt. Hấn đau lòng ôm sát Bạch Vũ Mộng vào trong ngực: "Mộng Nhi, xin lỗi, xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Xuất phát

Edit: susubluu

"Mộng Nhi, thực xin lỗi, đều do ta không tốt, ta không nên đối xử với nàng như vậy, đều do ta không tốt" Lam Hạo Thần tự trách.

Bạch Vũ Mộng khóc càng dữ dội, giống như muốn phát tiết hết mọi sự tức giận qua trận khóc này, khóc mệt rồi, Bạch Vũ Mộng cắn vào cánh tay Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng để mặc Bạch Vũ Mộng cắn, không kêu một tiếng. Đến khi Bạch Vũ Mộng cảm giác được trong miệng có mùi máu tươi, mới buông lỏng miệng ra.

"Vì sao chàng không né?!" Bạch Vũ Mộng đau lòng nhìn vết thương đang ứa máu, trên cánh tay hấn hấn một dấu răng sâu.

"Hết giận chưa, tha thứ cho ta được không?" Lam Hạo Thần khép nép hỏi.

Bạch Vũ Mộng trẻ con quay đầu suy nghĩ, nhưng nhìn thấy cái tay kia lại nhưn người lên: "Vậy cho chàng cắn lại ta đó."

Nhìn bộ dạng này của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng nhìn không được nở nụ cười.

"Nàng cười, có phải đã tha thứ cho ta rồi không, Mộng Nhi, đừng tức giận nữa được không."

"Ai bảo chàng hung dữ với ta, ta không thèm chàng quan tâm!" Bạch Vũ Mộng hơi bĩu môi.

Lam Hạo Thần hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thật lâu sau, mới buông Bạch Vũ Mộng ra: "Mộng Nhi, ta thật sự không muốn để cho nàng đi mạo hiểm."

"Ta cũng không muốn nhìn chàng chết. Chàng có biết không, nếu đi còn có một chút hi vọng, nếu chàng chết rồi, ta cũng không sống nổi."

"Nhưng..." Lam Hạo Thần còn muốn nói gì đó, lại bị Bạch Vũ Mộng ngăn lại.

"Thần, tin tưởng ta được không, giống như ta tin tưởng chàng vậy, chàng nhất định sẽ không sao, cả hai chúng ta đều sẽ không có chuyện gì."

Lam Hạo Thần do dự nhìn Bạch Vũ Mộng, cuối cùng vẫn mềm lòng, đồng ý với Bạch Vũ Mộng, hẳn cũng muốn thử một lần, không muốn để cho mình tiếc nuối.

"Thần, chúng ta đến Nam Cương tìm thánh nữ trước, nói không chừng nàng sẽ đồng ý hỗ trợ!"

Lam Hạo Thần gật đầu: "Nhưng, ta nghe nói gần đây Nam Cương rất loạn, hay là chúng ta chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, cẩn thận sẽ tốt hơn."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, không nói gì thêm, hai người hưởng thụ không gian yên tĩnh hiếm có này, có lẽ về sau sẽ không có cơ hội nữa.

Lúc hai người ra khỏi phòng, đã là buổi chiều, Mạc Hàn Trần ở bên ngoài sốt ruột đi tới đi lui, nhìn thấy lại hai người hòa hợp như lúc đầu, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hàn, mười ngày sau chúng ta xuất phát, người đi chuẩn bị một chút đi, đến lúc đó người theo bọn ta."

Mạc Hàn Trần gật đầu, đi chuẩn bị, hiện tại, có rất nhiều thứ cần chuẩn bị.

Lam Hạo Thần lôi kéo Bạch Vũ Mộng đến thư phòng. Trong mười ngày này, hẳn cũng có rất nhiều chuyện phải làm. Muốn an bài mọi thứ thật tốt, mới có thể yên tâm đi tìm thuốc.

Lúc Lam Hạo Thần làm việc, Bạch Vũ Mộng đứng bên cạnh hẳn luyện thuốc, dieexndadannllequydonn nơi bọn họ đến rất nguy hiểm, tất nhiên cần phải mang theo nhiều thuốc để đề phòng.

Đảo mất một cái, đã mười ngày trôi qua, hôm nay, đám người Lam Hạo Thần tụ tập lại, chuẩn bị xuất phát. Bọn họ đã tìm được hai người thế chỗ dịch dung giả làm bọn họ ở lại đây.

Lần này bọn họ cũng không mang quá nhiều người, chỉ có Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần, Linh Trần, Lãnh, Nguyệt. Nguyệt là hộ pháp Mị Ảnh cung võ công cũng rất cao, cho nên Bạch Vũ Mộng mới dẫn hắn theo.

Lần này đi, bọn họ không mang nhiều người, thứ nhất là vì không muốn gây chú ý, thứ hai chỗ đó rất nguy hiểm, mang nhiều người cũng là chịu chết, không bằng để bọn họ ở lại chỗ này.

Một đường đến Nam Cương, cũng không có chuyện gì xảy ra. Bọn họ đến một cái trấn nhỏ bên cạnh.

Nam Cương rất khó tìm, người thường sẽ không tìm được, chỉ biết vị trí đại khái, diennaffineequydoon nhưng không ai biết cửa vào ở đâu, cũng chưa từng có ai vào được.

Đã rất trễ rồi, đám người Lam Hạo Thần tìm một quán trọ nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai lại tiếp tục tìm.

Buổi tối, Bạch Vũ Mộng nằm trong lòng Lam Hạo Thần, rầu rĩ mở miệng: "Thần, ta luôn cảm thấy nơi này không tầm thường, luôn cảm thấy có gì đó không đúng."

"Nàng cũng cảm thấy vậy sao? Ta cũng cảm nhận được, nhưng lại không biết là cảm giác gì, chỗ này thật quý dị."

"Ừ, hơn nữa tuy rằng nơi tương đối gần Nam Cương, nhưng cũng không thể yên tĩnh như vậy, giống như không có ai cả, nhưng rõ ràng có nhiều người như vậy."

"Tóm lại đêm nay chúng ta cẩn thận một chút, nàng ngủ trước đi, ta sẽ bảo vệ nàng." Lam Hạo Thần ôn nhu dỗ dành.

Bạch Vũ Mộng gật đầu liền nhắm hai mắt lại, Lam Hạo Thần cũng nhắm hai mắt lại, nhưng không ngủ quá say.

Đến nửa đêm, có một cây nhang khoét lóp giấy trên cửa đưa vào bên trong, cây nhang thổi làn khói trắng bay vào phòng, mùi hương vừa bay vào, Bạch Vũ Mộng liền tỉnh, Lam Hạo Thần cũng mở mắt.

Hai người im lặng, lặng lẽ đợi động tĩnh ở bên ngoài. Nhưng qua thật lâu sau cũng không có gì cả, Bạch Vũ Mộng đang muốn đứng lên, lại bị Lam Hạo Thần kéo lại.

Lam Hạo Thần ý bảo chờ một lát, quả nhiên, một lát sau, có một thanh đao nhỏ đưa vào trong khe cửa, nhẹ nhàng kéo then gài ra.

Người này nhất định là tội phạm, đợi đến khi mọi người ngủ mới đi vào, hoặc là đến nhìn xem bọn họ có bị thuốc mê làm choáng váng hay không.

Người kia mở cửa, lặng lẽ vào được, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần vội vàng nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp.

Đầu tiên hần nhìn Bạch Vũ Mộng, có chút đáng tiếc hít hai tiếng, rồi khi nhìn đến Lam Hạo Thần, hai mắt lập tức sáng lên.

Vừa định bắt lấy Lam Hạo Thần, người trước mắt lại đột nhiên mở mắt, người này cả kinh, diễexndafillequydoon vừa định trốn, nhưng đã không còn kịp rồi, Bạch Vũ Mộng rút một cây ngân châm ra, liền chế phục được hắn.

Gọi Linh Trần ở phòng bên cạnh, để hắn dẫn người này đi, cẩn thận canh chừng, sau này có lẽ sẽ có ích.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn nhau, lại quay về giường tiếp tục ngủ. Lúc này, chắc sẽ không có người khác đến quấy rầy nữa.

Quả nhiên, có thể ngủ một giấc đến sáng. Lúc Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần xuống lầu ăn điểm tâm, Mạc Hàn Trần cũng đã ở đây: "Các người cả ngày ở cùng nhau không chán sao, bây giờ mới ra đây."

Lam Hạo Thần trừng mắt nhìn Mạc Hàn Trần, không nói gì thêm, ôm Bạch Vũ Mộng ngồi xuống ăn điểm tâm.

Đột nhiên ở bên ngoài ồn ào, từ lúc bọn họ đến đây cho tới giờ đều chưa từng thấy qua, sao lại tranh cãi ầm ĩ như vậy?

Một lát sau, từ bên ngoài có một nữ tử mặc quần áo màu xanh đi vào, trên tay nàng cầm một cây roi, phía sau có vài tên mỹ nam tử diện mạo anh tuấn chậm rãi đi theo.

"Này, người đứng lên cho ta, nam nhân này ta đã nhìn trúng!" Nữ tử không khách khí nói.

Bạch Vũ Mộng nhú mày nhìn bốn phía, đang nói nàng sao? Ở đây cũng chỉ có Thần để coi thôi!

"Nói người đó, người đứng lên nhanh một chút!" Nói xong liền muốn đi qua túm lấy Bạch Vũ Mộng, lại bị Bạch Vũ Mộng tránh được.

Lúc này nữ tử kia mới phát hiện Mạc Hàn Trần và mấy người khác: "Tuy rằng các người không đẹp mắt như hắn, nhưng miễn cưỡng còn nhìn được, đều đem về cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cực phẩm nam nữ

Edit: susublue

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn nữ tử này, nữ nhân này rất can đảm, bỗng chốc muốn nhiều nam tử như vậy.

Nhìn đám nam tử sau lưng nàng, sợ đều là nam nhân của nàng đi, thật sự sẽ có nam nhân cam nguyện cùng những nam nhân khác chia xẻ một nữ nhân.

Hình như thấy được sự kinh ngạc và khinh thường trong mắt Bạch Vũ Mộng, nàng kia có chút tức giận nói: "Nữ nhân không biết xấu hổ, nói người tránh ra còn không chịu tránh, cẩn thận ta cho người giết người!"

"Vậy sao? Người làm thử cho bọn họ xem, ta thật muốn biết là bọn họ giết ta hay là ta giết bọn họ!" Bạch Vũ Mộng có chút tức giận.

"Người đâu, giết cho ta!" Nàng kia rống giận ra tiếng.

Bạch Vũ Mộng thoải mái giải quyết mấy người kia, nữ tử nhìn Bạch Vũ Mộng có chút lợi hại, liền liêu lĩnh tự ra tay.

Lúc hai người đánh nhau ở khách điểm, diễndafnleequydonn chung quanh đã đầy người vây xem, mọi người đều hi vọng Bạch Vũ Mộng thắng. Nàng ta có danh ác nữ.

Nàng thích nhất là vợ vét nữ nam, mọi người thấy đều tránh cho xa. Cho nên tất cả mới ít nói chuyện, sợ chọc đến vị này. Nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng có vẻ rất lợi hại, mọi người đều có chút cao hứng, rốt cục cũng có người đến trị nàng.

Bạch Vũ Mộng không sử dụng ngân châm, nếu nữ nhân này đã muốn chơi, vậy nàng sẽ chơi đùa cùng nàng. Nếu dùng ngân châm, thì quá dễ dàng rồi.

Cho nên, Bạch Vũ Mộng dùng là dải lụa, như lần trước, Bạch Vũ Mộng chém dải lụa ra, bay thẳng đến nữ tử kia, không có chút dong dãi dây dưa.

Nữ tử cũng không phải dễ chọc, quát roi ra, đánh lại dải lụa của Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng hơi dùng một chút lực, hai bên đều tách ra.

Rót vào dải lụa một chút nội lực, Bạch Vũ Mộng lại công kích nữ tử, ai biết nàng ta có thể ngăn cản. Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, không ngờ võ công của nữ nhân này cũng không tệ, có khiếu ngao của bản thân.

Đánh một lúc, vẫn là nữ tử thua, nàng không phục trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng: "Người chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ đến trả thù, đến lúc đó, người đừng khóc lóc cầu ta tha cho người."

Nói xong, liền tức giận bỏ đi. Người chung quanh nhìn nàng chật vật rời đi, đều cao hứng hoan hô.

Bạch Vũ Mộng đi đến bên cạnh Lam Hạo Thần, có chút thất bại nói: "Xem ra, hôm nay chúng ta không thể đi rồi, vừa đúng lúc ở lại đây chơi vài ngày cũng không sao."

Lam Hạo Thần chỉ sùng nịch cười, không nói gì.

Bạch Vũ Mộng đang muốn lôi kéo Lam Hạo Thần đi chơi, nhưng cửa ra vào bị đám nam tử chặn lại: "Các người không thể rời khỏi đây."

"Sao ta không biết, vì sao ta không thể rời khỏi đây, người là ai, ta có đi hay không mắc mớ gì đến người?"

"Tiểu Nhụy nói các người không thể rời đi, thì không thể rời đi!" Nam tử cầm đầu nói.

"Vậy sao... Thì ra nữ nhân kia tên là Tiểu Nhụy, ta nói này, các người còn có khí khái của nam tử không, diễnnannleeequydonn nhiều nam nhân lại đi hầu hạ một nữ nhân, cũng không biết hổ thẹn!"

Coi như nàng đã chạm đến nỗi đau của họ, bọn họ đều đỏ mắt nhìn Bạch Vũ Mộng: "Người nghĩ rằng bọn ta tự nguyện sao, nhưng, người như người sẽ không hiểu được."

"Sao người biết ta không hiểu, ta biết các người có nỗi khổ, nhưng không thể đánh mất bản tính con người, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, cũng đừng quên tôn nghiêm của mình!"

Bạch Vũ Mộng hiếm khi nói mấy lời này, nàng thật không muốn nhìn đám nam tử này bởi vì một lý do gì đó mà trở nên sa đọa, cho nên nàng mới có lòng tốt nhắc nhở vài câu.

Điều này làm Lam Hạo Thần ghen tị, hẳn biết dụng ý của Bạch Vũ Mộng, cho nên mới không biểu hiện ra ngoài.

"Người không cần ở đó ly gián!" Không ngờ nữ nhân tên Tiểu Nhụy trở lại nhanh như vậy.

Mấy nam tử vừa muốn nói gì, nhưng ánh mắt lóe sáng, không nói gì nữa, nhưng, lời vừa rồi bọn họ nói không biết nàng có nghe hay không.

Bạch Vũ Mộng nhìn về phía Tiểu Nhụy, nhìn thấy bên cạnh có một nam tử nho nhã, bộ dạng coi như không tệ, nhưng không biết là chuyện gì xảy ra, Bạch Vũ Mộng vẫn không đứng dậy.

Người kia đi tới, khi nhìn thấy dung mạo của Bạch Vũ Mộng, trong ánh mắt lộ vẻ kinh diễm, nhưng nhanh chóng sửa lại bộ dáng ôn hoà như vừa rồi.

"Tiểu thư, tiểu muội đắc tội, kính xin tiểu thư có thể tha thứ." Nam tử tận lực làm ra vẻ nho nhã lễ độ.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, nhíu mày nhìn Tiểu Nhụy phía sau một cái, chỉ thấy nàng không cam lòng nhìn Bạch Vũ Mộng, nhưng lại không nói gì thêm.

Nhàn nhạt gật đầu, Bạch Vũ Mộng không nói gì, liền đi tới trước mặt Lam Hạo Thần, diễnnannleee2quysdonn khi nhìn Lam Hạo Thần, sắc mặt nam tử kia càng thay đổi, nhưng một lát sau liền khôi phục lại.

"Vị công tử này, vì muốn bồi tội với các người, không bằng mời các người đến quý phủ, ta sẽ chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi các người."

Lam Hạo Thần nhíu mày, vốn không muốn đồng ý, nhưng nhìn thấy Bạch Vũ Mộng nghịch ngợm ám chỉ hẳn một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Đi theo bọn họ đến Trương phủ, Bạch Vũ Mộng thưởng thức cảnh sắc quanh thân, trình độ xa xỉ cũng có thể so với Bạch phủ, xem ra là một tham quan.

Bạch Vũ Mộng kéo tay áo Lam Hạo Thần, nhẹ giọng nói: "Ta cảm thấy khi trở về chúng ta nên nói với phụ hoàng một chút, chỗ này cũng rất béo bở."

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng gõ đầu Bạch Vũ Mộng: "Bổn phận của ta, đương nhiên ta biết!"

Bạch Vũ Mộng có chút ỳ ạch chu cái miệng nhỏ nhắn, không quan tâm đến Lam Hạo Thần. Một màn tự nhiên của hai người đã lọt vào mắt của đôi huynh muội kia, nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt họ có âm mưu.

Rất nhanh đã có người chuẩn bị tốt mọi thứ, Lam Hạo Thần ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, có chút nghi hoặc, nếu không đoán sai, Huyện lệnh nơi này không phải nam tử trước mắt.

"Xin hỏi lệnh tôn đâu?" Lam Hạo Thần nhàn nhạt mở miệng.

"À, gia phụ có việc ra ngoài, cho nên lần này chỉ có huynh muội chúng ta ở nhà, không bằng các vị ở lại mấy ngày đi."

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng không trả lời, nhưng ý của bọn hắn không cần nói cũng biết.

Bạch Vũ Mộng bùng phát trước mặt lên, vừa định ăn, lại phát hiện có gì đó không thích hợp, liềnnda2nle6quysdoon lặng lẽ ám chỉ cho mấy người khác, ăn một viên giải độc, cũng cho những người khác một viên.

Ăn được một lúc sau, Bạch Vũ Mộng làm bộ có chút choáng váng, chậm rãi gục xuống bàn, những người khác thấy vậy, cũng đều làm theo ngã xuống.

Trước khi ngã xuống, Lam Hạo Thần lạnh mắt nhìn đôi huynh muội kia, nhưng bọn họ đang cao hứng nên không thấy.

Bạch Vũ Mộng lặng lẽ ám chỉ mấy người một chút, để bọn họ duy trì cảnh giác, một khi có động tĩnh gì, liền nhanh chóng tỉnh lại.

Rất nhanh, mấy người đã bị người khác nâng xuống, hai huynh muội đều rất kích động cười cười, liền phái người đưa Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đến hai nơi khác nhau.

Những người khác đều bị đặt trong cùng một căn phòng với Lam Hạo Thần, cô gái này quá tham rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Vạch mặt

Edit: susublu

Nữ nhân tên Tiểu Nhụy đi đến phòng đám Lam Hạo Thần, hơi sửa sang lại trang phục một chút, liền mở cửa mềm mại đi vào.

Nghe thấy tiếng động, mấy người bọn họ vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ như vẫn còn hôn mê.

Tiểu Nhụy nhìn đám công tử tuấn tú này, cả người đều nóng ran, vừa đi vừa cởi áo, quần áo nhanh chóng bày bừa ra đầy đất.

Chỉ còn lại áo lót, Tiểu Nhụy tham lam đi tới trước mặt Lam Hạo Thần, cao hứng vươn tay ra, dieienxdanfleequysdonn như lúc ở trên ngựa muốn chạm vào mặt Lam Hạo Thần, nhưng người trước mặt lại đột nhiên mở mắt.

Tiểu Nhụy cả kinh lui về sau mấy bước, Lam Hạo Thần lấy bột phấn trong tay áo mà vừa rồi Bạch Vũ Mộng đưa cho hắn ra hất về phía nàng ta, Tiểu Nhụy lập tức ngất đi.

Mấy người khác cũng đều mở mắt, chán ghét nhìn nữ nhân kia, lập tức nhích người đi về phía phòng của Bạch Vũ Mộng.

Mà bên Bạch Vũ Mộng, Trương Tông đi vào phòng, chà xát tay, cười tủm tỉm đi về phía giường Bạch Vũ Mộng.

Tuy Bạch Vũ Mộng giả bộ bất động không đổi sắc mặt, nhưng trong lòng lại thầm mắng nam nhân không biết xấu hổ này trăm ngàn lần, thật sự nàng đã gặp qua không ít người xấu, nhưng lại chưa thấy qua đôi huynh muội vô sỉ như hai người này.

Trương Tông đã bắt đầu cởi áo xong, Bạch Vũ Mộng chịu không nổi nữa, vốn định trực tiếp nhảy lên, nhưng ngẫm lại không bằng cho hắn một đại lễ.

Bạch Vũ Mộng chậm rãi mở mắt, trong mắt có chút mê mang, nhu nhược nhìn Trương Tông.

Trương Tông đã rất thèm khát nàng rồi, nhưng nhìn thấy ánh mắt Bạch Vũ Mộng như vậy, tâm lại ngửa lên. diennđanlêquýdonn Nghĩ đến một tiểu nữ tử cũng không thể làm nên sóng gió gì, liền tiếp tục động tác vừa rồi.

Trong lòng còn đang suy nghĩ, chẳng lẽ là hạ dược quá nhẹ, sao lại tỉnh nhanh như vậy, vậy bên tiểu muội không là cũng đã tỉnh rồi sao, nhưng chuyện trước mắt mình quan trọng hơn.

Bạch Vũ Mộng chớp chớp mắt, càng làm Trương Tông không chịu nổi nữa.

Đến khi hắn muốn đụng tới nàng, Bạch Vũ Mộng nhấc chân lên đá vào hạ thân của hắn, nhưng nàng vẫn không chế lực đạo, đùi lạt nữa còn có trò hay!

Nhanh chóng ra tay đánh hấn choáng váng, lúc này liền nhìn thấy Lam Hạo Thần đang khó chịu đứng ở ngoài cửa sổ.

"Sao vậy? Ta chọc tới chàng sao?" Bạch Vũ Mộng không hiểu hỏi Lam Hạo Thần. Những người khác còn làm mặt ái muội.

Lam Hạo Thần không trả lời Bạch Vũ Mộng, chỉ bá đạo ôm eo Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng liền hiểu tại sao, có chút nghịch ngợm thè lưỡi.

Bây giờ, Bạch Vũ Mộng không còn bộ dáng lạnh nhạt như trước nữa, nàng có bằng hữu, có người yêu, ở trước mặt bằng hữu và người yêu không cần thiết giả bộ.

"Đúng rồi, nữ nhân kia có đụng tới chàng hay không? Nàng đụng tới chỗ nào của chàng rồi?" Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên nguy hiểm nhìn Lam Hạo Thần, còn ngửi tới ngửi lui trên người Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần bị động tác này của Bạch Vũ Mộng làm nở nụ cười, những người khác càng buồn cười hơn, thấy Lam Hạo Thần chỉ cười, không trả lời, Bạch Vũ Mộng càng lo lắng.

Mạc Hàn Trần thấy Bạch Vũ Mộng càng lúc càng ghen tuông, bắt đầu dĩ cười cười, giúp Lam Hạo Thần giải thích: "Không có, ngay cả góc áo của Hạo Thần nàng cũng không đụng tới."

Nhìn mấy người khác đều nghiêm túc, Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng tin lời của bọn họ, hừ một tiếng với Lam Hạo Thần, ngênh ngang rời đi.

Một lát sau, Linh Trần và Lãnh đưa Tiểu Nhụy vào phòng, Bạch Vũ Mộng hứng thú nhìn vào phòng, diềmleqquýdo6n giống như nghĩ tới chuyện gì sắp xảy ra, mắt sáng long lanh.

"A..."

Chờ lúc mọi người tới nơi, lại nhìn thấy Bạch Vũ Mộng không dám tin, sợ hãi trốn trong lòng Lam Hạo Thần, mà Lam Hạo Thần cũng khiếp sợ. Những người khác cũng có biểu cảm khác nhau.

Mọi người không khỏi nhìn về phía cửa phòng hơi hé ra. Người đến cũng chỉ óc một vài nha hoàn và gã sai vặt, hơn nữa, phần đông là dân chúng, bọn họ nghe thấy tiếng kêu lớn nên chạy tới xem náo nhiệt.

Cánh cửa chỉ hơi hé ra, nhưng âm thanh bên trong truyền ra, lại làm cho người ta tưởng tượng đến chuyện kia, khiến mọi người hoảng sợ.

Rất nhiều người biết chuyện, những người này được chủ tử mời đến làm khách, không nhịn được tiếc dùm bọn họ, nhiều tuổi nam nữ tốt như vậy mà lại bị làm bẩn, nhưng lại không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

"Mấy vị công tử, tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì, sao các người lại hoảng sợ như thế?" Một lão bà hiền lành hỏi.

Bạch Vũ Mộng run run, giống như còn chưa hết khiếp, điều chỉnh hô hấp một chút, mới chậm rãi mở miệng: "Đang ăn cơm, Trương công tử và Trương tiểu thư bỏ đi, chúng ta cơm nước xong, vốn muốn đi kêu bọn họ ra ngoài du ngoạn, không nghĩ tới..."

Bạch Vũ Mộng nói được nửa câu liền không nói thêm gì nữa, giống như không muốn nghĩ tới nữa, sau đó cúi đầu vào lòng Lam Hạo Thần, hai vai run run.

Bọn họ vẫn không biết nguyên nhân, không khỏi đồng tình, tiểu cô nương này thấy cái gì mà lại sợ như vậy, có thể dọa nàng thành như vậy. Chỉ có Lam Hạo Thần biết, Bạch Vũ Mộng sợ là cười không kịp thở thôi.

Lam Hạo Thần vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lưng Bạch Vũ Mộng, ở trong mắt người khác chính là nam nhân đang an ủi nữ nhân bị hoảng sợ. Càng xác nhận suy nghĩ của mình là đúng.

Thấy mọi người nghi hoặc, Mạc Hàn Trần không thể không nói: "Các vị, chúng ta cũng không biết phải nói gì, tự các người vào xem đi."

Hắn vừa nói xong, lập tức có người xung phong nhận việc đi vào nhìn, nhưng nhanh chóng hoảng sợ lui ra, diexnnd@fillequysd/on biểu cảm của hắn đều bị mọi người nhìn rõ, càng nghi hoặc.

Nhanh chóng không chịu nổi sự hiếu kỳ trong lòng, cũng không quan tâm nơi này là Trương phủ, mọi người đồng loạt đi lên, muốn xem thử coi là cái gì.

Trong phòng, quần áo tan tã, xuyên qua bức rèm mỏng, có thể loáng thoáng thấy hai người đang giao hoan, quần quít lấy nhau.

Một người đi lên phía trước vén bức rèm lên, thấy hai huynh muội Trương gia đang làm chuyện đó trên giường.

Mọi người vội vàng lui ra, Trương phủ lại có loại chuyện gièm pha như vậy, hôm nay nếu không có tiểu cô nương kia, mọi người còn không biết, trách không được tiểu cô nương kia lại bị dọa thành như vậy!

Rất nhiều người ghét bỏ nhìn vào căn phòng kia, hai người vẫn như trước dính sát vào nhau, giống như không hề biết có người đứng chung quanh.

"Người Trương phủ sao lại có chuyện bẩn như vậy, thật sự không thể tin được!"

"Đúng vậy, bình thường đều rất kiêu ngạo, không ngờ lại làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!"

"Chuyện này bị chúng ta biết, xem thử sau này bọn hấn còn dám khi dễ chúng ta hay không!"

...

Mọi người đều nghị luận ồn ào, ngay cả nha hoàn và gã sai vặt đều có vẻ hơi cao hứng, tất nhiên bọn họ biết chuyện của chủ tử mình, nhưng không biết là lại đến mức này.

Rất nhanh, chuyện này liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, người đến Trương phủ càng ngày càng nhiều, Trương phủ lập tức trở thành nơi náo nhiệt nhất trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Cao quý

Edit: susublue

Bạch Vũ Mộng không run nữa, nghe dân chúng thiện lương chung quanh khuyên bảo, dựa vào người Lam Hạo Thần cười.

Dân chúng ào ào chỉ trích huynh muội Trương thị, loại chuyện bại hoại luân lý đạo đức này, quả thực là thứ cặn bã của xã hội.

Đã có người mang nước đến, hất tỉnh hai người kia. Đội bọn hấn tỉnh lại, nhìn thấy mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bọn họ, không khỏi nghi hoặc nhìn nhau.

Nhưng, khi bọn họ nhìn nhau, mới phát hiện đối phương lại...

Trương Nhụy lập tức lớn tiếng khóc, lui vào một góc, dùng chăn che thân thể, run run nhìn người khác. Khi nhìn đến Trương Tông, vẻ mặt đầy oán hận.

Trương Tông cũng tức giận nhìn ra bên ngoài, lúc nhìn thấy khuôn mặt xem kịch vui của Bạch Vũ Mộng, liền xندdaffnlequydoon con tức lại xông lên. Không phải người dưới thân mình là Bạch Vũ Mộng sao, sao có thể biến thành Tiểu Nhụy?

Không nghĩ ra nguyên nhân, cũng bắt chấp mọi người ở đây, lớn tiếng chất vấn: "Bạch Vũ Mộng, sao ngươi còn đứng ở bên ngoài, rõ ràng nên..."

Nói được một nửa, đột nhiên liền dừng lại, bởi vì hấn thấy được ánh mắt chán ghét của mọi người. Mọi người không khỏi cảm thấy bị ai cho Bạch Vũ Mộng, thì ra vốn dĩ người chịu thương tổn là vị tiểu thư này, nhưng âm dương sai biệt lại biến thành muội muội.

"Trương công tử, ngươi nói như vậy là đang vu tội cho ta! Ta không hề liên quan đến chuyện này, là tự ngươi và muội muội mình lăn lộn trên giường, sao có thể đổ tội cho người khác được?"

Bạch Vũ Mộng có ý giả bộ sợ hãi, nhưng lại vẫn hiên ngang凛冽. Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng chơi đùa, có chút bất đắc dĩ cười cười.

Mọi người đồng tình với nàng, đều mắng Trương Tông, Huyện lệnh nghe tin liền gấp gấp trở về, hấn không biết mới ra ngoài mấy ngày mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Chuyện gì xảy ra, nhiều người tụ tập ở đây làm gì, còn thể thống gì nữa?" Huyện lệnh là nam nhân cường tráng, khuôn mặt dưới bộ râu không giấu được nét khôn khéo toan tính trong mắt hấn.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt liếc mắt một cái, chợt nghe Lam Hạo Thần nhẹ giọng nói bên tai: "Người này ta đã từng nghe qua, rất khôn khéo, bình thường tham ô không ít, nhưng lại không tìm thấy lỗ hổng."

Nhẹ nhàng gạt đầu, có chút kinh ngạc nhìn Huyện lệnh, đã như vậy, để nàng giúp phụ hoàng đi!

"Huyện lệnh đại nhân tự nhìn thì sẽ biết, hỏi từ ngươi làm ra chuyện gì!" Trong đám người không biết là ai nói ra câu này, hiện tại mọi người đều không sợ Huyện lệnh nữa.

Huyện lệnh có chút tức giận nhìn đám người đó, đẩy mọi người ra, nhìn thấy nữ nhi và con trai mình ở trên giường, nhiều năm kinh nghiệm, hấn lập tức biết là chuyện gì xảy ra.

Lập tức kêu hạ nhân giải tán quần chúng vây xem, chuyện này càng ít người biết càng tốt, nhưng huyền náo lớn như vậy, còn có thể hi vọng ít người biết sao?

Thật ra hắn không sợ con mình mất danh dự, vốn hắn cũng cảm thấy sẽ có một ngày bọn họ sẽ hại hắn, không ngờ đúng thật như vậy. Cứ như vậy, hắn sẽ có nhược điểm.

Nhưng, tại nơi hẻo lánh như vậy, triều đình sẽ không biết. Nghĩ đến đây, Huyện lệnh nhẹ nhàng thở ra, đảo mắt nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng vẫn còn đứng đó.

"Các người còn đứng ở chỗ này làm gì, còn không mau cút đi!" Ngừ điệu không được tốt lắm.

"Chúng ta là khách quý công tử mời đến, Huyện lệnh thật sự muốn đuổi chúng ta đi sao?" Bạch Vũ Mộng nhấn mạnh hai chữ "Khách quý", nói xong sau liền hàm xúc nhìn hắn.

Trương Tông nghe thấy, cũng bắt đầu mắng: "Ai mời các người đến, các người không biết xấu hổ, làm hại chúng ta như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho các người!"

Lam Hạo Thần nghe vậy, trên người lập tức tỏa ra sát ý, Huyện lệnh cũng là người có mắt, diexnd@nnllequydnr liếc mắt nhìn đã biết bọn họ không dễ chọc, đặc biệt là hai người cầm đầu, trên người có khí chất quật cường, phú quý.

Tức thời quát Trương Tông im miệng, có lỗi cười với Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ, một lúc lâu Bạch Vũ Mộng cũng rời đi.

Huyện lệnh xoa mồ hôi lạnh trên đầu, khí thế của nam tử đó, sao hắn lại có cảm giác như đế vương, làm đùi hắn run run, thiếu chút nữa là đã quỳ xuống.

Xoay người vào phòng, nhìn nữ nhi còn chưa hồi phục lại tinh thần, tát nàng một cái, Trương Nhụy lập tức tỉnh lại.

Nàng mở to mắt nhìn phụ thân của mình: "Cha, xảy ra chuyện gì, sao ta lại ở chỗ này?"

Nhìn nữ nhi như vậy, Huyện lệnh vừa tức vừa đau lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trong một cái sân khác, một đám nam tử tuần lãg tự lại một chỗ, cũng không ai mở miệng nói chuyện, bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ.

Rốt cục cũng có người phá vỡ sự yên tĩnh: "Hôm nay lời nàng ta nói, các người cũng đều nghe rồi chứ." Dừng một chút, hít một hơi thật sâu, nam tử tiếp tục nói: "Chúng ta đều có nỗi khổ, diexndamr/leequydnr nhưng nữ tử kia, cũng đã nói đến điểm mấu chốt của chúng ta, chúng ta không nên ở đây chịu hành hạ nữa!"

Lại tiếp tục yên lặng, một lúc lâu sau, có người lên tiếng, đồng ý với nam tử.

Sau đó, tất cả đều đồng thanh đồng ý, bọn họ đều có tôn nghiêm của bản thân, không ai muốn sống như vậy nữa.

Hình như đã có quyết định, mấy người bọn họ cùng đi về một hướng.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn mấy người quỳ gối trước mặt, có chút không hiểu: "Những gì các người nói là thật? Các người đã nghĩ kỹ chưa?"

Những người đó đồng loạt gật đầu, Bạch Vũ Mộng có chút không hiểu, nàng chỉ nói vài câu, không ngờ những người này lại nghĩ tới việc nhận nàng làm chủ tử.

Bạch Vũ Mộng nhìn bọn họ thật sâu, lâm vào trầm tư: "Đi theo ta, sẽ rất khổ." Giống như đã quyết định gì đó, Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng.

"Chúng ta không sợ khổ, bọn ta rất kiên trì. Người nói đúng, chúng ta có kiêu ngạo của mình!"

Bạch Vũ Mộng gật đầu: "Nguyệt, người dẫn bọn hắn trở về huấn luyện đi, giao hết cho người huấn luyện, ta muốn nhìn thấy kết quả vừa lòng. Còn nữa, chuyến đi lần này dữ nhiều lành ít, người trở lại Mị Ảnh cung, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ đi!"

Nguyệt vốn có chút do dự, bởi vì nếu hắn ở lại, có lẽ sẽ thêm một phần thắng, nhưng hắn cũng biết, Bạch Vũ Mộng lo cho hắn, không muốn để cho nhiều người đi mạo hiểm.

Đám người Bạch Vũ Mộng đi rồi, đám nam tử còn chưa kịp hồi thần lại, người đứng đầu tổ chức Mị Ảnh cung lợi hại trong gang hồ lại là Bạch Vũ Mộng?!

Nhìn đám người rời đi, Bạch Vũ Mộng tựa vào lòng Lam Hạo Thần, thở dài: "Bọn họ cũng là nam tử bình thường, hiện tại lại thành như vậy!"

Cảm giác được eo bị nắm chặt, Bạch Vũ Mộng thu hồi tầm mắt: "Lần này đi, không biết có thành công hay không, có thể giảm bớt một ít thương vong sẽ tốt hơn." Như đang tự nói với mình, hoặc nói với Lam Hạo Thần, giọng nói đầy phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Trúc Dạ Hiên

Edit: susubluu

"Mộng Nhi, từ khi nào mà nàng lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy?" Lam Hạo Thần cười hỏi.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, không nói gì nữa, nàng biết, bên ngoài Lam Hạo Thần nhìn như không sao, nhưng trong lòng hẳn hẳn trương hơn bất kỳ ai.

Bạch Vũ Mộng và đám người Lam Hạo Thần không ở lại đây, mà nhanh chóng xuất phát tìm đường đến Nam Cung.

Hôm nay, khi mọi người đang tìm kiếm, phát hiện có một bé trai nằm trong rừng cây, diexnndann/.llequydnn vốn Bạch Vũ Mộng không nghĩ nhiều, nhưng không biết tại sao, Bạch Vũ Mộng lại cảm thấy, nếu không cứu hắn, nàng sẽ hối hận.

Đi qua đó, xem xét vết thương của hắn một chút, liền quăng hắn cho Mạc Hàn Trần, bản thân nàng đã rất mệt, chuyện nhỏ này nên giao cho Mạc Hàn Trần đi.

Mạc Hàn Trần bắt đầu đi lắc đầu, vâng mệnh đi qua nhìn vết thương của nam hài kia, phát hiện nam hài thật sự đã trúng độc, nhưng vẫn còn thở, vẫn còn cứu được.

Sơ cứu xong, chờ nam hài này tỉnh lại. Rất nhanh chóng, bé trai giật người, nhũn mảy, hình như rất thống khổ.

Tỉnh lại, nhìn thấy xung quanh có nhiều người vây quanh, có chút sợ hãi thật rồi, Bạch Vũ Mộng đi qua, ngồi xuống, ôn nhu hỏi: "Người tên gì, sao lại ở đây?"

Lam Hạo Thần hơi ghen tuông nhìn động tác của Bạch Vũ Mộng, nhưng không thể so đo với một đứa trẻ.

Nhìn Bạch Vũ Mộng, nam hài hơi thả lỏng, nhỏ giọng mở miệng: "Ta là Hiên nhi."

Không biết vì sao Bạch Vũ Mộng lại rất thích bé trai này, có cảm giác thân thiết: "Hiên nhi, sao người lại ở chỗ này, người nhà của người đâu?"

"..." Hiên nhi khó mở miệng, ấp úng nửa ngày vẫn không nói được. Bạch Vũ Mộng cũng không ép hắn, sờ đầu của hắn, cười cười.

"Ta là Bạch Vũ Mộng, sau này người gọi ta là Vũ tỷ tỷ được rồi, bây giờ người muốn đi đâu?"

Hiên nhi phát hiện những người này là người tốt, cũng không xa cách nữa, rất vui vẻ nói chuyện với họ: "Vũ tỷ tỷ, các người có thể giúp ta tìm tỷ tỷ không?"

"Tỷ tỷ người tên gì, đang ở đâu?"

Hiên nhi bị hỏi, suy nghĩ, mới mở miệng nói: "Lúc đó ta chỉ nhìn thấy có rất nhiều người vây quanh tỷ tỷ, hình như tỷ tỷ cãi nhau với bọn họ, sau đó còn có người nào đó bắt cóc ta, nhưng ta đã trốn được!"

Bạch Vũ Mộng đã hiểu, gia tộc nam hài này chắc rất loạn lạc, có người muốn dùng hắn để uy hiếp tỷ tỷ của hắn, không ngờ, Hiên nhi lại thông minh như vậy, có thể trốn được.

"Hiên nhi, ta đưa người đi tìm tỷ tỷ của người được không?" Nghe nàng nói như thế, mắt Hiên nhi lập tức sáng lên, nhưng lại sợ hãi nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, ca ca lạnh lùng này thật đáng sợ.

"Thần, chúng ta đưa nó theo được không, sẽ không làm hành trình chậm trễ đâu, được không?" Bạch Vũ Mộng khẩn cầu nhìn Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần mím chặt môi, không nói gì. Mắt Bạch Vũ Mộng dần dần thất vọng, xem ra hắn không muốn đưa nam hài này theo, dù sao hiện tại chuyện quan trọng nhất là tìm hướng đến Nam Cung.

Đang lúc Bạch Vũ Mộng muốn mở miệng nói, Lam Hạo Thần đột nhiên cười, vươn tay sờ đầu Bạch Vũ Mộng, gật đầu đồng ý.

Chỉ có Mạc Hàn Trần là chăm chú nhìn Lam Hạo Thần, nhiều năm quen biết, hắn rất hiểu Lam Hạo Thần. Hắn biết, vừa rồi Lam Hạo Thần không muốn đồng ý, nhưng hình như hắn đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Sau đó lại đồng ý, Mạc Hàn Trần và Linh Trần đều đồng loạt khẳng định, cảm thấy sắp có chuyện không may.

Nhưng thấy hai người hòa thuận, lại há mồm, cũng không biết nên nói gì nữa. Chuyện này, có lẽ không hề nghiêm trọng như hắn nghĩ, không cần phải phá hư cảm tình của bọn họ.

Bạch Vũ Mộng kéo bàn tay nhỏ bé của Hiên nhi, kéo Hiên đi về phía trước. Nhưng chỉ đi được một lúc, diexnnd@nllequydnn càng đi càng thấy không

đứng, sao càng lúc càng vào sâu trong rừng vậy.

"Hiên nhi, ngươi không đi sai hướng chứ? Sao nơi này lại kỳ quái như vậy?" Bạch Vũ Mộng nhin không được mở miệng hỏi.

"Vũ tỷ tỷ, ngươi không biết đâu, tỷ tỷ nói với ta, chỗ này có một con đường có thể thông về nhà, hiện tại lối vào nhà không thể đi được, nếu ta đi vào đó, sẽ bị bọn họ bắt lại."

Tuy Bạch Vũ Mộng có chút nghi ngờ, ở nơi như vậy làm sao có người sống được, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến một nơi hoang tàn đầy cỏ dại, Hiên nhi ngừng lại, nhăn mày, như đang suy nghĩ xem nên đi về hướng nào nữa.

Một lát sau, chỉ thấy hần đi đến một bụi cỏ, cầm lấy tảng đá, kéo sang chỗ khác, lập lại động tác này vài lần, vừa đứng lúc đó một cánh cửa xuất hiện.

Thì ra là trận pháp, không ngờ ở nơi như vậy lại được thiết kế trận pháp, người nhà của Hiên nhi là ai, sao có thể ẩn nấp sâu như vậy.

Đột nhiên Bạch Vũ Mộng nghĩ tới mục đích lần này đến đây, trong lòng xuất hiện một ý tưởng, chẳng lẽ nơi này chính là cửa vào Nam Cung, Hiên nhi chính là...

Chỉ thấy Hiên nhi đùa nghịch vài cái, cửa chậm rãi mở ra, Hiên nhi dẫn đoàn người Bạch Vũ Mộng vào, không ngờ, vừa vào đến đã nhìn thấy một vách núi đen.

Bạch Vũ Mộng vội vàng núp, bởi vì bọn họ thấy có người tuần tra.

"Hiên nhi, rốt cuộc ngươi có thân phận gì, vì sao bọn họ muốn bắt ngươi?" Bạch Vũ Mộng đề thấp thanh âm hỏi.

Hiên nhi do dự một chút, mới mở miệng: "Ta là Trúc Dạ Hiên, tỷ tỷ ta là Trúc Đạp Vũ, là công chúa Nam Cung, mà ta là hoàng tử của Nam Cung."

Lời nói của hần khiến mọi người rất kinh ngạc, nhưng cũng hiểu ý hần.

Bạch Vũ Mộng miễn cảm nghe được tên công chúa Nam Cung, chẳng lẽ tỷ tỷ của hần chính là thánh nữ, dĩ nhiên là vậy nhưng lại không thể chắc chắn, hơn nữa hiện tại Nam Cung rất loạn, không biết nàng có cần hỗ trợ không.

"Hiên nhi, nếu có thể, có thể nhờ tỷ tỷ ngươi giúp ta một việc không?" Bạch Vũ Mộng thử hỏi.

"Đương nhiên có thể, tỷ tỷ ta là người tốt, hơn nữa các ngươi lại giúp ta, nàng nhất định sẽ giúp các ngươi."

Bạch Vũ Mộng nghe thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra, nếu như vậy thì tốt quá, nhưng, bây giờ còn chưa thể chắc chắn nàng có phải là thánh nữ Nam Cung không, Hiên nhi lại không biết.

Bỗng nhiên, Lam Hạo Thần ra hiệu cho bọn họ dừng lên tiếng, quả nhiên, một lúc sau có người đi qua, nhưng đi vài vòng lại trở về.

Lam Hạo Thần kéo Bạch Vũ Mộng né tránh binh lính, đi xuống dưới vách núi.

"Hiên nhi, ngươi có biết tỷ tỷ ngươi ở đâu không?" Lam Hạo Thần nhẹ giọng hỏi. Như sợ bị người ta nghe thấy.

Trúc Dạ Hiên suy nghĩ, đột nhiên cử động, hình như nghĩ tới gì đó, liền bật cười, hưng phấn nói một câu: "Ta biết, các ngươi đi theo ta." Nói xong liền dẫn đầu đi về phía sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trúc Đạp Vũ

Edit: susublu

Đi đến sườn núi, lại đi theo Trúc Dạ Hiên một quãng nữa, nhanh chóng đi vào một sơn động, Trúc Dạ Hiên nhẹ nhàng đi vào, như sợ quấy nhiễu đến ai đó.

Vào trong hang động, liền nhìn thấy một nữ tử ngồi trên xe trượt tuyết, nàng mặc hồng y, khí chất cao quý, không hề giả tạo.

Đầu tóc đen nhánh, mày liễu như rồng lên, vẻ mặt hơi hờn, quả thực rất xinh đẹp!

Chỉ thấy Trúc Dạ Hiên chạy qua đó, bỏ nhào vào trong lòng nàng: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Hiên nhi đã về."

Nàng thấy Trúc Dạ Hiền nhưng không hề vui vẻ, chỉ có tức giận: "Sao ngươi lại quay về đây, không phải ta kêu ngươi chạy đi rồi sao, nơi này rất nguy hiểm, ngươi nhanh chóng trốn ra ngoài đi"

Lúc này nàng mới phát hiện đám người Bạch Vũ Mộng, nhanh chóng đề phòng nhìn bọn họ, tay vận khí. "Tỷ tỷ, là Vũ tỷ tỷ đưa ta trở về, bọn họ là người tốt."

Nghe hắn nói như thế, Trúc Đạp Vũ mới thu lại sát khí, cảm thấy có lỗi cười cười: "Thật có lỗi, tiểu đệ gây phiền phức cho các ngươi rồi, nếu được, ta có thể nhờ các ngươi làm một chuyện được không?"

Bạch Vũ Mộng rất hứng thú nhìn nàng, nghe nàng nói thế, càng thấy hứng thú: "Có chuyện gì, ngươi cứ việc nói."

"Có thể làm phiền các ngươi đưa Hiền nhi ra ngoài không, nó không nên tới nơi này." Lời nói này làm Bạch Vũ Mộng giật mình, không ngờ nàng sẽ nói như vậy.

Thấy Bạch Vũ Mộng không nói gì cả, Trúc Dạ Hiền liền mở miệng: "Tỷ tỷ, ngươi không đuổi Hiền nhi đi được không, điend@filleqysdonn có phải đám người xấu đó khi dễ ngươi không, Hiền nhi giúp ngươi đánh bọn họ được không?"

Trúc Đạp Vũ bắt đầu cười, sờ đầu Hiền nhi: "Hiền nhi, xin lỗi, tỷ tỷ không thể để ngươi ở lại đây, đệ theo Vũ tỷ tỷ ra ngoài được không, chờ mọi chuyện trôi qua, tỷ tỷ sẽ đi tìm đệ."

Bạch Vũ Mộng nhìn nữ tử này, cảm thấy rất thích, trên người cô gái này có khí chất quật cường bất khuất, dù phải đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng luôn lạnh nhạt, không sợ hãi.

"Hiền nhi đã không muốn, để cho thằng bé ở lại đi, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt, ngươi không cần lo lắng. Hơn nữa, lần này tìm ngươi, chúng ta cũng có chuyện muốn nhờ, tất nhiên sẽ không rời đi dễ dàng, không bằng, chúng ta ở lại giúp ngươi, có lẽ, sẽ có lợi với ngươi." Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng mở miệng.

Cảm nhận đầu tiên của Trúc Đạp Vũ là nàng rất thích nữ tử lạnh lùng, lạnh nhạt này, chỉ thấy nàng cười: "Bây giờ bản thân ta còn khó bảo toàn được nữa, các ngươi có yêu cầu gì, nói đi, nhưng ta không muốn các ngươi bị cuốn vào trong những rắc rối này."

Hai nữ tử ăn ý nhìn nhau cười, Bạch Vũ Mộng không hề từ bỏ ý nghĩ của mình: "Trượng phu ta trúng băng hỏa cổ, chỉ có thánh nữ Nam Cương mới có thể giải, nếu như ta đoán không sai, ngươi chính là thánh nữ Nam Cương!"

"Đúng, ta là thánh nữ, ta cũng rất muốn giúp các ngươi, nhưng, ta cũng bất lực! Nhìn tuổi của hân, có thể sống lâu như vậy đã là kỳ tích, người hạ cô độc hân, dieixndaffilleqysdnn chắc hẳn là thánh nữ trước đây, vốn dĩ ta cũng có thể giải, nhưng hiện tại Nam Cương đại loạn, ta thật sự có tâm mà lực không đủ."

Nghe nàng nói vậy, Bạch Vũ Mộng hơi thất vọng, nhưng nàng không hề từ bỏ hi vọng, nàng đã quyết định ở lại, trợ giúp nữ tử nàng thích này.

Có lẽ, sau khi ổn định lại, nàng sẽ có thể giải độc.

"Cho dù như vậy, ta vẫn quyết định ở lại, bởi vì, ta rất thích ngươi!"

Hai nữ tử đều nở nụ cười, thân phận khác nhau, bọn họ mới gặp, nhưng đã nhanh chóng trở thành bằng hữu tốt.

Nhưng, không biết bắt đầu từ khi nào, bằng hữu lại biến thành kẻ địch, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, bọn họ vẫn là bằng hữu, nhưng lại không qua được sự nghi ngờ. Đương nhiên đây là sau này.

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại ở trong này, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Hiền nhi nghi hoặc hỏi.

Trúc Đạp Vũ suy nghĩ, kể lại ngọn nguồn mọi chuyện: "Vốn dĩ nơi này rất hòa thuận, ta là thánh nữ, có quyền lực cao nhất, nhưng, đám trưởng lão lại bắt đầu tham lam, bọn họ bất mãn với quyền lực hiện tại, bọn họ một muốn nắm trong tay toàn bộ Nam Cương."

Đương nhiên ta không đồng ý, vậy nên, bọn họ liên hợp lại đối phó ta, nếu Nam Cương rơi vào tay bọn họ, như vậy dân chúng sẽ lâm than.

Phụ hoàng của ta bị bọn họ mê hoặc, cũng mạnh mẽ chen ép ta, cho rằng thế lực của ta quá lớn, cản trở hắn, mẫu hậu khuyên can phụ hoàng, lại bị phụ hoàng nhốt vào lãnh cung."

Nhớ tới chuyện này, Trúc Đạp Vũ vô cùng bi thương, điều chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục nói: "Sau này, bộ phận quyền lực rơi vào tay các trưởng lão, mà ta cũng bị bọn họ đã thương, không thể không tới đây để chữa thương, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để bọn họ đạt được ý muốn, hơn nữa, hình như bọn họ có cấu kết hoàng tử ở các quốc gia ngoài kia, thế lực rất lớn!"

Nghe xong chuyện của nàng, Bạch Vũ Mộng cũng có chút thông cảm, mặc kệ nơi nào, mặc kệ là ai, đều có dã tâm, dã tâm có thể khiến cho bọn họ làm ra rất nhiều chuyện điên cuồng.

...

Ở trong sơn động đợi rất nhiều ngày, đến khi vết thương của Trúc Đạp Vũ tốt lên, diênx//dànlequydn mới lạng lẽ ra khỏi sơn động, đi về chỗ trước kia Trúc Đạp Vũ ở.

Nhưng vừa tới cửa, đã bị người ta phát hiện, lập tức có ba người xông tới. Nhanh chóng có người đi thông báo cho trưởng lão, các trưởng lão ào ào kéo đến.

Sau trưởng lão còn có vài công tử tiểu thư trẻ tuổi, có vẻ là tôn tử và cháu gái bọn hắn!

"Ha ha ha ha... Trúc Đạp Vũ, ngươi vẫn trở lại sao, ta biết ngay, ngươi trốn không thoát đâu." Tam trưởng lão mở miệng.

Nói xong sau, khóe mắt thoáng nhìn qua đám người Bạch Vũ Mộng, hơi khinh miệt mở miệng: "Sao? Tìm được cứu binh từ đâu vậy! Đừng tưởng rằng chỉ dựa vào vài người các ngươi mà có thể đấu với ta!"

Bạch Vũ Mộng nhũ mày, sắc mặt lạnh đi, người họ thấy cả người Bạch Vũ Mộng đầy hàn ý, có chút không được tự nhiên, xấu hổ liếc mắt đi chỗ khác, liền thấy Trúc Dạ Hiền.

"Ha, sao tiểu tử này lại trở lại, lúc trước hắn may mắn chạy trốn, mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Hừ...."

"Được rồi, tam ca, ngươi không cần nhiều lời cùng bọn họ, nhanh chóng làm chuyện đại sự đi, ngày chúng ta đồng ý với họ đã sắp đến rồi." Ngũ trưởng lão sốt ruột nói.

"Đã biết, thúc giục cái gì mà thúc giục, cũng không hơn được chút nào."

Bạch Vũ Mộng cũng miễn cưỡng cảm nhận được điểm mâu chốt trong lời nói của bọn họ, bọn họ nói là sắp tới ngày, chẳng lẽ có liên quan đến bên ngoài?

Nhưng hiện tại không phải lúc để nàng suy nghĩ, xem bộ dáng của bọn hắn, hôm nay sẽ có một cuộc đại chiến, nhưng lại không biết, rốt cuộc sẽ như thế nào?

Lúc này, từ một chỗ khác có một đội binh lính đi tới, trong tay bọn họ đề chặt một nữ tử, nàng ung dung đẹp đẽ, quý giá, toàn thân đều là đồ tốt.

Nhưng, khi Trúc Đạp Vũ thấy người kia, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, cả người nhẹ nhàng run rẩy.

Các trưởng lão nhìn thấy Trúc Đạp Vũ như vậy, lập tức đắc ý nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đối chiến

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, cẩn thận nhìn, mới phát hiện nữ tử đó có nhiều chỗ giống Trúc Đạp Vũ, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng đoán được, người này là mẫu thân của Trúc Đạp Vũ.

Nhũ mày thật chặt, bọn họ áp giải bà ta ra đây có ý gì, chẳng lẽ là vì muốn Trúc Đạp Vũ phân tâm chú ý đến nữ nhân kia, luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

Đúng rồi, là ánh mắt của nữ nhân đó, trong ánh mắt nàng ta không có chút bi thương, cũng không có hoảng loạn, chỉ bình tĩnh, giống như không hề sợ hãi.

Bạch Vũ Mộng lạng lẽ tới gần Trúc Đạp Vũ: "Không nên bị lừa, chỉ sợ người ở phía sau màn cũng là người của bọn họ."

Nhìn thấy Trúc Đạp Vũ kinh ngạc nhìn mình, Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt cười cười, liếc mắt qua ý bảo nàng quan sát kỹ một chút, quả nhiên, liền nhìn ra manh mối.

"Thánh nữ, ngươi nên giao quyền lực ra đây đi, bằng không, ta không thể cam đoan sẽ làm gì với mẫu hậu ngươi đâu." Nhị trưởng lão cười khinh miệt.

Trúc Đạp Vũ còn có chút do dự, tuy rằng biết bọn họ lừa nàng, nhưng dù sao cũng là mẫu hậu của nàng, nếu xảy ra chuyện gì, nàng sợ lương tâm bất an.

"Ha ha, các ngươi chớ quên, đó là mẫu hậu của nàng, không phải của ta, ta không cần phải thủ hạ lưu tình, chút chiêu trò đó không thể uy hiếp được ta đâu." Bạch Vũ Mộng cười nói.

Nói xong, không chờ đối phương kịp trả lời, liền rút Tuyết Cẩm trong tay áo ra, tấn công bọn họ.

Tuyết Cầm là cây cầm mà sau khi thành hôn Lam Hạo Thần đã đưa cho nàng, đao thương bất nhập, diexndaffllequydn hòa thiêu bất xâm, hơn nữa, bên trong còn giấu sợi tơ tằm làm bằng băng, có thể giết người trong vô hình.

Sợi tằm băng là bảo vật, là vật cứng nhất trên đời, mặc kệ làm cách nào, cũng sẽ không đứt. Có thể nói, cả hai đều là báu vật vô giá khó tìm.

Khi nhìn thấy Tuyết Cầm, đám trưởng lão hơi ngây người, nhưng lại nhanh chóng phản ứng lại, chẳng qua chỉ là một loại vũ khí, nếu như không có công lực cao, cũng chỉ là phế phẩm.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đã muốn đánh nhau với hắn, Trúc Đạp Vũ cũng quyết định nghênh chiến, không chút do dự, bọn họ đã bất nhân, vậy đừng trách nàng bất nghĩa.

Thấy có người ra nghênh chiến, bọn họ đều không ngờ Bạch Vũ Mộng lại lợi hại như vậy, có chút tức giận gia tăng lực công kích.

Nhưng chỉ một lúc, các trưởng lão liền rơi vào thế yếu, nhưng chung quanh lại có một đám cung thủ xuất hiện, cầm trên tay rất nhiều bột phấn độc.

Có một người đứng trên cao của tường thành, người kia mặc trường bào màu đỏ, bên trên thêu rồng vàng, Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn qua liền biết hắn là quốc vương Nam Cương.

"Đạp Vũ, quyền lợi đó vốn không thuộc về ngươi, của phụ hoàng không phải cũng là của ngươi sao, ngươi không nên chống cự nữa, giao hết quyền lực lại cho phụ hoàng đi!" Nam tử từ ái nói.

"Đây là quy định tổ tiên, ta chỉ tiếp nhận giáo huấn của tổ tiên, không giống các ngươi, chỉ vì một chút ích lợi nhỏ, không tiếc phá hư cuộc sống vốn đang bình yên, làm dân chúng sống trong nước sôi lửa bỏng."

Lời nói của Trúc Đạp Vũ đầy cảm phẫn, thật sự đã chọc giận quốc vương Nam Cương, hắn vẫy tay hạ lệnh, liền có người vận lực phát động.

Bạch Vũ Mộng châm chọc cười, nói về ngoan độc, cho tới bây giờ không ai có thể so sánh được với nàng, diexnd@fLeeqysdnn nàng muốn nhìn thử xem là độc của Nam Cương lợi hại, hay là độc của nàng lợi hại.

Bạch Vũ Mộng cho mỗi người ăn một viên thuốc giải độc, viên thuốc giải độc này có thể giải trăm độc, vốn không cần sợ chút tài mọn của họ.

Trúc Đạp Vũ có chút cảm kích nhìn Bạch Vũ Mộng, ngược lại lạnh lùng nhìn người phụ hoàng mà nàng kính yêu từ nhỏ.

Dân chúng trong thành, không ai muốn nhìn thấy chiến tranh, nhưng bọn họ tin tưởng thánh nữ, bọn họ chỉ biết là thánh nữ nhất định sẽ cứu bọn họ, cho nên Trúc Đạp Vũ không thể cô phụ kỳ vọng của họ.

Cuộc chiến hết sức căng thẳng, đột nhiên, Bạch Vũ Mộng lấy ra một ít bột phấn độc, phẩy ra xung quanh, vài vị trưởng lão lập tức nhảy bèn ngừng thở.

Nhưng người khác lại không may mắn như vậy, trong nháy mắt có một đồng người gục tại chỗ.

"A, thế nào, hôm nay ta phải thử một chút, xem coi rốt cuộc là độc của các ngươi lợi hại hay là độc của ta lợi hại!" Nhìn nàng kiêu ngạo, Lam Hạo Thần vui mừng nở nụ cười, có lẽ, không có hắn, nàng cũng có thể sống rất tốt...

Đám trưởng lão lập tức trở nên cực kỳ tức giận, vận toàn bộ sức mạnh công kích Bạch Vũ Mộng đang bay tới.

Hiện trường lúc này là một đồng hỗn độn, độc phấn bay khắp bốn phía, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng tùy tiện vung tay lên đã có thể giết chết rất nhiều người, nhưng vài vị trưởng lão kia, lại hơi khó đối phó.

Nhìn tình huống như vậy, Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, ném một quả bom mìn hôm trước nàng đã làm ra, thật ra cũng không thể xem như là bom, chỉ giản lược lại chế tạo một cách thô sơ thôi, cũng không biết có hữu hiệu không.

Tùy tay đã ném mất một trái ra ngoài, một đám người bị nổ bay tung tóe, uy lực lớn hơn so với nàng tưởng tượng.

Trái bom nổ mạnh, khiến cho những người đang đánh nhau liền dừng lại, có chút sững sờ nhìn cái hố to xuất hiện, Bạch Vũ Mộng chỉ thẹn thùng cười, diexndaf/"leqysdnn nhìn Lam Hạo Thần, ngượng ngùng nói: "Thần, làm sao bây giờ, ta không cẩn thận thêm một lượng lớn thuốc nổ vô." Nói xong sau ngịch ngợm le lưỡi.

Lam Hạo Thần sùng nịch sờ sờ mái tóc dài mềm mại của Bạch Vũ Mộng, không nói gì thêm.

Nhìn Bạch Vũ Mộng như vậy, mọi người chỉ cảm thấy rất nguy hiểm, nàng ta có thể không đổi sắc mặt mà nói như vậy.

Có vài người cũng bị Lam Hạo Thần mê hoặc, thấy Lam Hạo Thần cười, quả thực như tiên giáng trần. Cháu gái nhị trưởng lão giật nhẹ ống tay áo của ông, về mặt thẹn thùng nhìn hắn.

Nhị trưởng lão lập tức hiểu ý của nàng, nhìn Lam Hạo Thần, bộ dạng quả thật không tệ, có thể đưa hắn cho cháu gái chơi đùa.

Hình như nhận ra được ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, Bạch Vũ Mộng cười như không cười quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt như vậy, nàng chỉ cảm thấy mát

rượu chảy dọc theo lòng bàn chân.

Có chút bất mãn từng mắt nhìn Lam Hạo Thần, chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, chuyên môn quyến rũ người khác.

Lam Hạo Thần có chút bất đắc dĩ, tất nhiên hắn hiểu ý của Bạch Vũ Mộng, hắn cũng rất bất đắc dĩ, hắn sinh ra quá tốt, cũng không thể trách hắn.

Mạc Hàn Trần bất đắc dĩ nhìn hai người liếc mắt đưa tình, thật sự rất muốn bỏ đầu bọn họ ra nhìn thử xem bên trong có cái gì, vào thời điểm này, còn có thể làm như vậy.

"Hừ, tiểu tử, cháu gái ta coi trọng ngươi, đây là phúc khí của ngươi, ta khuyên ngươi vẫn nên quy thuận chúng ta, chúng ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

"Ngươi cho là cháu gái của ngươi có chỗ nào so sánh được với Mộng Nhi của ta, đáng vớ không ra gì, tướng mạo cũng không ra gì, quan trọng nhất là không biết tự lượng sức mình!"

Bốn phía vang lên âm thanh cười trộm, Bạch Vũ Mộng liếc nhìn, bừa bãi nở nụ cười, thật sự rất buồn cười, sao nàng chưa từng phát hiện, Thần còn có thiên phú về lĩnh vực này.

Cháu gái nhị trưởng lão thờ hồn hèn nhìn bọn họ, thẹn quá hóa giận, cũng không suy nghĩ nhiều, cầm kiếm chạy về phía Bạch Vũ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Thắng lợi

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng tức giận, nàng đã gặp qua người không biết tốt xấu, nhưng chưa thấy ai không biết tốt xấu như vậy.

Vì thế Bạch Vũ Mộng rút Tuyệt Cảm nghênh đón, một tiểu thư nhu nhược sao có thể là đối thủ của Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng giải quyết nàng.

Vốn muốn tha cho nàng một mạng, nhưng nhìn thấy ánh mắt phẫn hận đó, giống như ai đoạt đồ của nàng vậy, Bạch Vũ Mộng liền ảo não, trực tiếp ra tay giết chết nàng, một kích trí mạng.

Nhị trưởng lão thấy cháu gái bị giết, hai mắt lập tức đỏ bừng, có chút điên cuồng, diệpdạfilleqysdnn rống lớn một tiếng, vận toàn bộ sức mạnh xông tới Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cười khinh miệt, không sợ hãi nghênh chiến với nhị trưởng lão, những người khác không cử động, bọn họ muốn nhìn xem sức mạnh những người này tới đâu.

Võ công của nhị trưởng lão không tính là yếu, nếu ngay cả nhị trưởng lão cũng không chống lại được, bọn họ sẽ gặp rắc rối.

Bạch Vũ Mộng cũng không sử dụng toàn bộ sức mạnh, nhưng một lúc sau, vẫn dễ dàng đánh bại nhị trưởng lão.

Sắc mặt đại trưởng lão thâm trầm, nhìn chằm chằm vào Bạch Vũ Mộng, nữ tử này mặc bạch y, tuyệt đại tao nhã, có võ công cao như vậy, làm người ta không thể không suy nghĩ nhiều.

Bạch Vũ Mộng rộng rãi đón nhận ánh mắt của đại trưởng lão, trong đám trưởng lão này, đại trưởng lão âm hiểm nhất, từ nãy đến bây giờ chưa từng nói một câu nói, nếu muốn làm đối thủ của nàng, sợ là chỉ có hắn.

Tuy rằng Bạch Vũ Mộng đứng im, nhưng trong lòng cũng đang cân nhắc, xem thử tiếp theo nên ứng đối thế nào, tuy rằng bọn họ có độc, nhưng nếu tiếp tục như thế, bọn họ cũng sẽ mệt chết.

Đến lúc đó, nếu bọn họ ý động hiệp yếu, sẽ bị tổn thất mà chết. Xem ra nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

Lúc này, đại trưởng lão luôn im lặng lại mở miệng: "Tiểu cô nương còn nhỏ tuổi mà đã có thành tựu như thế này, không thể không khiến người khác bội phục, nhưng, ngươi đã đứng sai chỗ rồi, không bằng ngươi quy thuận chúng ta thế nào?"

"Sao? Quy thuận các ngươi, ta được cái gì sao?" Bạch Vũ Mộng cảm thấy hứng thú hỏi.

Nhưng không ai lo lắng nàng sẽ đồng ý, bởi vì bọn họ đều hiểu biết Bạch Vũ Mộng, bọn họ biết, Bạch Vũ Mộng tuyệt sẽ không đồng ý loại chuyện như vậy.

“Lợi ích tất nhiên là có, nếu chúng ta thắng, lấy được quyền lợi, một nửa sẽ do ngươi nắm trong tay, thế nào?”

Hắn vừa nói xong, những vị trưởng lão lập tức khiếp sợ nhìn đại trưởng lão, diênxd@ffleqysdoon có chút không dám tin nhưng lại nhận lại ánh mắt cảnh cáo của đại trưởng lão, nên không dám nói gì thêm.

Tất nhiên Đại trưởng lão tự có cân nhắc, nữ nhân này vừa nhìn là biết tâm cao khí ngạo, nếu không tung ra mồi nhử lớn, sợ là sẽ không mắc câu, về phần sau khi mắc câu, sẽ do bọn họ định đoạt.

"Phải không, sao có thể tốt như vậy, ta nghe cũng có chút động tâm!"

Bạch Vũ Mộng thờ dài nói, "Như vậy đi, ta cảm thấy còn không đủ, các ngươi cho ta toàn bộ quyền lợi, thế nào?"

Nàng vừa nói xong, mọi người hít một hơi, sao có thể tham lam như vậy, nếu vậy, không phải tất cả mọi thứ đều là của nàng sao, vậy bọn họ đều làm không công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-2: Thắng lợi 2

Mặt Bạch Vũ Mộng tỏ vẻ tất nhiên, trong lòng cũng cười nhạo, đám lão hồ ly này không biết tính toán tí mì, tâm tư của bọn họ sao có thể giấu được nàng chứ?

Nhìn bọn họ do dự, Bạch Vũ Mộng ra vẻ không kiên nhẫn: "Thôi đi, ta cũng không cần, ai muốn về phe các ngươi chứ, thật là!"

"Trúc Đạp Vũ cho ngươi lợi ích gì, ngươi lại muốn giúp đỡ nàng như vậy!" Tứ trưởng lão căm giận nói.

"Bởi vì nàng là bằng hữu của ta!" Một câu đơn giản, cũng làm cho lòng người ấm lên.

Trúc Đạp Vũ cười, thì ra mất đi tinh thần, lại có thể có được tình bạn, như vậy, cũng không có gì phải thất vọng, thất vọng mình bị mọi người xa lánh.

Trúc Dạ Hiền cái hiểu cái không nhìn Bạch Vũ Mộng, nắm chặt tay Mạc Hàn Trần, hiện tại Mạc Hàn Trần chăm sóc hắn. Thiên hạ nhỏ này, hình như cũng hiểu được cái gì đó.

Đại trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Bạch Vũ Mộng: "Đây là do ngươi nói, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy đừng trách chúng ta!"

Bạch Vũ Mộng trào phúng nhìn đám người giả mù sa mưa, lác đác, quyền lực luôn che mờ hai mắt con người, sau đó chết bên trong giấc mộng của bản thân.

Nhưng quả thật năm vị trưởng lão đã bày ra một trận hình kỳ quái, Trúc Đạp Vũ ngưng trọng nói: "Đây là tuyệt kỹ của năm vị trưởng lão, Ô Xà vậy đuôi, uy lực rất lớn, chưa từng có ai vào trận này mà còn sống sót đi ra."

"Phải không, ngay cả ngươi cũng không được sao?" Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc nhíu mày.

"Đây chính là nguyên nhân năm trưởng lão có thể tạo phản, pháp lực của ta có thể khống chế trận pháp, nhưng lúc trước pháp lực của ta đã bị hao tổn, hiện tại ta không có khả năng..."

Bạch Vũ Mộng có chút ngưng trọng nhìn Lam Hạo Thần một cái, về mặt Lam Hạo Thần cũng cứng đờ, trên người tản ra khí thế lạnh như băng.

Chỉ thấy năm trưởng lão đã dọn xong trận hình, mắt trận ở chỗ gió thổi mạnh, diendd/nlleqysdoon trong nháy mắt liền được lấp đi.

Đám người Bạch Vũ Mộng bị nhốt ở bên trong, vẫn chưa hoàn hồn lại, bởi vì bên trong gió êm sóng lặng, đều không có chuyện gì xảy ra, chỉ là một màn đêm tăm tối.

Mọi người đều dè dặt cẩn trọng dựa vào nhau, lúc này Trúc Đạp Vũ nhẹ giọng nói: "Lúc này nhìn như gió êm sóng lặng, kì thực rất nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận sẽ mất mạng, nhưng không có ánh sáng, không thể nhìn thấy gì."

Lúc này, khiến người ta không ngờ được là, trên cổ tay Bạch Vũ Mộng tản ra ánh sáng màu lam, càng ngày càng chiếu sáng mãnh liệt, khiến mọi người không mở mắt được.

Chờ đám người Bạch Vũ Mộng hồi thần lại, mới phát hiện mình đã đứng ở bên ngoài, mà năm vị trưởng lão lại học máu, đều ngã xuống chung quanh, bị thương rất nặng.

Trúc Đạp Vũ có chút khiếp sợ nhìn Bạch Vũ Mộng, những người khác cũng đều không tin, diẽnxdafn"lequysdoon ngay cả Bạch Vũ Mộng cũng có chút nghi hoặc nhìn vòng tay màu lam trên cổ tay.

Vì sao mỗi lần lâm vào nguy hiểm, chiếc vòng này luôn xuất hiện, sau đó thoải mái hóa giải nguy cơ.

Đây rốt cuộc là cái gì, sao có thể xuất hiện trên người nàng, hơn nữa mỗi lần đều cứu mạng nàng.

Mà đại trưởng lão lại phức tạp nhìn Bạch Vũ Mộng, đã bao nhiêu năm rồi, cho tới bây giờ không ai có thể phá trận pháp này, hôm nay lại bị vị cô nương này dễ dàng phá giải!

Quốc vương Nam Cương sốt ruột lập tức chạy xuống đến xem thương thế đám trưởng lão, vừa thấy họ đều bị trọng thương, lập tức đổi chiều gió, chạy đến trước mặt Trúc Đạp Vũ, bắt đầu nhận sai.

"Đạp Vũ, đều là lỗi của phụ hoàng, nhất thời bị tiểu nhân gièm pha, cho nên mới đối xử với ngươi như vậy, ngươi sẽ không trách phụ hoàng chứ!"

"Phụ hoàng, từ trước đến nay, ta kính trọng ngài là phụ hoàng của ta, ngươi nuôi ta lớn như vậy, ta thật sự muốn báo đáp ngươi, nhưng ngươi đã làm cái gì, đối với ta như vậy thì không nói, ngươi đối với dân chúng thế nào, tất cả đều là con dân của ngươi, nhưng ngươi thì sao, thật sự có thể làm một quốc vương có trách nhiệm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Giúp ta một chuyện

Edit: susublu

Mỗi một tiếng chỉ trích, mỗi một tiếng lên án, làm trong lòng quốc vương Nam Cương có chút áy náy, nhưng lại nhanh chóng bị sự phẫn nộ vùi lấp, nhưng hắn vẫn chịu đựng.

"Đạp Vũ, phụ hoàng đã biết sai rồi, ngươi tha thứ cho ta đi, ngươi vẫn là thánh nữ lợi hại nhất như trước kia, ta sẽ xử trí năm vị trưởng lão này!"

"Không cần, phụ hoàng, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy, không phải ta không có hiếu, là ngươi ép ta, vì dân chúng Nam Cương, ta không làm như vậy được, coi như Đạp Vũ xin lỗi tổ tiên!"

Lúc này, rất nhiều dân chúng đi vào từ bên ngoài, bọn họ đều chạy tới, bọn họ nghe nói thánh nữ đã chiến thắng năm vị trưởng lão, đều vội vàng đi vào chúc mừng, lại nghe thấy cái không muốn nghe.

"Thánh nữ, ngươi muốn làm gì, hiện tại người xấu đã bị bắt, ngươi không cần làm chuyện điên rồ!" Có người khuyên nhủ.

"Các vị, thực xin lỗi, ta từng thề trước bài vị tổ tông, tuyệt đối sẽ không tranh đấu với người trong nhà, tuyệt đối sẽ không khiến dân chúng chịu khổ, nhưng ta lại không giữ lời, cho nên, chức vị thánh nữ này, ta tự nguyện bỏ. Ta sẽ bỏ hết những thứ thuộc về thánh nữ."

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn Trúc Đạp Vũ, không ngờ nữ tử này lại quật cường như thế, tuy rằng trong lòng có chút thất vọng, nhưng cũng thật tình chúc phúc nàng.

"Thánh nữ, chúng ta sẽ không trách tội ngươi, ta tin tổ tông biết cũng sẽ không thể trách tội ngươi, ngươi làm tất cả những thứ này đều vì chúng ta, ngươi hãy cân nhắc lại đi!" Nói xong liền quỳ xuống.

Mọi người phía sau đều phụ họa nói theo, ai cũng đều quỳ xuống, quỳ vì nữ tử thiện lương, quỳ vì nữ tử kiên cường.

Trúc Đạp Vũ hơi kinh ngạc, dân chúng lại làm như vậy, nàng hơi điều chỉnh lại tình hình bên dưới, lại mở miệng: "Tất cả mọi thứ, vốn không nên xảy ra, nhưng vì ta, diẽn//dànle""quýdoon khiến mọi người trôi giạt khắp nơi, cảm ơn các ngươi tin tưởng ta, nhưng, tổ huân không thể trái!" Nữ tử nói xong, liền chảy một giọt lệ.

Giọt lệ này, không rơi xuống đất, mà lại lén lút lọt vào vòng tay của Bạch Vũ Mộng.

Không ai phát hiện, bao gồm cả Bạch Vũ Mộng, bọn họ chỉ chuyên chú quan tâm chuyện này.

"Đạp Vũ, dân chúng đã kính yêu ngươi như vậy, cần gì phải cự tuyệt, nếu thật sự muốn tốt cho dân chúng, nên thuận theo dân ý, cho bọn họ một tương lai tốt đẹp, chuộc lại tội lỗi mà ngươi tự nhận." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng.

Trúc Đạp Vũ nhìn Bạch Vũ Mộng, biết lời của nàng có ý khác, nàng lại nhìn xuống dân chúng đang quỳ, thờ dài, gật đầu.

Đột nhiên còn có một sức mạnh kéo dân chúng đang quỳ trên mặt đất đứng lên: "Đạp Vũ, ngươi nhớ kỹ, đây không phải là chức trách một mình ngươi, cũng không phải thiên hạ của một mình ngươi, nếu như tham lam muốn thiên hạ, sẽ phải trả giá đắt." Lời nói của Bạch Vũ Mộng đầy thâm ý, liền cùng Lam Hạo Thần rời đi.

Trúc Đạp Vũ nghe xong, thật lâu không cử động, đứng im tại chỗ, lẳng lặng suy xét, tất cả mọi người đều suy ngẫm ý của nàng.

Đến một lúc sau, hình như Trúc Đạp Vũ đã hiểu ra, nụ cười, nụ cười thoải mái, cũng nhìn thấy nàng đã thả lỏng, ánh mắt nhìn về phía xa xa, như đang nhìn gì đó.

Mọi người có chút nghi hoặc, nữ tử vừa rồi là ai, lời nói lại ảnh hưởng đến thánh nữ như vậy, hơn nữa, câu nói cuối cùng của nàng, thật sự khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Hơi nhớ nhưng, nhìn theo hướng Bạch Vũ Mộng rời đi, lâm vào trầm tư, rốt cục nữ tử xinh đẹp khí phách đó có thân phận gì, vì sao trên người nàng luôn có khí thế quân lâm thiên hạ, hơn nữa nam tử bên cạnh nàng cũng không phải người tầm thường, có một ngày sẽ lay động cả thế giới.

Đi vào một căn phòng, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần ngủ ở trên giường, diexd@ffleqysdoon Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng hỏi Lam Hạo Thần: "Thần, chàng nói xem, nàng có hiểu không?"

"Yên tâm đi, nàng ta thông minh như vậy, tất nhiên sẽ hiểu được, huống hồ nàng cũng đã nói trắng ra rồi, không phải sao?"

Bạch Vũ Mộng hơi bĩu môi: "Sao có thể nói ai cũng thông minh như chàng được?"

"Được, ta không nói nữa, không nói nữa được chưa!" Lam Hạo Thần yêu chiều vuốt tóc Bạch Vũ Mộng, mắt hần lóe lên.

Thay đổi nhỏ như vậy nhưng tất nhiên cũng bị Bạch Vũ Mộng bắt được, nhưng quả thật không nói gì thêm, mang theo nghi vấn tiến vào mộng đẹp.

Lam Hạo Thần bắt đầu dĩ thờ dài, quyền luyện miêu tả gương mặt Bạch Vũ Mộng, trong mắt không muốn buông tha, hần biết, hần không còn lại bao nhiêu thời gian, hần thầm nghĩ muốn có một cuộc sống tốt đẹp cùng nàng.

Nói hần ích kỷ cũng được, nói vậy thì hần cũng không còn cách nào, hần không muốn lúc chết mà không nhìn thấy nàng, nhưng, hần đã có một quyết định, hi vọng đến lúc đó, Mộng Nhi sẽ không hận hần!

Đau dài không bằng đau ngắn, nàng hận hần cũng được, ít nhất sẽ không quên...

Ngày hôm sau thức dậy, đi ra ngoài, liền nhìn thấy có người chờ ở bên ngoài, nói là Trúc Đạp Vũ mời họ.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đi đến phòng Trúc Đạp Vũ, chỉ thấy nàng đang chơi đùa cùng Trúc Dạ Hiền, thấy Bạch Vũ Mộng đã đến, đứng dậy tiếp đón.

"Lần trước các ngươi nói muốn ta giúp giải băng hỏa cổ, ta đã hỏi Mạc Hàn Trần tình huống của hần, có thể để ta và Lam Hạo Thần nói chuyện một mình không?" Nàng trung cầu ý kiến của Bạch Vũ Mộng.

"Có chuyện gì mà ta không thể nghe sao?" Bạch Vũ Mộng có chút khó chịu hỏi.

"Mộng Nhi, nàng không nên quấy rầy người ta giải độc cho ta, nàng ra bên ngoài chờ đi, chơi với Hiền nhi được không?"

Lam Hạo Thần cũng đã nói như vậy, Bạch Vũ Mộng không có cách nào, chỉ có thể không cam lòng gật đầu, diexdaffleqysdnn trước khi đi, còn cảnh cáo rất nhiều lần mới thả bọn họ vào trong.

"Không thể giải sao?" Sau khi đi vào, Lam Hạo Thần gọn gàng dứt khoát hỏi.

Trúc Đạp Vũ hơi run một chút, sau đó mới trả lời: "Ngươi cũng biết, cổ độc sẽ phát tác khi mười tám tuổi, mà ngươi lại chống đỡ được tới bây giờ, cổ độc đã sớm xâm nhập vào xương cốt."

"Thật sự không có biện pháp sao?" Lam Hạo Thần cau mày.

"Biện pháp thì có, ngươi cần tìm được bốn loại thuốc Băng Liên, Hòa Tri Tử, hoa Mạn Châu Sa, Thủy Tâm Bạch Quả, hơn nữa còn phải có máu của nữ tử có linh hồn thuần khiết làm thuốc dẫn."

"Điều này ta có nghe Mộng Nhi nói qua, hình như có ghi lại trong một quyển sách cổ."

"Đúng vậy, vốn ta cũng có thể giải cổ độc, nhưng hiện tại đã quá muộn rồi, xin thứ cho ta bất lực, nhưng nếu là tìm được bốn loại thuốc kia, thật ra ta có thể giúp ngươi."

"Ngươi có biết những loại thuốc này ở đâu không?"

Trúc Đạp Vũ lắc đầu: "Trăm ngàn năm qua, chưa từng có ai gặp qua, chớ nói chi là tìm được, muốn tìm mấy thứ này thì có chút khó khăn."

"..."

"Người có thể giúp ta một việc không?"...

...

Từ trong phòng đi ra, giống như không có chuyện gì xảy ra cả: "Vũ nhi, ta có thể giải độc cho Lam Hạo Thần, nhưng cần một ít thời gian."

"Thật vậy không, vậy thật tốt quá!" Bạch Vũ Mộng vui vẻ dựa vào người Lam Hạo Thần. Lam Hạo Thần cũng hơi né tránh Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, lại làm như không có gì xảy ra cả, nàng không thấy được, ánh mắt Trúc Đạp Vũ ở phía sau nàng hơi phức tạp..

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Kết quả

Edit: susubluu

Một ngày yên bình trôi qua, nhưng Bạch Vũ Mộng luôn cau mày, nàng luôn cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra, hơn nữa hình như Lam Hạo Thần có chuyện gì gặt nàng.

Đã vài lần nàng muốn mở miệng hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra, nhưng đều không có dũng khí hỏi, biết là dù có hỏi, Lam Hạo Thần cũng chỉ nhàn nhạt lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Sáng sớm hôm sau, có người đến mời Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, nói là quốc vương muốn xử trí năm vị trưởng lão, mời bọn họ cùng đến xem.

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn đi, những chuyện này đều không liên quan hệ đến họ, nhưng, Lam Hạo Thần lại có thái độ khác, nói là muốn đi xem thử, nguyên nhân là vì quá mức nhảm chán.

--- Susubluu ~

Lúc Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đến nơi, mọi người trong thành đã chờ ở đó, nhìn năm vị trưởng lão bị trói ở trên bàn, dân chúng đều rất kích động.

"Các người, còn có chuyện gì muốn nói không?" Quốc vương Nam Cương tỏ vẻ thông dong hỏi.

Các trưởng lão đều không trả lời, nhưng ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía đám người Bạch Vũ Mộng: "Chúng ta tự cho mình thanh cao, không ngờ cuối cùng lại thua trên tay tiểu nha đầu này!" Đại trưởng lão chậm rãi nói, lời nói không có một chút cảm xúc nào.

"Các người, vốn bản cũng đã có được quyền lực lớn như vậy, nhưng đã tâm quá lớn, an nhàn ở một chỗ không tốt sao? Các người đã nghe qua câu nói lòng tham không đáy, rắn cũng có thể nuốt nổi voi chưa." Giọng Bạch Vũ Mộng vẫn lạnh lùng như trước.

"Ha ha ha ha, tiểu nha đầu, không ngờ cuối cùng còn muốn tới giáo huấn chúng ta, chúng ta chết không luyến tiếc, nhưng, hậu bối của chúng ta vô tội, xin người tha cho bọn họ!" Đại trưởng lão dùng chữ "Xin!"

"Người nên biết, nếu nhỏ cỏ mà không nhổ tận gốc, gió xuân thổi qua sẽ lại sinh sôi nảy nở, người nghĩ rằng ta sẽ cho người nhà người một con đường sống sao?" Đám công tử tiểu thư nghe thấy sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Từ lúc các người quyết định làm như vậy thì nên biết hậu quả là gì, hiện tại, các người thất bại, không có tư cách đứng đây câu tình thay bất kỳ kẻ nào!"

Rốt cuộc sắc mặt đại trưởng lão cũng thay đổi, đại trưởng lão là người trầm ổn nhất trong năm vị trưởng lão, lúc trước, hắn cũng do dự, nhưng vẫn không lại chống sự quyến rũ của ích lợi, cuối cùng hại nhiều người như vậy.

Bạch Vũ Mộng đang muốn lôi kéo Lam Hạo Thần đi, lại phát hiện người bên cạnh đã sớm không còn đứng đó, xoay người tìm kiếm, nhìn thấy ở một góc khác, dieind@fillequysdoon Lam Hạo Thần đang cùng tán gẫu vui vẻ với Trúc Đạp Vũ. Nụ cười trên mặt hai người bọn họ làm Bạch Vũ Mộng rất đau đớn, Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân không được nghĩ bậy. Mà người bên kia hình như cũng chú ý tới ánh mắt của nàng, mắt Lam Hạo Thần lóe lên, nhưng không nhìn về bên này.

Dù Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân không nhìn, nhưng vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của họ, không hề bỏ qua bất kỳ động tác nhỏ nào, trong lòng

càng khó chịu.

Chậm rãi thông thả bước đến trước mặt các vị trưởng lão, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng mở miệng: "Nếu ta không làm, đối tượng hợp tác của các người chính là Mộ Dung Tịch Lạc của Mộ Dung Quốc!"

Các vị trưởng lão lập tức khiếp sợ nhìn nàng, sao nàng có thể biết? Không cần nghi hoặc nhìn ta, vì sao ta lại biết, các người có từng nghĩ tới, nếu như các người thành công, là các người lợi hại, hay là hấn lợi hại?"

Đại trưởng lão cau mày, lâm vào trầm tư. Quả thật bọn họ chưa hề nghĩ tới vấn đề này, hiện tại bị nàng nói như thế, hình như cho tới bây giờ bọn họ đều không có cơ hội thắng.

Bạch Vũ Mộng nhẹ lườm bọn họ, khóe miệng nở nụ cười lạnh, xoay người bỏ đi. Nàng biết bọn họ nghe lọt câu nói của nàng, nhưng tiếp theo nên làm thế nào là chuyện của bọn họ.

Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu nhìn bầu trời, khẽ thở dài, coi như đây là lễ vật cuối cùng nàng đưa cho Trúc Đạp Vũ đi!

"Các vị, có thể nghe ta nói một câu không?" Bạch Vũ Mộng hơi vận nội lực, hô lớn tiếng.

Dân chúng đang sôi trào lập tức yên tĩnh lại, chờ nữ tử xinh đẹp này mở miệng. Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi mở miệng: "Ta muốn các người khoan dung độ lượng, ta biết các người đều rất hận năm vị trưởng lão, nhưng dù sao bọn họ cũng là người bị mê hoặc, bọn họ đều là người có năng lực, nếu giết bọn họ, thì sẽ mất đi rồi nhân tài!"

"Sao người có thể nói như vậy? Có phải người cùng một phe với bọn họ không, hôm nay nhất định phải giết bọn họ!"

"Đúng vậy, bọn họ làm nhiều việc ác, sao người có thể cầu tình cho bọn họ, phải giết bọn họ, giết bọn họ!"

"...."

Dân chúng lại bắt đầu kích động, không ngừng chửi rủa Bạch Vũ Mộng, yêu cầu giết năm người này.

Đám người Lam Hạo Thần cũng kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, hơi bất ngờ, dĩ nhiên là, Về mặt đại trưởng lão phức tạp, hấn cũng chưa hề nghĩ tới tình huống như vậy, vừa rồi bọn họ thật sự hối hận, nhưng chuyện đã làm rồi thì sao còn đường để hối hận chứ? Bọn họ đã chuẩn bị tâm lý chịu chết, lại không ngờ...

"Câm miệng!" Bạch Vũ Mộng lạnh mặt quát. Quả thực chung quanh bỗng chốc yên tĩnh lại: "Các người có nghĩ tới hay không, chỉ vì cảm xúc của các người, mà có thể hủy toàn bộ Nam Cương."

Giọng nói của Bạch Vũ Mộng hơi gắt gỏng, tiếp tục mở miệng: "Bọn họ thật sự có làm sai, nhưng sai lầm có thể bù lại, nếu hôm nay bọn họ chết, sau này làm thế nào để tiếp tục duy trì Nam Cương, chỉ trông cậy vào một mình thánh nữ, các người cho rằng có thể quản lý tốt một Nam Cương khổng lồ như vậy sao, các người cho rằng chỉ cần như vậy, các người sẽ một cuộc sống tốt sao?"

Mỗi một tiếng chất vấn của Bạch Vũ Mộng, làm dân chúng đều trầm tư, đúng vậy, nếu không có năng lực, cũng sẽ không có quyền lực như bây giờ, nếu giết bọn họ, sau này ai có thể quản lý được Nam Cương?

--- Susublu

Chung quanh yên lặng, Bạch Vũ Mộng nhìn dân chúng phía dưới, thở dài, chung quy vẫn là dân chúng, cảm xúc dễ dàng biến thành hành động, ngược lại gây thành đại họa.

"Lần này chúng ta tha cho bọn họ, nếu sau này bọn họ giống như bây giờ, làm chúng ta nhảy vào nước sôi lửa bỏng, vậy phải làm thế nào?" Trong đám dân chúng có người mở miệng hỏi.

Bạch Vũ Mộng chú ý tới, mỗi lần mở miệng đều là người này, hình như là lãnh đạo.

"Ta sẽ cho bọn họ ăn một loại thuốc, loại thuốc này chỉ có ta mới có thuốc giải, mỗi tháng cho họ dùng một viên, nếu không sẽ phát độc mà chết, ta sẽ đưa thuốc giải cho Thánh nữ, nếu như bọn họ lại có tâm làm phản, các người không cần thiết phải gây chiến."

Lời nói của nàng như một viên thuốc an thần, người kia lại mở miệng: "Nếu như vậy, chúng ta đồng ý, nhưng, nếu bọn họ gây bất lợi cho Nam Cương, chúng ta có quyền đuổi bọn họ xuống."

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt gật đầu, đi qua: "Các người, muốn chết, hay muốn sống?"

Đại trưởng lão cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm trên mặt hấn, qua hồi lâu, mới nhàn nhạt mở miệng: "Người thật thông minh, nếu ta sớm biết như vậy, sẽ không phạm phải sai lầm lớn thế này!"

Không ai biết sai lầm hấn nói là cái nào, nhưng cuối cùng bọn họ đều ăn viên thuốc kia, chứng tỏ bọn họ chấp nhận chịu không chế, nhưng lại có được cái bọn họ nên có.

Chương 74: Quyết tuyệt

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng đưa thuốc giải cho Trúc Đạp Vũ trước mắt mọi người: "Ở đây có năm viên, một năm sau, ta sẽ phái người đưa thuốc khác tới cho người!"

Nói xong, nhìn nhìn Lam Hạo Thần đứng bên cạnh, mím môi, xoay người cất bước rồi đi. "Mộng Nhi..." Lam Hạo Thần gọi Bạch Vũ Mộng lại, Bạch Vũ Mộng dừng bước một chút, nhưng không quay đầu lại, mà trực tiếp bỏ đi.

Trở lại phòng, Bạch Vũ Mộng chậm rãi cởi quần áo ra, nhẹ nhàng nằm vào trong chăn. Lam Hạo Thần đi vào, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng cuộn tròn người lại.

Là ai nói, tư thế ngủ như vậy, là do không có cảm giác an toàn, chẳng lẽ Bạch Vũ Mộng sợ hãi như vậy sao?

Đau lòng nhũ mảy, muốn giải thích cho nàng nghe, lại nghĩ đến điều gì đó, nắm chặt nắm tay, xoay người bỏ đi.

Bạch Vũ Mộng nghe thấy tiếng vang phía sau, ý muốn Lam Hạo Thần tới an ủi nàng, diễnD@fmllequysdoon giải thích rõ ràng với nàng, nếu hắn giải thích, nàng nhất định sẽ tin tưởng, nhưng hắn không có.

Mùi hương quen thuộc phía sau biến mất, Bạch Vũ Mộng ngửi mùi hắn lưu lại trong chăn, khóe mắt chảy một giọt lệ, nàng không muốn tin những gì mình nhìn thấy, có lẽ, tình ngủ sẽ tốt hơn.

Đến khi Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, Lam Hạo Thần cũng không quay lại phòng, nhìn bên cạnh trống rỗng, hắt chăn lên, không hiểu sao trong lòng Bạch Vũ Mộng hoảng loạn.

Nàng vội vàng đứng dậy, chân tay luống cuống mặc quần áo, hoảng loạn chạy ra bên ngoài, có cung nữ muốn theo sau, nhưng đều bị Bạch Vũ Mộng bỏ lại.

Bạch Vũ Mộng cũng không biết bản thân muốn đi đâu, nhưng nàng biết, nếu nàng không đi, sẽ hối hận cả đời.

Cảnh vật chung quanh trôi đi vùn vụt, Bạch Vũ Mộng đã vận khinh công, đều bỏ qua những tiếng quát tháo sột ruột chung quanh, Bạch Vũ Mộng liều lĩnh chạy.

Trúc Đạp Vũ nghe thấy hạ nhân bẩm báo, ánh mắt lóe lên, tiếp tục làm như không phải việc của mình, nhưng không ai biết cảm giác trong lòng nàng thế nào.

--- Susublu ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Đi đến một cung điện hoa lệ, Bạch Vũ Mộng dừng bước chân, đứng ở bên ngoài, không biết rốt cục mình muốn làm gì, mê mang nhìn chung quanh.

Trong lòng do dự, không biết có nên đi vào hay không, nàng không biết vì sao bản thân lại đến chỗ này, đến đây rồi lại không biết có nên vào hay không.

Bên trong truyền ra một tiếng cười duyên dáng của nữ tử, hình như rất vui vẻ. Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, vừa định đẩy cửa đi vào, cửa đã bị người bên trong đẩy ra.

Bạch Vũ Mộng thật sự muốn hỏi người khác thử xem có phải nàng nhìn lầm rồi không, nhưng ở chỗ này ngoại trừ ba người bọn họ cũng không còn ai.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy cái gì? Lam Hạo Thần ôm Trúc Đạp Vũ, vừa cười vừa đi ra khỏi phòng. Diễn//jdànlequy""doon trên mặt Trúc Đạp Vũ còn hơi ửng đỏ, cười duyên dựa vào người Lam Hạo Thần.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, nụ cười của bọn họ lập tức cứng đờ, Lam Hạo Thần vội vàng rút tay ra, hoảng loạn nhìn Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ..."

"Chỉ cái gì? Chỉ tán gẫu rất vui vẻ, hay chỉ ôm nhau thôi?"

"Mộng Nhi, thật sự không phải như nàng nghĩ đâu, ta và Vũ nhi thật sự không có gì cả." Lam Hạo Thần sột ruột giải thích.

"Vũ nhi, kêu thân thiết như vậy, còn nói các người không có gì!" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng càng lúc càng lạnh như băng.

"Vũ nhi, ngươi không nên trách Hạo Thần, ta chỉ hơi mệt, cho nên mới dựa gần hắn một lát, thật sự không có gì cả."

"Ha ha, Lam Hạo Thần, không phải từ trước tới nay ngươi không để cho người khác lại gần ngươi sao, thế nào, hôm nay lại tốt bụng như vậy, ngươi kêu ta làm sao tin ngươi đây?" Mặt Bạch Vũ Mộng đầy băng sương, nàng đã nhìn thấy cảnh mà nàng không muốn thấy nhất.

"Ta nói ta và nàng ta thật sự không có gì cả, sao nàng không tin ta, nàng đừng cố ý gây sự nữa!"

Bạch Vũ Mộng nhìn mặt Lam Hạo Thần có chút tức giận, tâm dần dần lạnh xuống: "Lam Hạo Thần, đã từng, ngươi đã từng hứa với ta cả đời một đôi, nhưng hôm nay, ngươi lại cho ta nhìn thấy sự phản bội của ngươi."

Thì ra, tình yêu quả thực không thể tin, ta còn ngu ngốc bị các ngươi tổn thương. Tất cả mọi thứ, dù sao cũng chỉ mình ta tự đa tình, ở trong mắt ngươi, ta chỉ là một kẻ ngốc đáng buồn cười thôi!"

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Lúc Bạch Vũ Mộng nói lời này nàng đang cười, có trời biết trong lòng nàng đau cỡ nào, giống như có người lấy đi tim của ngươi, làm cho máu chảy đầm đìa.

Bạch Vũ Mộng như nghe thấy tiếng lòng tan nát của bản thân, nỗi đau này còn đau hơn kiếp trước của nàng, nàng biết bản thân đã trả giá vì tình, nhưng lại đổi lấy phản bội như lúc trước.

"Bạch Vũ Mộng, ngươi đừng cố tình gây sự nữa, trên đời này, có nam tử nào không tam thê tứ thiếp, lúc trước lừa gạt ngươi, ngươi thật sự tin sao, ngươi nghĩ rằng hắn không cần nhiều mỹ nữ, chỉ độc sủng một mình ngươi sao?"

"Đúng vậy, lời nói của nam nhân vĩnh viễn không thể tin, làm gì có tình yêu thật sự. Còn nữa, ta còn muốn cảm ơn ngươi, đã khiến ta hiểu được nhiều như vậy."

"Được rồi, mau trở về đi, chuyện hôm nay ngươi làm coi như chưa xảy ra, sau này ta sẽ đối tốt với ngươi!"

"Không cần, ta chịu không nổi, Lam Hạo Thần, là ngươi khiến ta tin vào tình yêu, cũng là ngươi làm ta không tin vào tình yêu nữa, hôm nay, ta rất vui vẻ, từ nay về sau, ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Bạch Vũ Mộng hơi nhắm chặt mắt, một giọt lệ rơi ra ngoài khóe mắt, kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng khóc, nhưng nàng vẫn khóc, nhưng, nàng sẽ không xin ở lại, bọn họ cũng có kiêu ngạo của mình.

Không chút do dự xoay người, nhanh chóng rời đi, nhìn bóng lưng chạy trời chết, Lam Hạo Thần đau lòng nhắm hai mắt lại, khuôn mặt xet qua dòng lệ trong suốt, nhưng nhanh chóng biến mất không thấy...

Hai người kiêu ngạo như thế, không cho phép đối phương có khuyết điểm gì, một khi phát hiện, Diẽnx=đann>llequydoon bọn họ cũng không để ý mà tổn thương lẫn nhau, rồi quyết tuyệt rời đi.

Hồi lúc lâu sau, Lam Hạo Thần mới mở mắt, như bị rút mất linh hồn vậy, thờ dài nhân nhậ nói một tiếng: "Cám ơn..."

Trúc Đạp Vũ đứng tại chỗ, nhìn theo hai người bỏ đi theo hai hướng khác nhau, trong mắt hơi áy náy, nàng lo lắng rốt cục có nên nói hay không, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng.

Nàng không thể nói, nếu không nỗ lực nhiều ngày nay của bọn họ đều uổng phí, có lẽ, buông tay là kết cục tốt nhất đối với hai người họ, dù sao, không ai biết được hắn còn có thể sống được bao lâu...

Bạch Vũ Mộng đỡ đầu bước đi, nước mắt tùy ý rơi, không biết nàng đã đau đến mức nào mà bây giờ không còn cảm giác đau nữa, bởi vì đã đau đến chết lặng.

Tại sao có thể như vậy? Không phải là như vậy, một người là bằng hữu của nàng, một người là người nàng yêu, chuyện này không thể xảy ra với nàng được!

Dừng bước lại, quay đầu liếc mắt nhìn một cái, thì ra, vẫn đang chờ mong hắn sẽ đuổi theo sao? Đáng tiếc, là bản thân nàng tự đa tình.

Ngồi xổm ở một góc xó, ôm chặt bản thân, cả người đều run run, nhưng, lại khóc không được, nàng rất muốn khóc, nhưng nước mắt sớm đã cạn khô.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15. Thanh Hoàng Quốc

Edit: susubblue

Thật lâu sau, nữ tử trên đất đứng lên, thân thể gầy yếu lưng lay sắp đổ, liều xiêu một lúc mới đứng vững, nhưng nữ tử này hình như không bình thường.

Trong mắt nữ tử đầy vẻ khát máu lạnh như băng, đáy mắt chậm rãi đóng đầy vẻ tuyệt tình, giống như một vũng nước phẳng lặng, vĩnh viễn sẽ không gợn sóng nữa.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ không còn nụ cười như ngày xưa nữa, mọi chỗ lớn nhỏ trên người đều là khí chất tàn nhẫn, vô tình, như một công cụ giết người, không có một chút cảm xúc của nhân loại.

Nữ tử đứng một lúc lâu, rốt cục bước ra ngoài, cũng vận khinh công, bay về phía xa, chạy về cửa tiệm nuôi ngựa, cưỡi một con ngựa chạy như điên đi khỏi nơi này.

Cho đến khi nàng rời khỏi Nam Cương, trên tòa thành xuất hiện một nam tử tuấn mỹ, nhìn thật sâu theo hướng nữ tử rời đi, một lúc lâu vẫn không hồi phục tinh thần lại.

Bạch Vũ Mộng vốn không biết đường, chỉ biết là phải chạy về phía trước, nhưng, Diễn"daffin]llequysdoon tiếng gió ngựa vang bên tai tựa như tiếng thì thảo của nam tử ngày xưa, rất rõ ràng.

Vốn đã quyết định che dấu cảm xúc, lại bộc phát ra rồi, không biết bản thân đi tới đâu, lại có một đội binh lính ngăn cản đường đi.

Bạch Vũ Mộng mở to hai mắt mông lung đắm lệt, tàn nhẫn nhìn những người này, lại không có biện pháp nào, bản thân đã tiêu hao quá nhiều tinh lực, không có khí lực để phản kháng lại.

Đội binh lính thấy nữ tử kỳ quái, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt, chung quanh đầy người vây xem.

Trưởng thị vệ nhíu mày, nữ tử này là ai, vừa rồi lỡ mắng vọt vào như vậy, hiện tại lại còn khóc bi thảm thế này, nên làm cái gì bây giờ.

"Nữ tử này là ai, nhìn thật đáng thương!" Có dân chúng thiện lương thay Bạch Vũ Mộng nói chuyện.

"Ai biết có phải thật sự như vậy không? Nói không chừng là gian tế của kẻ địch, giả bộ đến tranh thủ sự đồng tình thì sao!"

Lời này vừa vang lên, mọi người lập tức lui ra phía sau vài bước, bị lời nói này ảnh hưởng rất lớn.

Trưởng Thị vệ nhíu mày, đang muốn gọi người bắt nàng lại, từ xa xa có một đám người đi tới.

Thu Hằng Duệ vốn đang tuần tra nơi này, nhìn thấy có nhiều người vây ở cửa thành như vậy, tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn, mới quyết định qua xem thử.

Nhìn thấy người bị binh lính bắt giữ là Bạch Vũ Mộng đang mơ mơ màng màng, lập tức kinh hãi nhảy xuống ngựa, đẩy đám người ra đi đến trước mặt nàng.

"Tham kiến thái tử điện hạ!"

"Thái tử điện hạ biết nữ tử này sao?" Thấy hình như Thu Hằng Duệ quen nàng, trưởng thị vệ nghi hoặc hỏi.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thu Hằng Duệ uy nghiêm mở miệng.

"Hồi điện hạ, vừa rồi nữ tử này xông vào cửa thành, chúng ta sợ nàng là gian tế, tính bắt nàng lại thẩm vấn một chút."

"Vớ vẩn, còn không mau thả nàng ra, nếu nàng có việc gì, ta sẽ khiến toàn bộ các người phải chôn cùng!" Cho tới bây giờ trưởng thị vệ chưa từng thấy vị gặp vị thái tử lịch sự nho nhã này nổi giận, nên vội vàng thả Bạch Vũ Mộng ra.

Thu Hằng Duệ kịp thời đỡ được Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, người không sao chứ!" Ý thức Bạch Vũ Mộng đã mơ hồ, mơ hồ thấy được Thu Hằng Duệ, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Thu Hằng Duệ khẩn trương ôm Bạch Vũ Mộng lên ngựa, chạy về cung. Để lại một đám người đầy nghi hoặc, từ khi nào thái tử điện hạ lại khẩn trương vì một người lạ như vậy, rốt cục nữ tử này là ai?

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Trở về cung, vội vàng kêu hết thái y viện đến chữa bệnh cho Bạch Vũ Mộng.

Kết quả điều trị là do thương tâm quá độ, cảm xúc thay đổi quá lớn, lại chạy hơn mấy ngày trời nên bị kiệt sức, còn phát sốt, cho nên thân thể mới không chịu nổi mà hôn mê bất tỉnh.

Thu Hằng Duệ nghe thấy kết quả này cũng nhíu mày thật sâu, thương tâm quá độ? Chuyện gì mà lại khiến cho nàng thương tâm như vậy, rốt cục đã xảy

ra chuyện gì?

"Ha ha ha, Duệ nhi, nghe nói ngươi mang theo một nữ tử trở về, rốt cục ngươi cũng thông suốt, nhanh cho phụ hoàng nhìn thử xem!" Cùng với tiếng cười sang sảng này, Hoàng thượng Thanh Hoàng Quốc Thu Thiếu Diệp cất bước tiến vào.

Thu Hằng Duệ nhú mày, nhìn nam tử uy vũ kia, có chút bất đắc dĩ thở dài.

Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Vũ Mộng, Thu Thiếu Diệp giật mình, hắn nhìn thấy gương mặt lại liên tưởng đến một người khác, nữ tử dịu dàng hiền thực, nhu tình như nước kia.

Làm sao có thể có giống nhau như vậy, hơn nữa, nữ tử này, còn đẹp hơn so với nàng của năm đó, Thu Thiếu Diệp nhất thời ngây người.

Đến khi giọng nói nghi ngờ của Thu Hằng Duệ vang lên, hắn mới hồi phục tinh thần: "Thật sự là quá giống, trên đời này sao lại có người giống nhau đến vậy!"

"Phụ hoàng, ngươi đang nói cái gì vậy?" Thu Hằng Duệ nghe không hiểu Thu Thiếu Diệp đang nói cái gì.

Thu Thiếu Diệp lắc đầu, không nói gì nữa, chỉ hỏi lại hắn: "Duệ nhi, nàng là ai?"

"Nàng là Phán Vũ công chúa của Lam Tường quốc, cũng là Chiến Vương phi, nhưng không biết vì sao, lại xông vào nước ta, hơn nữa hình như nàng đã trải qua chuyện gì đó, lại bị tổn thương lớn thể này!"

"Chiến Vương phi Lam Tường quốc?" Thu Thiếu Diệp có chút kinh ngạc, tên tuổi người này vang danh khắp nơi.

"Phụ hoàng, ta tin nàng không có ác ý, nàng cho ta một cảm giác rất thân thiết, khiến ta nhìn không được muốn sủng ái nàng, nhưng, đó không phải tình yêu nam nữ, chỉ đơn thuần là cảm giác muốn sủng ái muội muội mình."

Trong đầu Thu Thiếu Diệp xuất hiện một ý tưởng lớn mật, khiến chính bản thân hắn phát hoảng, Diễn=đàn*llequysdoon khi còn chưa xác định được, hắn vẫn không dám dễ dàng đưa ra kết luận gì.

"Ta cũng vậy, rất thích cô gái này, không sao, ta tin tưởng các ngươi, ngươi để cho nàng ở lại đây đi, chờ thương thế hồi phục rồi quyết định."

Hiện tại hắn muốn xác định, lúc trước Liễu nhi bỏ đi, rốt cục có mang thai hay không!

Không nói thêm nữa, Thu Thiếu Diệp nhanh chóng rời đi, Thu Hằng Duệ không để người khác vào đây, mà tự tay cẩn thận chăm sóc Bạch Vũ Mộng.

Lúc Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, liền phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng hoàn toàn lạ lẫm, kinh nghiệm nhiều năm làm sát thủ khiến nàng lập tức cảnh giác quan sát bốn phía.

"Rốt cục ngươi cũng tỉnh rồi!" Bên cạnh truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Thu Hằng Duệ, Bạch Vũ Mộng không kịp phản ứng lại: "Nơi này là..."

"Nơi này là hoàng cung Thanh Hoàng Quốc, ngươi xông vào kinh đô, lại hôn mê, là ta cứu ngươi."

"Cám ơn... Ta đã mê man bao lâu?" Bạch Vũ Mộng ôm cái trán hơi đau, suy yếu hỏi.

"Mấy ngày rồi, ngươi hù chết bọn ta rồi, đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại lỡ mạng xông vào thành như vậy?"

Hình như nhớ lại cảnh tượng khiến người ta thương tâm, hốc mắt Bạch Vũ Mộng dần dần đỏ lên, nhưng lại nỗ lực đè nén bản thân.

"Muốn khóc thì khóc đi, ngươi có thể coi ta như người thân, có thể mượn bờ vai của ta!"

Rốt cuộc Bạch Vũ Mộng nhìn không được nữa, nhào vào trong lòng Thu Hằng Duệ, đau đớn khóc lên, cảm xúc bị đè nén thật lâu cuối cùng cũng phóng thích ra ngoài, Bạch Vũ Mộng thậm chí muốn khóc một trận cho đã.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Người nhà

Edit: susublu

Khóc một, Bạch Vũ Mộng mới ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mong lung nhìn Thu Hằng Duệ: "Cảm ơn, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, nhưng mà, vì sao ngươi lại đối xử tốt với ta như vậy?"

"Bởi vì ta cảm thấy ngươi giống như muối muối của ta, ngay cả phụ hoàng cũng rất thích ngươi, mỗi ngày đều đến nhìn ngươi!"

Bạch Vũ Mộng dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, chậm rãi kể hết mọi chuyện đã xảy ra. Thu Hằng Duệ không ngờ nàng sẽ kể cho hắn nghe, nhưng vẫn lắng lắng nghe.

Bạch Vũ Mộng cảm thấy sau khi nói hết ra, đã tốt hơn rất nhiều, nhìn Thu Hằng Duệ rất thân thiết: "Không ngờ, các ngươi đối xử với ta còn tốt hơn người nhà." Tự chế giễu nở nụ cười đầy bi thương.

"Được rồi, có một số việc không nên suy nghĩ đến nữa, ngươi coi chúng ta là người nhà của ngươi đi, sau này ngươi ở lại hoàng cung Thanh Hoàng Quốc, hưởng thụ tư vị lâm công chúa đi!" Nói xong sùng nịch sờ tóc Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng nín khóc mỉm cười, gật đầu, vui vẻ ôm Thu Hằng Duệ.

Tình duyên vài ngày, Diễn]dàn/lequy"donn Bạch Vũ Mộng đã hồi phục rất tốt, mấy ngày nay, Thu Hằng Duệ và Thu Thiếu Diệp thường xuyên đến thăm nàng, làm cho nàng cảm thấy rất ấm áp.

"Vũ nhi, thế nào, thân thể có khôi phục hay không!" Thu Thiếu Diệp và Thu Hằng Duệ cùng nhau đi đến.

Bạch Vũ Mộng đứng dậy nghênh đón: "Đa tạ Thu bá bá, Thu đại ca quan tâm, ta đã không sao rồi, nhìn xem ta rất vui vẻ." Nói xong còn nhảy lên vài cái.

Thu Hằng Duệ bắt đầu nhìn nàng, hắn biết, thật ra Bạch Vũ Mộng cũng không vui vẻ như ngoài mặt, nàng đã giấu hết mọi đau khổ vào lòng rồi. Lam Hạo Thần đáng chết, lại dám đối xử với nàng như vậy.

Nhìn Thu Thiếu Diệp muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc: "Thu bá bá, ngươi có chuyện gì muốn hỏi sao?"

Thu Thiếu Diệp do dự một chút, hắn đã điều tra xong, lúc trước Liễu nhi bỏ đi thật sự đã mang thai, nhưng bị một vài người hãm hại, cho nên đến bây giờ hắn mới biết được.

Tâm tình kích động, run run mở miệng: "Vũ nhi, trên vai trái của ngươi có phải có một vết bớt hình phượng hoàng hay không?"

Thân thể Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng run lên, làm sao hắn biết, nhìn về phía Thu Hằng Duệ, hắn cũng rất nghi hoặc.

"Đúng vậy, nhưng mà, làm sao mà ngài biết được?" Bạch Vũ Mộng nghi hoặc hỏi.

Thu Thiếu Diệp cực kỳ kích động, run run cầm tay Bạch Vũ Mộng nói: "Vũ nhi, nữ nhi của ta, những năm gần đây khiến con phải chịu khổ rồi!"

Bạch Vũ Mộng sợ run người, càng thêm nghi hoặc, nhưng không nói gì, chờ Thu Thiếu Diệp giải thích.

"Năm đó, ta và nương ngươi rất ân ái, nhưng, ý trời trên người, cuối cùng vẫn nàng bỏ đi, chỉ để lại Duệ nhi, không ngờ, lúc nàng đi lại mang thai, trên vai trái đích nữ của hoàng thất Thanh Hoàng Quốc đều sẽ có một vết bớt hình phượng hoàng, tượng trưng cho vẻ cao quý, thánh khiết!"

Thu Thiếu Diệp vừa nói như thế, Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ đều chấn kinh, Thu Thiếu Diệp chưa từng đề cập mẫu thân của Thu Hằng Duệ trước mặt hắn, hắn chỉ biết, Thu Thiếu Diệp rất yêu mẫu thân của hắn.

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Bạch Vũ Mộng bắt đầu hơi run run, nàng vẫn còn chưa tin, nhưng hiện tại, không thể không tin được, bởi vì vết bớt hình phượng hoàng không thể có ai khác biết ngoài nàng được.

Há to mồm, cũng không biết bản thân muốn nói gì, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho nàng không tiếp nhận hết được, vừa mừng vừa bi như vậy, thật sự là đáng buồn.

Thu Thiếu Diệp vui mừng vỗ vỗ tay Bạch Vũ Mộng: "Không sao cả, trở về là tốt rồi, ta lập tức tuyên bố, nữ nhi của ta đã trở lại, hơn nữa lại vĩ đại như vậy!"

"Phụ hoàng, ca ca..." Cuối cùng Bạch Vũ Mộng vẫn gọi một tiếng, đôi môi run run, gọi lên hai chữ mà cho tới bây giờ nàng cũng không dám tưởng tượng đến.

Thu Hằng Duệ liền nở nụ cười, lúc trước hắn đã cảm thấy có một loại cảm giác thân thiết, thì ra vốn là muối muối ruột của mình, nhưng nàng đã chịu rất nhiều đau khổ, sau này hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng.

"Được được, thật là hài tử ngoan, phụ hoàng cảm thấy kiêu ngạo vì có nữ nhi như con!" Bạch Vũ Mộng lại chảy nước mắt, òa khóc ôm phụ thân và ca ca của nàng, giống như tìm lại được trân bảo quý giá.

Người một nhà rúc vào nhau, nhàn nhả nói chuyện trong nhà, như những người bình thường, cung nữ thái giám chung quanh đứng nhìn cũng mỉm cười hạnh phúc.

Thì ra, ông trời đối xử với nàng vẫn không tệ, vốn cho rằng, đời này sẽ không bao giờ hưởng thụ được tình thân nữa, không ngờ, ông trời lại cho nàng một bất ngờ lớn như vậy.

Ngay khi nàng mất đi tình yêu, ông trời lại đưa tình thân đến với nàng, bây giờ nàng cũng không còn thương tâm nữa, bởi vì có phụ hoàng thương nàng, có ca ca sủng nàng!

"Lúc trước, mẫu thân nguoi vào tướng phủ, cũng đã mang thai, sau đó sinh hạ con ở trong phủ, nhưng mà hiện tại cũng không biết tung tích của nàng nữa." Thu Thiệu Diệp thở dài.

"Phụ hoàng, không sao, chúng ta nhất định sẽ tìm mẫu thân trở về!" Bạch Vũ Mộng an ủi.

"Đứa nhỏ này, mấy năm nay con ở bên ngoài chịu khổ, phụ hoàng nhất định sẽ bồi thường cho con, những người ức hiếp con đều chết không có chỗ chôn!" Thu Thiệu Diệp đau lòng nói.

...

Ngày hôm sau, một tin tức oanh động các quốc gia: Quốc vương Thanh Hoàng Quốc tìm được nữ nhi thất lạc nhiều năm, phong làm Băng Ngưng công chúa, cử hành nghi lễ, giảm thuế ba năm!

Trong lúc nhất thời, các quốc gia truyền tai nhau về vị Băng Ngưng công chúa này, chấn động một thời. Có người nói, công chúa xinh đẹp như tiên, có người nói, công chúa tài đức vẹn toàn...

Chỉ có dân chúng đô thành biết, vị công chúa kia sợ chính là nữ tử hôm đó, Diênx""danx=lê6>quýdoon nhưng không biết tại sao lại biến thành công chúa, thị vệ có chút sợ hãi, không biết vị công chúa này có tìm bọn họ tính sổ hay không.

Sau vài ngày, ở tế đàn cử hành nghi thức long trọng, Bạch Vũ Mộng chính thức trở thành công chúa Thanh Hoàng Quốc, một thân phận vô cùng tôn quý.

Lúc này Bạch Vũ Mộng thật sự rất vui vẻ, nàng cũng có người nhà của mình, những nghi thức này rất mệt, nhưng nàng nhất định duy trì nụ cười, làm các đại thần thăm nghĩ vị công chúa này rất biết cách cư xử.

Lắc lắc cần cổ đau nhức, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng tháo trang sức đeo cả một ngày xuống, nhìn bản thân mình trong gương, đã không còn vẻ tiêu tụy của mấy ngày trước.

Nàng đã liên hệ với đám người lăm Hận Nhuế, đưa hết thế lực của nàng đến Thanh Hoàng Quốc để phát triển, nàng cũng đã nói qua với Thu Hằng Duệ, cho nên mọi thứ đều đã xong.

Khi đám người Hận Nhuế đến nơi, đã là vài ngày sau, Bạch Vũ Mộng nhàn nhả ngồi trong sân đọc sách, chỉ thấy thị vệ đưa theo vài người tiến vào.

"Tiểu thư." Người cầm đầu vừa nhìn thấy Bạch Vũ Mộng liền đi lên, nhưng lại bị chặn lại, Bạch Vũ Mộng bắt đầu dõng dạc tay, để đám thị vệ lui ra.

Chuyện khiến Bạch Vũ Mộng giật mình là, Lãnh cũng tới rồi, hình như hắn muốn nói cái gì đó, há miệng thở dốc, nhưng lại không nói được một chữ, Bạch Vũ Mộng rũ mắt xuống, cũng không muốn hỏi.

Hận Nhuế trầm ngâm kể hết chuyện mấy ngày nay cho nàng: "Tiểu thư, người thế thân bên kia chúng ta đã thu về, hiện tại Chiến Vương phi đã mất tích!"

Bạch Vũ Mộng hơi rũ mắt xuống: "Ừ, làm tốt lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Khai chiến

Edit: susubluu

"Tiểu thư, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nguoi..." Hận Nhuế có chút nghi hoặc.

Bạch Vũ Mộng kể lại chuyện kia, sau đó hình như không muốn nói thêm nữa, liền đứng dậy rồi đi, ám vệ theo tới đều ẩn vào chỗ tối, chỉ để lại Hận Nhuế và Đông Nhiễm.

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn nhắc lại chuyện kia, nhưng bọn họ đều thật sự rất quan tâm nàng, nàng không muốn để cho bọn họ lo lắng.

...

Hôm nay, Thu Hằng Duệ đến chỗ Bạch Vũ Mộng, hơi trầm trọng nói: "Vũ nhi, phụ hoàng đã quyết định muốn tấn công Lam Tường quốc."

Bạch Vũ Mộng giật mình nhìn Thu Hằng Duệ, nhưng cũng biết nguyên nhân, sợ là phụ hoàng muốn giúp mình hả giận, nhưng chỉ vì như vậy, mà sẽ hại chết bao nhiêu người.

"Phụ hoàng quá lỗ mãng, thiên hạ này, nếu có thể không khai chiến thì đừng khai chiến, nếu không, người bị thương vẫn là dân chúng!"

Thu Hằng Duệ gật đầu: "Nhưng, các đại thần đã khuyên rất lâu, phụ hoàng vẫn như trước không thay đổi ý kiến. Huống hồ, ta cũng đồng ý chiến tranh lần này, công chúa Thanh Hoàng Quốc, sao có thể bị khi dễ!"

Bạch Vũ Mộng thở dài, cũng bất đắc dĩ, nhưng, đã không thể thay đổi, vậy tùy bọn họ thôi!

"Vậy các người đánh đi, thiên hạ này, cũng rất rối loạn rồi. Nhưng, nếu không địch lại, nhất định phải nói với ta, ta sẽ có biện pháp."

Thu Hằng Duệ gật đầu, lại nghĩ đến gì đó: "Nhưng nếu Lam Tường quốc có quốc gia khác trợ giúp, vậy phần thắng sẽ giảm lại."

"Không cần lo, ta lập tức viết một phong thư cho Mộ Dung Nam, hẳn nhất định sẽ không nhúng tay vào, chẳng qua về phía Dương Dịch Triết thì hơi khó nói, nhưng, cho dù là hai đầu hai, cũng không nhất định sẽ thua!"

Thu Hằng Duệ có chút nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng, từ khi nào mà mối quan hệ giữa Mộ Dung Nam và nàng lại tốt như vậy, lại có thể khẳng định hẳn nhất định sẽ giúp nàng. Thật ra Bạch Vũ Mộng nhớ kỹ Mộ Dung Nam còn thiếu nàng một ân tình, nhất định sẽ không ngồi yên mà không để ý.

Hai huynh muội đã nói chuyện xong, nhưng cũng chính cuộc nói chuyện này: mà sau đó, là an nguy của bốn nước.

Khởi lửa bốc lên, giang sơn loạn lạc, trong thời kỳ loạn lạc, sẽ có hỗn loạn...

Chiến tranh nhanh chóng khai hỏa, khi tin tức này đến tai Lam Ngao Thiên, hẳn hơi kinh ngạc. Chiến tranh lần này lý do là Lam Tường quốc bạc đãi công chúa Thanh Hoàng Quốc.

Thanh Hoàng Quốc chưa bao giờ dễ dàng khai chiến, hoàng đế quốc gia bọn họ yêu dân như con, tuyệt đối sẽ không đẩy dân chúng vào nước sôi lửa bỏng, như vậy, tất nhiên là có gì đó hiểu lầm rồi.

Lam Ngao Thiên vội vàng triệu tập đại thần để thảo luận, mọi người đều không đưa ra được kết quả nào, diễn/damn""llequys[dôn bọn họ đều không biết Bảng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc trông thế nào, thì sao mà đắc tội nàng được.

Lam Ngao Thiên vội vàng viết thư cho Mộ Dung Quốc và Phong quốc, nhưng Phong quốc quyết định không nhúng tay vào việc này, Mộ Dung Quốc cũng sẽ không nhúng tay.

Xem ra trận này không thể không đánh, nhưng phải phái ai đi đây, có ai có thể thắng được bọn họ chứ?

Lúc này Lam Hạo Thần cũng chủ động xin đi giết giặc, hẳn xuất chinh. Lam Ngao Thiên phát hiện sau khi Bạch Vũ Mộng mất tích, Lam Hạo Thần trở nên hơi khác lạ, nhưng không ai biết hẳn khác chỗ nào.

Để cho hẳn ra ngoài giải sầu cũng tốt, Lam Ngao Thiên nghĩ như vậy, cũng đồng ý thỉnh cầu của Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần vốn muốn mượn cơ hội lần này đi tìm kiếm được liệu, cho nên chiến tranh lần này, Trúc Đạp Vũ cũng sẽ đi, lúc quan trọng, còn có thể giúp đỡ một ít.

Lần này người xuất chinh của Thanh Hoàng Quốc, là Thu Hằng Duệ tự mình dẫn đầu, Bạch Vũ Mộng cũng đi theo, nàng muốn đến xem, rốt cục là ai đến nghênh chiến với bọn họ, có phải là hẳn hay không.

Lần này hai quốc gây chiến, nhưng, không ai biết, không ai đồng ý khai chiến, nhưng vì nguyên nhân, một bên muốn lấy lại công đạo, một bên muốn bảo vệ bản thân.

Hai quốc khác vẫn bảo trì trạng thái trung lập, nhưng cũng có thể thấy được bọn họ không có ý định ra tay giúp đỡ, giống như không tính chia chung một chén canh, bởi vì trận chiến lần này chỉ vì lấy lại công đạo.

Đi theo Thu Hằng Duệ, Bạch Vũ Mộng nhìn phong cảnh ven đường, tâm tình cũng rất trầm trọng, nàng đã nhận được tin tức, lần này xuất chinh, là Chiến Vương Lam Hạo Thần.

Bạch Vũ Mộng không biết hiện tại nàng nên đối mặt với hẳn thế nào, đối mặt với nam tử tuyệt tình kia thế nào, nghĩ tới rất nhiều tình huống gặp mặt, nhưng thật không ngờ, hẳn lại dẫn theo Trúc Đạp Vũ.

Nhìn hành vi của Lam Hạo Thần, Thu Hằng Duệ rất phẫn nộ, không thể kiềm chế, hẳn khẩn trương muốn lấy lại công đạo.

Cho tới bây giờ Bạch Vũ Mộng đều không lộ diện, cho nên không ai biết, Băng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc, lại chính là Phán Vũ công chúa của Lam Tường quốc, cũng là Chiến Vương phi.

Ai cũng không nghĩ đến, hai quốc gây chiến chiến vì một nữ nhân. Hồng nhan họa thủy, Bạch Vũ Mộng không làm thất vọng ý nghĩa của câu nói này.

Đại chiến sắp xảy ra, hai quân giằng co, Bạch Vũ Mộng đứng trên ngọn núi cao cao nhìn, nhìn ma trận chỉ chít phía dưới, cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Cho dù đứng xa như vậy, nhưng vẫn có thể thấy bóng dáng nam tử tao nhã phía xa xa, vẫn kinh tâm động phách như trước, tư thế oai hùng tăng thêm vài phần yêu nghiệt.

Nhưng hán không thuộc về nàng nữa, Bạch Vũ Mộng nghĩ như vậy. Nàng chưa hề nghĩ tới, điển; dàn"lêquys]don sẽ có một ngày hán lại cách xa mình như vậy, dù làm thế nào cũng không chạm vào được.

"Lam Tường quốc ta không oán không cừu với các ngươi, vì sao muốn dẫn binh xâm chiếm, chẳng lẽ các ngươi không biết làm như vậy sẽ chết bao nhiêu người sao?" Lam Hạo Thần lạnh lùng mở miệng.

"Lam Hạo Thần, vốn ta kính trọng ngươi là hảo hán, nhưng ta không thể tưởng tượng được, ngươi lại khiến người khác khinh thường như vậy, hôm nay, trận chiến này đều do ngươi mà ra." Thu Hằng Duệ hơi tức giận.

Lam Hạo Thần thấy kỳ quái nhũ mảy, hán không nhớ mình có lỗi với bọn họ từ khi nào, nhưng, bỗng nhiên nghĩ tới nữ tử có cười yếu ớt thân nhiên kia, sẽ là nàng sao?

Hình như có tâm linh tương thông, nhìn về ngọn núi xa xa, chỉ nhìn thấy một góc áo đầy khí lạnh, ngay cả bóng lưng cũng không có.

"Lam Hạo Thần, ta không muốn nói nhiều với ngươi, chúng ta khai chiến đi, lúc trước, đã làm ra chuyện như vậy, thì nên sớm nghĩ tới ngày hôm nay!"

"Ha ha, vốn cho là, Thanh Hoàng Quốc yêu dân như con, không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhưng không ngờ, là ta nhìn lầm các ngươi!"

"Nên nói là chúng ta nhìn lầm ngươi mới đúng!" Hai nam tử vĩ đại cùng giằng co.

"Nhưng, các ngươi cho ta một lý do liên khai chiến không rõ ràng như vậy, không phải có chút qua loa sao? Như vậy sao có thể khiến người khác phục được!"

"Băng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc ở Lam Tường quốc chịu ngược đãi, lý do như vậy, có tính là thuyết phục không?!" Thanh âm lạnh như băng vang lên, khiến người ta không khỏi run mình.

Lam Hạo Thần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Bạch Vũ Mộng mặc khôi giáp, người đầy ý lạnh cười ngửa đứng đó, trên mặt đầy vẻ khát máu tàn nhẫn.

Bọn lính cũng nghe thấy, lập tức nhìn về phía nữ tử, đây không phải là Chiến Vương phi đã mất tích sao, sao có thể đứng về phía bọn họ được?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Băng Ngưng công chúa

Edit: susublu

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía Lam Hạo Thần, đối mặt với thê tử của mình trong hoàn cảnh như vậy, không biết tâm trạng của Chiến Vương như thế nào?

Mặt Lam Hạo Thần không biểu cảm, bình tĩnh nhìn Bạch Vũ Mộng, nhưng nhanh chóng dời mắt đi, giống như người xa lạ không quen biết, có thể thấy hán nhân tâm đến mức nào.

Bọn họ đã từng là hai người thân mật nhất, hiện tại, bọn họ lại là người xa lạ nhất, rốt cục giữa bọn họ cũng chẳng có gì thay đổi, cho tới bây giờ cũng không hề thay đổi...

Hoàng cung Lam Tường quốc, đang giờ lâm triều, có binh lính vào báo lại: "Bảo... Khỏi bẩm Hoàng thượng, theo tin tức mới nhất, công chúa Thanh Hoàng Quốc chính là Chiến Vương phi Bạch Vũ Mộng của nước ta, hiện tại hai quân đang giằng co."

Tin tức này thực sự khiến mọi người kinh ngạc, bọn họ thật không ngờ, người họ đắc tội nhân lại là Chiến Vương phi, mà lại theo đi xuất chinh, đây sợ là chuyện đáng chê cười nhất rồi.

Nội tâm mọi người đều rất phức tạp, nhìn về phía Bạch Cẩm Trinh, chỉ thấy sắc mặt hần xanh mét. Quả nhiên, đứa nhỏ đó thật sự không phải của mình!

Bạch Vũ Mộng cho Bạch Cẩm Trinh một cái nón xanh lớn như vậy, không ngờ, điển"đàn,,lequydoon nàng lại là công chúa Thanh Hoàng Quốc, vậy không phải Bạch Cẩm Trinh vẫn luôn nuôi con thay người khác sao.

Bọn họ cũng nghe nói về chuyện Bạch phủ ngược đãi đích nữ, nhưng cũng không quá để ý, gia đình quan lại, chuyện này rất bình thường.

Nhưng, người kia là công chúa Thanh Hoàng Quốc, không thể giống người thường, xem ra chiến tranh lần này, hoàn toàn là do Bạch Cẩm Trinh.

"Báo... Bểng Ngưng công chúa Thanh Hoàng Quốc cho người nhắn lại: Bạch Cẩm Trinh chính là một trong những nguyên nhân, hần thiếu nàng, nàng nhất định sẽ đòi lại. Ở trong này, nàng cảm nhận được sự âm áp, cho nên, nàng sẽ không hủy Lam Tường quốc, nhưng, có vài thứ không phải một hai chữ là có thể giải thích được. Lúc trước đã lựa chọn phản bội, thì không nên hối hận!"

Mọi người nghe hiểu ý lời nói, nhưng câu cuối cùng, bọn họ lại không hiểu, có ai phản bội nàng sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy thế, Mạc Hàn Trần cũng lâm vào trầm tư. Lúc này là thời gian nhạy cảm, cho nên hần cũng ở trong cung, cũng nghị sự cùng các đại thần.

Hần nhớ tới ngày đó, đó là một ngày rất đẹp, nhưng cũng xảy ra chuyện đau lòng. Bạch Vũ Mộng đi rồi, Lam Hạo Thần lại phát tác cổ độc, may mắn có Trúc Đạp Vũ, mới ổn định lại.

Nhưng mấy chuyện này, cho tới bây giờ Bạch Vũ Mộng đều không biết, Lam Hạo Thần không cho bọn họ nói cho Bạch Vũ Mộng biết, nàng không cần biết gì cả, chỉ cần nàng sống vui vẻ là được.

Mạc Hàn Trần há mồm, vốn muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời, hần dùng vẻ mặt phức tạp nhìn thị vệ, câu cuối cùng, sợ là chỉ nói cho mình hần nghe thôi.

Nhưng, lúc trước hần đã đồng ý với Hạo Thần rồi, nên không thể nói ra. Ý trời trêu người, rõ ràng hai người yêu nhau, cuối cùng lại trở thành kẻ địch, tàn sát lẫn nhau.

Mạc Hàn Trần vội vàng xin Hoàng thượng xin chỉ thị, rồi lui xuống. Hần muốn nhanh chân đi khuyên Hạo Thần, bằng không, hần sợ sau này bản thân sẽ hối hận.

Những người phía sau hần cũng nghi hoặc, vì sao thần y vội vã rời đi như vậy, chẳng lẽ hần nghe hiểu câu nói kia? Hay là, hần thật sự có việc gấp?

Trên chiến trường, Bạch Vũ Mộng nhíu mày: "Ca ca, không cần nhiều lời nữa, đánh đi, thiên hạ này, cho tới bây giờ cũng không thể yên bình mãi mãi được. Thống nhất lâu sẽ phân tranh, phân tranh lâu cũng sẽ hợp nhất, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!"

Lam Hạo Thần nghe thấy câu nói này, phức tạp nhìn lại, nhíu mày, nhìn binh lính phía sau cũng không tình nguyện chinh chiến, bắt đầu đi thờ dài.

"Lui lại!" Ra lệnh một tiếng, đám binh lính tự lui về trong thành.

Thu Hằng Duệ cũng có chút do dự: "Vũ nhi, thật sự không thể cứu vãn sao, có thể chúng ta thật sự đã sai rồi!"

"Ca ca, thiên hạ này không có chỗ để hối hận, đã làm, sẽ không thể lùi bước. Ta đã từng nhân từ nương tay nên khiến cho ta nhận hết mọi tra tấn, hiện giờ, sẽ không giống vậy nữa ..." Nói xong, cưỡi ngựa rời đi.

Thu Hằng Duệ thờ dài, hần vẫn chưa hiểu người muội muội này, ra lệnh một tiếng, cũng để đại quân lui về nơi đóng quân.

Trong quân doanh, Lam Hạo Thần nhìn Mạc Hàn Trần ra roi thúc ngựa đưa thư tới, điển;đàn"lequys/dôn hai tay nắm thành nắm đấm. Sao hần lại không nghĩ tới, nhưng, hần không thể hại nàng.

"Đã luyến tiếc như vậy, vì sao lúc trước lại muốn tổn thương nàng chứ?" Trúc Đạp Vũ từ bên ngoài đi vào.

"Nhưng, hi vọng thật sự rất nhỏ nhoi, nếu ta chết, vậy nàng làm sao bây giờ, đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại để cho nàng hận ta, cũng tốt hơn sau này khiến cho nàng oán ta."

"Vậy nếu tìm được giải được thì sao, lại đi thỉnh cầu nàng tha thứ sao? Vũ nhi kiêu ngạo như vậy, người cho là nàng sẽ dễ dàng tha thứ cho người sao?"

"Đúng vậy, nàng kiêu ngạo như vậy, nhưng không sao, chỉ cần nàng sống tốt là được, ta chỉ muốn yên lặng nhìn nàng, nhìn nàng hạnh phúc, ta liền thỏa mãn..."

"Nàng thật sự có thể hạnh phúc sao?"

"..."

--- Susublee ~ diendanlequydon ---

Bên này, Bạch Vũ Mộng trở lại doanh trường, có chút mỗi một day cái trán, vừa rồi ở trước mặt Lam Hạo Thần ra về trán định, hao phí không ít tinh lực của nàng.

Lúc này có người nhảy từ chỗ tối ra: "Chủ tử, chúng ta đã phát hiện tung tích Hòa Tri Tử."

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, mới phản ứng lại: "Tốt lắm, tìm được vị trí cụ thể, rồi đến nói với ta." Hiệu suất làm việc của Mị Ảnh quả nhiên không chỉ dễ trưng cho đẹp.

Bạch Vũ Mộng cũng có chút tự trách vì sao còn muốn tìm những thứ kia, giống như muốn hoàn thành tâm nguyện vậy, biết rõ Trúc Đạp Vũ có thể chữa trị cho Lam Hạo Thần, còn muốn tìm mấy thứ này.

Hay lý do của nàng là nếu Trúc Đạp Vũ trị không hết cho Lam Hạo Thần, nàng muốn diệt hết đường sống của hắn, để cho hắn thống khổ mà chết. Nhưng, thật sự chỉ như thế thôi sao?

Lúc này, từ chỗ tối lại có một người đi ra, là Lãnh: "Chủ tử, có thể cho ta nói nói mấy câu không?" Rốt cục cũng không nhìn nổi nữa, hôm nay hắn cũng có mặt, nhìn hai người kia, cũng đầy đau lòng.

"Người muốn nói gì?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày nhìn hắn.

"Người thật sự chưa hề nghĩ tới vì sao Lam Hạo Thần lại làm như vậy sao, người cố chấp cho rằng hắn phản bội người, vậy người có nghĩ tới có thể sẽ có nguyên nhân khác không, có nghĩ tới hắn chỉ bất đắc dĩ không? Sau khi người đi, cổ độc của hắn lại phát tác, thánh nữ chỉ tạm thời áp chế, ta nói đến nước này, chủ tử, người cần thận suy nghĩ đi!" Nói xong lại ẩn thân vào chỗ tối.

Thân thể Bạch Vũ Mộng hơi run run, hình như không thể tin được những gì vừa mới nghe, nhưng nàng vẫn cố chấp cho rằng, bản thân không có lỗi, người có lỗi là bọn họ.

Rõ ràng trong lòng rất muốn suy nghĩ kỹ lại một chút, nhưng lý trí lại bắt buộc bản thân, không nên suy nghĩ đến nữa, những thứ nàng nhìn thấy đều là thật sự, nhất định đều là thật sự.

Đi ra khỏi doanh trường, phía sau truyền đến một hơi thở dài, nhưng lại bị Bạch Vũ Mộng xem nhẹ, nàng không muốn nghĩ đến nữa, không muốn xé vết sẹo của mình thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tuyệt vọng

Edit: susublu

Lại mấy ngày nữa trôi qua, một chút động tĩnh cũng không có, ngay khi mọi người cho rằng sẽ không khiêu chiến nữa, Bạch Vũ Mộng tự mình mang theo quân đội, đánh tới cửa thành.

Binh lính canh giữ cửa thành lập tức đi bẩm báo Lam Hạo Thần. Lúc này, Mạc Hàn Trần đã chạy đến, hắn không thể để mọi chuyện phát triển đến mức không thể cứu vãn được.

Mạc Hàn Trần còn muốn nỗ lực một lần cuối cùng: "Hạo Thần, vì sao nhất định phải như vậy chứ? Tình yêu không phải nên để hai người cùng nhau gánh vác sao, người không chịu suy nghĩ vì bản thân người một chút sao?"

"Ta đã nghĩ rất rõ ràng, người cũng không cần nói nữa, ta biết ý của người, nhưng không có khả năng, có lẽ, trận chiến hôm nay, là lần cuối cùng phu thê chúng ta gặp mặt!"

Lời nói của Lam Hạo Thần đầy thâm ý, tất nhiên Mạc Hàn Trần nghe hiểu, nhưng, hắn không biết mình nên khuyên giải thế nào, có lẽ, hắn không hiểu hai người bọn họ.

"Người kệt hắn đi, có đôi khi chết còn tốt hơn sống, như vậy: chuyện này đối với cho bọn họ, có lẽ cũng là một kết cục tốt!" Không biết từ khi nào mà Trúc Đạp Vũ đã xuất hiện sau lưng Mạc Hàn Trần.

Mất Mạc Hàn Trần lóe lên, muốn mở miệng lại không biết nói từ đâu, cũng chỉ có thể thở dài, theo Lam Hạo Thần ra ngoài.

Lam Hạo Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp đối diện mình, bây giờ trên khuôn mặt đó, không còn vẻ thẹn thùng của ngày xưa nữa, mà chỉ còn lại vẻ lạnh như băng, Lam Hạo Thần không biết hình dung tâm tình của bản thân thế nào, chỉ biết là, lòng của hắn rất đau.

Bạch Vũ Mộng cũng nhìn Lam Hạo Thần, trên khuôn mặt tuấn mỹ không còn vẻ sùng nịch, điển]dàn//lequy1do6n nàng như nhớ tới con người vốn có

của hắn, hắn là Chiến Vương vô tình lạnh như băng, xem mạng người như rom rạ.

Hôm nay Bạch Vũ Mộng đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng thật sự rất mệt, không muốn tiếp tục như vậy nữa, thậm chí phải nhanh chóng kết thúc trận chiến này.

Không có gì để nói, hai người phi ngựa lập tức nghênh chiến, chiến trường cực kỳ hỗn loạn, tiếng chém giết, tiếng gào thét, vang lên khắp nơi.

Bạch Vũ Mộng không bao giờ muốn nghe những âm thanh như vậy, thống khổ nhắm hai mắt lại, thanh âm này làm nàng nghĩ tới kiếp trước, cũng tàn nhẫn như vậy, cũng là mạng người.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, Lam Hạo Thần đau lòng nhắm mắt lại, hắn cũng không muốn nhìn thấy tình huống này, vì thế chủ động tiến công, bay về phía Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được nguy hiểm, mở đôi mắt sắc bén ra, chống lại ánh mắt phức tạp của Lam Hạo Thần, lập tức cảm vũ khí phản công.

Bên này tạo thành động tĩnh rất lớn, binh lính đều dừng chiến đấu, giương mắt nhìn hai người tài trí hơn người giao chiến trong không trung, ra tay tàn nhẫn.

Mọi người đều đau lòng, rõ ràng xứng đôi như vậy, vì sao lại náo loạn đến nông nỗi này, thậm chí còn muốn dồn đối phương vào chỗ chết, hoàn toàn không để ý đến đối phương.

Mọi người đều nhất trí nhìn về phía kia, giống như hai người kia vốn dĩ nên ở chung một chỗ, nhưng cuối cùng lại trở thành kẻ địch.

Bạch Vũ Mộng rút Tuyết Cầm trong tay áo ra, mắt đầy phức tạp nhìn nó, đây chính là do hắn đưa cho nàng, hôm nay lại dùng Tuyết Cầm để giết hắn.

Mạc Hàn Trần thấy tình hình không đúng, muốn đi qua hỗ trợ, lại bị Trúc Đạp Vũ kéo ống tay áo: "Đây là chuyện giữa hai người bọn họ, ngươi đi thì có ích lợi gì?"

"Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết như vậy sao?" Mạc Hàn Trần có chút tức giận.

"Vậy ngươi đi đi, nhìn xem cuối cùng có làm được gì hay không!" Trúc Đạp Vũ tức giận bỏ tay áo Mạc Hàn Trần ra.

Mạc Hàn Trần cau mày trầm tư một lúc, cũng bình tĩnh lại, mới phát hiện Trúc Đạp Vũ nói đúng, chỉ thấy hơi xấu hổ, không biết nên mở miệng xin lỗi thế nào.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Trúc Đạp Vũ cũng nở nụ cười: "Tốt lắm, ta cũng không keo kiệt như vậy, nếu lát nữa ngươi cho ta chút độc được gì đó, ta sẽ càng vui vẻ!"

...

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Bạch Vũ Mộng đàn tuyết cầm chém gió, cuốn lấy kiếm của Lam Hạo Thần, thu kiếm vào tay mình, sử dụng Phượng Múa Cửu Thiên, ở trong gió bày ra kỹ thuật nhảy duyên dáng của mình.

Nhưng, Bạch Vũ Mộng quả thật cảm thấy bị thương, kỹ thuật nhảy duyên dáng, lại không có ai thương thức, thì có tác dụng gì chứ?

Lam Hạo Thần cũng sử dụng kiếm chỉ giang sơn, nhưng, chỉ sử dụng ba phần công lực, dù thế nào, hắn cũng không muốn nhìn thấy Bạch Vũ Mộng bị thương.

Cứ như thế, hai người bọn họ đánh ngang tay, Bạch Vũ Mộng vung kiếm trong tay, lấy nhu thắng cương, đâm về phía Lam Hạo Thần.

Thời gian yên lặng khoảng một khắc, mọi người kinh ngạc nhìn hành động của nam tử, không khỏi chảy nước mắt.

Hai thanh trường kiếm của hai người, một đầu kiếm là của Bạch Vũ Mộng, mà một đầu khác, là của Lam Hạo Thần. Vốn cho rằng Lam Hạo Thần sẽ né tránh, không ngờ, hắn lại nghênh đón.

Trường kiếm đâm vào da thịt, máu tươi bắn ra tung tóe ra, phun lên người Bạch Vũ Mộng, ánh mắt Bạch Vũ Mộng mơ hồ, mê mẩn nhìn mọi người.

Lam Hạo Thần nở nụ cười, cười tươi như vậy, lúc này Bạch Vũ Mộng như nhìn thấy một nụ cười đẹp nhất, nhưng, nụ cười như vậy, trông hắn rất thoải mái, nhưng Bạch Vũ Mộng lại không muốn nhìn thấy vẻ quyết tuyệt này.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng được, kết quả lại như thế này, giờ phút này trên mặt nàng, không biết là nước mắt hay máu, khi Thu Hằng Duệ đuổi tới, đã nhìn thấy một màn như vậy.

Bạch Vũ Mộng run run hai tay, rút trường kiếm ra, máu tươi phun ra ngoài, bắn lên bạch y của Bạch Vũ Mộng, vẽ lên vài đóa hồng mai, màu đỏ trên nền tuyết trắng rất chói mắt.

Lam Hạo Thần nở nụ cười ngả xuống, Bạch Vũ Mộng hoảng loạn chạy lên đỡ lấy hắn: "Vì sao..."

Lam Hạo Thần muốn cười, nhưng sớm đã không còn sức lực: "Bởi vì, Mộng Nhi không thể bị thương!"

Mạc Hàn Trần vội vàng chạy tới trị liệu, cũng cảm thấy lo lắng. Thì ra cổ độc đã sớm phát tác, hắn chống đỡ đến bây giờ, chỉ vì có thể chết trong tay nàng.

Cả người Bạch Vũ Mộng run kịch liệt, người chung quanh đều yên lặng chảy lệ. Nàng ôm chặt Lam Hạo Thần, âm thanh bốn phía đều không lọt vào tai nàng, trong đầu cũng chỉ đoạn đối thoại lạnh như băng kia.

"Người thật sự chưa hề nghĩ tới vì sao Lam Hạo Thần lại làm như vậy sao, người cố chấp cho rằng hắn phản bội người, vậy người có từng nghĩ tới nguyên nhân khác không, có từng nghĩ tới hắn bất đắc dĩ không? Sau khi người đi, cổ độc của hắn lại phát tác, thánh nữ tạm thời áp chế, ta đã nói đến nước này, chủ tử, người cần thận suy nghĩ đi!"

Giống một con ác mộng, luôn quần quanh bên tai của nàng, giờ khắc này, nàng mới dám làm theo trái tim mình, cần thận suy nghĩ về chuyện này, nhưng, sớm đã không thể cứu vãn rồi.

Hiện tại, tâm của nàng loạn như ma, cau mày thật chặt, Lam Hạo Thần nâng tay lên, như muốn kéo chân mày nhăn nhó của Bạch Vũ Mộng, nhưng còn chưa chạm vào, tay đã vô lực rơi xuống.

"A..." Bạch Vũ Mộng ngửa mặt lên trời hô to, khóc mất rơi xuống một giọt huyết lệ.

Âm thanh này, khiến những người ở xa gần dặm vẫn còn nghe thấy, rơi lệ, phải đau xót thế nào, mới có thể phát ra tiếng kêu tuyệt vọng như thế...

Giọt nước mắt rơi xuống môi Lam Hạo Thần trên, lại bị hắn hút vào như kì tích.

Lúc này tay Lam Hạo Thần giật giật, Trúc Đạp Vũ lập tức phát hiện hiện tượng này, vội vàng đi lại bắt mạch cho Lam Hạo Thần: "Tại sao có thể như vậy?!"

"Như thế nào, rốt cục là như thế nào?" Bạch Vũ Mộng sốt ruột hỏi.

"Nếu ta không đoán sai, vừa rồi hắn đã tắt thở, mà bây giờ lại sống lại, hơn nữa cổ độc trong cơ thể đã bị ngăn chặn."

Dừng một chút, nàng dừng về mặt phức tạp nhìn Bạch Vũ Mộng: "Nếu người tin lời ta nói, vậy bây giờ người lập tức cho hắn uống máu của người, có lẽ còn cứu được."

Bạch Vũ Mộng vội vàng cắt bàn tay, dứt máu ủa mình cho Lam Hạo Thần, quả nhiên, thân thể vốn đã dần dần lạnh như băng lại chậm rãi nóng lên, Lam Hạo Thần đã có chuyển biến tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tỉnh lại

Edit: Susublué

Bạch Vũ Mộng có chút kích động đến nỗi hai tay run lên, ôm chặt Lam Hạo Thần, cho tới bây giờ, hắn mới hiểu được cảm giác mất người yêu là thế nào, đau như vậy, làm người ta sống không bằng chết.

Trái tim như bị vét sạch, như đã đánh mất thứ quan trọng nhất của bản thân, mặc kệ làm mình trở nên hoàn mỹ như thế nào, vẫn luôn có cảm giác mất mát.

Mở mắt nhìn vào trong nước, tận lực nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong nước, thoát nhìn càng thêm hoàn mỹ, nhưng cảm giác cô độc dù tuyệt vời thế nào vẫn thấy tiếc nuối. Về mặt tiêu tụy mơ hồ ngẩng lên, như có một loại ma lực...

--- Susublué ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Mọi người đã sớm đình chỉ việc đánh nhau, mọi người vội vàng đưa Lam Hạo Thần về doanh trường. Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ ở bên trong trị liệu cho Lam Hạo Thần.

Bạch Vũ Mộng luôn cầm chặt lấy tay Lam Hạo Thần, dù thế nào cũng đều không chịu buông tay. Nhưng Thu Hằng Duệ những nhẽo cứng rắn ép buộc, mới đưa nàng ra ngoài được, bởi vì Trúc Đạp Vũ nói khi bọn họ trị liệu cho hắn Bạch Vũ Mộng không thể ở bên cạnh.

Bạch Vũ Mộng tựa hồ còn hơi nghi hoặc, nhưng vẫn thất vọng, nhưng những chuyện này vẫn không thể làm nàng hết lo lắng. Giờ phút này nàng rất hận bản thân mình, rõ ràng y thuật tốt như vậy, lại không có biện pháp gì.

Bên trong, Lam Hạo Thần vẫn rất suy yếu, nhưng máu Bạch Vũ Mộng đúng là đã khiến hắn tốt hơn rất nhiều. Hắn suy yếu trọn tròn mắt, nhìn một vòng, không thấy Bạch Vũ Mộng, có chút thất vọng nhắm mắt lại.

"Nàng ở bên ngoài!" Trúc Đạp Vũ thật sự không nhìn nổi nữa, nhìn không được lên tiếng nhắc nhở.

Mĩ nam tử trên giường đang bị bệnh nhất thời vui sướng nhìn ra bên ngoài, như xuyên thấu qua màn che mà nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ đang sốt ruột chờ ở bên ngoài.

"Các ngươi đã yêu nhau như vậy, ngươi cần gì phải làm vậy?" Trúc Đạp Vũ vẫn nhìn không được khuyên nhủ.

"Ta phát hiện ta đã làm sai rồi, ta không nên vì chuyện của bản thân mà để nàng giết ta, nếu ta chết, ta không nên để cho nàng biết." Nói xong nhắm mắt xuống, "Nhưng, sao không cho nàng đi vào?"

Mạc Hàn Trần thờ dài: "Hạo Thần, chúng ta không cho nàng đi vào, là vì bí mật này, không phải ngươi không muốn cho nàng biết sao!"

Nói xong dừng một chút, nhìn Trúc Đạp Vũ một cái, mới nói: "Hơn nữa, ngươi có biết vì sao ngươi không chết không?"

Nhìn thấy Lam Hạo Thần tỏ vẻ nghi hoặc, Mạc Hàn Trần ngưng trọng nhíu mày: "Khi ngươi chết, ngươi uống máu của Bạch Vũ Mộng, lại có kì tích xuất hiện cứu ngươi sống lại."

"Nếu ta không sai, chỉ sợ Bạch Vũ Mộng chính là nữ tử có linh hồn tinh thuần!" Trúc Đạp Vũ bổ sung thêm.

Lam Hạo Thần lâm vào trầm tư, nàng biết thân phận thật sự của Bạch Vũ Mộng, như vậy, nàng thật sự chính là thuốc dẫn sao?

"Có thể xác định được sao?" Lam Hạo Thần không dám xác định hỏi lại một lần nữa.

"Ừ, hôm nay chuyện đã xảy ra như vậy, có thể xác định, nhưng mấy vị thuốc khác vẫn chưa tìm được, ngươi muốn nói cho nàng biết không?"

Lam Hạo Thần cúi đầu, không ai nhìn rõ biểu cảm. "Hạo Thần, đã có thể tìm được thuốc dẫn, diễn]dàn>llequy1do6n như vậy những thứ khác cũng sẽ có khả năng tìm được, ngươi không thể buông bỏ, ngươi nói cho nàng biết đi!" Mạc Hàn Trần khuyên nhủ.

Thật ra biết được Bạch Vũ Mộng chính là thuốc dẫn, hắn rất khiếp sợ, vốn dĩ cổ độc của Hạo Thần không được tốt lắm, không ngờ trời không tuyệt đường người, thuốc dẫn lại ở ngay bên cạnh.

"Để cho ta suy nghĩ một chút đi, các ngươi ra ngoài trước đi!" Giọng nói của Lam Hạo Thần có chút mệt mỏi.

Chờ Mạc Hàn Trần băng bó cho hắn xong, bọn họ đi ra ngoài. Hai mắt Lam Hạo Thần như vô thần nhìn vào một chỗ, như đang nhớ lại thứ gì đó.

Nhớ lại những thứ đã từng rất thật tốt đẹp, khuôn mặt Bạch Vũ Mộng hiện lên trước mắt hắn rất nhiều lần, trong lòng Lam Hạo Thần rất loạn, không biết nên làm gì bây giờ.

Hắn biết, nếu Bạch Vũ Mộng biết chuyện này, nhất định sẽ nghĩ mọi cách để giúp hắn. Nhưng hắn không muốn như vậy, hắn không muốn để cho Mộng Nhi của hắn lâm vào nguy hiểm.

Có chút mê mang, hắn không biết nên làm thế nào, từ khi nào mà hắn lại trở nên do dự như vậy, ngay cả một chuyện nhỏ cũng không quyết định được. Có lẽ trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường rồi!

...

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Lúc Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ đi ra ngoài, Bạch Vũ Mộng vội vàng đi lên: "Thế nào, hắn... Có khỏe không!?"

Hai người nhìn nhau một cái, Mạc Hàn Trần mở miệng: "Tốt, bảo vệ được tánh mạng, nhưng vẫn còn rất yếu ớt, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, hi vọng ngươi không vào quấy rầy hắn."

Bạch Vũ Mộng ngăn người, đột nhiên đã hiểu được gì đó, nhìn về cửa, mím môi, bỏ đi.

Mạc Hàn Trần nhìn về phương xa, bất đắc dĩ thờ dài, Hạo Thần, chuyện ta có thể giúp, chỉ có như vậy thôi, hi vọng có ích cho ngươi, ta thật sự không muốn nhìn thấy kết cục như vậy.

"Đã muốn để bọn họ ở cùng nhau, vì sao không nói thẳng cho nàng biết?"

"Ta đã hứa với Hạo Thần là sẽ không nói, thì nhất định sẽ không nói, ta chỉ có thể giúp bọn họ như vậy thôi!"

"Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo còn người trong cuộc lại u mê, có lẽ, hai người bọn họ không muốn hiểu mà thôi!" Trúc Đạp Vũ thở dài, liền xoay người bỏ đi.

Mạc Hàn Trần đứng một hồi, cũng rời đi, hắn muốn đi nghiên cứu thuốc, làm thế nào để áp chế bệnh tình của Lam Hạo Thần.

Bên này, Bạch Vũ Mộng vẫn lo lắng, muốn chính mắt nhìn thấy hắn. Né tránh ánh mắt mọi người, lặng lẽ ẩn vào doanh trướng của Lam Hạo Thần.

Nhìn nam tử nằm trên giường, Bạch Vũ Mộng bước thật nhẹ, đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt gần như trong suốt kia, không kiềm chế được, đau lòng chảy nước mắt.

Nhìn máu chảy ra từ miệng vết thương thấm ướt quần áo, không nhận được chảy nước mắt, là do nàng đam, nàng không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm trạng bản thân lúc này, chỉ biết là đã đau đến chết lặng.

So với lúc trước khi biết hắn phản bội nàng còn đau hơn, thì ra, bất tri bất giác, nàng đã yêu sâu như vậy, sâu đến nỗi có thể bình tĩnh tha thứ việc hắn phản bội mình.

Từ lúc Bạch Vũ Mộng tiến vào Lam Hạo Thần đã tỉnh, biết là Bạch Vũ Mộng, hắn lập tức thả lỏng toàn thân. Tùy ý để Bạch Vũ Mộng muốn làm gì thì làm.

Kém chút nữa Lam Hạo Thần kiềm chế không được nổi nhớ nhưng, ôm Bạch Vũ Mộng vào ngực, nhưng, lý trí nói cho hắn biết, không thể làm như vậy, không thể vọng động như vậy.

Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên giường, lặng lẽ nhìn Lam Hạo Thần. Giờ khắc này, thời gian như dừng lại, một ít hình ảnh tốt đẹp đứng yên lại.

Khi Mạc Hàn Trần đưa thuốc đến nhìn thấy cảnh tượng này, lặng lẽ đứng một hồi, vẫn không đành lòng quấy rầy, lén đầu đi ra ngoài.

Đến khi Lam Hạo Thần thật sự nhận không được nữa, chỉ có thể làm bộ vừa tỉnh lại, mở mắt. Hắn thấy được vẻ bối rối trong mắt Bạch Vũ Mộng.

Giống một nai con chân kinh, chân tay Bạch Vũ Mộng luống cuống, khăn trương không biết nên làm gì. Từ trước tới giờ nàng chưa từng gặp tình huống như vậy.

Lam Hạo Thần không khỏi bật cười, cứ như vậy cười như không cười nhìn Bạch Vũ Mộng, không biết đang suy nghĩ cái gì, mắt mơ hồ lộ ra vẻ kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Giải thích

Edit: susublu

Nhìn thấy Lam Hạo Thần tỉnh lại, những lời dễ nghe đã sắp sẵn trong đầu rồi nhưng Bạch Vũ Mộng lại không thể nói ra. Hình như nghĩ tới gì đó, thu lại vẻ hoảng loạn, cả người lại tản ra khí lạnh xa cách.

Bỗng nhiên Lam Hạo Thần có chút hoảng loạn, Bạch Vũ Mộng lúc này như một trận gió vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

"Người đã không sao rồi thì không còn việc gì nữa, ta đi trước đây!"

"Mộng Nhi..."

Lam Hạo Thần sốt ruột muốn giữ người trước mắt lại, nhưng chỉ chạm được một góc áo của nàng.

Đi ra ngoài, rớt cục nước mắt mà Bạch Vũ Mộng đã nhìn rất lâu cũng chảy ra, nhìn thấy Lam Hạo Thần yếu ớt như vậy, nàng vừa đau lòng vừa tức giận.

Hiện giờ, nàng nghĩ, hắn không cần thiết nàng chăm sóc, Trúc Đạp Vũ sẽ chăm sóc hắn thật tốt, nhưng vì sao, trong lòng vẫn đau như vậy.

Vất vưởng đi đến bờ hồ, đúng là không biết ở biên cảnh lại có nơi xinh đẹp như thế, cho dù đẹp thì sao, nếu bên cạnh không có ai, cũng chỉ là hư vô thôi.

Bạch Vũ Mộng lặng lẽ suy nghĩ đến chuyện của mình, ngay cả phía sau có người cũng không phát hiện, diên[đàn]/llequysdoon có lẽ là phát hiện, nhưng không muốn đối mặt thôi.

Lam Hạo Thần cứ lặng lẽ đứng sau lưng Bạch Vũ Mộng, thân thể ốm yếu thoáng lung lay trong gió, cũng có thể sẽ ngã xuống.

"Lam Hạo Thần, rốt cục ngươi muốn thế nào, còn chưa đủ sao? Ngươi còn muốn đùa bỡn ta thành cái gì nữa?" Bạch Vũ Mộng không nhịn được nữa, không hề có cảm tình mà mở miệng.

Thân thể phía sau hơi lay động, qua hồi lâu, mới nghe được giọng nói suy yếu từ phía sau: "Mộng Nhi, ta không có đùa bỡn nàng, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì? Chính ngươi không muốn ta thương tâm, cho nên cùng bọn họ nói dối lừa gạt ta sao? Ngươi biết ngươi sẽ chết, cho nên tình nguyện chết dưới kiếm của ta sao? Hay ngươi tự cho rằng, chỉ cần như vậy, ta sẽ không đau khổ nữa?"

Nghe Bạch Vũ Mộng rít gào, Lam Hạo Thần đầy bất đắc dĩ, hẳn biết, Mộng Nhi thông minh như vậy, nhất định sẽ đoán được.

"Mộng Nhi..."

"Lam Hạo Thần, ta nghĩ rằng ngươi hiểu ta." Bạch Vũ Mộng ngắt lời Lam Hạo Thần nói tiếp: "Ta tin tưởng ngươi, đồng thời ta cũng muốn ngươi tin tưởng ta, ta cho rằng, chúng ta không nên có kết cục này, ngươi biết không, nhìn thấy ngươi phản bội ta ta đau thấu tim gan... Làm sao ngươi biết được?"

Bạch Vũ Mộng nói xong liền xoay người bỏ đi, thậm chí không thèm liếc nhìn Lam Hạo Thần một cái.

"Sao ta lại không biết, bởi vì ta hiểu Mộng Nhi của ta, cho nên mới không muốn nhìn nàng thống khổ." Trong gió truyền đến giọng nỉ non của Lam Hạo Thần, truyền vào tai của Bạch Vũ Mộng, lại chỉ thành lý do thoái thác.

Bạch Vũ Mộng có chút kinh hoàng quay đầu, nhìn thấy nam tử tuyệt thế ngã xuống.

Vì sao, vì sao luôn để ta nhìn thấy ngươi ngã xuống trước mặt ta? Vì sao ngươi lại bị thương vì ta? Vì sao, nhìn thấy ngươi như vậy, tim của ta thật sự đau quá.

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

...

Lam Hạo Thần tỉnh lại đã là một ngày sau, khi tỉnh lại nhìn thấy phòng trống rỗng, khổ sở nở nụ cười, liền muốn đứng lên.

Mạc Hàn Trần tiến vào nhìn thấy tình cảnh này: "Hạo Thần, thương thế của ngươi còn chưa tốt, sao lại đứng lên?"

"Mộng Nhi đâu?" Giọng nói khàn khàn, câu hỏi chưa xốt tẩm lòng người nói.

Mạc Hàn Trần mím môi, do dự xem có nên mở miệng hay không.

"Nói đi!"

"Băng Ngưng công chúa quay về cùng thái tử Thanh Hoàng Quốc rồi, bọn họ đã tuyên bố hủy bỏ chiến tranh, Hoàng thượng hạ lệnh, dẫn quân đội về trước, ngươi ở lại đây dưỡng thương đi."

"Nàng đi rồi sao? Vì sao không nói với ta một tiếng, nàng không cần ta nữa sao?" Lam Hạo Thần thì thào mở miệng, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Hạo Thần, ngươi điên rồi sao, ngươi có biết tình trạng lúc này của bản thân hay không, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể chết, chẳng lẽ ngươi không thể yêu quý bản thân mình được sao?"

"Nhưng Mộng Nhi không cần ta nữa..." Lúc này Lam Hạo Thần yếu ớt như một đứa trẻ.

Mạc Hàn Trần bất đắc dĩ thở dài: "Hạo Thần, lúc trước ta có khuyên ngươi, nhưng ngươi cố ý muốn làm như vậy, bây giờ lại hối hận sao?"

"Không, đối với quyết định lúc trước ta không hối hận, nếu quay lại lần nữa, ta vẫn sẽ làm như cũ. Nhưng, bỗng nhiên ta phát hiện ta không muốn chết, ta có rất nhiều thứ không thể bỏ được, ta không muốn để Mộng Nhi đau lòng một mình."

"Hai người các ngươi, đúng là trời sinh làm oan gia, làm như vậy để làm gì, như vậy các ngươi đều không dễ chịu, thật sự có được hạnh phúc sao?"

"Hàn, ngươi nói đi, còn người nào yêu nàng giống ta không?" Giọng nói của Lam Hạo Thần bay bổng, nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc.

"Ngươi có ý gì?"

"Nếu, ta nói là nếu, ta thật sự không thể sống cùng Mộng Nhi, có người thay ta yêu nàng, ta sẽ an tâm không ít, cho dù, Mộng Nhi sẽ dần dần quên mất ta."

"..."

"Lam Hạo Thần, ngươi dựa vào cái gì mà ích kỷ như vậy, dựa vào cái gì lại thay ta quyết định tương lai của ta, nhìn thấy ta ở cùng nam nhân khác, ngươi rất vui sao?" Giọng nói nổi giận đùng đùng của Bạch Vũ Mộng từ bên ngoài truyền vào.

Mạc Hàn Trần nhìn hai người, thức thời đi ra ngoài.

Bên ngoài, nhìn thấy Mạc Hàn Trần đi ra, Trúc Đạp Vũ thấy vui sướng khi người gặp họa đi qua: "Thế nào, có phải bỗng nhiên phát hiện bản thân rất vô dụng không!"

"Người mới vô dụng, cả nhà người đều vô dụng!" Thở hổn hển bỏ lại những lời này, bỏ đi.

Bên trong, hai người nhìn đối phương, đều không nói gì, cũng chỉ lẳng lặng mà nhìn.

"Mộng Nhi, ta không còn sống được bao lâu, ta thật sự không có dũng khí yêu nàng." Lời nói của Lam Hạo Thần mang theo chút hiu quạnh.

"Lam Hạo Thần, không phải đã nói cùng nhau nỗ lực sao, không phải đã nói muốn cả đời một đôi sao, điển, danfl3quyl;d00nn sao chàng có thể buông bỏ như vậy, đây không phải là Lam Hạo Thần mà ta biết." Bạch Vũ Mộng vẫn không đành lòng nhìn Lam Hạo Thần như vậy.

Lam Hạo Thần nhìn chăm chú vào Bạch Vũ Mộng, nhìn thấy nàng khóc, hắn không muốn khiến nàng khóc, nghĩ đến đây, tâm không thể kìm chế được mà đau đớn.

"Thần, chúng ta là phu thê, chúng ta cùng nhau đối mặt, được không?"

Rốt cuộc Lam Hạo Thần nhìn không được ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, thân thể run nhẹ đã cho thấy nội tâm của hắn không bình tĩnh, thì ra, bản thân vẫn không bỏ nàng được, có trời mới biết khi hắn nói ra câu buông tay tay đó khó khăn bao nhiêu, may mắn, may mắn Mộng Nhi của hắn không từ bỏ hắn.

Bạch Vũ Mộng cũng ôm chặt Lam Hạo Thần, cảm giác mắt rồi có lại, làm mặt của nàng đầy nước mắt.

"Mộng Nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không nên dối gạt nàng, nhưng, ta rất sợ, ta rất sợ..." Rất sợ sẽ mất nàng.

"Ừ, sau này chàng không nên tùy tiện đẩy ta cho người khác, chàng có biết khi ta nghe được câu nói kia của chàng, ta tức giận thế nào không!"

Lam Hạo Thần ôm chặt Bạch Vũ Mộng hơn nữa: "Ừ, sẽ không bao giờ nữa..."

"Đúng rồi, rốt cục quan hệ giữa chàng và Trúc Đạp Vũ là thế nào, Vũ nhi, kêu cũng thật thân thiết." Đột nhiên Bạch Vũ Mộng đẩy Lam Hạo Thần ra, bĩu môi chất vấn.

Thấy Bạch Vũ Mộng lại tức giận, Lam Hạo Thần buồn cười gõ đầu nàng một cái: "Không phải nàng đã biết hết rồi sao, tất cả là giả."

"Hừ, ai biết có phải diễn giả thành thật không, ta mặc kệ, chàng nói ngay bây giờ đi!"

"Được... Ta sẽ ở bên Mộng Nhi cả đời!"

Bạch Vũ Mộng cười rất vui vẻ, cho dù không biết cả đời sẽ dài bao nhiêu, nhưng, nếu đã yêu nhau, mỗi một giây một phút ở cùng nhau chính là cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Hồi kinh

Edit: susublu

Đợi đến khi thương thế của Lam Hạo Thần tốt lên, liền chuẩn bị thu dọn đồ đạc hồi kinh.

"Mộng Nhi, nàng muốn trở về cùng ta không?"

"Đương nhiên, Chiến Vương và Chiến Vương phi đối chiến sa trường, tin tức lớn như vậy, nếu ta không quay về, chẳng phải rất có lỗi với bọn họ sao, huống hồ, ta còn không muốn nợ ai hết!"

Thấy bộ dáng Bạch Vũ Mộng hoạt bát, Lam Hạo Thần mới cảm thấy mình thật sự tồn tại, thì ra, bóng hình thiên hạ trước mắt đã sớm xâm nhập vào tận xương cốt rồi, không có cách nào loại bỏ.

"Thần, chờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong, chúng ta liền xuất phát đi tìm bốn vị thuốc kia, được không?" Bạch Vũ Mộng choàng lấy cánh tay của Lam Hạo Thần, khẩn cầu nói.

"Được." Lam Hạo Thần sùng nịch sờ đầu Bạch Vũ Mộng. Bản thân hắn cũng muốn đi tìm, coi như làm đúng tâm nguyện, ít nhất sẽ không tiếc nuối.

Trên đường trở về, Bạch Vũ Mộng có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, Thần đồng ý đi tìm rồi, cuối cùng nàng cũng không cần lo lắng nữa.

Lần này trở về, Trúc Đạp Vũ không đi cùng các nàng, dù sao Nam Kinh không vô chủ được, tuy rằng có mấy vị trưởng lão, nhưng cũng không thể cam đoan sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trước khi tách ra, Bạch Vũ Mộng và Trúc Đạp Vũ ngồi trong phòng một lúc lâu, đến khi Lam Hạo Thần phát hỏa chuẩn bị đi vào kéo Bạch Vũ Mộng ra, hai người mới cười yếu ớt đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần có hỏi Bạch Vũ Mộng bọn họ nói chuyện gì trong đó, mà Bạch Vũ Mộng lại thần bí lắc đầu, nói với hắn đó là bí mật của nữ nhân.

"Mộng Nhi, ngày đó Hàn nói nàng trở về với ca ca nàng, sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây được?" Trước mắt Bạch Vũ Mộng đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt, ngắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Bạch Vũ Mộng đưa tay đẩy khuôn mặt trước mắt ra, lườm Lam Hạo Thần một cái: "Chàng đoán thử xem, đoán đúng ta sẽ nói cho chàng biết."

Lam Hạo Thần dở khóc dở cười nhìn thiên hạ trước mặt, rất khó tưởng tượng lời như vậy lại phát ra từ miệng của Mộng Nhi luôn tỏ vẻ thanh lãnh, nhưng, hắn yêu nữ nhân này đến tận xương tủy.

Dọc theo đường đi, hai người vừa đi vừa dừng chân nghỉ ngơi, hoàn toàn giống như đang hưởng tuần trăng mật vậy, nhìn thấy nơi nào chơi vui sẽ dừng lại ở vài ngày, diễn-dan2/,l33;quyd00n lộ trình vốn chỉ kéo dài vài ngày, vậy mà bọn họ đi tới hơn tháng.

Trở lại Chiến Vương phủ, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã nghe thấy lệnh truyền vào cung, nên Chiến Vương và Chiến Vương phi tức tốc vào cung yết kiến.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng nhìn nhau, đều thấy được ý cười tà ác trong mắt nhau. Mà Đông Nhiễm nghe thấy tiểu thư trở về vừa chạy tới đã nhìn thấy hai người nhìn nhau cười, không khỏi run lấy bầy, tiểu thư mà cười như vậy, nhất định sẽ có người sắp gặp chuyện không hay rồi.

"Hận Nhuế, thu dọn một chút, người theo ta tiến cung."

"Dạ." Giọng nói Hận Nhuế vẫn lạnh lùng như trước, nhưng không khó nghe ra sự kích động của nàng.

Bạch Vũ Mộng thu dọn xong, mới cùng Lam Hạo Thần vào hoàng cung. Bọn họ không quá vội, mà lại cố tình đến từ từ.

Mạc Hàn Trần vừa trở về liền vội đầu vào đóng thuốc, đi nghiên cứu điều chế thử xem có thuốc nào có thể khống chế được bệnh tình của Lam Hạo Thần không, nếu không phải như thế, nhất định hắn cũng muốn đi, vì thế, sau này hắn hối hận đến xanh cả ruột.

Vừa đến cửa hoàng cung, đã có thái giám đi đến dẫn đường, một đường vào thẳng triều đình.

Vừa vào đến nơi, một loạt ánh mắt nhìn thẳng vào đôi nam nữ hơn người trước mắt, thấy bọn họ vô cùng thân thiết, không khỏi hoài nghi đây có phải là hai người trở mặt thành thù lúc trước không.

Lam Ngao Thiên có vẻ hơi kích động, lúc trước hắn suýt nữa cho rằng mình không đón con dâu về được, bây giờ cuối cùng hắn cũng thả lỏng được rồi.

Điều chỉnh lại tâm tình, Lam Ngao Thiên uy nghiêm mở miệng: "Vũ nhi, Thần nhi, các ngươi có lời gì muốn nói không?" Trong mắt cũng đầy ý cười.

"Sự thật giống như các người nhìn thấy." Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng mở miệng.

Các vị đại thần nhìn nhau, nếu thật sự như bọn họ nhìn thấy, vậy hiện tại hai người thân mật như vậy là sao, chẳng lẽ đều là giả vờ, nhưng lại không có dấu hiệu giả bộ?

"Nữ nhi bất hiếu nhà ngươi, ngươi quỳ xuống cho ta!" Rốt cuộc Bạch Cẩm Trinh tức giận không nhịn được nữa, cũng không quản Hoàng thượng còn đang ở kia, trực tiếp mở miệng mắng.

"Làm càn!" Hận Nhuế lạnh lùng quát, "Bây giờ người đứng ở trước mặt người là Băng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc, không hành lễ thì thôi, lại còn đồng dục quát mắng, ai cho ngươi lá gan như vậy."

Bạch Vũ Mộng âm thầm tán thưởng một tiếng, không hổ là Hận Nhuế, thật sự rất tuyệt vời, thật biết giữ mặt mũi cho tiểu thư nhà mình.

"Hừ, cho dù là Băng Ngưng công chúa, cũng là nữ nhi của ta, ngươi chỉ là một tiện tì nhỏ nhoi cũng dám đứng đây lỗ mãng, không biết sâu cạn."

Lam Ngao Thiên nhíu mày, lạnh lùng quát lớn: "Thừa tướng, hình như hơi quá đáng rồi."

Nhìn thấy Lam Ngao Thiên tức giận, Bạch Cẩm Trinh âm thầm tự trách mình thiếu kiên nhẫn, diễn[damnf//lle3quyld00n nhưng chuyện này quả thật là một nỗi nhục lớn trong cuộc đời hắn, nếu hôm nay không khiển trách nữ nhi bất hiếu này, hắn không cam lòng.

"Hoàng thượng, thần không có cách dạy nữ nhi, cam nguyện chịu phạt, hôm nay, ta muốn ở kim loan điện, giáo huấn nàng một chút, để nàng biết cái gì là hiếu, cái gì là trung!" Bạch Cẩm Trinh xoay người quỳ xuống, lòng đầy căm phẫn nói.

Lam Ngao Thiên đang muốn mở miệng, lại thấy Bạch Vũ Mộng hoạt bát nhìn hẩn chớp mắt, mới nuốt lời muốn nói xuống, thành thói ngồi xem kịch vui.

"Thừa tướng đại nhân, ta nghĩ người nhớ lầm rồi, hiện giờ, phụ thân ta là quốc chủ Thanh Hoàng Quốc, phụ thân như người, sao ta lại không có ấn tượng gì vậy?"

"Người... Người đối xử với phụ thân mình như vậy sao..." Bạch Cẩm Trình run tay chỉ vào Bạch Vũ Mộng.

"Thế nào, ngài muốn nói ta không có ai dạy dỗ sao? Thật xin lỗi nói cho người biết, ta từ nhỏ cha không yêu nung không thương, thật đúng là không có gia giáo, nhưng, hình như cũng không có liên quan gì tới ngài, không cần nhọc ngài lo lắng." Bạch Vũ Mộng đùa nghịch ngón tay Lam Hạo Thần, sâu kín mở miệng.

"Dù ta không phải phụ thân của người, tốt xấu gì ta cũng nuôi người nhiều năm như vậy, người lại báo đáp ta như vậy, quả nhiên người và nung người đều hạ lưu giống nhau." Bạch Cẩm Trình đã bị tức đến mức mở miệng nói không đắn đo.

Bạch Vũ Mộng thu lại ý cười ở khóe miệng, trên người tản ra hơi thở lạnh lẽo, tốt lắm, vốn không muốn thu thập người nhanh như vậy, nhưng, bây giờ ta đòi ý rồi.

Trong lòng bàn tay truyền đến một sự ám áp, Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Lam Hạo Thần đang nhìn nàng, cười, ý bảo mình không sao.

Đang muốn mở miệng, ngoài cửa lại truyền đến một giọng nói tức giận: "Úc Liễu bị mù mới gả cho người, bây giờ lại bị người nói thành hạ tiện, thừa tướng thật có giáo dưỡng."

"Bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Thấy mọi người ào ào quỳ xuống, Bạch Cẩm Trình cũng không thể không quỳ hạ, trong lòng thầm than hôm nay đã chạm đến tám thép rồi, nhưng chuyện này sẽ không trôi qua dễ như vậy.

Bạch Vũ Mộng trào phúng nhìn Bạch Cẩm Trình một cái, đi đến bên cạnh Hạ Thi Lan, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của nàng: "Hạ di, chỉ là một súc sinh thôi, súc sinh thì vĩnh viễn không có tính người."

Hạ Thi Lan gật đầu, đi về phía Lam Ngao Thiên sớm đã đứng lên đón lấy nàng.

Bạch Cẩm Trình hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không có biện pháp nào, chuyện hôm nay không thể để lớn hơn nữa, vừa rồi là hẩn giận đến hồ đồ, bây giờ Hoàng thượng đã có ý muốn trừ khử hẩn cho thoải mái, hẩn cũng không thể cho người khác thêm lý do để giết hẩn nữa.

Nghĩ đến đây, Bạch Cẩm Trình vội vàng dập đầu: "Hoàng thượng thứ tội, thần chỉ nhất thời nóng vội, nên mới tranh chấp, xin hoàng thượng và hoàng hậu tha thứ thần sót ruột vì ái nữ."

Quả nhiên không hổ đã lăn lộn lâu trên triều đình, đến hiện giờ, còn tự dát vàng lên mặt mình. Nhưng Bạch Vũ Mộng đột nhiên thay đổi chủ ý, n vũ nhục mẫu thân hư vậy, mà chết quá dễ dàng thì còn gì vui nữa, nàng nhất định phải tra tấn hẩn thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Rời kinh

Edit: susubluu

Thấy Bạch Vũ Mộng không truy cứu, Lam Ngao Thiên chỉ biết tiểu nha đầu này lại có ý tưởng xấu gì rồi, nhưng như vậy cũng tốt, triều đình này đã đến lúc nên được thanh lọc rồi.

"Được rồi, sau này thừa tướng đừng tái phạm sai lầm nữa, phải nhớ kỹ thân phận của mình." Câu nói cuối cùng của Lam Ngao Thiên bao hàm thâm ý, làm cho người khác không thể không suy nghĩ.

Nhìn ánh mắt trào phúng của các đại thần chung quanh, Bạch Cẩm Trình thầm nghĩ muốn tìm một cái động để chui vào, trong lòng càng hận Bạch Vũ Mộng hơn.

"Chuyện nhà của thừa tướng đã xử lý xong rồi, chúng ta nên bàn quốc sự đi, Phán Vũ công chúa... Không, Băng Ngưng công chúa, người có muốn giải thích một chút với chúng ta không?" Thiệu thái úy đứng dậy.

"Ta đã nói rồi, như các người nhìn thấy, ta không phải nữ nhi của Bạch Cẩm Trình, là công chúa Thanh Hoàng Quốc, về phần chiến tranh, chẳng qua là một hiểu lầm."

"Bằng Ngưng công chúa, chiến tranh có phải trò đùa đâu, chỉ với một câu hiểu lầm nhẹ nhàng, đã muốn bỏ qua chuyện này sao, chúng ta làm sao để giao phó với trời trả lời với dân chúng đây?" Lại có người lòng đầy cảm phẫn đứng ra.

Bạch Vũ Mộng biết hẳn, người này chính là phụ thân của Thượng Linh Suong, cùng là võ tướng đồng cấp với Bạch Cẩm Trình.

"Vậy võ tướng thấy nên làm thế nào?"

"Nghe nói Thanh Hoàng Quốc vì công chúa ở Lam Tường quốc chúng ta bị ủy khuất, mới phái binh tấn công, mời công chúa nói uất ức của người ra, để Lam Tường quốc lấy lại công đạo cho người." Võ tướng lập tức vòng vo một hồi, thân thiết nói.

Lúc này Bạch Vũ Mộng mới hiểu, thì ra người hấn nhắm vào không phải là mình, dĩ nhiên[da22n<;lle3quyl d00n mà là Bạch Cẩm Trình, nhưng, bản thân ông ta cũng rất khó chịu, không bằng làm một việc thiện giúp hấn xử lý thôi.

Nhưng, Bạch Vũ Mộng cũng không muốn Bạch Cẩm Trình chết dễ dàng như vậy, nếu vậy không còn gì vui nữa rồi.

Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng tựa vào người Lam Hạo Thần: "À, thật ra cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là Thần chọc ta không vui, sau đó ta dẫn binh giáo huấn hấn một chút thôi."

Giọng nói lạnh nhạt như gió, làm mọi người đều lắp bắp kinh hãi, không chỉ oán thầm trong lòng, người còn nói một cách thoải mái như vậy, phu thê mới cưới cãi nhau âm ỉ, trực tiếp biến thành hai quốc gia giằng co.

Nhưng cũng âm thầm kinh hãi, hai người này có tự tin và năng lực lớn bao nhiêu, lại không sợ những lời này sẽ dẫn đến hậu họa.

Trong triều đình cực kỳ yên tĩnh, Lam Ngao Thiên bắt đầu nhìn cặp phu thê mới cưới, hai đứa nhỏ này, sao cách thức vui đùa càng lúc càng lớn vậy, thật sự không sợ xảy ra chuyện sao.

Nhưng trong lòng hấn cũng hiểu rõ, ai cũng có thể xảy ra chuyện, duy nhất chỉ hai người bọn họ là không, hấn đã nhìn thấy năng lực này trên người bọn họ.

"Được rồi, hai người các người, lần sau không cho hồ nháo như vậy, may mắn lần này không tạo thành tổn thất, chạy nhiều ngày như vậy, trở về nghỉ ngơi đi!"

Đây rõ ràng là thiên vị, làm tất cả mọi người âm thầm tính toán, chuyện quan trọng như vậy mà Hoàng thượng lại quá sơ sài, chẳng lẽ, người được đề cử vào vị trí thái tử, chính là Chiến Vương?

Mỗi người đều có tâm tư riêng, Bạch Vũ Mộng không nghĩ được nhiều như vậy, thậm chí muốn nhanh chóng trở về, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt oán độc, nhìn theo ánh mắt đó, thì thấy nhìn ánh mắt không cam lòng và căm giận của Lam Cảnh Diệp.

Cười chế giễu, không thèm liếc mắt những người này, xoay người kéo Lam Hạo Thần rời đi.

Trở lại Vương phủ, Bạch Vũ Mộng vào thẳng phòng, ngã đầu liền ngủ, Lam Hạo Thần bắt đầu đi đến bên giường: "Mộng Nhi, ăn một chút gì trước rồi ngủ tiếp được không?"

Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn xoay người, dùng chân chùn qua đầu, tiếp tục ngủ, Lam Hạo Thần thở dài, kéo chăn xuống khỏi đầu Bạch Vũ Mộng, bản thân hấn cũng chui vào.

Sau ngày đó, gió êm sóng lặng, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cả ngày dính chặt với nhau, hưởng thụ những ngày thanh nhàn phải vất vả lắm mới có được.

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, suy nghĩ thật lâu rốt cục cũng nói ra miệng: "Thần, chúng ta khởi hành đi tìm bốn loại thuốc kia đi, Mị Ảnh cung đã phát hiện tung tích Hòa Tri Tử rồi."

Lam Hạo Thần dừng một chút, ngẩng đầu lên khỏi sách, nhìn chăm chú vào Bạch Vũ Mộng thật lâu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra: "Thần, chúng ta nói chuyện này với phụ hoàng mẫu hậu đi, dù sao chúng ta ra ngoài, không biết tới khi nào mới có thể trở về, đến lúc đó bọn họ sẽ nghỉ ngơi."

Khi Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan biết chuyện này, đều cực kỳ khiếp sợ, Lam Ngao Thiên còn tự trách cứ mình không nhìn ra, làm Lam Hạo Thần chịu khổ nhiều như vậy.

Từ hoàng cung trở về, đã là xế chiều, nhưng, lần này ra ngoài lại muốn dẫn theo Hạ Tử Lăng, chuyện này nàng cũng biết, nói cái gì là phải đi theo.

Lúc đầu Bạch Vũ Mộng không đồng ý, nhưng Lam Ngao Thiên nói nếu không mang theo nàng, sẽ không thả bọn họ ra ngoài. Thật ra hấn cũng có suy tính của hấn, tuy rằng tính tình Hạ Tử Lăng đơn thuần, nhưng võ công cũng không tệ, dù sao nhiều người sẽ càng an toàn hơn.

Bạch Vũ Mộng biết lần ra ngoài lành ít dữ nhiều, lại không muốn ngó lơ tâm ý của bọn họ, nghĩ đến lúc đó nàng vụng trộm bỏ đi là được.

Nhưng vào ngày xuất phát, Hạ Tử Lăng lại kéo đến vài người nàng không nghĩ tới, Đường Ưc Ảnh và Lam Giác Phong.

Từ lần trước sau khi trở thành bằng hữu với Đường Ưc Ảnh và Hạ Tử Lăng tính tình đơn thuần, phát hiện gần đây hai người đang chuẩn bị cái gì đó, hình như là muốn ra ngoài, vì thế dự đoán họ sẽ nói hết mọi chuyện ra.

Hai người họ một người là bạn của Bạch Vũ Mộng, một người huynh đệ của Lam Hạo Thần, dĩ nhiên không thể nhìn bọn họ đi mạo hiểm, bầm báo Hoàng thượng xong, cũng quyết định cho bọn họ đi theo.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu nhìn họ, muốn nói gì đó, Đường Ưc Ảnh lại mở miệng trước: "Vũ nhi, chúng ta là bằng hữu, nên cùng nhau đối mặt, người không cần nghĩ cách bỏ chúng ta lại giữa đường, dù thế nào, chúng ta cũng sẽ đi theo."

Vì thế cứ như vậy, đội ngũ vốn thiếu rất nhiều người, giờ lại có thêm vài người.

Ngày thứ hai bọn họ rời đi, Hoàng thượng liền chiêu cáo thiên hạ Chiến Vương và Chiến Vương phi cùng Thất hoàng tử, Đường Ưc Ảnh và Hạ Tử Lăng đến biệt viện Nam sơn ở mấy ngày.

Tin tức vừa truyền ra, lại có không ít người bắt đầu phỏng đoán thánh ý, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đến đó ở mấy ngày không kỳ quái, sao còn mang theo mấy cái bóng đèn nữa.

Không ai biết trong đó có ẩn ý gì, chỉ dự cảm, thiên hạ này lại sắp có một trận bão táp nổi lên rồi.

Vì thế, mấy người cứ như vậy mà xuất phát, Bạch Vũ Mộng để Hận Nhuế và Đông Nhiễm đến tổng bộ Phụng Hoàng lâu, đồng thời phái người bảo hộ đám người Hoàng thượng, đề phòng bất cứ tình huống nào xảy ra.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều chỉ dẫn theo vài trợ thủ đắc lực, dù sao lần này ra ngoài nguy cơ trùng trùng, nhiều người ngược lại sẽ vướng tay vướng chân.

Cho dù như vậy, những người này cộng lại cũng nhiều, nhiều lần, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần muốn lẫn tránh đám người Lam Giác Phong đi, nhưng lần nào cũng không thành công.

Nhìn thấy bọn họ kiên định, Bạch Vũ Mộng đành phải bắt đầu dẫn họ theo, nhưng lại nói cho bọn họ biết, lúc nguy hiểm, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình, còn cho bọn họ rất nhiều độc dược, giải dược để phòng thân.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng tốt với bọn họ như vậy, trong lòng mọi người đều rất ấm áp, càng quyết định muốn giúp hai người tìm giải dược, cho dù là mất tính mạng!

Về phần Bạch Cẩm Trinh, Bạch Vũ Mộng đã sớm làm an bài, nàng đã sớm nói với Lam Ngạo Thiên, tạm thời giữ lại chức thừa tướng của Bạch Cẩm Trinh, nàng muốn để hấn nếm thử mùi vị ngã từ trên mây xuống vùng bùn.

Còn đám người Lâm Thái Sương thì có vui mừng lớn hơn đang chờ bọn họ, hi vọng Hận Nhuế sẽ không để nàng thất vọng.

Không biết, lúc này đi, khi nào mới trở về, nơi này có nhà của nàng, có người thân của nàng, dù kết quả thế nào, nàng cũng nhất định sẽ trở về...

Có người nói rồi đi là để sau này sum vầy, ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều nên tình cảm sẽ càng trở nên trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ngẫu nhiên gặp Thượng Quan Diệu Nhiên

Edit: susublu

Trải qua hơn mười ngày đi đường, đoàn người Bạch Vũ Mộng cũng đi tới một thị trấn nhỏ gần rừng rậm băng hỏa, rừng rậm băng hỏa chính là nơi Hóa Trì Tử mọc.

Nhưng điều này cũng chỉ là nghe nói, hơn nữa nghe nói rừng rậm băng hỏa một nửa là băng một nửa là lửa, tiểu phụ thợ săn trong trấn đều chỉ dám hoạt động ở vùng ngoài, chưa từng có người nào còn sống đi ra từ rừng rậm băng hỏa.

Mấy ngày trước Thu Hằng Duệ cũng đã đến, Hoàng thượng Thanh Hoàng Quốc lo lắng an nguy của con rể, nên khi Thu Hằng Duệ nói muốn đi cùng bọn họ, hấn lập tức đồng ý.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu nhìn một đám người trước mắt, bọn họ phải đi liều mạng, không phải đi du ngoạn, tại sao lại có nhiều người đi theo như vậy.

Lam Hạo Thần cũng cười thật âm áp, hẳn đã yên tâm, bởi vì dù không có hắn, Mộng Nhi của hắn cũng sẽ sống tốt, cũng như có rất nhiều yêu thương nâng.

Thu Hằng Duệ liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, trong mắt có sắc thái khó hiểu, Lam Hạo Thần ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt hai người giao nhau, nhưng lại nhanh chóng rời đi, không ai nhìn thấy bọn họ đã trao đổi với nhau cái gì.

"Được rồi, đi nhiều ngày như vậy, chúng ta nghỉ ngơi vài ngày rồi lại đi tiếp, thuận tiện tìm hiểu một chút." Lam Hạo Thần vừa nói vừa ôm lấy Bạch Vũ Mộng đi về một cái quán trọ.

Bạch Vũ Mộng chỉ khẽ nhủ mảy mìn nhìn Lam Hạo Thần, nhưng cũng không nói gì thêm.

Nơi này chẳng qua chỉ là một cái trấn nhỏ, trong trấn cũng không có nhiều người lắm, điển[đannf.];lleqyl1d00n nhưng khi có tin tức trong rừng rậm băng hóa sẽ có bảo vật xuất hiện, cho dù nguy hiểm, cũng không ngăn được lòng tham.

Rất nhiều giang hồ nhân sĩ trong trấn lục đục, nghe nói vài ngày nữa một ít đại môn phái trong võ lâm cũng sẽ tới, mà bảo vật lúc này, đã được đồn đãi là ngàn năm không xuất hiện, giá trị cực cao.

Bạch Vũ Mộng nghe được tin tức này cũng chỉ cười trừ, nhưng vẫn phiền não vì có nhiều người đến quấy rầy bọn họ.

Vào quán trọ, trong đại sảnh đầy người, đều là người thô tục, nhìn thấy nhiều tuấn nam mỹ nữ như vậy, đều nhìn chằm chằm, trong đại sảnh lập tức an tĩnh lại.

"A, các vị khách quan, nghỉ trọ hay là ở trọ?" Tiểu nhị ân cần đi lên hỏi.

Thu Hằng Duệ lôi ra mấy thỏi bạc: "Năm gian phòng thượng hạng, chuẩn bị chút rượu và thức ăn."

"Được rồi." Tiểu nhị cầm bạc hưng phấn chạy đi chuẩn bị.

Người chung quanh thấy những người này ra tay hào phóng, liền biết nhất định là người có lai lịch, đều yên tĩnh ăn cơm, để ngừa bản thân lại đắc tội người ta.

Chính lúc này, có một giọng nói đột ngột truyền đến: "Tiểu nhị, cho chúng ta mấy gian phòng thượng hạng."

"Vị công tử này, thật ngại quá, tiểu điểm chỉ còn lại hai phòng thượng hạng, xin hỏi các vị có muốn ở không?" Tiểu nhị cười dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Ta mặc kệ, hai gian phòng, ở thế nào, những người này không phải cũng chỉ mới đặt phòng ở thôi sao, kêu bọn họ nhường phòng cho chúng ta!" Một thanh âm kiêu ngạo bất mãn vang lên.

"Chuyện này..." Tiểu nhị không dám đắc tội cả hai bên, không biết nên làm thế nào mới tốt. Vốn mấy ngày gần buổi tối rất tốt, không ngờ lại đụng phải một pho tượng phạt.

Chương quấy biết tình thế không tốt, cũng vội vàng đi ra khuyên giải, nhưng không đợi hắn mở miệng, nam tử từ đầu đến giờ không mở miệng liền đi về phía Thu Hằng Duệ.

"Vị công tử này, thật xin lỗi, tiểu muội không hiểu chuyện, tại hạ nhận lỗi với các ngài, nhưng các vị có thể nhường một gian phòng cho chúng ta được không?" Dù sao bọn họ đã đi mấy quán trọ, đều đã đầy ngập khách.

Bạch Vũ Mộng cau mày nhìn nam tử đó, có chút kinh ngạc không ngờ ở chỗ này lại đụng phải hắn.

Người này chính là trang chủ Mặc Liễu sơn trang Thượng Quan Diệu Nhiên, không ngờ lần này bọn họ cũng tới. Chỉ tiếc lần trước Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đeo mặt nạ, cho nên Thượng Quan Diệu Nhiên không nhận ra bọn họ.

"Ca, người khách sáo với bọn họ làm gì, cũng không xem bọn họ có thân phận gì, có tư cách gì mà tranh với chúng ta, lại nói người nhìn ánh mắt nữ nhân kia đi, giống như chưa từng thấy qua nam nhân vậy." Không sai, nàng thừa nhận nàng ghen tị, nơi này người nào cũng đẹp hơn nàng, từ nhỏ nàng được nuông chiều nên nàng cảm thấy không phục.

"Tịch nhi, không được vô lễ..." Thượng Quan Diệu Nhiên đang muốn thương lượng với Thu Hằng Duệ, bên cạnh lại vang lên một giọng nói trào phúng.

"A, nhân vật quan trọng đại giá tới sao, ai vậy, rất có tiếng sao, sao ta chưa từng nghe qua có người như người vậy?" Hạ Tử Lăng nghi hoặc hỏi.

"Người..." Thượng Quan Tịch tức giận vươn ngón tay ra chỉ Hạ Tử Lăng. "Hừ. Các người là đám vô danh tiểu bối tất nhiên không biết rồi."

"Vậy sao? Muội muội của Thượng Quan trang chủ thật có giáo dưỡng!" Giọng nói của Lam Hạo Thần nhàn nhạt như trước, không nghe ra cảm xúc gì cả.

Thượng Quan Diệu Nhiên có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lại có người nhận ra thân phận của hắn, dù sao lần này hắn ra ngoài, rất ít người biết.

Nhưng lúc hắn quay đầu, nhìn thấy đôi nam nữ trước mắt, hắn lại cảm thấy khiếp sợ, điển[đannl3e]"quysdo0n hắn cảm nhận được, hai người kia rất

mạnh, thậm chí ngay cả hấn cũng không thể đả bại bọn họ.

Tất nhiên, Thượng Quan Diệu Nhiên quá coi thường Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, nhưng Lam Hạo Thần cũng không cho hấn cơ hội nhìn thấu bọn họ, bởi vì hấn cảm nhận được Mộng Nhi của hấn mệt mỏi.

"Ca, nhường cho bọn họ một gian đi, Lãng nhi, ngươi cùng Tiểu Ảnh ở chung một phòng đi!" Giọng nói nhàn nhạt mệt mỏi Bạch Vũ Mộng vang lên.

Ánh mắt mọi người đều dồn vào nàng, thấy nàng quả thật mệt mỏi, cũng không muốn tranh cãi nữa, đều gật đầu, tự đi lên lầu.

Thượng Quan Tịch còn đắc ý, vừa rồi nhất định là đám người đó sợ mình, nam nhân kia nhận ra ca ca, nhất định không dám đắc tội với ca ca.

Thượng Quan Diệu Nhiên nhìn Thượng Quan Tịch, lắc đầu cũng đi lên lầu, chỉ có hấn biết, hai người chỉ không muốn dây dưa thôi, muối muối này, từ nhỏ bị người nhà làm hư, dưỡng thành tính tình vô pháp vô thiên, thật không biết tốt xấu.

Mà nữ tử dịu dàng luôn đi theo phía sau Thượng Quan Tịch lúc này cũng đi tới: "Tịch nhi, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi một chút."

"Được, Mộ Hương tỷ tỷ, chúng ta nhanh chóng đi lên, không cùng bọn hấn so đo nữa."

Nữ tử tên Mộ Hương nhu hòa cười, đi theo Thượng Quan Tịch lên lầu, chính nàng không phát giác, ở chỗ rẽ của cầu thang, có hai ánh mắt theo dõi nàng.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái: "Thần, ta cảm thấy nhân này là lạ."

"Nàng cũng cảm giác được, ừ, tuy rằng bề ngoài nhìn ôn lương vô hại, nhưng không thể không phòng." Giọng nói vừa vang lên, Lam Hạo Thần lại nở nụ cười: "Được rồi Mộng Nhi, không nói chuyện người khác nữa, đi nhiều ngày như vậy, nàng cũng mệt mỏi rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút."

Bạch Vũ Mộng tùy ý để Lam Hạo Thần ôm vào phòng, mấy ngày nay, nàng quả thật rất mệt mỏi, hơn nữa, dù Lam Hạo Thần không nói, Bạch Vũ Mộng cũng nhìn ra hấn lực bất tòng tâm.

Bạch Vũ Mộng có chút đau lòng kéo Lam Hạo Thần: "Thần, chúng ta nhất định sẽ thành công, đúng không?"

"Ừ, Mộng Nhi, không cần lo lắng, ta nhất định sẽ luôn ở cùng nàng, mặc kệ tương lai thế nào, hiện tại điều duy nhất chúng ta phải làm chính là xem mỗi một ngày như đã sống cả đời..."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Đêm trước khi vào rừng

Edit: susublu

Ngày hôm sau, khi xuống lầu, đã nhìn thấy đám người Thu Hằng Duệ ngồi ở bên cạnh bàn chuẩn bị ăn sáng: "Tam ca, chào buổi sáng, bây giờ thân thể người không tốt, nên tiết chế một chút!" Nói xong mở to mắt nhìn Lam Hạo Thần.

Lời nói sừng sờ này làm Bạch Vũ Mộng đỏ mặt, nàng có chút giận dữ trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái, sau đó âm trầm nhìn chằm chằm Lam Giác Phong.

Lam Hạo Thần vô tội sờ mũi, thật ra hôm qua hấn cũng muốn cho Mộng Nhi nghỉ ngơi, nhưng sau đó không cẩn thận bị châm lửa, sau đó chính là kết quả này.

"Hừ, người thì biết cái gì, bọn họ bồi dưỡng tình cảm, quên đi, loại người ngu ngốc như người sẽ không hiểu được." Giọng nói thanh thúy của Hạ Từ Lãng vang lên.

Câu nói này đã thật sự chọc giận Lam Giác Phong: "Làm như người hiểu lắm vậy, chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu còn chưa trưởng thành."

Xem hai người đấu võ mồm, Bạch Vũ Mộng hiểu ý cười cười, thật ra như vậy cũng rất tốt, bọn họ nên quý trọng những ngày như vậy, không phải sao?

Mấy ngày nay Bạch Vũ Mộng thử rất nhiều lần, rốt cục cũng có thể chế ra thuốc tạm thời áp chế cổ độc của Lam Hạo Thần được, cho nên tạm thời Lam Hạo Thần sẽ không sao, tâm trạng của Bạch Vũ Mộng cũng tốt lên.

Nhưng sợ là vài ngày sau bọn họ mới có thể vào rừng rậm băng hòa, bởi vì Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ mới đến đây, có lẽ có bọn họ gia nhập sẽ tốt hơn.

Vì thế mọi người liền quyết định ra ngoài đi dạo, dù sao cũng lâu rồi chưa hưởng thụ cảnh sinh hoạt an nhàn như vậy.

Nhưng lần này, lại gặp phải người không muốn gặp, Thượng Quan Diệu Nhiên có chút khách sáo đi lên phía trước: "Hôm qua đa tạ các vị, ta thấy các vị cũng muốn ra ngoài du ngoạn, hay là cùng đi được không?"

Bạch Vũ Mộng có chút không kiên nhẫn nhíu mày, vốn dĩ nghĩ nhường phòng cho bọn họ xong thì họ sẽ không dây dưa với mình nữa, không ngờ bọn họ lại vẫn tìm tới cửa.

"Thật có lỗi, các vị, con người của ta tương đối sợ người lạ, không thích đi với người lạ, ý tốt của các người chúng ta nhận." Lúc này Đường Úc Ảnh lại lạnh lùng mở miệng.

"Đúng vậy đúng vậy, ai muốn đi với các người chứ, ta còn sợ sẽ phá hư tâm trạng tốt của mình nữa." Hạ Tử Lăng càng khinh thường.

"Các người nghĩ các người là ai, kiểu ngạo cái gì, đi với các người là đã xem trọng các người rồi, còn bày đặt lên mặt." Thượng Quan Tịch ngẩng đầu khinh thường nói.

"Vây phần vinh hạnh này chúng ta thật nhận không nổi rồi, cảm ơn ý tốt của các vị." Khó có khi Lam Giác Phong đứng cùng chiến tuyến với Hạ Tử Lăng.

Tuy rằng ngày thường tính tình thất hoàng tử tiêu sái không câu nệ tiểu tiết, điển[đ@finlee3;"quy1 dd00n nhưng dù sao cũng lớn lên trong hoàng thất, nếu không có đầu óc, sợ không thể sống sót trong cái hoàng cung ăn thịt người ngay cả xương cũng không thừa này

Thượng Quan Diệu Nhiên thấy mọi người đều xa cách, cũng có chút mất mặt, xấu hổ đứng tại chỗ.

"Được rồi, Thượng Quan trang chủ, các vị tùy tiện đi, chúng ta không quấy rầy nữa." Bạch Vũ Mộng nói xong liền đi trước.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy đám người Thượng Quan Diệu Nhiên nữa, Bạch Vũ Mộng ngừng lại, nhìn mọi người đi theo mình, nghiêm túc mở miệng: "Các người có phát hiện nữ tử đi bên cạnh Thượng Quan Tịch rất kỳ lạ hay không?"

Vừa rồi mọi người cũng nhận ra, mới không muốn đồng hành cùng bọn họ, bây giờ nghe Bạch Vũ Mộng nói như thế, cũng đều dăm chiêu.

"Nàng nên an phận không gây chuyện, nếu không, thì đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt." Trên mặt Thu Hằng Duệ đầy vẻ khát máu.

"Phốc, ca ca, khó có khi nhìn thấy biểu cảm khác ngoài vẻ ôn nhuận trên mặt huynh nha."

Bị Bạch Vũ Mộng nói như thế, mọi người cũng đều nở nụ cười, tạm thời quên đi phiền não vừa rồi, tận tình đi dạo chơi.

—— phân cách tuyến ——

Mấy ngày sau, Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ cũng tới nơi, về phần sao bọn họ lại đi chung, lại có một câu chuyện rất dài, nhưng bọn họ đều chỉ nói một phần mà thôi, ai biết còn bí mật gì nữa chứ?

Mà gần đây, trấn nhỏ càng lúc càng náo nhiệt, nơi nơi đều thấy được người trong võ lâm, mọi quán trọ đều đầy khách.

Hai huynh đệ Linh Trần và Linh Ngạn đi hỏi thăm tình hình trở về, báo cáo chung quanh rừng rậm băng hóa đều là người võ lâm, nhưng bọn họ cũng không đi vào, như muốn đợi mọi người tập trung đông rồi mới cùng nhau đi vào.

Nghe thấy tin tức này, Lam Hạo Thần liền nhíu mày, nếu như vậy, bọn họ sẽ không thể lặng yên đi vào.

Đang muốn nói gì đó, liền nhìn đoàn người Thượng Quan Diệu Nhiên đi tới, nhìn thấy biểu cảm của đám người Lam Giác Phong không kiên nhẫn, tuy Thượng Quan Diệu Nhiên vẫn xấu hổ, nhưng vẫn chấp tay.

"Chắc các vị cũng đã nghe nói rồi, trong rừng rậm băng hóa xuất hiện bảo vật ngàn năm, hiện giờ mọi người thương lượng cùng đi vào, các vị có muốn vào cùng nhau không?"

Thượng Quan Diệu Nhiên cũng là có suy tính của hắn, hắn có thể thấy được thực lực mấy người này rất mạnh, nếu đi cùng bọn họ, dọc theo đường đi sẽ an toàn hơn một ít.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần nhìn nhau, Lam Hạo Thần nhân nhạ gật đầu: "Được, chúng ta sẽ đi."

Thượng Quan Diệu Nhiên thật sự không ngờ bọn họ lại đồng ý dễ dàng như vậy, nhưng nghĩ đến có lẽ bọn họ cũng muốn đoạt bảo vật đó.

"Hạo Thần ca ca, vì sao người đồng ý đi với bọn họ, chúng ta tự đi không tốt sao?" Giọng nói nghi ngờ của Hạ Tử Lăng vang lên.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu gõ đầu của nàng, nha đầu này, vẫn quá hồn nhiên, sợ là sau này bị người ta bán đi lại còn kiếm tiền giùm người ta.

Lam Giác Phong trào phúng nhìn Hạ Tử Lăng một cái: "Người ngu xuẩn, đến lúc đó có thêm vài cái đệm lưng không phải sẽ tốt lắm sao, người nói xem rốt cục người ăn cái gì để lớn lên vậy, sao lại có đầu óc như vậy!"

Tuy Hạ Từ Lăng không phục, nhưng thấy hắn nói có đạo lý, chỉ có thể nói đổi một câu: "Ăn đồ ăn giống người."

Tất cả mọi người có chút buồn cười nhìn hai người này, đã thấy chuyện này lâu rồi mà lại không thể trách cứ được, mấy ngày nay, lúc nào hai người này cũng khác nhau, đầu vô mồm, giống như trời sinh ra để làm oan gia vậy.

Mấy người thu dọn một chút, liền đi rừng rậm băng hỏa, mấy ngày nay không còn rảnh rồi, Bạch Vũ Mộng liền bắt đầu nghiên cứu chế tạo độc dược, thậm chí còn nghiên cứu chế tạo không ít thuốc nổ.

Trên người mỗi người đều đầy thuốc độc, còn là thuốc độc trí mạng, chỉ có như vậy, Bạch Vũ Mộng mới yên tâm về bọn họ.

Lúc Trúc Đạp Vũ đến, mang theo không ít cổ trùng, hi vọng đến lúc đó có thể phát huy công dụng.

Về phần Nam Cương, dĩ nhiên, "Đa2fnlle[Quy1>d00n vẫn giao cho các vị trưởng lão quản lý như trước, trải qua mấy tháng quan sát, Trúc Đạp Vũ có thể khẳng định họ đã không còn tâm khác.

Bây giờ bọn họ đều tận lực làm tốt bốn phận của mình, ngược lại cũng được dân chúng Nam Cương tha thứ.

Chờ đám người Bạch Vũ Mộng đến, tất cả mọi người đều đã đến, nhìn thấy toàn là thủ lĩnh các đại môn phái đến đây, Bạch Vũ Mộng lại không hiểu cười cười.

Thì ra lần này lại nhiều nhân vật quan trọng đến đây như vậy, vậy không phải lần này vào rừng rậm băng hỏa sẽ cực kì thú vị sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Hoa ăn thịt người

Edit: susublu

Thượng Quan Diệu Nhiên nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng đã đến, vội vàng đi lên nghênh đón: "Các vị đã đến rồi, nhanh chân một chút đi vào cùng chúng ta."

"Này, thật không biết là nhân vật lớn nào, lại cao giá như vậy, để nhiều người đứng chờ các người như vậy." Không biết từ chỗ nào lại vang lên một giọng nói không hài hòa lắm.

"Theo ta thấy, võ lâm minh chủ mới có giá lớn nhất, chúng ta có nhiều người như vậy lại đi mời nàng, ít nhất cũng nên biết điều, nhưng một chút không có."

"Ta xem nàng đã sợ rồi, dù sao cũng chỉ là nữ hài tử chưa đủ lông đủ cánh, ta thấy Phụng Hoàng lâu cũng chỉ bình thường thôi!"

"Người điên rồi, không muốn sống nữa sao, không chừng người của Phụng Hoàng lâu đang ẩn núp ở bốn phía, người không muốn sống nữa sao?"

"..."

Lam Hạo Thần nhìn trong mắt Bạch Vũ Mộng dần hiện lên một ít thú vui ác độc, sừng nịch cười cười, vừa mới bắt đầu mà Mộng Nhi đã muốn chơi đùa rồi.

Đám người này than vãn, nếu họ biết võ lâm minh chủ đang ở ngay trước mặt bọn họ, không biết sẽ có biểu cảm gì, nhất định sẽ rất buồn cười.

Hiện tại chỗ bọn họ đứng là cửa vào rừng rậm băng hỏa, từ nơi này đi vào, đầu tiên là tới rừng lửa, dĩ nhiên[đannf>lle3quy1d00n rừng rậm băng hỏa làm người ta ngạc nhiên là vì cả băng và lửa cùng tồn tại với nhau.

Vừa mới đi vào, mọi người cũng không cảm thấy có gì đáng sợ, nhưng độ ẩm thoáng tăng cao lên, dù sao bây giờ vẫn còn ở vùng lân cận.

Bọn họ càng vào sâu, độ nóng càng ngày càng cao, nhưng, trừ bỏ nhiệt độ lên cao, cũng không có việc khác xảy ra.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, luôn cảm thấy nơi này có chút kỳ quái, bọn họ luôn đi theo sau đội ngũ phía trước, lưu ý hoàn cảnh chung quanh.

Nhưng, rốt cục là sai ở chỗ nào?

Đúng rồi, chính là yên tĩnh, chung quanh rất yên tĩnh, lúc bọn họ đi vào, cũng thấy được mấy con động vật, mà đến nơi này, một con vật cũng không có.

Lẽ ra nhiệt độ ở đây đặc biệt cao, nên động vật không thể sinh tồn, nhưng sao ngay cả một chút sức sống cũng không có.

Lam Hạo Thần cũng phát hiện ra điều này, liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, nhắc nhở mấy người phía sau chú ý một ít.

Từ sau khi đi vào, mọi người đều thật yên tĩnh, ngoại trừ vài tiếng bước chân dẫm trên đất, một chút âm thanh cũng không có, lúc này càng có vẻ quỷ dị.

"Mẹ nó, lão tử không đi nữa, đây là nơi quái quỷ gì vậy, đi lâu như vậy rồi, nhưng vẫn không có gì cả!"

Có một giọng nói vang lên, sau đó lại giọng thứ hai, giọng thứ ba...

Mọi người không thể không dừng lại nghỉ ngơi một lát rồi mới đi tiếp, lần này bởi vì võ lâm minh chủ không tới, mọi người đều đồng ý để võ lâm minh chủ cũ lãnh đạo mọi người.

Đám người Lam Hạo Thần tìm một nơi tương đối sạch sẽ, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, bỗng nhiên Lam Hạo Thần nhanh chóng đẩy nàng ra, mấy người Lam Giác Phong thấy vậy cũng nhanh chóng rời đi.

Bạch Vũ Mộng nhìn chăm chăm vào một chỗ, nếu vừa rồi nàng không nhìn lầm, thì đó chính là hoa ăn thịt người, nhưng, ở nơi này sao lại có thể nhìn thấy hoa ăn thịt người.

Huống hồ, hiện giờ còn chưa vào tới bên trong, mà đã gặp hoa ăn thịt người, nếu đi vào trong rồi...

"A..." Chờ khi mọi người phục hồi tinh thần lại, đã có người bị hoa ăn thịt người tha đi rồi.

Mọi người vội vàng cảnh giác, cẩn thận dựa vào nhau, bởi vì bọn họ biết, bây giờ bọn họ phải đoàn kết, nếu không, đến cuối cùng ngay cả một người cũng không ra được.

Bạch Vũ Mộng hơi nheo mắt lại, nghĩ lại từ khi nàng xuyên không tới nơi này, chưa từng nghe thấy chuyện gì liên quan đến hoa ăn thịt người, vậy chỉ có thể chứng minh, trước đây, chưa từng có người nào gặp qua hoa ăn thịt người.

Nhưng hoa ăn thịt người lại chỉ có thể xuất hiện trong này, có phải là muốn dự báo cái gì không, hay là do người đời ngu muội, thật không biết được?

"Mộng Nhi, nàng đứng ở bên người ta, không được qua đó." Lam Hạo Thần nhìn ra tâm tư của Bạch Vũ Mộng, vội vàng cảnh cáo.

Bạch Vũ Mộng có chút chột dạ sờ mũi, xem ra chỉ có thể từ bỏ ý niệm này.

Nhưng điều làm Bạch Vũ Mộng kinh ngạc là, Hạ Tử Lăng và vài nữ tử khác lại không có biểu hiện sợ hãi, không hề là lớn lên trong tử cấm thành.

Đã có mấy người liên tục bị ăn thịt, đám hoa ăn thịt người này thật khó phòng bị, dĩ nhiên, dù mọi người đứng tụ lại cùng nhau, nhưng vẫn không biện pháp gì.

Hiện giờ cũng liền chỉ còn mấy người bọn họ bình tĩnh thôi, nhìn thấy tình huống như vậy, Thượng Quan Diệu Nhiên liền lĩnh, đi đến trước mặt bọn họ.

"Không biết các vị có biết đây là gì hay không?"

"Biết thì thế nào?" Lam Hạo Thần lạnh lùng mở miệng, ánh mắt người này nhìn Mộng Nhi làm cho hắn rất khó chịu.

Thượng Quan Diệu Nhiên cảm thấy vui vẻ, vội vàng nói: "Xin các vị giúp mọi người, đã vài người người chết rồi, các vị không thể trở mặt nhìn bọn họ chết!"

"Sống chết của bọn họ có liên quan gì đến chúng ta?" Bạch Vũ Mộng nhũn mày cười yếu ớt.

Lời này vừa vang lên, trong đám người liền xuất hiện một giọng nói bất bình: "Sao các ngươi lại máu lạnh như vậy, thấy chết không cứu, vậy mà chúng ta còn có ý tốt đưa các ngươi theo, không ngờ lại ác độc như vậy."

"Thật ngại quá, ta cảm thấy từ ác độc này thật sự rất thích hợp với chúng ta, hơn nữa, các ngươi lại không phải người của chúng ta, dựa vào cái gì bọn ta phải can thiệp vào loại chuyện phí sức mà lại không có kết quả tốt này." Trúc Đạp Vũ ngẩng nhìn tiểu thanh xà trong tay, nghiền ngẫm nói.

Mọi người lập tức biến sắc, đúng vậy, nếu bọn họ không tự cứu bản thân, vậy không phải thật sự sẽ không còn hi vọng sao.

Đúng lúc này, chung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều hoa ăn thịt người, bông hoa nào cũng đều há to mồm, lại có thêm vài người liên tục trở thành phân bón cho cây.

Bạch Vũ Mộng đột nhiên nháy mắt hoạt bát nhìn Lam Hạo Thần: "Thần, không bằng chúng ta cứu bọn họ đi, ai biết được lát nữa còn có nguy hiểm gì, tìm vài cái đệm lưng cũng tốt lắm!"

Lam Hạo Thần chỉ sừng nịch sờ sờ đầu Bạch Vũ Mộng, ý tứ của hắn không cần nói cũng biết.

Mọi người chỉ cảm thấy lưng lạnh lẽo, không ngờ câu nói như vậy lại thốt ra từ miệng mỹ nữ này, nhưng cho dù ở lại cũng chết, có thể sống bao lâu thì

sống bấy lâu, hưởng hờ, ai biết được lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều ăn ý nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Các người chỉ cần chặt đứt thân cây là được, nhớ lấy, không thể để nước bị hoa chảy ra dính vào người."

Nhìn thấy mọi người đều ra sức đánh nhau, Mạc Hàn Trần tìm một cơ hội dựa sát vào Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, sao người biết phương pháp này, trước kia chúng ta chưa từng thấy qua cái này."

Bạch Vũ Mộng chỉ thân bí cười, quảng cho hắn một ánh mắt "Người đoán đi".

Mạc Hàn Trần còn buồn bực, liền nhìn qua Lam Hạo Thần thì thấy được một ánh mắt nguy hiểm, mới phát hiện hắn đang cách Bạch Vũ Mộng quá gần, không khỏi than thở, thật là một cái bình dấm chua.

Đợi đến khi chúng bị giết gần hết, đám người Bạch Vũ Mộng vẫn không hề ra tay, tuy rằng đã đánh lui đám hoa ăn thịt người này, nhưng vẫn có không ít người chết.

Nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng nhàn nhã, mọi người đều tức giận bất bình, dựa vào cái gì chúng ta phải liều mạng, mà các người lại có thể nhàn nhã như thế.

Nhưng hình như bọn họ đã quên mất, nếu không có Bạch Vũ Mộng, ngay cả nơi này bọn họ cũng không qua được, đừng nói đến chuyện oán giận.

Bạch Vũ Mộng thấy không còn nguy hiểm nữa, bước đến bãi chiến trường kia, dùng một cái chai lấy một ít nước hoa, nói không chừng sẽ hữu dụng. May mắn nàng có mang theo một ít chai rỗng.

Đang muốn lấy nước hoa, đã bị một bàn tay to thon dài bên cạnh giật lấy cái chai: "Mộng Nhi, sau này những chuyện như vậy hãy giao cho ta đi!"

Nhìn Lam Hạo Thần dè dặt cẩn trọng lấy nước hoa, trên mặt Bạch Vũ Mộng lại nở một nụ cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mờ ám

Edit: susublue

Đợi đến khi lấy nước hoa xong, đám người Bạch Vũ Mộng đuổi theo mấy người phía trước, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng, càng đi vào trong nhiệt độ càng cao, mới đi chưa được mấy bước, người cũng đã đầm đìa mồ hôi, may mắn là đám người Bạch Vũ Mộng đã ăn thuốc chống nóng trước rồi, nếu không sẽ không chống đỡ nổi cơn nóng bức này.

Nhìn thấy mọi người nóng như vậy, Thượng Quan Diệu Nhiên đành phải tuyên bố nghỉ ngơi một đêm rồi lại đi tiếp.

Nhưng trong rừng rậm băng hỏa lại chẳng phân biệt được ngày đêm, cánh rừng rậm rạp chặn mất ánh nắng và ánh trăng, mọi người chỉ có thể suy đoán thời gian thôi.

Đám người Lam Hạo Thần trải một tấm thảm lông hồ bên một cái cây, rồi ngồi lên đó.

Lúc này, có một đám người đi tới: "Các người, tránh ra, chỗ này là ta nhìn thấy trước."

Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng mở mắt, nhìn xem Thượng Quan Tịch và Sài Mộ Hương nghênh ngang đi tới, rụt người vào trong ngực Lam Hạo Thần.

Nhìn thấy mấy người họ đều hiền lành, Thượng Quan Tịch đã sớm quảng mắt mắt lời cảnh cáo của Thượng Quan Diệu Nhiên ra sau đầu, liền đi lên quát lớn kêu bọn họ tránh ra.

Sài Mộ Hương kéo tay áo Thượng Quan Tịch: "Tịch nhi, hay là thôi đi, chúng ta tìm một chỗ khác là tốt rồi."

"Không được, Mộ Hương tỷ tỷ, thân thể người không thoải mái, nơi này rất tốt, nên ngồi ở đây, còn bọn họ phải để cái thảm lông hồ này lại."

Chẳng những Thượng Quan Tịch thấy được vị trí này, mà còn coi trọng tấm thảm lông hồ này nữa, điển[D@fin

Mà tuy rằng ngoài miệng thì Sài Mộ Hương nói như vậy, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm tấm thảm lông hồ trắng đó, lông hồ có màu trắng thuần khiết như vậy rất hiếm thấy, cho dù là Mặc Liễu sơn trang cũng không có.

Lại nhìn thấy một bóng người mặc y phục màu xanh lục dần dần đi tới gần, tiếp tục tận tình khuyên nhủ Thượng Quan Tịch.

"Tịch nhi, người lại náo loạn cái gì, mau xin lỗi bọn họ đi." Giọng nói hơi tức giận của Thượng Quan Diệu Nhiên vang lên.

Thượng Quan Tịch ủy khuất nhìn Thượng Quan Diệu Nhiên: "Ca ca, sao người lại giúp người ngoài chứ, có phải người không thương ta không, ta chỉ muốn giúp Mộ Hương tỷ tỷ tìm một chỗ thoải mái, ta sai rồi sao?" Nói xong còn rơi vài giọt nước mắt.

Thượng Quan Diệu Nhiên vừa nhìn thấy muội muội mình yêu thương từ nhỏ khóc, bỗng chốc cũng mềm lòng, nhưng mấy người này cũng không thể đắc tội, nhất thời không biết nên làm cái gì.

"Hình như Thượng Quan trang chủ thật sự thích đồ của chúng ta, ta cũng không nghĩ rằng ngay cả chút tiền làm mấy cái này mà Mặc Liễu son trang cũng không có." Lam Giác Phong miễn cưỡng mở miệng.

Trong lúc nhất thời, Thượng Quan Diệu Nhiên không còn lời nào để nói, đúng vậy, hình như luôn là bọn họ giành đồ với đám người Bạch Vũ Mộng.

Đường Ưc Ảnh cũng nhếch môi cười lạnh: "Thượng quan trang chủ, người cũng từng là võ lâm minh chủ, nên biết cái gì gọi là đạo nghĩa, bây giờ lại làm như vậy, thật đúng khiến cho người ta không dám khen tặng!"

Thượng Quan Diệu Nhiên bị nói đến mất thể diện, đành phải quát một tiếng: "Tịch nhi, còn không mau xin lỗi bọn họ."

"Hừ!" Thượng Quan Tịch hừ một tiếng, liền giận dữ xoay người chạy đi.

Lần này cũng không thiếu nữ nhân vào rừng, đa số đều là thiên kim của các gia tộc hoặc các đại môn phái, nhìn thấy tình huống này, cũng nhin không được mà nghị luận.

"Người xem nàng ta thật không biết xấu hổ mà, sao lại ở trước mặt mọi người ôm ấp nam nhân, còn ra thể thống gì nữa." Nàng sẽ không thừa nhận là mình ghen tị.

"Nhưng người xem lông hồ của bọn họ kìa, thật sự rất tốt, nếu ta cũng có một tấm thì tốt biết bao nhiêu."

"Người cũng đừng suy nghĩ nữa, không nhìn thấy bọn họ rất kiêu ngạo sao, vừa rồi Thượng Quan tiểu thư đi qua cũng không lấy được trái ngọt nào, huống chi là chúng ta."

"..."

Đám người Bạch Vũ Mộng cũng không thêm đề ý đến chuyện bên ngoài, chỉ lo nghỉ ngơi.

Một đêm bình an vô sự, sáng sớm Bạch Vũ Mộng vừa tỉnh lại liền cọ cọ vào người Lam Hạo Thần theo thói quen, sau đó mới mở đôi mắt mê mang ra.

Lam Hạo Thần vẫn duy trì tư thế của tối hôm qua không hề thay đổi, bây giờ chỉ sững nịch nhìn Bạch Vũ Mộng lười nhác như mèo con.

Hình như Bạch Vũ Mộng nhận ra cái gì đó, vội vàng đứng dậy, "Thần, không phải chàng luôn bảo trì tư thế này từ tối hôm qua đến giờ chứ!"

"Ừ, ai bảo Mộng Nhi ngủ ngon như vậy, mà ta lại rất mềm lòng, không đành lòng quấy rầy nàng, nàng xem hiện tại tay của ta không cử động nổi nữa rồi." Lam Hạo Thần hơi ủy khuất nói.

Bạch Vũ Mộng vội vàng đi đến trước mặt của hắn giúp hắn xoa bóp cánh tay đau, Lam Hạo Thần nhân cơ hội ôm Bạch Vũ Mộng vào lòng.

Đang lúc Bạch Vũ Mộng muốn đứng lên phản kích, bên cạnh lại truyền đến một giọng nói chế nhạo: "Ta nói các người, muốn ân ái cũng không cần trắng trợn như vậy, nơi này còn có những người độc thân đó."

"Nếu người hâm mộ, có bản lĩnh thì tự đi tìm một người đi!" Bạch Vũ Mộng khinh thường bĩu môi, nhìn Lam Giác Phong không ngừng oán giận bên cạnh.

"Đúng vậy đúng vậy, hừ, ta thấy là không ai muốn người rồi, giống như bốn tiểu thư, ai gặp cũng thích, hoa gặp hoa nở, ai gặp cũng phát cuồng." Hạ Tử Lăng tiếp lời.

"Ta thấy là hoa bị dọa nở, người bị dọa đến phát cuồng thì đúng hơn, người lớn lên như vậy, quả thực nên xin lỗi cha mẹ đi." Lam Giác Phong không quên cãi lại.

"..." Hạ Tử Lăng không nói gì thêm, cho dù nàng biết có lẽ đây không phải thật sự, Lam Giác Phong chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng nào có nữ nhân không đề ý đến dung mạo, nghe người khác nói như vậy, dù là thật hay giả, vẫn có chút khó chịu.

Hơn nữa, chính nàng cảm thấy mình lớn lên không tệ, sao vào mắt Lam Giác Phong lại trở thành xấu rồi?

Thấy Hạ Tử Lăng không mở miệng, Lam Giác Phong có chút buồn bực đâm thọt nàng: "Ồi, không phải người thật sự bị ta kích thích rồi chứ, thật ra vừa rồi ta..."

"Sao có thể?" Hạ Tử Lăng ngắt lời của hắn, "Vì sao ta phải để ý người nói cái gì, người là gì của ta, dựa vào cái gì mà muốn ta để ý người?" Hạ Tử Lăng càng nói càng lớn.

Tình huống bên này làm kinh động chung quanh, bọn họ đều nhìn về bên này, Hạ Tử Lăng có chút xấu hổ, nước mắt đầy mắt, xoay người chạy đi chỗ khác.

Hình như Lam Giác Phong cũng có chút luống cuống, mờ mịt nhìn bóng lưng đang chạy về phía trước, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hắn cho rằng đó chỉ là một câu nói đùa, ngày thường bọn họ cũng đều nói như vậy, dĩ nhiên;""Dannf
Bạch Vũ Mộng có chút bất đắc dĩ nhìn một màn trước mắt, đang yên đang lành, sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Nhưng, nàng cũng nhìn ra giữa bọn họ có một chút mờ ám, nghiêng ngả cười: "Còn không mau đi kéo nàng về, trong rừng rậm băng hóa này nguy cơ trùng trùng, nàng đi một mình lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?"

Lam Giác Phong cũng có chút nóng vội, nhưng vẫn cứ mạnh miệng nói: "Vì sao phải là ta đi?"

"Chuyện này là người dựng lên, tất nhiên là người đi, còn không mau lên, nếu không đi, sẽ đuổi không kịp đâu." Lời nói của Lam Hạo Thần rất có tác dụng, Lam Giác Phong nhanh chóng vận khởi khinh công đuổi theo.

Tất nhiên Lam Hạo Thần cũng phát hiện, đệ đệ này thân cận với hắn từ nhỏ, tất nhiên hắn cũng hi vọng nhìn thấy hắn hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Một bầy côn trùng kỳ dị lại xuất hiện

Edit: susubblue

Lam Giác Phong nhanh chóng đuổi theo Hạ Tử Lăng, kéo tay nàng lại muốn đưa nàng trở về, Hạ Tử Lăng cũng hung hăng hất tay hắn ra.

"Người tránh ra, không cần người giả bộ quan tâm." Nói xong lau vài giọt nước mắt đi, vừa rồi nàng chỉ hơi dỗi, bây giờ mới biết hành động của mình sẽ khiến bao nhiêu người lo lắng, cho nên nàng quyết định trở về, nhưng điều kiện tiên quyết là từ nay về sau sẽ không thêm để ý tên Lam Giác Phong khốn kiếp này nữa.

"Này, người sẽ không keo kiệt như vậy chứ, thật sự ta chỉ đùa thôi, người đừng khóc được không?" Giọng nói dè dặt cẩn trọng của Lam Giác Phong vang lên.

"Ta không có giận, còn nữa, ta khóc hay không liên quan gì đến người, sau này ta sẽ không để ý người nữa, khốn kiếp!" Nói xong liền chạy đi mất.

Lam Giác Phong khó hiểu sờ mũi, tiểu tử tông này, sao lại khó phục vụ như vậy, hắn cũng không phải cố ý, sẽ không phải sau này thật sự không để ý đến mình chứ?

Nghĩ đến đây, Lam Giác Phong liền nhanh chân đuổi theo, không ngừng vừa đi vừa nói bên tai Hạ Tử Lăng, đến khi Hạ Tử Lăng thật sự cảm thấy phiền không chịu nổi, hét lên với hắn, hắn mới ngừng nói chuyện.

Hai người liền trầm mặc trở lại, Bạch Vũ Mộng nhìn sắc mặt bọn họ, cũng biết họ cũng không vui vẻ gì.

Nhưng chuyện này là của hai người họ, dù người khác muốn giúp, cũng không thể giúp được, chỉ có thể xem duyên phận hai người thôi.

Mọi người đều chuẩn bị xong, lại tiếp tục đi vào trong rừng rậm, trong lúc Lam Giác Phong và Hạ Tử Lăng đang chiến tranh lạnh, dọc đường đi thiếu tiếng cãi nhau của bọn họ, có vẻ hơi yên tĩnh.

Gió thổi khiến lá cây xào xạc, chung quanh truyền đến tiếng động âm ỉ.

Tất cả mọi người cảnh giác nhìn chung quanh, đề phòng ngửa lại có cái gì ngoài ý muốn. Nhưng lần này không có gì bất ngờ, mà là bầy côn trùng.

Chỉ thấy chúng chi chít như ma mật, đám nữ nhân đều la hoảng lên, nhìn thấy đám côn trùng đó, khiến người ta nổi da gà cả người.

Bạch Vũ Mộng có chút chán ghét rút lui vào trong lòng Lam Hạo Thần, mấy nam tử lại làm anh hùng, đều tự giác bảo vệ đám nữ tử từ phía sau.

Nhưng lại có những người khác người, Hạ Tử Lăng đẩy Lam Giác Phong đứng trước mặt nàng ra, dĩ nhiên;";Dafin
Tốc độ của chúng vốn đang chậm đột nhiên tăng tốc rất nhanh, từng con lao tới bọn họ, người nào cũng luống cuống tay chân, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì một đợt.

Nhưng đám côn trùng này giết mãi vẫn không xong, nhào tới liên tục không ngừng nghỉ, mắt thấy chúng càng ngày càng nhiều, thể lực mọi người cũng sắp hết.

Lúc này, một con bò cạp màu đen tấn công Hạ Tử Lăng, Hạ Tử Lăng vẫn không nhận ra nguy hiểm tới gần, điều này làm cho tất cả mọi người toát mồ hôi dùm nằng.

Lúc Bạch Vũ Mộng chuẩn bị đi cứu người, Lam Giác Phong xông qua giết chết con bò cạp đó, kéo Hạ Tử Lăng qua bảo vệ sau lưng.

"Thật ngu ngốc, ngay cả nguy hiểm tới gần cũng không biết, nói gì đến tự bảo vệ mình." Nói xong câu này, liền tiếp tục vươn kiếm chém đám côn trùng.

Hạ Tử Lăng muốn phản bác, nhưng cẩn thận nghĩ lại vừa rồi nằng thật sự không nhận ra, chợt cảm thấy đuối lý, nên không mở miệng nói gì cả.

Bạch Vũ Mộng nghiêm túc nhìn cảnh tượng trước mắt, mắt thấy đám côn trùng càng ngày càng nhiều, nhưng mình lại không có chút biện pháp.

"Vị tiểu thư này, phiền các người giúp chúng ta!" Đột nhiên có một giọng nói hỗn hển hô lên.

Theo sau hần là hàng loạt giọng nói hòa theo, tất cả mọi người đều nhìn Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng lườm mọi người, đám người này vào lúc nguy hiểm chỉ biết dựa vào người khác.

"Ta cũng không có cách nào!"

"Người không cần che đậy, bây giờ mọi người đang gặp nguy hiểm, ngay cả hoa ăn thịt người mà người còn có thể giải quyết, huống chi là đám côn trùng nhỏ nhò này."

"Sao? Vậy ta nên cảm tạ người để mắt tới ta sao, hay là muốn ta chê cười người ngu xuẩn? Ta không phải là thần, không phải cái gì cũng biết, nếu các người đặt hi vọng lên người ta, không bằng hiện tại đi chết đi."

Nghe nằng nói như thế, tất cả mọi người đều rất phẫn nộ, nhưng cũng đầy tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay bọn họ phải táng thân ở chỗ này sao?

Một lão già đi từ trong đám người ra, râu dài, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu cô nương, vậy người có thể nghĩ ra biện pháp gì để giải quyết không?"

Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, sao nằng lại cảm thấy mình đã thấy khuôn mặt này ở đâu đó rồi, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

"Nếu ta có biện pháp, đã sớm dùng rồi, sao phải tự đặt bản thân vào nguy hiểm!"

Nói xong lời này, Bạch Vũ Mộng liền im lặng không nói chuyện nữa, quan sát đám côn trùng này, muốn tìm biện pháp phá giải.

"Mạc Hàn Trần, người mau tới đây xem!" Bạch Vũ Mộng nghiêm túc hô lên.

Mạc Hàn Trần vội vàng đi lại, nhìn theo ngón tay của Bạch Vũ Mộng, vừa rồi hần cũng luôn quan sát, nhưng cũng không phát hiện cái gì không ổn.

"Người có phát hiện hay không, trên người đám côn trùng này đều tản ra một vị thuốc nhàn nhạt."

Mạc Hàn Trần cẩn thận ngửi, quả nhiên trong không khí nóng chung quanh, còn có một ít vị thuốc khó phát hiện, nên cũng lập tức ngưng trọng.

Theo lý thuyết, nếu đám côn trùng này sinh trưởng trong rừng rậm, thì sẽ không có mùi này, dĩ nhiên vậy điều này chỉ có thể giải thích, đám côn trùng này không phải sống trong khu rừng này, mà là... từ bên ngoài đi vào!

"Người có phân biệt được đây là thuốc gì không?" Bạch Vũ Mộng hơi cau mày hỏi.

Mạc Hàn Trần lại cẩn thận ngửi, sau đó lắc đầu, mùi thuốc này hần chưa từng ngửi qua, nên cũng không biết là gì.

Lúc này Lam Hạo Thần đang im lặng sau một lúc lâu mới mở miệng: "Mộng Nhi, nằng còn nhớ đêm chúng ta đi săn bắn với phụ hoàng, tiếng sáo kỳ lạ cũng dẫn vô số côn trùng đến không."

Lúc đó Bạch Vũ Mộng chỉ lo thối sáo nên không lưu ý, mà Lam Hạo Thần lại chú ý tới, mùi hương phát ra trên người đám côn trùng này không giống lúc đó.

Bị Lam Hạo Thần nhắc nhở mới tỉnh ra, Bạch Vũ Mộng cũng nghĩ tới, đêm đó có một khúc phổ kỳ lạ xuất hiện trong đầu nằng.

"Nhưng đêm đó rõ ràng là có tiếng tiêu, nhưng bây giờ lại yên tĩnh không có gì cả." Lam Giác Phong đi qua nghi hoặc hỏi.

"Có lẽ là có người thông minh, che giấu tiếng tiêu, như vậy mới không bị chúng ta phát hiện tung tích." Khóe miệng Bạch Vũ Mộng nhếch lên, mắt chớp động không hiểu.

"Vậy có phải chỉ cần Vũ tỷ tỷ lại thổi sáo thì đám côn trùng này sẽ lui đi không?" Hạ Tử Lăng cũng nghi hoặc hỏi.

Lúc này mọi người nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ cũng hưng phấn, chẳng lẽ nữ tử này thật sự có biện pháp giải quyết, vậy họ không cần phải chết nữa đúng không?

Vẫn là cái lão già kia: "Nếu tiểu thư có biện pháp nào, cứ việc thử một lần đi."

Bạch Vũ Mộng nghiêng ngẫm nhìn ông lão trước mắt, nàng vừa mới nhớ ra hắn là ai, lúc trước đã từng gặp ở đại hội võ lâm, tông chủ Độc Tông Sài Kiêu.

Nói như vậy, thân phận Sài Mộ Hương cũng không khó đoán, nghe nói Sài Kiêu có một cháu gái, cực kì sủng ái, còn muốn truyền lại vị trí này cho cháu gái.

Nhưng Bạch Vũ Mộng lại không nghĩ ra là vì sao cháu gái của tông chủ Độc Tông lại đi cùng người ở Mặc Liễu sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Tiểu Phong tử

Edit: susublu

"Độc Tông tông chủ tìm làm người rồi, ngay cả người cũng không thể giải quyết, ta chỉ là một nữ tử nho nhỏ sao có thể có biện pháp được?" Bạch Vũ Mộng cười hết sức lỏng lẻo.

Hình như Sài Kiêu có chút kinh ngạc khi thấy Bạch Vũ Mộng đoán được thân phận của hắn, dù sao lần này hắn đến có rất ít người biết, mọi người cũng không biết Độc Tông tông chủ đang ở bên trong bọn họ.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng đều không đối phó đám côn trùng này nữa, bắt đầu nghị luận ồn ào, cũng muốn Sài Kiêu nghĩ biện pháp cứu bọn họ.

"Cô nương không cần khiêm tốn, vừa rồi rõ ràng lão phu đã nghe thấy cô nương bên người người nói người có biện pháp, sao lại không chịu chia sẻ cùng mọi người?"

Bạch Vũ Mộng thấy vẻ tính kế trong mắt hắn, bĩu môi, không hổ là Độc Tông, mỗi một câu đều rất cẩn trọng, trách không được cháu gái của hắn cũng âm trầm.

Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn Lam Hạo Thần một cái, thấy được quyết định trong mắt hắn giống nàng, vì thế miễn cưỡng đáp: "Ai da, thật sự ta không có biện pháp, diễn[D@nn;"le3quyl, Đám người Lam Giác Phong thấy Bạch Vũ Mộng không có ý muốn giúp, cũng đều bỏ đi, không quan tâm đám người tham lam này nữa.

Nhưng như vậy cũng không phải là biện pháp, Bạch Vũ Mộng lấy một lọ thuốc bột ra, rắc một vòng chung quanh, đám côn trùng này không dám đến gần nữa.

Mọi người được an toàn, cũng chen chúc đứng vào trong vòng tròn, sợ bước ra ngoài sẽ mất chỗ, nhất thời vang lên vài tiếng oán giận của nữ tử.

Thu Hằng Duệ nhíu mày, che chở bên cạnh hạ Úc Ảnh: "Vũ nhi, còn thừa thuốc bột không?"

Bạch Vũ Mộng biết ý của hắn, dù sao bản thân cũng không có ý định ở cùng bọn họ, bước ra khỏi vòng tròn đó, rắc thuốc thành một vòng tròn khác ở chỗ khác.

Mọi người vừa thấy, lập tức hâm mộ ghen ghét, nhưng biết bản thân còn phải dựa vào đám người này, nên cũng không oán giận.

Ánh mắt Sài Kiêu trở nên thâm thúy, nữ tử này không thể khinh thường, ngay cả hắn cũng không có cách nào, nhưng nàng chỉ dùng một cái bình nhỏ đã có thể chặn được đám côn trùng này.

"Các người cũng không nên vui mừng quá sớm, đám côn trùng này đang ra sức xông lên, nếu chúng nó phá tan được phòng tuyến này, thuốc này sẽ không thể dùng nữa."

Mọi người vốn đang vui mừng lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng này, vẻ hưng phấn lập tức bị dập tắt, đều sốt ruột suy nghĩ biện pháp để đi ra ngoài.

Chỉ có đám người Lam Hạo Thần nhàn nhã ngồi trò chuyện.

"Này, không phải người còn tức giận chứ!" Lam Giác Phong hơi nịnh nọt đến gần Hạ Tử Lăng, dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Ừ... Nếu về sau người nghe ta sai bảo, ta liền tha thứ cho người." Hạ Tử Lăng kiêu ngạo mở miệng, thật ra từ lúc hắn cứu nàng, nàng cũng đã tha thứ cho hắn rồi.

Nàng không biết lúc đó bản thân mình bị cái gì, nói là khiếp sợ, cũng đúng, nhưng lại thấy nhàn nhạt thỏa mãn nhiều hơn, còn vì sao lại như vậy, chính nàng cũng không biết.

Nhưng hiện tại có một cơ hội trả thù Lam Giác Phong tốt như vậy, sao có thể bỏ qua.

Lam Giác Phong oán giận nhìn Hạ Tử Lăng, ánh mắt chân thật đáng tin, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện đồng ý: "Được rồi..." Nói xong còn không quên cầu cứu nhìn Bạch Vũ Mộng một cái.

Bạch Vũ Mộng chỉ buồn cười lắc đầu, cho thấy bản thân cũng bất lực. Hiện tại suy nghĩ duy nhất trong đầu Lam Giác Phong lúc này chính là sau này đắc tội ai cũng được nhưng không thể đắc tội Hạ Tử Lăng, nữ nhân này khó chịu như vậy.

Quả nhiên chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó chiều nhất!

Nhưng hắn cũng không suy nghĩ lại, đường đường là Phong vương mà lại đồng ý với một yêu cầu vô lý của một nữ tử như vậy, đúng là chuyện mất mặt, nếu không phải cam tâm tình nguyện, ai dám tin!

Hạ Tử Lăng vừa lòng cười, lập tức bĩu môi suy nghĩ thật lâu, mới nói ra một câu: "Sau này gọi ngươi là Tiểu Phong Tử rất tốt."

"Phốc." Trúc Đạp Vũ cười đầu tiên, mấy ngày nay, quan hệ giữa bọn họ đã tốt hơn, mọi người đều hiểu được tính tình của nhau, cũng là do tán gẫu mà biết.

"Ngươi mới là đồ điên, cả nhà ngươi đều là đồ điên." Lam Giác Phong bắt đầu ồn ào.

Nhìn thấy sắc mặt Hạ Tử Lăng dần dần đen lại, lại không cam lòng mà nói: "Tên này rất khó nghe, có thể đổi cái khác được không?"

"Không được!" Giọng điệu của Hạ Tử Lăng kiên định, trên mặt lại đầy ý cười.

Lam Giác Phong chỉ có thể nhận mệnh, chấp nhận cái tên chết tiệt này, ai bảo mình rơi vào tay Hạ Tử Lăng chứ.

Bạch Vũ Mộng thấy bọn họ cười đùa, mắt đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng nắm tay người bên cạnh, diễnx:"Daanf[
Lam Hạo Thần nắm chặt tay Bạch Vũ Mộng, hắn biết, cho tới bây giờ hắn đều biết, ngoài mặt thì nàng thờ ơ lạnh nhạt, thật ra nàng sợ hơn bất kỳ người nào, sợ hắn rời đi.

Bạch Vũ Mộng ngoái đầu nhìn lại cười, trong mắt tràn đầy hi vọng và tin tưởng, bọn họ nhất định sẽ làm bạn đến già.

Mọi người nói, chấp niệm trong một thời gian dài qua thời gian rồi cũng sẽ quen...

Đám người bên kia nhìn thấy bọn họ hài hòa như vậy, giống như hẻ lo lắng, có chút phiền chán, cuối cùng Thượng Quan Diệu Nhiên lên tiếng mới bình ổn được sự tức giận của mọi người.

"Vị tiểu thư này, xin hỏi ngươi có nghĩ ra biện pháp gì không?" Thượng Quan Diệu Nhiên lễ phép chấp tay hỏi.

"Sao lại là ngươi, ngươi đúng là bám dai như đĩa, mỗi lần xảy ra chuyện chỉ biết tìm nữ nhân giúp đỡ, như vậy bọn nam nhân các ngươi có ích lợi gì! Ngươi nói đúng không, Tiểu Hân Tử?" Trúc Đạp Vũ ác liệt mở miệng.

Mạc Hân Trần tròn trĩnh mắt, trước kia thấy Trúc Đạp Vũ còn có quy củ, tưởng là người yên tĩnh, không ngờ lúc thân thuộc mới phát hiện, những điều này chỉ là mơ mộng thôi!

"Đúng vậy, Thượng Quan trang chủ vẫn nên đi tìm người khác đi, đỡ cho đến lúc đó mũi mũi của ngươi lại đến gây sự với chúng ta!" Hạ Tử Lăng cũng miễn cưỡng mở miệng hòa theo.

Thay đổi giọng điệu, Hạ Tử Lăng cười tủm tỉm nhìn Lam Giác Phong: "Tiểu Phong tử, ta không vui, ngươi nói xem có phải ngươi nên làm chút giúp người chủ tử như ta không?"

Sau lưng Lam Giác Phong có một trận gió lạnh, miễn cưỡng cười: "Ngươi nói đi, ngươi muốn ta làm gì!"

"Ừ... Gần đây tâm trạng ta không tốt, thật sự muốn đánh người, lại sợ tay đau, ngươi giúp ta giáo huấn đám người đối diện một chút đi."

Lam Giác Phong vừa nghe thấy, vốn đang ủ rũ cúi đầu lập tức ngẩng lên, chà sát tay chuẩn bị đi giáo huấn Thượng Quan Diệu Nhiên.

Mà Thượng Quan Diệu Nhiên đứng đối diện vừa nghe thấy biểu cảm cũng không tốt đẹp gì, quả thật là hắn luôn xin bọn họ giúp đỡ, bọn họ giận cũng đúng.

"Được rồi, Lăng nhi, Phong, hai người các ngươi đừng náo loạn nữa, đám côn trùng đó đã có xu hướng tấn công tới rồi." Bạch Vũ Mộng nhủ mi ngắt lời.

Vốn dĩ nàng và Lam Hạo Thần muốn chờ người thần bí xuất hiện, nhưng có vẻ không đợi được rồi, xem ra, nàng không thể không thôi sáo để đuổi đám côn trùng này.

Vừa nghĩ như thế, trước mắt liền xuất hiện một cây sáo màu tím, quả nhiên, vẫn là Thần hiệu nàng nhất.

Bạch Vũ Mộng đặt cây sáo bên miệng nhẹ nhàng thổi, mọi người thấy vậy cũng không dám quấy rầy, dần dần bị tiếng sáo tuyệt vời này hấp dẫn, nhưng đột nhiên, tiếng sáo trở nên bèn nhọn.

Đám côn trùng chung quanh chạy trốn, như không tìm thấy mục tiêu, khoe miệng Bạch Vũ Mộng nhếch lên, đã thích côn trùng như vậy, vậy ném thử mùi vị côn trùng của ngươi đi!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Biến mất

Edit: susublu

Tiếng sáo này khi thì cao, khi thì thấp, nhưng lại có quy luật, đám côn trùng này liền bỏ chạy về một hướng rất nhanh, nhanh như phật Như Lai vậy.

Đột nhiên nghe thấy một thanh âm quái dị vang lên trong rừng, sau đó liền yên tĩnh lại.

Lam Hạo Thần đắm chiêu nhìn về hướng đó, nếu lần đầu tiên là vì giết phụ hoàng hoặc là sứ giả, vậy lúc này là ai, xảy ra hai lần, tuyệt đối không thể là trùng hợp.

Mọi người thấy ma trận côn trùng chỉ chít vừa rồi đã rút lui chỉ trong nháy mắt, nhất thời ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Bạch Vũ Mộng.

Sài Kiêu hí hửng, tầm mắt ác độc nhìn chằm chằm Bạch Vũ Mộng, nữ tử này không thể giữ, chỉ bằng việc nàng có năng lực ngự thú, tương lai nhất định sẽ chống đối hắn.

Bạch Vũ Mộng không để ý đến đủ loại ánh mắt của mọi người, hơi nhắm mắt, tựa vào ngực Lam Hạo Thần nghỉ ngơi.

Trong mắt Thượng Quan Diệu Nhiên lại hoàn toàn khiếp sợ, chẳng lẽ vị thiên nữ dị thể mà cô cô nói là nàng sao, diexxndanflequysodnn nhưng vô lâm mình chủ lúc trước thì phải giải thích thế nào?

Một đám người bí ẩn vây quanh hắn, dù giấy dựa thế nào cũng không thoát được.

Chờ mọi người đều sắp xếp lại mọi thứ, Thượng Quan Diệu Nhiên mới tuyên bố tiếp tục đi, nhưng lần này đã có rất nhiều người rời khỏi, bọn họ muốn tài bảo, nhưng so với tánh mạng, bên nhẹ bên nặng, đều tự đánh giá được.

Nhưng vẫn có những người như cũ không sợ chết, có lẽ là người chết vì tiền, chìm chết vì ăn, cho nên tính toán xong, vẫn còn vài người.

Lần mọi người đều cẩn thận từng bước một, một chút động tĩnh nhỏ cũng có thể làm cho bọn họ đề phòng, đến cỏ cây cũng đề phòng.

Bạch Vũ Mộng vẫn miễn cưỡng ý lại trong ngực Lam Hạo Thần như trước, nhìn đám người phía trước dè dặt cẩn trọng, khoe môi nhếch lên một nụ cười trào phúng, lá gan của bọn họ cũng chỉ có từng ấy.

Nhưng kỳ quái là tiếp theo cũng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, nhưng mọi người đã sớm chống đỡ không nổi nữa, càng đi vào trong càng nóng, giống như ở trong lồng hấp vậy.

Chỉ vì vài môn phái không chịu ra ngoài, cho nên đệ tử các môn phái đều còn ở đây, trong đó có cả công tử tiểu thư nũng nịu, cho tới bây giờ đều được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu khổ như vậy.

Chính vì vậy, bỗng chốc liền bắt đầu la hét ầm ĩ, ồn ào không chịu đi nữa, chương môn môn phái thấy tình hình nhà mình đều biến thành bộ dáng này, đều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Tuy dọc theo đường đi đám người Hạ Tử Lăng không có nửa điểm oán giận, nhưng cũng đầm đìa mồ hôi, ngay cả Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần có võ công cao cường, cũng đều ướt đầm mồ hôi.

Lam Hạo Thần lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Bạch Vũ Mộng, có chút đau lòng hôn lên trán của nàng.

"Tiểu Phong tử, ta cũng muốn lau mồ hôi, mau lấy khăn ra lau cho ta!" Hạ Tử Lăng phien muộn chỉ huy Lam Giác Phong cũng mồ hôi đầy đầu.

Lam Giác Phong không tình nguyện lấy khăn ra lau cho nàng, miệng lại không ngừng oán giận: "Cái gì chứ, chỉ biết ra lệnh cho ta, nếu không phải ta không đánh nữ nhân, đã sớm đánh ngươi rồi."

Vốn cho là nói rất nhỏ giọng, lại bị lỗ tai cực thính của Hạ Tử Lăng nghe được: "Hình như ngươi không tình nguyện, vậy không cần đồng ý với ta, có vẻ như là ta đang ép ngươi thì phải?"

"Chẳng lẽ không đúng sao, ta vốn không cam tâm tình nguyện bị ngươi sai khiến, nếu không phải ngươi là nữ nhân, ta cũng không so đo với ngươi, hừ!"

Đúng vậy, hẳn đường đường là Phong vương, vì sao lại ngu ngốc tình nguyện hầu hạ người ta, dĩ nhiên hắn không hề nghĩ rằng sẽ có một ngày như vậy, hẳn là ai, những chuyện này không phải là chuyện hắn nên làm.

"Đúng vậy, tất nhiên ngươi khinh thường so đo với một tiểu nữ tử như ta..." Nàng không hề nghĩ rằng, thì ra hắn luôn nghĩ như vậy, thì ra vẫn còn chưa hiểu biết hắn, là nàng quá ngu ngốc, lại quên mất thân phận của hắn.

Xem hai người bên này lại âm ỉ, Thu Hằng Duệ cực kỳ đau đầu, mấy ngày nay ở chung, mọi người đều xem nhau là bạn tốt, hẳn cũng nghe ra lời nói của hai người, nhưng không có cách nào để giúp đỡ.

Đột nhiên ý thức được cái gì đó, Thu Hằng Duệ ảo não đưa một chiếc khăn cho Đường Ưc Ảnh: "Ngươi cũng lau đi!"

"Đa tạ!" Đường Ưc Ảnh không muốn nhiều lời, chỉ nói cảm tạ.

Mọi người đều ngồi tại chỗ thảo luận tiếp theo nên làm cái gì, không thể cứ đi như vậy, trong rừng rậm không có phương hướng, lương khô mọi người mang theo cũng ăn hết rồi, nếu như không đi ra, sợ là đều phải chết ở bên trong.

Động thực vật ở đây không ai biết là có độc hay không, cho nên không ai dám nếm thử, hơn nữa không xác định được phương hướng, nếu bọn hắn đi ngược hướng, chẳng phải là sẽ mất nhiều hơn được sao.

Mọi người đang thảo luận, đột nhiên không biết là ai hô to một tiếng: "Dọc theo đường đi đều là bọn họ giúp đỡ, có lẽ bọn họ có chủ ý."

Tất cả mọi người đều nhìn đoàn người Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhú mày, không biết vì sao, đột nhiên có cảm giác không yên, như có chuyện gì sắp xảy ra.

Nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng không trả lời, cũng có vài người nổi giận: "Các ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi, nếu không mọi người đều phải chết ở trong này."

"Biện pháp tốt nhất chính là mọi người tách ra, thích đi đâu thì đi đó, sống chết có số." Giọng nói lạnh lùng của Bạch Vũ Mộng hàm chứa ý châm biếm nhàn nhạt.

"Ngươi có ý gì, là muốn chúng ta mỗi người một ngã sao, ngươi biết nên đi thế nào, không muốn chia sẻ cùng mọi người, mới nghĩ ra kế sách ác độc như thế." Sài Kiều khinh thường mở miệng.

"Ngươi thích nghĩ như thế nào thì nghĩ vậy đi, không liên quan đến bọn ta, nếu ngươi có biện pháp tốt, sao không đưa ra?" Lam Hạo Thần cũng lạnh lùng đáp lại.

Không ai nói nữa, mọi người đều tự nghĩ ngợi, mặc kệ thế nào, trước tiên phải nghĩ ngợi cho tốt, mới có thể lực đi tiếp.

Sáng sớm hôm sau, khi mọi người thức dậy, phát hiện Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đã biến mất không thấy.

"Ta nói mà, nhất định bọn họ biết chỗ của bảo tàng rồi, mới bỏ lại chúng ta vùng trộm đi trước, còn làm bộ thanh cao."

"Câm miệng, không cho các ngươi nói như vậy, Vũ tỷ ty không làm như vậy, ngươi nói nữa, cẩn thận ta cắt đầu lưỡi của ngươi." Hạ Tử Lăng tức giận quát.

"A, ta nghĩ đám người các ngươi có cảm tình tốt, bọn họ lại vẫn bỏ lại các ngươi mà tự đi rồi!" Sài Kiều châm chọc nói.

"Chuyện này không nhọc ngươi lo lắng, Vũ nhi và Lam Hạo Thần là người thế nào, chúng ta đều biết rõ ràng, không cần các ngươi đến dạy bọn ta." Trúc Đạp Vũ tỏ ra khí thế nữ vương Nam Cương.

"Chúng ta nhanh chóng đi tìm hai người Vũ nhi đi, nói không chừng bọn họ đang gặp nguy hiểm!" Đường Ưc Ảnh vội vàng nói.

Thu Hằng Duệ vội vàng kéo nàng lại: "Trước tiên không nên gấp gáp, có lẽ không có chuyện gì xảy ra, dĩ nhiên chúng ta mù quáng đi ra ngoài tìm, có khả năng sẽ đem lại phiền toái cho bọn họ, hiện tại điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là chờ!"

Đường Ưc Ảnh hơi giật mình run sợ, hình như cảm thấy có chút đạo lý, liền nhẹ nhàng thở ra, mở mắt nhìn bàn tay của mình còn bị kéo, hơi lúng túng rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nữ tử kỳ quái

Edit: susubluu

Bên kia, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đi tới một nơi kỳ quái, đêm qua bọn họ nghe thấy âm thanh quỷ dị mới đuổi theo để xem thử, không ngờ chỉ không lưu ý một chút, đã đi đến nơi quỷ quái này.

Lam Hạo Thần cảm chặt lấy tay Bạch Vũ Mộng, sợ sẽ đánh mất nàng.

Bạch Vũ Mộng lấy dạ mình châu trong tay áo ra, thấp sáng nơi này, đây là một căn phòng nhỏ nhỏ, bên trong không có gì cả, đầy tro bụi, thậm chí ngay cả một cánh cửa cũng không có.

Lam Hạo Thần nhìn lại chỗ mà bọn họ rơi xuống, nơi đó không có gì cả, giống như chưa từng xuất hiện, điều này đã nói lên, cánh cửa kia được che giấu rất tốt quá, hiện tại có lẽ chỉ cần tìm được cơ quan là có thể tìm được cửa.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng liếc nhau, đều thấy được ý trong mắt đối phương, bắt đầu thăm dò khắp nơi.

Đến khi nhìn một vòng căn phòng, cũng không tìm được cơ quan nào cả, Bạch Vũ Mộng có chút nổi giận tựa vào tường, tự mình hồn dỗi.

"Mộng Nhi, từ khi nào mà lại không có nhẫn nại như vậy, chúng ta cẩn thận xem lại lần nữa, nhất định có thể tìm được." Lam Hạo Thần cười sờ sờ tóc Bạch Vũ Mộng.

Hai người lại tiếp tục dò xét, đến khi Bạch Vũ Mộng nhìn một gốc cây cỏ nhỏ trong một góc xó không chớp mắt.

"Thần, chàng mau tới đây xem!"

Nhìn thấy Lam Hạo Thần đi lại, Bạch Vũ Mộng chỉ cây cỏ đó nói: "Ồ chỗ này, không có một ngọn cỏ, sao lại có một gốc cây cỏ nhỏ như vậy, nói không chừng là cơ quan gì đó."

Bạch Vũ Mộng đang muốn đi qua chạm vào, Lam Hạo Thần ngăn cản nàng: "Đề ta, nếu có nguy hiểm, sẽ không tốt lắm."

Bạch Vũ Mộng gạt đầu, tùy ý để Lam Hạo Thần kéo ra sau, sau đó hần tự mình chạm vào gốc cây cỏ nhỏ tiềm tàng nguy hiểm đó.

Sờ vào gốc cây, cũng không có gì đặc biệt, Lam Hạo Thần suy nghĩ một chút, sau đó liền nhỏ nhẹ bật gốc cây kia lên.

Toàn bộ mặt đất bỗng nhiên rung động, tro bụi ào ào rơi xuống, trên bức tường sau lưng bọn họ xuất hiện một cánh cửa, hai người cảnh giác đi qua.

Chờ khi đến trước cánh cửa, Bạch Vũ Mộng thật sự cảm thấy rất khiếp sợ, không ngờ lại xuất hiện một lần nữa, lần trước là ở trong tháp của đại hội võ lâm, dĩ nhiên(daffin

"Thần, chàng còn nhớ rõ lúc trước chúng ta ở trong tháp, có một cánh cửa kỳ quái, chỉ có ta đọc hiểu chữ ở trên đó."

Lam Hạo Thần thoáng suy tư một chút: "Ý Mộng Nhi là những văn tự này và văn tự lúc đó giống nhau?"

"Không, không giống, còn nhớ ta đã nói với chàng ta đến từ nơi nào không, nơi đó không chỉ có một quốc gia của ta, có những quốc gia khác nữa, văn tự này chính là chữ của quốc gia khác, bọn ta gọi nó là tiếng Anh."

Lam Hạo Thần đắm chiêu gạt đầu: "Mộng Nhi, nói như vậy, trừ nàng ra, còn có người khác cũng đến đây, hơn nữa còn đến sớm hơn nàng."

"Ừ, có lẽ là như vậy." Bạch Vũ Mộng vừa nói vừa cẩn thận đọc chữ viết trên cửa đá.

Chẳng qua là dùng vài chữ cái tạo thành các từ đơn lẻ khác nhau, cái này thật sự rất đơn giản, nhưng đối với cổ nhân, lại rất khó hiểu.

Cửa được mở ra rất nhanh, Bạch Vũ Mộng hơi do dự một chút: "Thần, chúng ta thật sự phải đi vào sao? Ta sợ đến lúc đó..."

"Mộng Nhi, không sao, vào thôi, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ luôn ở cùng nàng."

Rốt cục Bạch Vũ Mộng cũng ăn được một viên thuốc an thần, hơi nâng bước tiến vào.

Bên trong là một gian phòng giống phòng ngủ, như một căn phòng của nữ tử, bố trí rất ấm áp, cho dù trải qua bao nhiêu năm tháng, cũng vẫn như trước nên có thể thấy được chủ nhân căn phòng này rất dụng tâm.

Trong phòng đã sớm đóng một lớp tro bụi dày, sợ là đã rất lâu rồi không có người ở.

Bạch Vũ Mộng đi tới trước cửa sổ bị màn sa che khuất, dè dặt cẩn trọng vén màn sa lên, điều khiển nàng kinh ngạc là, bên trong lại có một nữ tử đang

năm

Khuôn mặt nữ tử an tường, như đang đắm chìm trong mộng đẹp, Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái, hơi kinh ngạc, nhìn chung quanh, sợ là đã qua rất lâu rồi, vậy mà nữ tử này vẫn bảo trì hoàn hảo, một chút cũng không thay đổi, nếu không phải sự thật bày ra trước mắt, nhất định nàng sẽ cho rằng nàng ta còn sống.

Đợi chút, có lẽ nữ tử này thật sự còn sống cũng không chừng, nhưng vì sao lại ngủ say?

Bạch Vũ Mộng tiến lên muốn đến gần xem xét một chút, bỗng nhiên tìm thấy một cái hộp ngay phía dưới gối đầu của nữ tử.

Trên hộp là hoa văn phức tạp cổ xưa, Bạch Vũ Mộng mở hộp ra, vật trong hộp lại làm cho nàng giật mình.

Trong hòm có một phong thơ và một cuốn sổ mini, một thứ vốn không nên xuất hiện ở thời đại này, mở lá thư ra, bên trên có vài chữ rồng bay phượng múa.

"Là đồng hương sao, nếu đã như vậy, hãy xem những thứ ta để lại đi!"

Nhấn chốt mở, trước mắt hiện lên một bóng người, Lam Hạo Thần khiếp sợ nhìn tất cả những thứ này, thì ra đây là cuộc sống ở chỗ của Mộng Nhi sao, quả nhiên là rất tốt, như vậy có phải sẽ có một ngày, Mộng Nhi ở đây thấy nhàm chán, sẽ trở về không?

Lam Hạo Thần nhanh chóng xóa bỏ hoảng loạn trong lòng, chuyên chú nhìn chằm chằm những thứ trước mắt.

"Rốt cục cũng có người đến đây, làm ta muốn móc meo rồi, ôi, người cũng giống ta xuyên từ hiện đại tới đây đúng không?"

Bạch Vũ Mộng nhanh chằm chằm nữ tử xinh đẹp dịu dàng trước mắt, tính tình cởi mở cực kì không hợp với dáng vẻ của nàng.

Nàng bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: "Ta đã sớm đoán trước được sẽ có một người giống ta đi đến thế giới này, rốt cục cũng chờ được người, ta biết hiện tại người có rất nhiều nghi vấn, nhưng thời gian của ta có hạn, chỉ có thể giải quyết cho người một số vấn đề. Khi ta đến đây, đã có một thân phận công chúa, nhưng đến bây giờ cũng không biết có ai nhớ hay không." Nói xong nàng lộ ra vẻ thương tâm.

"Lúc đó ta chỉ muốn có một cuộc sống tốt, nhưng sau này mọi chuyện xảy ra làm cho ta không thể không từ bỏ mọi thứ, cuối cùng, ta trợ giúp hắn chiếm được những thứ hắn mong muốn, nhưng hắn lại hủy đi tất cả mọi thứ của ta.

Vì thế sau này ta nỗ lực nghiên cứu phương pháp xuyên không, rốt cục có một ngày, diễn/d@fnnle3";quys[do0n trong lúc vô tình ta đã biết được phương pháp, nhưng phương pháp kia có yêu cầu rất cao, ta tiêu phí rất nhiều tinh lực mới thành công.

Không biết nguyên nhân là gì mà sau khi xuyên đến nơi đây, ta có năng lực biết trước tương lai, ta biết sẽ có một ngày người trở về, cho nên ta bố trí vài thứ, nói cho bọn họ biết, sẽ có một thiên nữ đến từ dĩ thế.

Quả thật, chuyện đó chỉ có người mới có thể hoàn thành, người biết không, trên tay người có vòng cổ, tên là U Lam, chắc người cũng nghe qua tin đồn kia, có được U Lam sẽ có được thiên hạ.

Có rất nhiều chuyện ta hiện tại không tiện nói cho người biết, đợi đến ngày nào đó, người tự nhiên sẽ hiểu, nhưng ta có một chuyện muốn nhờ, ta hi vọng người thay ta tìm được hắn, sau đó..." Nàng hình như không nói được nữa.

"Sau đó, giúp ta giết hắn!" Nàng hình như rất mệt, một lúc lâu, mới nói ra câu kia.

Một lát sau, hình như nàng đã điều chỉnh cảm xúc tốt hơn: "Có lẽ, như các người nhìn thấy trên video clip, hắn đã chết... Quên đi, ta còn phải trở về một chuyến, được rồi, coi như các người đã xem một đoạn video clip nhàm chán đi!"

Sau đó liền biến mất không có gì cả, Bạch Vũ Mộng không nói gì nhìn nữ tử này, nàng muốn làm cái gì, là muốn đùa giỡn bọn họ sao, nhưng rốt cục những lời nàng nói là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.